

Giới thiệu Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ

Thể loại: xuyên không, gia đấu

Bỗng chốc một ngày nàng lại được xuyên không về cổ đại vào thân xác của Diệp Dung Hoa là một thiên kim tiểu thư của Diệp gia tộc.

Đáng tiếc là phụ thân mất sớm, không chỉ vậy mà mẫu thân tái giá, bản thân trở thành đứa trẻ mồ côi.

Trên không có huynh đệ giúp đỡ, dưới chỉ có thứ muội ác độc.

Nài nài ngoài mặt yêu thương, nhưng thực chất là kẻ máu lạnh vô tình, vì lợi ích gia tộc mà sẵn sàng vứt bỏ người thân.

Bá phụ tàn nhẫn, vì nhi tử của mình mà lợi dụng đứa cháu gái này.

Đường tỷ ngang ngược kiêu ngạo, chỉ mong nàng nhanh nhanh đi châu Diêm Vương.

Thứ muội liên tục hãm hại vì muốn cướp đoạt phu quân, thay nàng hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Đáng hận nhất là mẫu thân ruột thịt, nhiều năm bỏ mặc nay lại vì kẻ nữ bảo bối mà đá nàng một cước.

Lúm đồng tiền trên mặt như đoá hoa xinh đẹp, nhưng trong lòng lại thâm cừu lạnh...

Ta không hại người, nhưng nếu các người đã tự mình tới cửa, vậy đừng trách ta vô tình...

Những kẻ nợ ta, từng người từng người đều phải trả giá.

Lấy chồng sao?

Bổn cô nương phải có tiền tài, trái có ruộng đất, cần gì cùng người tranh tới sứt đầu mẻ trán?

Ông trời cho nàng cơ hội, hiện tại nàng có thể ủy khuất bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không phải chính mình...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Mưa to giữa ngày hè

Mây đen dày đặc cuối chân trời, mưa rơi liên tục làm xoa dịu không khí nóng bức của ngày hè, mang tới cảm giác thoải mái dễ chịu cho con người.

Mấy ngày trước, hoa cỏ trong chủ viện Diệp gia còn bị phơi nắng tới một mồi, hiện tại mọi thứ như được bơm thêm sức sống, xuân ý dạt dào.

Mấy tiểu nha đầu ngồi ở góc hành lang vui vẻ trò chuyện.

Cánh cửa mở ra, Trần ma ma mặc áo màu xanh đội ô đi vào. Vạt áo ướt một mảng bà ấy cũng không quan tâm, chỉ vội vội vàng vàng.

Đám nha đầu thấy vậy liền đứng lên, cung kính hành lễ: "Trần ma ma."

Trần ma ma làm như không nghe thấy, chỉ mím môi đi vào. Mấy nha đầu thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Tới cửa, nha đầu canh giữ bên ngoài liền vén rèm. Một đại nha đầu xinh đẹp từ bên trong đi ra, thấp giọng nói: "Trần ma ma đã về." Nàng vừa nói vừa đưa bà khăn tay.

Trần ma ma đưa ô cho nha đầu bên cạnh, sau đó nhận lấy khăn tay lau nước mưa trên người, hỏi: "Hương Vân, phu nhân đâu?"

Hương Vân thành thật đáp: "Phu nhân đang ở trong chờ ma ma."

Trần ma ma gật đầu, lau người thêm mấy cái rồi đưa khăn cho Hương Vân, nhanh chóng đi vào.

Gian phòng bên trong, Diệp phu nhân Kỳ thị mặc áo gấm màu hồng thêu hoa, váy màu xanh cầm, búi tóc đeo dây trâm vàng phượng ngậm trên châu chông cầm ngồi tựa vào bàn, hai mắt nhắm chặt.

Một tiểu nha đầu quỳ bên cạnh, cầm chùy mỹ nhân nhẹ nhàng đắp bóp cho bà.

Lư hương kỳ lân dịu dàng tỏa hương, mưa bên ngoài vẫn rơi tí tách, không khí trong phòng yên tĩnh một cách lạ thường.

"Phu nhân." Trần ma ma đi tới, quỳ gối hành lễ.

Hương Lăng mang theo tiểu nha đầu kia lặng lẽ lui ra.

Trần ma ma đứng lên, đi tới rót trà đưa cho Kỳ thị.

Kỳ thị uống một ngụm, ngón tay mon trón theo miệng ly, qua một hồi lâu mới lên tiếng hỏi: "Chuyện như thế nào rồi?" Không đợi Trần ma ma trả lời, nét mặt của bà liền trở nên nghiêm túc, "Nhất định không được xảy ra sai sót."

Trần ma ma cúi đầu trả lời: "Phu nhân yên tâm, mọi thứ đã chuẩn bị xong, nô tỳ sợ phu nhân lo lắng nên mới trở về bẩm báo một tiếng."

"Chuyện nguoi làm, ta rất an tâm."

Sắc mặt Kỳ thị vô cùng lạnh lùng, ánh mắt mang theo sát ý. Bà đặt ly trà xuống bàn, quay đầu ngắm mưa bên ngoài: "Ngay cả ông trời cũng muốn giúp ta, chờ mọi việc xong xuôi, xử lý luôn mấy người kia đi."

"Việc này phu nhân cứ yên tâm." Trần ma ma gật đầu, "Người bên Hải Đường uyển có phải..."

Kỳ thị trầm ngâm một lát mới trả lời: "Trước mắt cứ nhốt lại, sau đó xem ý của lão phu nhân thế nào, dù sao cũng không thể vì đám nô tài đó mà hủy thanh danh của ta ở Diệp gia này."

"Vâng, nô tỳ biết rồi." Trần ma ma nhẹ giọng đáp.

Kỳ thị đưa mắt nhìn đồng hồ cát trong phòng: "Con mưa này tới thật đúng lúc, nguoi lui xuống trước đi."

"Dạ, nô tỳ xin cáo lui." Trần ma ma đáp lời một tiếng, sau đó xoay người ra ngoài.

Hương Vân và Hương Lăng cùng đi vào hầu hạ.

Kỳ thị cup mắt xuống, trên người tỏa ra cỗ khí lạnh lẽo. Hương Vân Hương Lăng cúi đầu, ngay cả hít thở cũng cố gắng nhẹ nhàng.

Ra khỏi phòng, Trần ma ma căng ô đi về hướng Tây.

Qua hành lang gấp khúc tới hoa viên, bà một đường đi thẳng tới Hải Đường uyển.

Còn chưa bước vào, bên trong đã truyền tới tiếng khóc lóc: "Tiểu thư, tiểu thư..."

Trần ma ma gác ô dưới mái hiên, đẩy cửa đi vào, nhíu mày nhìn Thạch ma ma đang rung rung nước mắt: "Sao vậy? Ngũ tiểu thư chẳng qua chỉ mới hôn mê mấy ngày, người không phải còn tốt lắm sao? Các nguoi khóc cái gì, nếu truyền ra ngoài, lão phu nhân sẽ lột da các nguoi!"

Nhìn chén thuốc đặt trên bàn ngay mép giường, bà ta tiếp tục: "Mau dứt thuốc cho Ngũ tiểu thư, uống hết chén thuốc này, Ngũ tiểu thư sẽ nhanh chóng khỏe lại."

Thạch ma ma vội lau nước mắt, duỗi tay kiểm tra: "May mà còn ấm."

Thạch ma ma đứng dậy ngồi xuống đầu giường, ôm thiếu nữ đang hôn mê vào lòng ngực, sau đó kêu Lê Hoa đưa thuốc cho mình. Bà cẩn thận cảm thìa, vừa dứt thuốc cho thiếu nữ vừa nhẹ nhàng nói: "Tiểu thư, uống thuốc thôi."

Sắc mặt thiếu nữ tái nhợt, một chút phản ứng cũng không có.

Thạch ma ma đưa thuốc tới miệng nàng, nước thuốc cứ thế chảy xuống. Lê Hoa ở cạnh vội vàng lau khô.

Thạch ma ma gấp tới độ không biết phải làm thế nào.

"Thuốc này phải uống hết mới được." Trần ma ma lên tiếng, "Lê Hoa, nguoi đi lấy cây đũa tới đây."

Lê Hoa gật đầu, nhanh chóng đi tìm cây đũa mang về.

Ba nguoi toát hết mồ hôi mới dứt xong chén thuốc cho nữ tử trên giường.

Thạch ma ma và Lê Hoa cơ hồ vui mừng tới muốn khóc, bà cẩn thận đặt nàng nằm xuống giường, chỉnh lại góc chăn.

Sau đó Thạch ma ma đứng dậy, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Diệp Dung Hoa hôn mê nằm trên giường tựa hồ bất an, đầu đột nhiên lắc lư, hai tay thống khổ nắm lấy vạt áo trước ngực.

Thạch ma ma hoảng sợ, vội giữ nàng lại: "Tiểu thư, tiểu thư, người sao vậy?"

"Tiểu thư." Lê Hoa cũng vội nhào tới.

Diệp Dung Hoa nằm trên giường tựa như càng thêm thống khổ, giãy giụa mỗi lúc một mạnh, cả người theo đó run lên, qua một lúc lâu mới dừng lại.

"Tiểu thư, tiểu thư..." Thạch ma ma hoảng sợ gọi, một tay cẩn thận kiểm tra hơi thở của nàng, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, không.. Không còn thở nữa.

Lê Hoa cũng duỗi tay kiểm tra, sợ hãi mà khóc rống lên.

Thạch ma ma vội lau nước mắt, xoay người cầu xin Trần ma ma: "Trần ma ma, người tốt nhất định sẽ gặp may mắn, người đi tìm phu nhân, cầu xin phu nhân mời thái y tới xem bệnh cho tiểu thư được không?"

Trần ma ma liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Ngũ tiểu thư Diệp Dung Hoa, nhú mày hỏi: "Ngũ tiểu thư sao vậy?"

Lê Hoa vừa khóc vừa ôm chặt chân của Trần ma ma: "Ma ma, cầu xin người hãy cứu lấy tiểu thư."

Trần ma ma chán ghét nhìn hai người, bà vươn tay kiểm tra hơi thở của thiếu nữ đang nằm trên giường, lập tức cả kinh mà lui một bước: "Tất thở rồi!"

"Không, tiểu thư còn thở." Thạch ma ma lắc đầu, vừa rống vừa khóc.

"Trần ma ma, cầu xin ma ma hãy cứu lấy tiểu thư." Lê Hoa cũng ai oán khóc.

"Đám nô tài vô dụng các người, dám chăm sóc chủ tử tới mất mạng." Trần ma ma quay đầu, quát, "Người đâu, đem đám người này nhốt vào phòng củi cho ta."

Mấy bà tử dáng người thô kệch xông vào, chỉ trong chớp lát đã kéo toàn bộ người của Hải Đường uyển đi xuống.

Tiếng mưa tí tách bầu bạn cùng tiếng khóc bi ai, xót xa vô cùng. Tiếng khóc xa dần, nơi này chỉ còn lại tiếng mưa rơi.

Trần ma ma nhìn Diệp Dung Hoa trên giường, sau đó xoay người ra khỏi phòng. Một lát sau, bà t mang theo một bà tử đi vào, trên người bà tử cũng theo một khối thi thể, thân hình so với thiếu nữ không mấy khác biệt.

Trần ma ma kêu bà tử đặt thi thể lên giường, sau đó kêu bà ta cổng Dung Diệp Hoa đi ra.

Theo cửa sau ra ngoài, Trần ma ma tự mình đưa người đi, lúc này, trời càng lúc càng mưa to.

Bên ngoài, một xe ngựa sớm đã đứng chờ.

Đặt người vào trong, xa phu đưa cho Trần ma ma một chồng ngân phiếu: "Chờ gia trở về, nữa còn lại sẽ có người đưa tới."

Nói xong, hần leo lên, đánh xe về phía cửa thành.

Trần ma ma nhét ngân phiếu vào ống tay áo, xoay người về phủ.

Xe ngựa thuận lợi ra khỏi thành, một mạch chạy tới thôn trang ở phía Nam.

Thôn trang này vô cùng bình thường, xe ngựa dừng lại, lập tức có người đưa thiếu nữ bên trên xuống. Ở bên trong, Bạch Lãm và đại phu sớm đã đứng chờ.

.....

Màn đêm buông xuống.

Nhìn thiếu nữ tuyệt sắc trên giường vẫn không có chút sinh khí, Bạch Lãm liền quay đầu nhìn đại phu bên cạnh, quát: "Sao còn chưa tỉnh?"

"Chờ một chút, có lẽ thuốc chưa phát huy hết công hiệu." Đại phu nhú mày, ông đã sớm nói thuốc này sẽ hại chết người, nhưng vị công tử trước mặt lại chưa từng quan tâm.

.....

Trời bên ngoài vẫn đổ mưa, đêm đã khuya, sắc mặt Bạch Lãm mỗi lúc một trầm, hần đưa ánh mắt ảm ảm ác ý nhìn về phía đại phu: "Sao lại thế này? Sao còn chưa tỉnh?"

"Công tử, ta đã nói rồi, thuốc này rất nguy hiểm."

"Ta mặc kệ, nếu nàng xảy ra chuyện gì, người đừng hòng sống sót!"

"Ta... Để ta thử châm cứu xem sao." Không còn cách nào khác, đại phu chỉ đành đi lấy châm.

"Ừm." Diệp Dung Hoa nằm trên giường đột nhiên rên một tiếng.

"Tĩnh rồi." Bạch Lãm cao hứng, vội kêu đại phu bắt mạch.

Bắt mạch xong, đại phu nói thiếu nữ đã không sao, lúc này Bạch Lãm mới phát tay cho ông ta lui xuống.

Diệp Dung Hoa chậm rãi mở mắt, thấy Bạch Lãm đứng trước mặt, sau đó lại nhìn xung quanh, nàng hoảng sợ, sau đó dần bình tĩnh trở lại.

"Dung Nhi, nàng hiện tại không khỏe, những chuyện đã xảy ra ta sẽ từ từ giải thích với nàng. Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng cả đời..."
Ngữ khí của Bạch Lãm vô cùng dịu dàng, ánh mắt nhu hòa nhìn dung mạo thoát tục của thiếu nữ.

Nữ tử xinh đẹp như tiên giáng trần này là của hắn, nghĩ như vậy, trái tim Bạch Lãm như được uống mật ngọt. Hắn cúi tay sửa lại tóc mai cho nàng: "Ta bảo đảm, cả đời này sẽ đối tốt với nàng, vĩnh viễn nâng niu nàng trong tay."

Diệp Dung Hoa đề phòng, né tránh hắn.

Bạch Lãm cũng thu tay về.

Diệp Dung Hoa cố nhin con đau đầu, bình tĩnh nhìn hắn, lại nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, trong lòng như có sóng to gió lớn nổi lên.

"Nàng đừng sợ, ta sẽ không thương tổn nàng." Bạch Lãm dịu dàng nói.

"Ta muốn yên tĩnh một lát."

"Được, nàng nghỉ ngơi đi." Nói xong, Bạch Lãm đứng dậy, dẫn người ra khỏi phòng.

Không có thời gian nghỉ ngơi, ký ức như thủy triều từng đợt dâng lên, Diệp Dung Hoa thấy mọi thứ trước mắt đều tối sầm, nàng lại hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Tự cứu chính mình

Trời mưa ba ngày cuối cùng cũng tạnh, đoàn người từ kinh thành xuất phát tới Giang Nam.

Trên chiếc xe ngựa thứ hai, thoát nhìn từ bên ngoài vô cùng bình thường, nhưng bên trong lại được trang trí vô cùng tinh xảo, màn xe, chăn đệm đều dùng gấm góc tốt nhất, thậm chí bên trên còn được thêu hoa.

Diệp Dung Hoa tái nhợt nằm thẳng, hai nha đầu một người cầm quạt, một người xoa bóp trán cho nàng, bọn họ đều vô cùng nghiêm túc hầu hạ.

Hàng mi khẽ động, Diệp Dung Hoa mở mắt, trầm tĩnh nhìn hai nha đầu bên cạnh: "Tới đâu rồi?"

Nghe tiếng vó ngựa và bánh xe bên ngoài, nàng biết bản thân vẫn còn ở trên xe ngựa, nàng muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân mềm nhũn không chút sức lực, ngay cả cánh tay cũng không thể cử động.

Nha đầu mặc y phục màu xanh tên Ánh Nguyệt vội gọi: "Tiểu thư, người tỉnh rồi."

Ánh Hồng ngồi đối diện gật đầu, xoay người rót một ly trà nóng: "Tiểu thư uống trà trước đi."

Ánh Nguyệt nghe xong, vội cúi tay đỡ Diệp Dung Hoa ngồi dậy.

Diệp Dung Hoa uống một ngụm trà, sau đó nói với Ánh Nguyệt: "Ta muốn ngồi thế này."

Hai nha đầu đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Ánh Nguyệt liền lấy một tấm đệm mềm lót phía sau, đỡ nàng ngồi tựa vào. Ánh Hồng xốc màn xe, đi ra bên ngoài.

Diệp Dung Hoa không quản, chỉ kêu Ánh Nguyệt vén màn để bản thân nhìn ra ngoài.

Có cỏ cây, hoa lá.

Xa xa có nông gia, cạnh đó còn cả ruộng đất mênh mông cùng những dãy núi thoải thoải liên tiếp.

Ba ngày, đã qua ba ngày, đây không phải mơ, nàng thật sự đã trở thành Diệp Dung Hoa rồi.

Diệp Dung Hoa nở nụ cười yếu ớt.

Thân là đích nữ của vọng tộc, nhưng phụ thân lại qua đời, mẫu thân tái giá, để nàng tự sinh tự diệt trong hậu viện ở Diệp gia.

Phụ thân, Diệp Thế Hiền là trạng nguyên tài hoa hơn người, đáng tiếc ông trời đổ kị người tài. Trong trí nhớ của nàng, ông ấy vô cùng yêu thương đứa con gái này, từ lúc nàng hiểu chuyện, ông đã tự cầm tay dạy nàng cầm kỳ thư họa, tuy lúc đó nàng chỉ là một đứa bé nhưng đã được mọi người ca ngợi là một tài nữ.

Có thể nói, khi phụ thân còn khỏe mạnh, Diệp Dung Hoa chính là trân châu trong tay ông ấy.

Nhưng trời cũng có lúc mưa gió thất thường, phụ thân mất lúc nàng chỉ mới năm tuổi, một năm sau, mẫu thân Nhan thị tái giá.

Tái giá tám năm, Nhan thị chưa từng hỏi thăm chứ đừng nói tới chăm sóc. Nàng có một thứ muội là Diệp Di Nguyệt, các nàng sống trong Diệp gia, cả ngày đi theo tổ mẫu Diệp lão phu nhân, cùng sống với gia đình của bá phụ.

Com áo không thiếu, nhưng bá mẫu Kỳ thị đối tốt với nàng sao?

Người bên ngoài nhìn vào đương nhiên chỉ thấy, bá mẫu Kỳ thị đối với đứa cháu này vô cùng yêu thương.

Trong lòng cười lạnh.

Tốt?

Chẳng qua là kẻ mặt hiền nhưng tâm độc ác mà thôi.

Hay cho thiên kim đích nữ của vọng tộc bị người ta đổi trắng thay đen, Diệp Dung Hoa lén bị đưa ra khỏi kinh thành, mà người nhận nàng là Bạch Lãm, Bạch Lãm của Bạch gia ở Duyên Lăng Thành phủ, là gia tộc giàu có nhất Đại Chu.

Nhưng Bạch Lãm này lại là kẻ đã có gia thất!

Đồ cặn bã!

Lần đầu tiên nàng gặp Bạch Lãm là ở Thành Quốc Công phủ Lâm gia.

Thế tử của Thành Quốc công Lâm Luật là hôn phu của nàng, mà mối hôn sự này là do phụ thân Diệp Thế Lâm quyết định.

Hiện tại trong kinh thành, chỉ sợ trong mắt mọi người nàng đã là một khối thi thể!

Diệp Dung Hoa cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn của mình.

Hay cho cả quá trình đổi trắng thay đen, Diệp gia bày mưu, nhưng Lâm gia cũng không thoát được quan hệ!

Một thiếu nữ mười bốn tuổi vốn nên được yêu thương chăm sóc, nhưng hiện tại lại bị người thân hãm hại, chết dưới loại thuốc giả chết kia.

Diệp Dung Hoa rũ mắt, trong lòng thầm thì: "Ta sẽ báo thù cho người."

Nhìn trời xanh bên ngoài nàng nhú mày.

Hiện tại nên làm gì đây? Trốn sao?

Bạch Lãm tuy chưa từng xuất hiện, nhưng nàng biết hắn đang ở trong xe ngựa phía trước.

Hai nha đầu bên cạnh một tắc cũng không rời nàng, hướng chi, bọn họ còn cho nàng uống thuốc, khiến toàn thân không chút sức lực.

"Còn bao lâu nữa thì mới tới nơi?" Diệp Dung Hoa nhìn Ánh Nguyệt, hỏi.

"Tiểu thư vẫn còn rất yếu, không cần sốt ruột như vậy." Ánh Nguyệt trả lời.

Một chút manh mối cũng không tra ra được!

Thấy nha đầu đối đáp cẩn thận, Diệp Dung Hoa cũng không tiếp tục hỏi.

Một ngày cứ thế mà trôi qua.

Có lẽ vì đã qua nhiều ngày, nàng đã không còn gây náo loạn, bản thân cũng đã thành thật ăn com. Như vận mệnh đã sắp đặt, thuộc bọn họ cho nàng uống đã giảm liều lượng, hiện tại Diệp Dung Hoa có thể cảm nhận được chút sức lực bên trong cơ thể.

Nghỉ ngơi một đêm trong trần nhỏ, lần này, bọn họ không tiếp tục dùng xe ngựa mà lên một chiếc thuyền cao ba tầng.

"Đi thuyền, tiểu thư sẽ không vất vả nữa." Ánh Hồng Ánh Nguyệt một trái một phải đỡ nàng đi lên. Ánh Hồng bên cạnh hóm hỉnh nói, "Đến lúc đó, nô tỳ và Ánh Nguyệt có thể cùng tiểu thư thưởng thức cảnh biển."

"Ừ, cũng không tồi." Dung Hoa ngẩng đầu nhìn mặt sông rộng lớn, sau đó quay đầu nhìn Ánh Hồng, mỉm cười.

Mấy ngày nay dưới sự quan sát, tính tình của Ánh Hồng tương đối đơn thuần.

Vừa rồi ý nàng ta nói, sau khi lên thuyền sẽ không ép nàng uống thuốc nữa sao?

Dung Hoa lại quay đầu nhìn mặt nước trong vắt.

Đúng vậy, lên thuyền, nàng vẫn bị bọn họ theo dõi, một bước cũng không rời.

Không thể đi tìm cái chết, vậy nàng có thể làm gì? Người trên thuyền đều tin rằng thiên kim khuê tú chắc chắn sẽ không biết bơi?

Chỉ là, nàng hiện tại đã không phải Diệp Dung Hoa của trước kia.

Nàng phải nghĩ cách tự cứu chính mình.

Con sông này với Diệp Dung Hoa trong quá khứ thật sự là không có cách, nhưng đối với nàng, nó chỉ đơn giản như một bữa ăn sáng!

Nhìn mặt nước trong suốt kia, khóe miệng Diệp Dung Hoa cong lên ý cười.

Nàng ở trên tầng ba, từ lúc lên thuyền, Bạch Lãm chưa từng xuất hiện, có lẽ hấn sợ nếu kích thích nàng, nàng sẽ tự sát.

Quả nhiên như lời Ánh Hồng nói, sức lực của nàng đã dần khôi phục.

Vết thương ở cổ tay cũng đã lành lại.

Chỉ là Diệp Dung Hoa không dám tùy tiện mạo hiểm, vì thế tới ngày thứ hai, nàng mới hạ quyết tâm hành động.

Nhìn hoàng hôn trước mặt, Diệp Dung Hoa đột nhiên đòi gặp Bạch Lãm.

Hai người gặp nhau.

Dưới ánh nắng chiều tà, mặt nước nhuộm một màu hồng rực rỡ.

"Thật đẹp." Diệp Dung Hoa bất giác cảm thán.

"Nàng đỡ hơn chút nào chưa?" Bạch Lãm nhìn nàng, quan tâm hỏi.

Ánh Nguyệt và Ánh Hồng thức thời lui về sau mấy bước.

Diệp Dung Hoa nhìn chằm chằm mặt nước, qua một lúc lâu mới lên tiếng hỏi: "Lâm gia và Lâm Luật trong việc này có tác dụng gì?"

Bạch Lãm khó xử: "Mọi chuyện đều đã qua rồi."

Diệp Dung Hoa quay đầu, nhìn hấn: "Đúng vậy, đều đã qua rồi."

Không đợi Bạch Lãm tiếp tục, Diệp Dung Hoa đã nhỏ cây trâm trên đầu xuống, đâm xuống cocor hấn.

Bạch Lãm nhanh chóng bắt lấy tay nàng, cây trâm liền xẹt qua vai hấn.

Dung Hoa buông tay, nhấc chân đá vào dưới háng của hấn một cái.

Bạch Lãm đau tới nhúm mày, buông lỏng cánh tay, khom lưng.

Dung Hoa lạnh lùng nhìn hấn, sau đó xoay người, thả mình xuống dòng nước.

"Bùm" Nàng tựa như cá gặp nước.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Thích khách

Mọi thứ diễn ra quá bất ngờ, Bạch Lãm chỉ biết trơ mắt nhìn nàng rơi xuống như điều đứt dây.

Ánh Nguyệt và Ánh Hồng hoàn hồn, vội vàng chạy tới, hét lên: "Gia!"

Bạch Lãm liền đưa người ra trước, duỗi tay, nhưng đáng người nhỏ bé kia đã chìm xuống.

Sóng nước gợn mở.

"Người đâu! Người đâu! Cứu mạng! Tiểu thư rơi xuống nước rồi." Ánh Nguyệt Ánh Hồng vội vàng kêu to, một trái một phải đỡ lấy Bạch Lãm, "Gia, người không sao chứ?"

Người dưới tầng hai nhanh chóng lộ đầu ra xem.

Ánh Hồng và Ánh Nguyệt tuy hiểu chút quyền cước nhưng các nàng lại không biết bơi, hiện tại chỉ có thể lớn tiếng nhờ người xuống cứu.

Máu tươi nhuộm đỏ vạt áo, nhưng Bạch Lãm lại không quan tâm, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm mặt nước.

Bùm, bùm... Rất nhanh liền có người nhảy xuống.

Diệp Dung Hoa chìm xuống mặt nước, sau đó bơi về phía đuôi thuyền.

Sắc trời dần tối, nàng thả lỏng cơ thể để cả người tựa vào thuyền, nửa cái đầu nhô lên.

Không ai nghĩ rằng nàng biết bơi, thậm chí càng không thể tưởng tượng tới chuyện nàng sẽ tựa cơ thể vào thuyền để lẩn trốn.

Diệp Dung Hoa an tĩnh mà chờ, chờ tới trời tối.

Trên thuyền, mọi người đều quay đầu lại.

Đại phu nhanh chóng bôi thuốc cho Bạch Lãm, sau đó băng bó vết thương.

Sắc mặt Bạch Lãm xanh mét.

Nàng... Không thích hấn đến vậy sao? Thà chết cũng không tình nguyện theo hấn? Cho dù hấn có thể cho nàng tài phú bất tận?

Mấy ngày nay nhìn nàng an an tĩnh tĩnh, không nháo không loạn, hấn còn tưởng nàng đã suy nghĩ thông suốt, nào ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy?

Nàng dám ám sát hấn, nếu vừa rồi không phải bản thân nhanh tránh đi, hiện tại có phải hấn đã biến thành một khối thi thể hay không? Nàng không vui, nàng sợ, cho nên mới nhảy xuống sông để trốn tránh hấn sao?

Ánh mắt Bạch Lãm tuy giận dữ nhưng lại có chút mê man.

Sớm biết nàng cương liệt như vậy, hấn đã không cho nàng dừng dừng thuốc, sớm biết nàng tàn nhẫn như thế, hấn nên sớm biến nàng thành người của hấn!

Qua nửa ngày, Bạch Lãm quay đầu nhìn mặt sông sáng như đuốc, gần từng chữ một, lạnh lùng nói: "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!"

Một đám người xuống nước, nhưng kết quả đều là thất vọng.

Ánh Hồng Ánh Nguyệt đứng một bên, không dám nhiều lời.

Hai người vâng lệnh trông chừng tiểu thư, hiện tại tiểu thư không rõ sống chết, cũng may khi đó chủ tử cũng có mặt, nếu không mạng nhỏ của bọn họ đã không giữ được.

Màn đêm buông xuống, người tìm không được, thi thể cũng không thấy.

Chủ tử chưa lên tiếng, đám người dưới nước không dám lên thuyền, chỉ có thể tiếp tục lặn xuống nước.

Bạch Lãm nhìn ánh trăng nổi trên mặt sông, phân phó gia đình tìm theo dòng nước.

Sắc trời đã tối, bốn phía đều được ánh trăng màu bạc phủ lên một tầng ngân ra, Diệp Dung Hoa ra khỏi mặt nước, gơ tay lấy thanh chủy thủ trong người ra.

Ánh trăng chiếu xuống, chủy thủ toát ra sự lạnh lẽo.

Những người trên đó trông chừng nàng quá chặt, kéo, dao, những thứ tương tự căn bản không cho nàng chạm đến. Thanh chủy thủ này nàng vô tình trộm được, chém sắt như bùn!

Diệp Dung Hoa quay đầu nhìn con thuyền.

Gỗ đóng thuyền không giống gỗ củi, hiện tại nàng không có khả năng trả thù, nhưng đục một lỗ hổng, dọa hấn ta vẫn là điều có thể?

Tên khốn này, đã thành hôn còn muốn nạp thiếp, không biết hiện tại có bao nhiêu nữ tử bị hấn hại cho sống dở chết dở đây.

Bạch Lãm có tiền, không lẽ hấn cung cấp tiền tài cho Đỗ gia và Diệp gia sao?

Một ngày nào đó, nàng sẽ khiến hấn và toàn bộ Bạch gia vì chuyện hôm nay mà trả giá!

Đục một lỗ nhỏ, thấy nước ồ ạt chảy vào trong, sợ người khác chú ý, Diệp Dung Hoa vội cắt thanh chủy thủ, nhẹ nhàng xoay người bơi đi.

Lúc quay đầu nhìn lại, Diệp Dung Hoa mới thở phào nhẹ nhõm, Bạch Lãm này có thể chường quân Bạch gia, chắc hấn có chỗ hơn người, thấy thuyền có sự cố, hấn chắc chắn sẽ phải người đi tìm.

Chỉ là, với thân hình quá mảnh mai này, Diệp Dung Hoa bơi một hồi phải dừng lại nghỉ ngơi, cũng may hiện tại là giữa hè, tuy trời đã khuya nhưng nước vẫn còn ấm.

Nếu là mùa đông, cho dù có biết bơi nàng cũng không dám nhảy xuống.

Diệp Dung Hoa bơi một hồi thì thấy một chiếc thuyền khác ở trên mặt sông, không muốn để người ta chú ý, nàng liền xoay người bơi về hướng của biển.

Không ngờ, chỉ mới xoay người, bên đó đã truyền tới tiếng động: "Có thích khách." Sau đó bùm mấy tiếng, người trên thuyền nhảy xuống.

Nurong theo ánh trăng, nàng liền thấy bốn người bơi về phía mình.

"Ai phái người tới?"

Chẳng lẽ vận khí năm nay quá xui hay sao?

Vừa trốn khỏi ổ sói, hiện tại lại bị coi là thích khách ư?

Diệp Dung Hoa nhìn bốn người trước mặt, hai tay lập tức đưa lên trên: "Cái vị hiểu lầm rồi, ta không phải thích khách."

"Không phải? Vậy người lên la lên lút làm gì?" Một người nhíu mày hỏi, thanh âm lạnh lùng.

"Ta thật sự không phải thích khách, ta là..."

Nói bản thân là người qua đường sao? Hay đang chạy nạn? Chẳng lẽ phải nói bị người ta đuổi giết?

Nàng là một nữ tử yếu đuối, có nói thế nào cũng không rõ ràng.

"Bắt lại trước." Người nọ lạnh lùng nhìn Diệp Dung Hoa, hấn vung tay lên, cùng ba người kia xông tới vây bắt nàng.

"Dừng lại, ta tự mình đi, không cần các người bắt." Diệp Dung Hoa lên tiếng.

Đương nhiên bốn người không thể tự mình làm chủ, nếu muốn tin mình không phải thích khách, vậy nàng phải tự mình đi giải thích với chủ tử của bọn họ!

Người nọ không quan, chỉ trực tiếp tiến lên dùng dây thừng trói nàng.

"Ta đã nói, tự ta đi." Diệp Dung Hoa lạnh lùng nhìn, cả người toát ra sự cương nghị không thể từ chối.

Nói xong, nàng duỗi tay nắm lấy sợi dây kia, hướng người kia nói: "Kéo đi."

Bên trên đã có người đợi sẵn, bọn họ liền kéo Diệp Dung Hoa đi lên.

Không đợi bốn người cùng lên, ở đây đã có người đưa Diệp Dung Hoa tới boong tàu.

Ánh trăng cùng ánh đèn đan xen vào nhau, Diệp Dung Hoa thấy một nam tử trẻ tuổi ngồi trên boong tàu, nhàn nhã pha trà, tuy không rõ dung nhan nhưng tư thái, động tác vô cùng ưu tư.

"Chủ tử, đây là thích khách vừa bị bắt." Người mang Diệp Dung Hoa tới đẩy nàng về phía trước.

Nam tử kia vẫn duỗi tay pha trà.

Tựa như tất cả đều không liên quan tới hắn.

Làn da trắng nõn, ngón tay thon dài, dưới ánh đèn và ánh trăng càng thêm ma mị, động tác mềm nhẹ như đi trên mây.

Tuy vậy, Diệp Dung Hoa lại cảm nhận được sự thờ ơ từ hắn, trong đôi mắt kia hoàn toàn không có sự quan tâm với những chuyện xung quanh.

Nước, tí tách từ lọn tóc, y phục của Diệp Dung Hoa nhỏ giọt xuống.

Nam tử không nói gì.

Diệp Dung Hoa cũng im lặng, chỉ bình tĩnh chờ hắn lên tiếng.

Nhất thời, xung quanh chỉ còn tiếng pha trà của y cùng tiếng nhỏ giọt trên y phục của Diệp Dung Hoa.

Không khí như lắng đọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Công tử như hoa (1)

Ánh trăng cùng ánh đèn dửng trên gương mặt của nam tử, khiến dung nhan của y có chút mơ hồ, hai mắt buông xuống, động tác trên tay ưu nhã đến mức khiến người nhìn hít thở không thông.

Theo động tác của y, hơi nước mang theo hương trà dần lan tỏa.

Động tác dừng lại, y mới quay đầu, nhàn nhạt nhìn Diệp Dung Hoa.

Tuy nàng đã gặp biết bao soái ca mỹ nữ ở thời hiện đại, nhưng lúc này không khỏi trầm bặt lên câu cảm thán.

Nam tử này, ông trời quả nhiên ưu ái y.

Làn da trắng như tuyết, hàng mi mềm mại như nước, mắt phượng đen nhánh cất giấu một chút ánh sáng như sao trên trời đêm, sống mũi cao, đôi môi mỏng..

Ánh trăng cùng ánh đèn cùng hòa hợp ngay gương mặt y, dung nhan kia càng thêm ma mị, như chi lan ngọc thụ, hoa nhường nguyệt thẹn.

Chỉ là, biểu cảm lạnh nhạt, ánh mắt hờ hững như mọi vật trên thế gian đều không thể khiến y để ý.

Ẩn sâu trong đó là sự thờ ơ cùng chút sát ý, Diệp Dung Hoa phải nhú mày mới phát hiện được.

Đúng, là sát khí của kẻ sẵn sàng đập lên máu tươi.

Diệp Dung Hoa bình tĩnh nhìn y, nhẹ giọng gần từng chữ một: "Ta không phải thích khách."

Hiện tại, trên con thuyền này, y là chủ nhân.

Có thể sống lại một lần, nàng không muốn chết.

Nước từ mái tóc cùng xiêm y ướt át nhỏ giọt, nước cứ thế tạo một mảng tròn dưới chân của nàng.

Bộ dáng chật vật cũng không ảnh hưởng tới vẻ mỹ lệ của nữ tử.

Mười bốn tuổi, gương mặt chỉ bằng bàn tay, da như sứ trắng, hàng mi xa xa, đôi môi như cánh hoa, cằm nhỏ mà thanh tú, không thể nghi ngờ, nàng chính là một mỹ nhân.

Đặc biệt là cặp mắt, rực rỡ lấp lánh đến kinh người.

Nhưng, một tiểu cô nương chỉ hơn mười tuổi ban đêm ở dưới sông làm gì?

Bị bắt, tại sao còn bình tĩnh như vậy?

Không có vấn đề?

Không phải thích khách?

Dùng mỹ nhân kế sao? Dung mạo thật tuyệt sắc.

Nhưng vỡ kịch này...

Cũng thật khác người.

Nam tử bình tĩnh đuổi tay: "Có muốn uống một ly không?"

Y là muốn phẩm trà, hàn huyên sao? Tuy nàng đã ở trên thuyền của y, nhưng...

Diệp Dung Hoa cúi đầu nhìn y phục ướt đẫm của mình: "Ta không sao cả, chỉ sợ công ty để ý."

Ý của nàng là không muốn mặc đồ ướt át thế này nói chuyện với y.

"Túy Đồng "

Nam tử vừa lên tiếng gọi, một nữ tử mặc áo màu xanh từ trong tối bước ra, khụy gối: "Vâng, chủ tử."

Túy Đồng tới trước mặt Diệp Dung Hoa, cung kính: "Tiểu thư, thỉnh đi cùng nô tỳ."

Diệp Dung Hoa gật đầu, sau đó cùng nàng ta vào trong, thay y phục khô ráo.

"Đây là xiêm y của nô tỳ, tiểu thư xin đừng ghét bỏ, chờ tới hừng đông thuyền vào bến, nô tỳ sẽ đi mua bộ mới cho người." Túy Đồng dẫn nàng trở về, nói.

Diệp Dung Hoa mỉm cười, lắc đầu: "Phiền các người rồi."

Hiện tại có y phục khô ráo để thay đã là không tồi, nàng sao còn kén cá chọn canh chứ?

Lên boong tàu, Diệp Dung Hoa thông dong ngồi đối diện nam tử, bung ly trà, cúi đầu uống một ngụm, ngược mắt: "Trà xuân năm nay sao?"

Tuy là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

"Ừ." Nam tử không nói nhiều, coi như đã trả lời nàng.

Diệp Dung Hoa lại uống thêm một ngụm, sau đó mới ngẩng đầu giải thích: "Ta thật sự không phải thích khách, ta tên Diệp Dung Hoa, là nữ nhi của nhị phòng Diệp gia." Diệp Dung Hoa đưa mắt nhìn ánh trăng trên mặt sông, nàng dùng một lát, mới tiếp tục, "Hiện tại ở đây, ta cũng vì có nguyên nhân bất đắc dĩ."

Bị người thân cùng vị hôn phu bán đứng, nàng dù muốn nói cũng nói không nên lời, hơn nữa, không thân không thích, nàng cũng không cần kể nhiều với y.

Nếu y muốn biết, chỉ cần điều tra, sẽ rõ.

Cho nên, nàng chỉ cần nói thân phận của mình là được.

Nam tử nhú mày, lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng: "Nhị phòng Diệp gia? Nữ nhi của Trạng nguyên Diệp Thế Hiên?"

"Đúng vậy." Diệp Dung Hoa gật đầu.

Ánh mắt nam tử nhìn nàng mang theo một chút hoài nghi: "Cô nương Diệp gia nửa đêm ở dưới sông, hơn nữa còn lẻ loi một mình?"

Tuy Diệp Thế Hiên đã qua đời, nhưng nữ nhi của ông ta nửa đêm ở dưới sông, bôi lợi sao? Chẳng lẽ không chơi được ở hồ sen hoa viên Diệp gia ư?

Tuy hiện tại là giữa hè, nhưng việc này thật không thể tưởng tượng.

Diệp Dung Hoa khẽ cười: "Những lời ta nói đều là thật, nếu công tử không tin, có thể phái người điều tra, xem lời ta nói là thật hay giả. Dù sao ta cũng đã ở trên thuyền, nếu có nửa lời giả dối, tới lúc đó muốn xử lý thế nào không phải chỉ cần một câu của công tử thôi sao?"

Ánh mắt thẳng thắn thành khẩn, không chút hoang loạn.

Chẳng lẽ nhiều năm không về, phong tục hiện tại ở kinh thành đã thay đổi rồi sao? Nam tử hí hóp mắt, trong lòng vẫn không thể tưởng tượng được.

Diệp Dung Hoa khẽ cười, nàng nhìn người đối diện, không hề lên tiếng cường điệu lời nói của mình.

Từ hơi thở của nam tử kia, nàng có thể cảm nhận y là người ẩn cư đã lâu.

Nàng không cần nhiều lời, nếu không tin, y chắc chắn sẽ phái người điều tra, nếu nói nhiều, ngược lại sẽ giống giấu đầu lòi đuôi.

Hơn nữa, ở trước mặt người như vậy, tuyệt đối không được nói dối.

Ngón tay thon dài vuốt ve ly trà, nam tử lên tiếng: "Hình như cô nương không hề sợ hãi."

Diệp Dung Hoa nhẹ giọng: "Vàng thật thì không sợ lửa."

Thật sự là cô nương Diệp gia sao? Nam tử gác ly trà xuống, vừa định nói chuyện thì nghe tiếng ồn ào từ nơi khác truyền tới.

Diệp Dung Hoa quay đầu, trong lòng không khỏi trầm xuống, chẳng lẽ bọn người Bạch Lãm đã đuổi tới sao?

Ánh mắt nam tử đối diện cũng trầm xuống, y ngẩng đầu nhìn người đứng cách đó không xa: "Lâm Hạ."

Lâm Hạ gật đầu, nhanh chóng rời đi tra hỏi nguyên do.

Rất nhanh, Lâm Hạ đã trở về, hồi bẩm: "Là người của Bạch gia, nói đại thiếu nãi nãi nhà họ rơi xuống nước, tới hỏi chúng ta có cứu được người không?"

Quả nhiên, sợ thứ gì thì thứ đó tới!

Ánh mắt Diệp Dung Hoa lập tức trở nên sắc bén, cái gì là đại thiếu nãi nãi hả? Cả nhà hần ai cũng được gọi là thiếu nãi nãi, Bạch Lãm là người đã có gia thất, hiện tại dám tới đây nói nàng là thiếu nãi nãi của hần sao?

Vô sỉ!

Cầu y cứu mình sao? Dung Hoa ngược mắt nhìn nam tử đối diện.

Nhưng người này lại không chút liên quan tới nàng, hiện tại hiềm nghi thích khách còn chưa được tẩy sạch nữa! Y dựa vào cái gì mà giúp nàng? Diệp Dung Hoa ngẩng đầu nhìn nam tử, chỉ thấy ánh mắt y sâu không thấy đáy.

"Đại thiếu nãi nãi của Bạch gia? Bạch Lãm sao?" Nam tử dường như rất có hứng thú, đưa mắt nhìn Diệp Dung Hoa, nhẹ giọng.

"Vâng." Lâm Hạ gật đầu.

Thanh âm nhàn nhạt, dung nhan tuyệt sắc, biểu cảm bình tĩnh, ánh mắt sâu không thấy đáy, tất cả khiến Diệp Dung Hoa như bị nghẹn họng.

Y không phải sẽ giao nàng ra đấy chứ?

Vất vả lắm mới chạy tới đây, hiện tại nếu bị Bạch Lãm bắt về, sau này còn muốn trốn đi, chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy!

Làm sao bây giờ?

Nếu cầu xin y giúp, y sẽ giúp sao?

Y tựa như là người không coi ai vào mắt, lúc này, y có thể ra tay giúp nàng hay sao?

Lòng bàn tay Diệp Dung Hoa không biết từ khi nào đã ướt đầm mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Công tử như hoa (2)

Trong lòng không khỏi khẩn trương, nhưng Dung Hoa không hề thể hiện trên mặt, biểu cảm vẫn bình tĩnh dị thường.

Nam tử tuy vẫn thờ ơ nhìn nàng nhưng khóe miệng đã khẽ cong lên.

Y như muốn xem nàng đang nghĩ gì trong lòng.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Dung Hoa nhú mày, nhìn hấn nói: "Giúp ta đi, đuổi được bọn họ đi rồi, ta sẽ kể lại tỉ mỉ cho công tử."

Nói xong, nàng đưa tay ôm quyền hướng về phía y. Bị Bạch Lãm bắt về làm thiếp còn không bằng bị người trước mặt coi là thích khách, một đao giết chết, vậy thống khoái hơn!

Hy vọng nam tử trước mặt có thể duỗi tay tương trợ!

Ánh mắt Dung Hoa mang theo vài phần thỉnh cầu.

Đại thiếu nãi nãi của Bạch gia? Người của Bạch Lãm? Chẳng lẽ là vị cô nương trước mặt?

Nàng nói mình là nữ nhi của Diệp Thế Hiền, lại giữa đêm ở dưới sông, không chết chứng tỏ nàng biết bơi, nhưng với tình hình trước mắt, nàng hấn không đơn thuần như vậy, chắc chắn còn tình thông nhiều thứ khác.

Nhưng, Bạch gia...

Nam tử mơ hồ hỏi: "Vì sao phải giúp người?"

Đứng, y vì sao phải giúp nàng? Dung Hoa chỉ khẽ cười: "Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ."

"Có chút đạo lý." Biểu cảm của nam tử vẫn không thay đổi.

"Nếu công tử có thể tương trợ, tương lai ta nhất định sẽ dùng số tiền lớn để cảm tạ." Dung Hoa khẳng định.

"Số tiền lớn?" Nam tử đưa mắt nhìn con thuyền ở xa, "Bạch Lãm hiện tại là gia chủ của Bạch gia, cứu nữ nhân của hấn, hấn nhất định sẽ ghi thù."

Nói xong, y lại thờ ơ đưa mắt nhìn nàng.

Khóe môi cong lên, Dung Hoa nhìn thẳng y.

Ý của y, nàng rõ.

Y đang nghi ngờ số tiền lớn nàng nói là của Bạch Lãm. Bạch gia nổi tiếng nhiều tiền, mà nàng chẳng qua là một tiểu cô nương cha mất mẹ tái giá, không ai quan tâm.

Thấy nàng không định lui bước, ánh mắt còn rực rỡ mang theo tự tin, không tụt!

Nam tử phát tay: "Lâm Hạ, đuổi đi."

"Vâng." Lâm Hạ nhận lệnh, nhanh chóng lui xuống.

Xem ra, bản thân đã qua kiếp này!

Trái tim treo ngược cuối cùng cũng buông xuống, Diệp Dung Hoa nhìn nam tử đối diện tiếp tục phẩm trà, nàng không cười, chỉ duỗi tay cầm ly, uống một ngụm.

Người Bạch Lãm phải đi nhanh chóng trở về, hỏi bầm: "Gia, bên kia nói không tìm thấy người."

"Không thấy? Ai ở trên thuyền?" Bạch Lãm ngược mắt, hỏi.

"Không rõ."

Biểu cảm trên gương mặt Bạch Lãm trầm xuống: "Tiếp tục qua đó, cứ nói nếu cứu được thiếu nãi nãi, ta sẽ cảm tạ bằng năm vạn bạc trắng."

"Năm vạn?" Lâm Hạ nhìn đám người tới, hỏi, "Các người muốn làm gì? Muốn ép buộc sao?"

"Đại ca đừng hiểu lầm." Người dẫn đầu chấp tay, cười nói, "Là thế này, thiếu nãi nãi rơi xuống nước, đại gia chúng ta vô cùng lo lắng cho nên mới phải người xuống tìm, vô tình chúng ta thấy thuyền của các vị, liền nghĩ có phải mọi người đã cứu thiếu nãi nãi hay không. Huynh đệ, người tốt chắc chắn sẽ gặp hảo báo, tối nay quá rầy rồi, xong việc ta sẽ tự mình xin lỗi quý chủ tử, còn thỉnh đại ca đừng làm khó."

Tiếng nói chuyện bên dưới theo gió đêm truyền tới tai Dung Hoa.

Năm vạn lượng? Số tiền này thật sự quá lớn.

Mà người trước mặt... Diệp Dung Hoa nhìn nam tử đối diện, y dường như không quan tâm đám người đó đang nói cái gì.

Người này, không giàu thì cũng quý.

Nhưng có ai mà không thích tiền cơ chứ?

...

Không phải chỉ là tiền thôi sao?

Lâm Hạ khinh thường nhìn đám người muốn lên thuyền kia, trầm giọng: "Bạch đại thiếu gia, thật xin lỗi, chủ tử ta đã nói không thấy người, các người trở về đi."

Người dẫn đầu thấy Lâm Hạ nhú mày, hơi thở khá dài, những người bên cạnh cũng không thua kém, xem ra là kẻ biết võ. Hắn suy nghĩ một hồi, cung kính chấp tay: "Lâm phiến rồi, chờ trời sáng ta lại tới bái phỏng, cáo từ."

Nói xong, hắn liền mang người lui về.

Nhìn đám người không mang kết quả trở về, sắc mặt Bạch Lãm xám như tro.

"Gia, người trên thuyền đều biết võ." Thường Xuyên cúi đầu, hỏi bẩm, "Chúng ta không rõ tình hình trên thuyền, nơi này lại gần kinh thành, không biết bọn họ có phải quyền quý hay không. Chờ tới trời sáng, thuộc hạ lại sang hỏi tin tức, được không ạ?"

Bạch Lãm nhú mày, gật đầu.

Vì một nữ tử mà đắc tội với người quyền quý, thật không nên.

Bạch gia mặc dù có tiền nhưng chỉ là thương hộ, tuy thân thiết với Thành Quốc Công phủ nhưng chuyện này rốt cuộc không thể để lộ ra ngoài, nếu không chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của Thành Quốc Công phủ.

Cho dù không cam lòng, hắn cũng chỉ có thể như thế.

"Trông chừng chiếc thuyền đó." Bạch Lãm đưa mắt nhìn con thuyền bên kia, "Ngày mai, ta tự mình đi bái phỏng."

Thường Xuyên gật đầu.

Bạch Lãm đứng dựa vào lan can, đang định xoay người đi nghỉ thì có người vội vàng chạy tới, bẩm báo: "Đại thiếu gia, nước vào thuyền rồi."

"Sao lại như vậy?" Bạch Lãm dừng bước.

"Đuôi thuyền bị thủng một lỗ, không ai chú ý, hiện tại nước đã vào đáy thuyền..."

"Tại sao lại có lỗ thủng?" Bạch Lãm hỏi, đây là thuyền hắn đặc biệt sai người chế tạo, có thể sánh ngang thuyền rồng, sao có thể bị hư cơ chứ?

Người nọ ngậm ngừng: "Là... Là có người cố ý phá hư."

Có người cố ý?

Nàng nhảy xuống nước, sống không thấy người, chết không thấy xác.... Bạch Lãm nghĩ nghĩ, sự tình dần rõ ràng.

Thì ra là vậy!

Thật không ngờ nàng còn biết bơi, khó trách nhiều người như thế cũng không tìm thấy nàng.

"Đại thiếu gia, cập bờ trước đi." Thường Xuyên lên tiếng.

Bạch Lãm quay đầu nhìn người vừa tới, hỏi: "Có thể sửa không? Nhiều nhất chống đỡ được bao lâu?"

"Trong chốc lát không thể tu sửa." Người nọ đáp, "Nhiều nhất là hai canh giờ."

Hai canh giờ?

Bạch Lãm nhìn trời đêm: "Cập bờ."

Hiện tại còn chưa tới giờ Tý.

Hắn tung hoành khắp nơi, không ngờ hôm nay lại thua trong tay một tiểu nha đầu.

Hai tay siết chặt thành nắm, Bạch Lãm nhất định phải tìm được nàng, biến nàng thành người của hắn.

Dung Hoa nhìn chiếc thuyền rời đi, khóe môi cong lên ý cười.

Nam tử đối diện thấy Bạch Lãm cho thuyền đi về hướng bờ biển liền quay đầu nhìn Dung Hoa, thấy nụ cười trên mặt nàng, y nói: "Bên đó hình như đã xảy ra chuyện."

"Là chút lễ vật ta tặng cho hấn." Dung Hoa mỉm cười, tinh ranh như tiểu hồ ly.

"Vậy sao?"

Dung Hoa không đáp, chỉ nhún vai tỏ vẻ vô tội.

Nam tử nhìn nàng, thấy nàng không có ý định nói chuyện thì phân phó một tiếng: "Túy Đồng, đưa Diệp tiểu thư đi xuống nghỉ ngơi."

Dung Hoa đứng dậy, đi được hai bước liền xoay người: "Ta còn chưa biết tên của ân công."

Dưới ánh đèn, nam tử do dự một lát, cuối cùng mới nhẹ giọng trả lời: "Liễu Hành."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Nàng, vì sao phải chạy trốn?

"Liễu công tử, đa tạ." Dung Hoa gật đầu.

"Diệp cô nương, hiềm nghi của cô nương còn chưa tẩy sạch." Liễu Hành bình tĩnh nhìn nàng.

"Thanh giả tự thanh, có điều, ta đã hứa sẽ dùng số tiền lớn để cảm tạ, sáng mai chắc chắn sẽ không làm công tử thất vọng." Dung Hoa mỉm cười nói một câu, sau đó xoay người cùng Túy Đồng vào khoang thuyền.

Liễu Hành cũng đứng dậy, phân phó: "Lâm Hạ, ngày mai giờ Mão nhỏ neo, trực tiếp hồi kinh."

Lâm Hạ gật đầu: "Vâng."

Liễu Hành đi thêm hai bước, lại bổ sung một câu: "Cái đuôi Bạch gia này phải trừ bỏ sạch sẽ."

Lâm Hạ gật đầu, sau đó lui xuống sắp xếp.

Một đêm không mộng, lúc Dung Hoa tỉnh dậy thì trời đã sáng, vừa ngồi dậy mặc xiêm y vào, Túy Đồng đã bung nước ấm đẩy cửa vào trong, vui cười nói chuyện: "Tiểu thư tỉnh rồi sao?"

"Ừ."

"Tiểu thư tỉnh dậy thật đúng lúc, qua một canh giờ nữa thuyền sẽ cập bến, sau đó chúng ta sẽ đổi sang dùng xe ngựa, nô tỳ còn định vào đánh thức tiểu thư nữa đấy." Túy Đồng vừa hầu hạ nàng rửa mặt, vừa tươi cười trò chuyện.

"Gây rắc rối cho mọi người rồi." Dung Hoa khách khí.

"Tiểu thư quá lời." Túy Đồng cung kính đáp.

Rửa mặt xong, Dung Hoa kêu Túy Đồng đưa nàng tới phòng bếp của thuyền. Nơi này nguyên liệu có hạn, nhưng cá vẫn còn rất tươi.

Trở tài một hồi, Dung Hoa kêu người chuẩn bị bữa sáng, sau đó liền xoay người đi lên tầng ba.

Không khí buổi sáng thập phần tươi mát.

Thái dương còn chưa lên cao, bình minh đặc biệt mỹ lệ, ánh nắng mờ mờ cùng dòng nước trong vắt hợp làm một khiến người ta nhìn không được mà cảm thán.

Liễu Hành một thân áo lam tựa vào lan can nhìn về phương xa, dáng người cao lớn, vạt áo tung bay trong gió trông như tiên nhân vừa mới hạ phàm.

Dung Hoa dừng bước: "Chào Liễu công tử."

"Chào Diệp cô nương." Liễu Hành xoay người, đi tới.

Bữa sáng đã dọn sẵn trên bàn.

Túy Đồng cười tủm tỉm: "Công tử, cháo cá này là đích thân Diệp cô nương làm đấy."

"Tự làm?" Liễu Hành có chút bất ngờ mà nhìn Diệp Dung Hoa.

Dung Hoa mỉm cười: "Liều công tử dùng thử xem."

Liều Hành ngồi xuống, cẩn thận dùng thử một muỗng, sau đó ngẩng đầu nhìn Diệp Dung Hoa: "Diệp cô nương, đây là..."

Là có ý gì?

"Liều công tử cảm thấy thế nào? Món này có hợp khẩu vị không?" Dung Hoa cười hỏi.

May mà cá lần này dễ nếm, nếu là những lần trước...

"Rất ngon."

"Vậy nó hợp khẩu vị của công tử sao?" Dung Hoa nhướn mày. Năm đó, vì tìm hiểu cách điều hành khách sạn, cô đã dành thời gian nửa năm làm trong bộ phận thực phẩm, mặc dù chỉ làm được vài thứ, nhưng nàng lại biết rất nhiều.

Liều Hành gật đầu: "Tay nghề của Diệp cô nương thật không tầm thường."

Chỉ vài chữ đã thừa nhận thành tích của nàng.

"Liều công tử quá khen." Dung Hoa khẽ cười, "Chi bằng chúng ta dùng bữa sáng trước, sau đó mới từ từ nói chuyện được không?"

"Được."

Động tác của hai người vô cùng ưu nhã, chỉ lặng lẽ an tĩnh ngồi ăn. Ăn xong, Dung Hoa lấy một tờ giấy trong ống tay áo ra, nói: "Liều công tử, đây là quà tạ lễ tối qua ta nói."

Liều Hành duỗi tay nhận lấy, y nhìn qua một lượt, ngẩng đầu hỏi: "Đây là số tiền lớn mà Diệp cô nương nói sao?"

"Tiền bạc chỉ là vật chết, nếu tiêu hết rồi, nó sẽ không còn nữa. Món cháo vừa rồi Liều công tử cũng vừa dùng qua, cách làm ghi trên giấy là độc nhất vô nhị, chỉ cần biết cách sử dụng, vậy chẳng phải sẽ kiếm được năm vạn lượng ư?"

Liều Hành trầm tư, qua một lúc lâu mới đáp: "Lời Diệp cô nương nói quả nhiên không sai." Có điều, thoát nhìn y không có hứng thú.

Dung Hoa tiếp tục: "Nếu Diệp công tử không muốn làm ăn buôn bán, vậy giữ bên mình để dùng cũng không tồi, đương nhiên, công tử có thể bán cho người khác." Thiếu chút là quên, niên đại này, thương gia là kẻ có địa vị thấp hèn trong xã hội.

"Cũng không tệ." Liều Hành gật đầu, "Tàu sắp cập bến rồi, Diệp cô nương mau về chuẩn bị đi."

Kỳ thật nàng cũng chẳng có gì để chuẩn bị, y phục mặc trên người là của Túy Đồng, có điều Dung Hoa cũng không muốn nhiều lời, chỉ cùng nha đầu xoay người về khoang. Nàng hỏi: "Túy Đồng, sau khi xuống thuyền mọi người sẽ đi đâu?"

Xuống thuyền, nàng sẽ phải đối mặt với sự truy bắt của Bạch Lãm. Bạch Lãm tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Túy Đồng cười nói: "Tiểu thư không cần lo lắng, chúng ta sẽ tới kinh thành, công tử đã sắp xếp ổn thỏa, tiểu thư và chúng ta cùng lên đường cũng tiện chăm sóc lẫn nhau."

"Vậy thì tốt quá." Dung Hoa tươi cười, cho dù y vẫn còn hoài nghi nhưng vẫn quan tâm đưa nàng đi cùng, mặc kệ thế nào, đây cũng là kết quả tốt nhất.

Tại nơi xa lạ này, trong người lại không có một xu dính túi, cho dù nàng có đến từ tương lai cũng không thể bảo đảm bản thân tránh được đám người Bạch Lãm.

Có Liều Hành bên cạnh, nàng ít nhất có thể bình yên trở về kinh thành.

.....

Lên bờ, Liều Hành không nói gì. Dung Hoa cùng Túy Đồng lên một chiếc xe ngựa.

Đoàn người đi về hướng kinh thành, đến giữa trưa mới ngừng lại.

Dùng cơm xong, Liều Hành mới lên tiếng hỏi: "Diệp cô nương, nếu đã không có người chăm sóc, hơn nữa bản thân lại vừa trốn khỏi tay Bạch Lãm, sao

cô nương không nghĩ tới chuyện mai danh ẩn tích chứ?

Vừa lên bờ, thông tin về nàng y đã cho người điều tra, Ngũ tiểu thư của Diệp gia mới chết bệnh mấy ngày trước đó, mà nàng hiện tại lại đang sống sờ sờ đứng trước mặt mình.

Nguyên nhân trong đó, y có thể đoán được vài phần.

"Ta vì sao phải mai danh ẩn tích?" Y chắc chắn đã điều tra, tốc độ thật nhanh! Dung Hoa uống một ngụm trà, tiếp tục, "Ta không giết người phóng hỏa, cũng không gây ra chuyện thương thiên hại lý, bản thân tại sao phải mai danh ẩn tích? Vì cái gì mà phải trốn chạy?"

Những ủy khuất đó, những vết thương đó, tuy người chịu không phải là nàng, nhưng một thiếu nữ ở độ tuổi đẹp nhất lại uất ức chết như vậy, nàng không cam tâm.

Nàng ấy là một thiên kim sống theo khuôn phép, không làm chuyện sai, càng không có lỗi với người khác, rốt cuộc bọn họ tại sao lại chà đạp nàng?

Mà những người đó còn là người thân của nàng ấy, tối qua Bạch Lãm vừa mở miệng đã đồng ý đưa ra năm vạn lượng, xem ra quan hệ giữa Diệp gia và Lâm gia không hề bình thường, bọn họ dựa vào cái gì mà chà đạp nàng, sau đó vẫn có thể kê cao gối mà ngủ chứ? Trước thì bán nàng, sau đó hứa sẽ cho nàng cuộc sống không thiếu thốn sao?

Liễu Hành không ngờ Diệp Dung Hoa lại nói như thế, y trầm mặc một lát, nhắc nhở: "Cô nương trở về, cuộc sống trong tương lai sẽ càng khó khăn."

"Núi cao cũng sẽ có đường để đi." Dung Hoa hỏi ngược lại một câu, "Hơn nữa, Liễu công tử cho rằng một nữ tử như ta nếu mai danh ẩn tích sẽ có cuộc sống an bình sao?"

Trước không nói tới Bạch Lãm, chỉ riêng với gương mặt này, tại một xã hội bị cường quyền áp đặt, cao bay xa chạy, mai danh ẩn tích thật sự là lựa chọn tốt nhất hay sao?

Liễu Hành nhìn nàng: "Cô nương có thể che mắt giấu tai."

"Giấu được một lúc nhưng không thể cả giấu hết cuộc đời." Dung Hoa khẽ cười, "Ta về rồi, khó khăn chắc chắn sẽ gặp phải, nhưng cũng có những người nhất định đứng ngồi không yên."

Liễu Hành suy tư, không tiếp tục nữa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Có quý!

Trên đường, Liễu Hành không nhắc lại vấn đề này với nàng nữa.

Ngày về tới kinh thành, Dung Hoa không trực tiếp trở về Diệp phủ mà đợi sang hôm sau, nếu nàng nhớ không lầm, ngày mai là sinh thần của bá mẫu Kỷ thị, khách khứa đông đúc, đến lúc đó bản thân trở về không phải sẽ có hiệu quả hơn sao?

Liễu Hành quả nhiên làm người tốt tới cùng, đồng ý giữ nàng một đêm.

Sáng hôm sau, thời điểm cáo từ, Liễu Hành kêu Túy Đồng theo nàng về phủ: "Công thức khi trước Diệp cô nương đưa không biết có dùng được hay không, chỉ bằng để Túy Đồng thay ta học hỏi."

"Đại ân không thể nào cảm tạ bằng lời, Liễu công tử, hẹn ngày sau gặp lại." Dung Hoa khuyụ gối hành lễ, sau đó liền cùng Túy Đồng lên xe.

Là lòng tốt cũng được, là đồng tình cũng thế, ân tình của này, nàng sẽ ghi nhớ.

Xuống xe, Dung Hoa mang theo Túy Đồng, từng bước từng bước ưu nhã đi vào.

Quán gia Diệp Nghĩa đã tươi cười đón khách, thấy Dung Hoa đi tới, ông ta sững sốt, sau đó xoa xoa mắt mình, nói không thành câu: "Ngũ... Tiểu... Tiểu... Thư?"

"Có quý!" Đám gia đình bên cạnh sợ tới hai chân run lên.

"Hét to như vậy còn ra bộ dáng gì?" Diệp Nghĩa dù sao cũng là người từng trải, ông ta nhanh chóng hoàn hồn, quay đầu ngoái, "Chỉ là tiểu cô nương trông giống Ngũ tiểu thư, quý gì chứ? Coi chừng ảnh hưởng tới khách quý!"

"Nghĩa thúc." Tổ tông của Diệp Nghĩa là gia phó của Diệp gia, người nhà bọn họ được lấy họ Diệp, cho nên đám tiểu bối các nàng đều tôn xưng gọi ông ta một tiếng nghĩa thúc. Dung Hoa đi tới, tươi cười thân thiết hỏi, "Nghĩa thúc, con về rồi. Tổ mẫu, bá phụ, bá mẫu, đường huynh, đường tỷ, đường muội, bọn họ đều khỏe chứ?"

"Ngũ... Ngũ tiểu thư?" Diệp Nghĩa không tin vào mắt mình, cả người đầy mồ hôi lạnh, "Ngũ... Tiểu thư, sao người lại quay về?"

Ban ngày ban mặt đã gặp quý sao? Diệp Nghĩa ngẩng đầu nhìn ánh mắt trời rực rỡ bên trên, chẳng lẽ âm hồn của Ngũ tiểu thư không sợ hồn phi phách tán sao?

"A, có quý!" Đám gia đình vội vàng bỏ chạy.

Dung Hoa nhìn Diệp Nghĩa, sau đó nâng bước lướt qua, cùng Túy Đồng vào phủ.

Cả đoạn đường, gà bay chó chạy.

"Hiệu quả cũng không tệ." Dung Hoa cười tủm tỉm.

"Thảo nào tiểu thư lại chọn hôm nay trở về, rõ ràng là muốn kinh thiên động địa về nhà đây mà!" Túy Đồng cũng cười, khen.

Dung Hoa gật đầu, bước đi càng thêm ưu nhã, tiếp tục hướng về hậu viện.

.....

Sinh thần lần này của Kỳ thị cử hành ở Hà uyển, Hà uyển tên như ý nghĩa, bên trong có một hồ sen rất lớn, hiện tại đúng lúc mùa sen nở rộ, hương thơm thanh thuần thấm đẫm ruột gan.

Kỳ thị và Diệp lão phu nhân đang cùng các vị phu nhân khác nói chuyện nhà, mà nữ nhi Diệp Chi Châu cùng thứ nữ nhị phòng Diệp Di Nguyệt cùng các tiểu thư vui đùa ngoài vườn.

Một bà tử sắc mặt không tốt đi vào, lặng lẽ tới cạnh Kỳ thị, cúi đầu: "Phu nhân, không xong rồi, Ngũ tiểu thư đã trở về."

"Người nói cái gì? Ai trở về?" Kỳ thị đang trò chuyện với phu nhân bên cạnh nên nghe không rõ, liền quay đầu hỏi lại một câu.

Bà tử kia định trả lời thì bên ngoài truyền tới tiếng kêu thất thanh: "Quý, có quý!"

Kỳ thị nhú mày, vừa đứng dậy thì Diệp lão phu nhân đã lên tiếng: "Đi xem đi, đám nô tài đó thật không hiểu quy củ."

"Vâng, mẫu thân, con đi ngay." Kỳ thị cung kính, sau đó cười xin lỗi với các vị phu nhân khác, "Để mọi người chê cười rồi."

"Nói không chừng lại là kẻ nào nhất gan sợ chuyện thôi, lão phu nhân yên tâm, không sao đâu." Tẩu tử của Kỳ thị, Kỳ phu nhân cười an ủi Diệp lão phu nhân.

Diệp lão phu nhân cũng cười: "Bên ngoài đều là các tiểu cô nương, đừng để bọn họ hoảng sợ."

Mấy vị phu nhân khác cũng vội cười khuyên giải.

Kỳ thị lập tức ra ngoài.

Người còn chưa tới cửa, đám cô nương bên ngoài đã hoa dung thất sắc kéo nha đầu của mình chạy vào phòng: "Quý, quý kia!"

Sắc mặt Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt tái nhợt, hai người đỡ tay nha đầu, thanh âm run run: "Có... Quý, có quý..."

Đám cô nương đều sợ tới sắc mặt trắng bệch, ai nấy đều run lấy bầy, không ngừng kêu: "Quý... Quý..."

Chúng phu nhân vội vàng trấn an.

Việc này...

Sắc mặt Diệp lão phu nhân cũng trầm xuống.

Kỳ thị nhìn tỷ muội Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt, trách mắng: "Châu Nhi, Nguyệt Nhi, chuyện gì mà hoảng loạn như vậy?"

Ban ngày ban mặt, lấy đâu ra quý?

Kỳ thị lạnh lùng nhìn đám bà tử theo hầu.

Đám người đồng loạt quỳ xuống, run tay chỉ ra bên ngoài: "Phu nhân, Ngũ... Ngũ... Tiểu thư, Tiểu thư... Đã... Trở về..."

"Yêu ngôn hoặc chúng, ai cho các người nói bậy!" Kỳ thị không khỏi sợ hãi, nhìn mây cả giận, "Là ai giả thần giả quỷ tung tin đồn hả? Mau đưa các vị tiểu thư..."

"Bá mẫu." Ngoài cửa truyền tới giọng nói thanh thúy nhưng vô cùng quen thuộc.

Kỳ thị nghẹn lời, chậm rãi quay đầu nhìn ra.

Dung Hoa một thân áo tím mặc đi vào, gương mặt mang theo nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời.

Kỳ thị mở to hai mắt, một câu cũng nói không nên lời, hai chân như cây đĩnh bị đóng dưới đất không thể cử động.

Nha đầu chết tiệt này, nàng ta... Nàng ta sao lại xuất hiện ở đây?

"Ngũ cô nương?" Chúng phu nhân nhìn người đi tới cũng cả kinh.

"Quý..." Một phu nhân nhất gan lớn tiếng gọi.

Kỳ thị nuốt một ngụm nước bọt: "Dung... Nha đầu..."

Dung Hoa đi tới trước mặt Kỳ thị, nụ cười ôn nhu, quan tâm hỏi: "Đại bá mẫu, người làm sao vậy? Không phải thân thể có chỗ không thoải mái đấy chứ?"

Nha đầu chết tiệt, biết rồi còn hỏi!

Kỳ thị hận không thể vung tay tát nàng một cái, đem nụ cười trên gương mặt kia xé nát. Nhưng ngại mọi người ở đây, bà chỉ có thể vò chặt khăn lụa trong tay.

"Ngũ muội muội, muội là người hay quý vậy?" Diệp Di Châu sợ hãi rúc người vào Kỳ thị.

"Dung nha đầu? Là con sao? Thật sự là con sao?" Diệp lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở giữa, lệ nóng lã lã rơi ra.

"Tổ mẫu, là cháu đây, cháu đã trở về." Dung Hoa ngẩng đầu nhìn Diệp lão phu nhân, khuyu gối hành lễ.

Hiện tại người đang sống sờ sờ trước mặt, bọn họ còn có thể làm gì?

Vậy sự tình lúc trước phải giải quyết sao đây?

Cả người Kỳ thị ướt đầm mồ hôi lạnh, nhưng nội tâm lại nóng như lửa đốt.

Nhiều người đang nhìn như vậy, bà phải giải thích sao đây?

"Đứa cháu đáng thương của ta!" Diệp lão phu nhân run rẩy đứng dậy, mới đi được vài bước đã lão đảo ngã xuống, hôn mê bất tỉnh.

Gừng càng già quả nhiên càng cay! Nhìn Diệp lão phu nhân ngã đi, khóe miệng Dung Hoa xẹt qua một tia cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Bào chữa

Người cũng đã ngắt đi, lực chú ý của mọi người trong phòng đương nhiên chuyển sang Diệp lão phu nhân.

"Mẫu thân." Kỳ thị vội vàng chạy tới, "Trần ma ma, mau, mau đi mời đại phu."

Bà ta vừa phân phó vừa kéo tay Diệp lão phu nhân: "Đều tại con dâu bất hiếu, không thể quản thúc hạ nhân tốt làm mẫu thân hoảng sợ."

Xây ra sự tình như vậy, người bên ngoài đương nhiên không thể chối bỏ trách nhiệm.

Tâm phúc của Diệp lão phu nhân - Lý ma ma ở cạnh vừa gọi vừa ấn huyệt nhân trung: "Lão phu nhân, lão phu nhân..."

Diệp lão phu nhân khẽ mở mắt, lẩm bẩm: "Đứa cháu số khổ của ta, đứa cháu đáng thương của ta..."

"Dung nha đầu, mau lại đây, con có biết tổ mẫu của mình mấy ngày nay thương tâm lắm không?" Kỳ thị lau nước mắt, kéo Dung Hoa tới trước mặt Diệp

lão phu nhân.

"Dung nha đầu, mau để tổ mẫu xem, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Diệp lão phu nhân nắm tay Diệp Dung Hoa, hỏi.

Dung Hoa rung rung nước mắt, ủy khuất cúi đầu: "Tổ mẫu, đại bá mẫu... Đại bá mẫu..."

Cánh tay đột nhiên cứng lại, Diệp lão phu nhân cắt ngang lời nàng: "Đại bá mẫu cũng vì muốn tốt cho con, nếu đã trở về, vậy thì tốt rồi, chỉ cần con không sao, con tốt, ta cũng yên tâm. Ngày sau có xuống suối vàng gặp phụ thân con, ta cũng không cảm thấy hổ thẹn."

Chúng phu nhân nghe xong như lọt vào trận sương mù. Nghe ý của lão phu nhân, chuyện Ngũ cô nương qua đời là giả hay sao?

Kỷ thị giật mình, lập tức thuận theo Diệp lão phu nhân, kéo tay Dung Hoa: "Đại chất nữ, đừng trách bá mẫu không nói trước chuyện này cho con biết, là số con phải trải qua kiếp nạn, bá mẫu chỉ có thể tìm người hứng chịu đùm con. Con yên tâm, qua được kiếp này, về sau con sẽ thuận thuận lợi lợi, phú quý bình an."

Diễn được tới đây chắc chắn có thể giải giải ảnh hậu. Dung Hoa cũng tỏ vẻ cảm động, nước mắt dâng trào: "Tổ mẫu, đại bá mẫu, Dung Hoa cứ nghĩ mọi người không cần con, lúc con tỉnh lại phát hiện bản thân ở trong xe ngựa rời khỏi kinh thành, người nọ còn nói đại bá mẫu bán con cho hắn..."

Mọi người đều cả kinh.

Kỷ thị thật sự cũng muốn giống lão phu nhân trực tiếp ngắt đi nhưng không thể được, có quý mới biết nàng sẽ nói tiếp cái gì? Duỗi tay ôm Dung Hoa vào lòng, bà ta cắt ngang lời nàng: "Chúng ta thương con còn không hết, nào đầu nỡ bán con? Là ai nói vậy hả? Nếu không phải vì tốt cho con, chúng ta sao có thể để con ra ngoài né tránh kiếp nạn? Cũng may mọi thứ đều qua rồi, chúng ta cũng có thể an tâm."

Kỷ thị khóc lóc nức nở.

"Ngũ muội muội, muội về thì tốt rồi." Diệp Di Châu ở cạnh kéo tay Dung Hoa, bày ra vẻ mặt tỷ muội tình thâm."

"Ngũ tỷ tỷ." Diệp Di Nguyệt cũng duỗi tay kéo vạt áo của Dung Hoa."

"Ngũ cô nương đại nạn trở về là một chuyện tốt, lão phu nhân nên cao hứng mới phải?"

"Mất đi mà tìm trở về, là hi sự."

"Hôm nay lại là sinh thần của Diệp phu nhân, song hỷ lâm môn!"

Đám phu nhân đồng loạt lên tiếng.

"Để mọi người chê cười rồi." Kỷ thị hướng tất cả xin lỗi.

Một người đã chết đột nhiên trở về, lão phu nhân chắc chắn sẽ chịu không nổi mà hôn mê rồi? Nguyên nhân trong đó ai mà biết được? Một chuyện đường đột xảy ra như vậy, chúng phu nhân đều là người có mặt, khuyên một hai câu rồi lần lượt cáo từ.

Kỷ thị đương nhiên cũng không giữ lại, chỉ xin lỗi và phân phó gia đình tiễn khách khứa.

Tiệc sinh thần này, xui hết chỗ nói.

Dung Hoa bị Diệp lão phu nhân ôm chặt vào lòng, giống như sợ chỉ cần buông tay sẽ không thấy nàng.

Chúng phu nhân vừa đi, hạ nhân cũng thức thời lui xuống.

Ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng, Diệp Cẩm Bạc, Diệp Cẩm Cẩn ở tiền viện cũng tới.

Dung Hoa đường hoàng trở về, không chỉ hậu viện nháo tới gà bay chó chạy, người ở tiền viện cũng vô cùng hoảng sợ, nữ quyến ở hậu viện đi rồi, nam tử ở tiền viện đương nhiên cũng cáo từ rồi đi.

Cho nên, ba huynh đệ cùng nhau trở về hậu viện, bọn họ chưa nhìn thấy Dung Hoa, vừa tới cửa đã thấy Diệp lão phu ôm nàng trong lòng. Cả ba đều cả kinh: "Ngũ muội muội!"

Thật đúng là nhìn thấy quý!

Người đã chôn rồi, sao còn xuất hiện?

Diệp lão phu nhân xua tay: "Các con đều ngồi xuống đi."

Huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng, tỷ muội Diệp Di Châu không ai ngồi xuống, Kỷ thị quỳ gối trước mặt Diệp lão phu nhân, khóc lóc: "Con dâu đáng chết."

Đám người Diệp Cẩm Hoàng cũng vội quỳ theo: "Tổ mẫu."

Mặc kệ đám tiểu bối làm trò bên dưới, Diệp lão phu nhân vẫn đứ mắt nhìn Dung Hoa, bàn tay vỗ mu bàn tay nằng ý bảo đừng cử động, sau đó ngẩng đầu nhìn Kỳ thị, ánh mắt sắc bén.

"Mẫu thân, con dâu sai rồi, con dâu đáng chết." Kỳ thị nức nở, "Là một vị đại sư của Tướng Quốc Tự nói năm nay Dung nha đầu sẽ gặp kiếp nạn, con cũng là lo lắng cho con bé thôi. Con bé là huyết mạch của Nhị thúc, đại sư nói phải tìm người chấn thay Dung nha đầu, cho nên con mới ra hạ sách này. Mẫu thân, con cũng chẳng còn cách nào khác, chẳng lẽ người cứ trơ mắt để con bé chịu khổ hay sao? Mẫu thân, là con dâu đáng chết, con dâu không nên gạt người, nhưng đại sư nói việc này nếu như tiết lộ ra ngoài, cách làm kia sẽ mất tác dụng, Dung nha đầu..."

"Tổ mẫu, mẫu thân cũng vì cứu Ngũ tỷ tỷ, người tha cho mẫu thân đi." Diệp Di Châu thấy Kỳ thị thương tâm mà khóc cũng nhịn không được mà rơi nước mắt. Nàng bỏ tới trước mặt Diệp lão phu nhân, kéo ống tay áo của bà, cầu xin, "Tổ mẫu, hiện tại Ngũ tỷ tỷ đã bình an vô sự trở về, người đừng giận nữa, mẫu thân cũng vì suy nghĩ cho Ngũ tỷ thôi."

"Tổ mẫu, cũng may Ngũ muội muội không sao, mẫu thân cũng có ý tốt, nếu đại sư đã nói như vậy, mẫu thân cũng không còn cách nào khác." Diệp Cẩm Hoàng nhìn Dung Hoa, "Ngũ muội muội, mấy ngày nay muội chịu khổ rồi, nhưng hiện tại đã trở về nhà, muội không cần lo lắng, cũng không cần sợ hãi nữa."

"Tổ mẫu, người đừng tức giận, hiện tại Ngũ tỷ tỷ cũng về rồi." Hai mắt của Diệp Di Nguyệt cũng ươn ướt.

Diệp Cẩm Bạc chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Dung Hoa, Diệp Cẩm Cẩn ở cạnh cũng không lên tiếng.

Diệp lão phu nhân nhìn đám cháu trai cháu gái của mình, ánh mắt nhu hòa dừng trên người đích trưởng tôn Diệp Cẩm Hoàng, sau đó mới nói với Dung Hoa: "Trở về thì tốt rồi, bá nữu con cũng vì tốt cho con, con đừng để việc này trong lòng. Người một nhà mà, ai cũng muốn mọi người bình an." Nói xong, bà lại nhìn Túy Đồng đang đứng ngoài cửa, "Đúng rồi, nha đầu kia là..."

"Tổ mẫu, nàng ấy là Túy Đồng, mấy ngày này đều là nàng ấy chiếu cố cháu gái." Dung Hoa giải thích đơn giản.

"Được." Diệp lão phu nhân gật đầu, "Con về phòng đi, Hải Đường uyển vẫn chưa thay đổi."

"Hương Lăng, người theo Ngũ tiểu thư trở về, thiếu cái gì thì lập tức bổ sung." Kỳ thị vội tiếp lời.

Đội Dung Hoa rời đi, Diệp lão phu nhân cũng cho đám huynh muội Diệp Cẩm Hoàng lui xuống, chỉ kêu Kỳ thị đưa mình về phòng.

Vừa vào viện, Diệp lão phu nhân liền vẫy tay cho hạ nhân lui xuống, cầm đồ trong tay lạnh lùng ném thẳng vào mặt Kỳ thị: "Người xem chuyện tốt mình làm đi!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài

Kỳ thị không trốn tránh, một vỏ lần này khiến trán bà ta đau tới nóng rát, máu tươi chảy ra, cái vị tanh tanh ngọt ngọt bao quanh sống mũi, nhưng bà ta không dám dúi tay lau đi, chỉ lẳng lặng quỳ xuống: "Mẫu thân, con dâu đáng chết."

"Đáng chết, người có chết ngàn lần cũng không thoát thác được tội!" Diệp lão phu nhân tức giận, đưa tay chỉ vào mặt Kỳ thị, mắng, "Cái gì là đại sư, cái gì là muốn tốt cho Dung nha đầu hả? Chuyện người làm, trong lòng người rõ nhất! Vô dụng, mặt mũi của Diệp gia bị người vứt hết rồi. Hôm nay các vị phu nhân đều có mặt, bọn họ sẽ tin mấy chuyện ma quỷ người nói hay sao? Không cần tới ngày mai, chuyện của Diệp gia sẽ bị cả kinh thành bàn tán! Được việc thì ít, hỏng việc thì thừa!"

Lúc trước Diệp lão phu nhân còn cảm thấy kỳ lạ, Diệp Dung Hoa đột nhiên chết, trong đầu bà lập tức nghĩ tới Nhan thị. Vào Diệp gia chính là người của Diệp gia, tuy lão nhị không còn nhưng à ta lại dám tái giá, hơn nữa còn được gả vào hầu môn, cho nên chuyện đó, bà cũng mất nhắm mắt mờ làm ngơ!

Nhưng, Kỳ thị này đã làm ra chuyện gì?

Hôm nay nhiều người như vậy, Ngũ nha đầu vốn đã chết lại trở về, không chừng hiện tại bên ngoài đã đồn đãi nói Diệp gia không chứa nổi một bé gái mồ côi!

Cái gì là đại sư, cái gì là đại nạn, tất cả đều là nói bậy! Nếu không phải nể tình tôn tử, bà thật muốn giết Kỳ thị ngay lập tức!

"Mẫu thân, đều là lỗi của con dâu." Kỳ thị không dám cãi lại.

"Rốt cuộc là chuyện thế nào?" Diệp lão phu nhân lạnh giọng hỏi.

"Con dâu cũng không biết, mẫu thân mình giám." Kỳ thị một mực phủ nhận, "Ngày đó, Dung nha đầu rõ ràng đã được chôn xuống đất. Mẫu thân, chẳng lẽ có người đào mộ Dung nha đầu sao?"

"Còn không chịu nói thật? Ngươi tưởng ta già tới hồ đồ rồi sao? Chỉ cần là chuyện ngươi làm, ta có thể điều tra tới cùng!" Diệp lão phu nhân tức giận.

Đầu ngón tay Kỳ thị run run, bà ta nhấp môi, thấp giọng: "Là ý của Thành Quốc Công phu nhân, mẫu thân, con dâu là bị người ta ép buộc, con dâu cũng không biết chuyện này là thế nào nữa."

Năm đó, một Tây Ninh Hầu đã khiến Diệp gia phải gật đầu để Nhan thị tái giá.

Hiện tại, là Thành Quốc Công phu nhân, Lâm gia của Thành Quốc Công phủ chính là mẫu tộc của đương kim Thái hậu.

Kỳ thị lấy quốc công phu nhân ra làm tấm chắn là hy vọng Diệp lão phu nhân có thể hiểu được khổ tâm của mình.

"Thành Quốc Công phu nhân?" Diệp lão phu nhân nhíu mày, trầm tư một lát liền mắng, "Đang êm đẹp bà ta lại muốn làm cái gì? Chẳng lẽ muốn từ hôn sao? Từ hôn, bà ta tới cửa trực tiếp từ hôn là được!"

Hôn sự của Dung nha đầu là do đứa con trai thứ hai của bà cùng Thành Quốc Công định ra.

"Con dâu không biết, quốc công phu nhân nói chỉ cần con dâu giao Dung nha đầu ra là được." Kỳ thị kiên quyết phủ nhận mình biết chuyện này, không dám nói thật.

"Ngươi có phải muốn ta kêu Dung nha đầu tới đây đối chất, ngươi mới chịu nói thật không hả?" Diệp lão phu nhân trầm giọng.

Đối chất với tiểu bối, tới lúc đó bà còn mặt mũi đi gặp người ngoài sao? Kỳ thị vội khóc lóc: "Là tháng trước, trong yến tiệc của Thành Quốc Công, Bạch đại thiếu gia phải lòng Dung nha đầu, hẳn tới cầu xin Quốc Công phu nhân... Quốc công phu nhân liền nghĩ ra cách đẹp cả đôi đường, cho nên buộc con... Con dâu cũng không còn cách nào khác, con định chờ thêm mấy năm chúng ta sẽ nhận Dung nha đầu trở về, tuy thân phận không còn giống trước, nhưng có Diệp gia chống lưng, Bạch gia đương nhiên không dám bạc đãi con bé, cho nên con dâu liền đồng ý."

Lời trong lời ngoài đều là bị ép tới bất đắc dĩ.

"Mẫu thân, con dâu sai rồi, con dâu không nên giấu người." Cả mặt Kỳ thị đều là nước mắt và máu.

"Ngươi... Ngươi..." Diệp lão phu nhân tức tới ho mấy tiếng.

"Mẫu thân, xin người bớt giận, đều là lỗi của con dâu, lần đó con dâu không nên mang Dung nha đầu đi." Kỳ thị vừa nhận sai vừa không quên mách lẻo đức hạnh của nha đầu chết tiệt kia giống hệt mẹ đẻ của mình, tuổi còn nhỏ đã là loi ong bướm, không giữ phụ đạo.

Diệp lão phu nhân không để ý tới Kỳ thị, trầm mặc một lúc mới nói: "Nếu Dung nha đầu đã về, ngươi lập tức phái người tới Tướng Quốc Tự thu xếp đi."

Hiện tại, chuyện quan trọng nhất là che giấu sự thật không để nó truyền ra ngoài, cho dù là nửa chữ, Diệp gia cũng sẽ mất hết danh dự, đừng nói tới cháu trai cháu gái, ngay cả con đường làm quan của nhi tử cũng chịu liên lụy.

"Vâng, mẫu thân." Kỳ thị chần chờ, "Nhưng bên phía Quốc công phủ và Bạch gia..."

"Nghĩ tới đám Hoàng Nhi đi, chuyện này một khi truyền ra ngoài, thanh danh của bọn chúng đều bị hủy trong tay của ngươi. Quốc công phủ cũng cần thể diện, ngươi tự giải quyết đi." Diệp lão phu nhân chán ghét nhìn Kỳ thị, "Nghĩ tới con trai con gái của mình đi."

Chuyện này một khi truyền ra ngoài, Diệp gia mang tiếng xấu, Thành Quốc Công phủ cũng không trốn được trách nhiệm, hơn nữa, ngay cả mặt mũi của Thái hậu cũng mất hết.

Chuyện như vậy cũng dám làm, thật không có đầu óc!

Bị Diệp lão phu nhân nhắc nhở, Kỳ thị lập tức hiểu ra, vội đáp: "Vâng, mẫu thân, con dâu đi an bài ngay."

"Có điều, Dung nha đầu..." Tuy không thích Dung nha đầu nhưng nàng dù sao cũng là cháu ruột của mình, là con gái mà nhi tử mình để lại, Diệp lão phu nhân nhíu mày, "Đừng để con bé oán hận mới tốt."

"Mẫu thân yên tâm, con dâu sẽ bù đắp cho nó, chắc chắn sẽ không để nó chịu chút ủy khuất." Vì con của mình, Kỳ thị chỉ đành dỗ ngọt nha đầu này, bà bảo đảm, "Con bé từ nhỏ đã được nhai thức dạy bảo, vô cùng ngoan ngoãn, nhưng điều này, nó nhất định sẽ hiểu. Dù do con nhát thời ngu muội."

"Lần sau nếu còn xảy ra chuyện tương tự, cho dù bọn huynh muội Hoàng Nhi có tới cầu tình, ta cũng sẽ không tha cho người!" Diệp lão phu nhân cảnh cáo.

"Con dâu không dám nữa."

Diệp lão phu nhân xua tay: "Lui xuống đi, giải quyết cho đàng hoàng."

"Con dâu cáo lui." Kỳ thị thờ phào nhẹ nhõm, đứng dậy, cung kính lui ra ngoài.

Lý ma ma đi tới, duỗi tay xoa trán cho Diệp lão phu nhân: "Lão phu nhân, người không sao chứ?"

"Không sao." Diệp lão phu nhân lắc đầu, thờ dài một hơi, ý bảo Lý ma ma không cần xoa bóp, "Người lấy cái tráp hoa nhài của ta đưa qua cho Dung nha đầu đi."

"Lão phu nhân..." Đó là trần phàm lão phu nhân gìn giữ cả đời, có tiền cũng chưa chắc mua được. Lý ma ma do dự.

"Đi đi, chỉ là vật ngoài thân mà thôi." Chỉ cần xua tan cơn giận của Dung nha đầu, cái tráp đưa đi cũng đáng. Diệp lão phu nhân suy nghĩ một lát, tiếp tục, "Hôm nay là sinh thần của con dâu, Ngũ nha đầu lại thoát qua được kiếp nạn mà trở về, song hy lâm môn. Người phân phó xuống, buổi tối tất cả mọi người cùng ta dùng cơm."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Như đứng trên đồng lửa, như ngồi trong đồng than

Ra khỏi phòng Diệp lão phu nhân, đám người Trần ma ma và Hương Vân thấy Kỳ thị đang chảy máu, không khỏi hoảng sợ.

"Phụ nhân." Trần ma ma lập tức tiến lên dìu.

"Về trước rồi nói." Kỳ thị duỗi tay dùng khăn lụa che trán, không nói nhiều.

Trần ma ma gật đầu, nhanh chóng phân phó Hương Lăng đi mời đại phu, sau đó Kỳ thị về Tề Huy viện.

Sắc mặt Kỳ thị âm u, nha đầu trong phòng đều thức thoi im lặng như ve sầu mùa đông.

Rửa sạch vết thương xong, Trần ma ma bôi thuốc rồi băng bó cho bà, sau đó lệnh đám nha đầu lui ra.

Trần ma ma cẩn thận đỡ Kỳ thị nằm xuống giường, nói: "Lão phu nhân sao có thể ra tay nặng như vậy?"

Trán đau như có kim đâm vào, Kỳ thị chỉ nói: "Không trách bà ấy, đều do ta nghĩ việc này coi như xong rồi, thật không ngờ nha đầu kia lại chạy về như vậy, thậm chí còn chọn ngay ngày hôm nay."

Hôm nay là sinh thần của bà, nha đầu kia rõ ràng cố ý.

Nghĩ như thế, Kỳ thị như đứng trên đồng lửa, ngồi trong đồng than.

"Đúng vậy, sao nàng ấy có thể trở về chứ?" Trần ma ma lẩm bẩm, thấy Kỳ thị khẽ động thì vội đưa tay đỡ, "Phụ nhân cẩn thận một chút, trên người đang có vết thương đấy."

"Bạch đại thiếu gia kia cũng thật vô dụng, một nha đầu cũng không xem chừng được." Kỳ thị cắn giận mắng.

"Vậy lão phu nhân định giải quyết thế nào?" Trần ma ma hỏi, nhìn Kỳ thị như vậy, bà ấy chắc chắn không giấu được lão phu nhân.

"Còn có thể thế nào? Vì Diệp gia, vì huynh muội Hoàng Nhi, chuyện này phải sắp xếp cho êm đẹp."

Lão phu nhân chán ghét Nhan thị, nhưng không có nghĩa tùy ý cho nàng hành động.

Kỳ thị xuất thân hầu môn, gả cho Diệp Thế Lâm được coi là thấp. Diệp Thế Lâm anh tuấn tiêu sái, thương hoa tiếc ngọc, phong lưu lại đa tình, đối với nữ nhân của mình đều dịu dàng như nhau. Khi bà vừa sinh hạ trưởng tử Diệp Cẩm Hoàng, con vợ lẽ Diệp Cẩm Cẩn cũng ra đời. Khi đó bà tâm cao khí ngạo, mấy lần náo tới trước mặt lão phu nhân, lão phu nhân đương nhiên giúp đỡ cho nhi tử của Diệp Thế Lâm, nói bà thân là chủ mẫu phải hào phóng khéo léo, vì Diệp gia khai chi tán diệp. Cũng may bụng bà cũng biết tranh đấu, sinh được Diệp Cẩm Hoàng, sau này lại sinh được Diệp Cẩm Bạc, nữ nhi Diệp Di Châu, hai nam một nữ, địa vị ở Diệp gia coi như vững chắc.

Thời điểm Nhan thị còn ở đây, ả ta săn sóc đám nữ nhân của nhị thúc vô cùng cẩn thận, coi như cũng được lòng người, đáng tiếc bụng của ả ta không biết phấn đấu, vào cửa nhiều năm chỉ sinh được một nha đầu Dung Hoa. Sau này, Nhan thị tái giá, đem Diệp gia nháo tới người ngã ngựa đổ, toàn bộ kinh thành đều sôi nổi nghị luận. Nhan thị như vậy, bà ngậm vồ tay cao hừng, coi như đáng đời!

Có điều nhiều năm như vậy, Kỳ thị vẫn không thể lấy được trọn vẹn tình cảm của Diệp lão phu nhân, tuy không chán ghét như chó với mèo, nhưng bề ngoài chỉ khách khí không mấy gần gũi.

Càng nghĩ, sắc mặt Kỳ thị càng âm trầm.

Trần ma ma rót một ly trà: "Phu nhân đừng giận, lão phu nhân sẽ nguôi ngoai ngay thôi."

Kỳ thị nhận lấy ly trà: "Bạch Lãm kia, sao lại vô dụng như vậy? Vốn đã nói rõ, người giao cho hẳn, những chuyện sau này không còn liên quan tới chúng ta, nhưng hiện tại thì sao?"

Tiệc sinh thân đang êm đẹp lại biến thành trò hài, người chết lại sống sờ sờ chạy về, lúc này bà phải đi dọn dẹp tàn cục để lại!

Lòng ngực nóng như bị lửa thiêu đốt.

"Phu nhân, người cẩn thận vết thương của mình, sự tình đã vậy, nếu Ngũ tiểu thư đã về, chúng ta phải cố gắng giải quyết." Trần ma ma cầm tay Kỳ thị, thấy bà không có thương tổn mới an tâm.

Kỳ thị thờ hồn hèn, nói: "Ma ma, bà sắp xếp người đi Tướng Quốc Tự một chuyến..." Kỳ thị đột nhiên lắc đầu, "Hay là ma ma tự mình đi đi, quyền nhiều tiền một chút. Bà tới phòng thu chỉ lấy một ngàn lượng bạc, hiện tại đi ngay, nếu chậm sợ là phải ở lại Tướng Quốc Tự đêm nay."

"Vâng, nô tỳ đi ngay, phu nhân đừng lo lắng, sẽ không sao đâu." Trần ma ma cẩn thận dìu Kỳ thị, sau đó lại cẩn thận xem miệng vết thương trên trán của bà, "Sao đại phu còn chưa tới chứ, vết thương của phu nhân... Nô tỳ đi nhanh về nhanh, ngay hôm nay sẽ xong việc."

"Không có gì, bà an tâm đi đi, ở đây còn có Hương Vân, bà không cần lo lắng." Kỳ thị dặn dò.

"Vâng, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt mọi chuyện." Trần ma ma nhận lệnh, sau đó gọi nha đầu tiến vào mới an tâm đứng dậy rời đi.

Trần ma ma vừa ra ngoài thì đại phu liền tới, ông ta bắt mạch, cẩn thận quan sát vết thương, sau đó để lại thuốc bôi ngoài da cùng phương thuốc mới cáo từ ra về.

Đại phu đi rồi nhưng Kỳ thị vẫn không an tâm, nha đầu Diệp Dung Hoa ở Hải Đường uyển kia không biết hiện tại thế nào?

Mãi tới giờ Ngọ, Hương Lăng mới từ Hải Đường uyển trở về.

"Bên đó an bài sao rồi?" Kỳ thị gắng gượng ngồi dậy, hỏi.

Hương Lăng trả lời: "Hồi phu nhân, mọi thứ đều đã ổn thỏa, trong phòng đã dọn dẹp sạch sẽ, rèm màn, chăn đệm đều được đổi mới, người hầu hạ cũng được phái đi..."

May là chưa dỡ bỏ Hải Đường uyển, ban đầu bà còn định chờ mấy ngày tới thời tiết mát mẻ hơn sẽ xử lý, bằng không, hiện tại đã phải vất vả một phen. Kỳ thị hỏi tiếp: "Dung nha đầu có nói gì không? Com trưa đã đưa qua cho nó chưa?"

"Ngũ tiểu thư không nói gì cả, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, bữa trưa phòng bếp có đưa qua canh gà, thịt xào măng, cá hấp..." Hương Lăng cẩn thận trả lời, "Đúng rồi, Ngũ tiểu thư có nhắc tới Thạch ma ma và Hoa Lê."

"Ngày mai đưa mấy người Thạch ma ma về, hiện tại bên cạnh nó chỉ có một mình Túy Động, nha đầu kia cũng không biết có thân phận gì. Người mang Hương Phù cùng mấy tiểu nha đầu khác tới Hải Đường uyển, kêu bọn họ cẩn thận hầu hạ Ngũ tiểu thư."

Người khác chỉ nghi ngờ cái chết kỳ lạ của nha đầu kia, hơn nữa lão phu nhân lại nói nhìn thấy máu sẽ không may mắn, cho nên đám người ở Hải Đường uyển Kỳ thị chưa động vào, chỉ đưa tới thôn trang.

"Vâng." Hương Lăng khụy gối hành lễ, xoay người ra ngoài xử lý.

.....

"Ngũ tiểu thư bị dọa sợ, lão phu nhân nói người trở về thì tốt rồi, có gì thiếu chi cần mở miệng... Đây là đồ nô tỳ phụng mệnh lão phu nhân đưa tới cho người." Lý ma ma dâng cái tráp lên, an ủi, "Lão phu nhân nói mấy ngày nay Ngũ tiểu thư chịu khổ nhiều rồi."

Dung Hoa nhìn cái tráp kia, chần chờ một lát mới kêu Túy Động nhận, mỉm cười quan tâm hỏi: "Mấy ngày nay tổ mẫu có khỏe không?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Nếu đã có thể bán nàng, thì cũng có thể diệt nàng!

"Xem nô tỳ hồ đồ chưa kia, lại khiến Ngũ tiểu thư lo lắng." Lý ma ma đưa tay khẽ tát mình một cái, tự trách nói.

Dung Hoa cười cười: "Ma ma đừng nói như vậy."

Lý ma ma thu tay, bỏ qua đề tài này: "Lão phu nhân nói Ngũ tiểu thư trở về là chuyện đại hi, hơn nữa hôm nay lại là sinh thần của phu nhân, cho nên muốn tối nay cả nhà hòa thuận vui vẻ dùng cơm."

"Được, ta sẽ tới đúng giờ." Dung Hoa đáp.

Lý ma ma cười cáo từ: "Vậy Ngũ tiểu thư nghỉ ngơi đi, nô tỳ xin cáo lui trước."

Dung Hoa cúi đầu, kêu Túy Đồng tiến bà ra cửa.

Dung Hoa xoay người đi vào nội thất, ngồi xuống giường, kêu Túy Đồng cầm cái tráp kia lại. Vừa mở ra, ánh sáng của châu báu lập tức khiến cả phòng rực rỡ.

"Lão phu nhân quả nhiên là người cao tay." Túy Đồng than một câu, quay đầu nhìn Diệp Dung Hoa, hỏi, "Tiểu thư định thế nào?"

Dung Hoa khẽ cười, đóng cái hộp trước mặt lại đưa cho Túy Đồng, nhẹ giọng: "Tính nhiều sẽ hỏng việc."

"Nhưng nô tỳ vẫn cảm thấy tiểu thư đang chịu ủy khuất." Túy Đồng cất chiếc tráp vào ngăn kéo.

Nếu nhà nghèo không có đủ tiền để sống, bọn họ bán con của mình cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng Diệp gia là danh môn vọng tộc, không ngờ lại làm ra chuyện bỉ ổi thế này!

Khó trách chủ tử muốn nàng đến đây, tiểu thư trời gà không chặt, sắp tới không phải sẽ bị người ta ăn tươi nuốt sống sao?

Dung Hoa cười cười, duỗi tay cầm ly trà, uống một ngụm: "Túy Đồng, Diệp gia đã có thể bán ta thì cũng có thể diệt ta."

Vì thanh danh của Diệp gia, xử lý một tiểu cô nương như nàng có rất nhiều cách.

Tổ mẫu từ ái, lo lắng cho nàng? Mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt? Lừa ai chứ?

Ngay tại thời khắc mấu chốt vừa rồi, lão phu nhân hôn mê bất tỉnh, đây không phải là vì thanh danh của Diệp gia hay sao?

Nếu không thuận theo, một ngày nào đó nói không chừng nàng thật sự sẽ chết vì bệnh. Chuyện lần trước chỉ là đổi trắng thay đen bán nàng ra ngoài, nếu nàng trở về muốn hủy hoại thanh danh của Diệp gia, bọn họ chắc chắn sẽ không để yên. Hơn nữa, vì mẫu thân tái giá, lão phu nhân sớm đã chán ghét đích nữ nhị phòng là nàng!

"Không thể nào, bọn họ là..." Hai chữ người thân Túy Đồng vội nuốt xuống, "Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy sao?" Nàng cam tâm sao?

Túy Đồng bổ sung thêm một câu: "Nô tỳ về sau là người của tiểu thư, nhất định sẽ bảo vệ tiểu thư người an toàn."

"Đương nhiên là không." Dung Hoa khẽ lắc đầu.

Trở về, một là báo thù, hai là vì quyền lực.

Đúng như Liễu Hành nói, nàng có thể cao bay xa chạy, nhưng với hoa dung nguyệt mạo này, một mình mưu sinh bên ngoài vô cùng nguy hiểm.

Hơn nữa, còn có Bạch Lãm..

Hiện tại trở về, Diệp gia cũng không thể tự vả miệng mình gả nàng đến Bạch gia.

"Người tin đồn xuống, nói Kỷ thị không dung nổi ta, cùng Lâm gia liên thủ bán ta cho thương nhân làm thiếp." Dung Hoa thoải mái nằm xuống.

Hiện tại bên người nàng chỉ có Túy Đồng, hơn nữa nàng ấy biết võ, truyền tin ra ngoài tất nhiên là vô cùng dễ dàng.

"Tiểu thư, như vậy sẽ hủy hoại thanh danh của người." Một khi truyền tin ra, thanh danh chắc chắn sẽ mất, mà đối với nữ tử, thanh danh là tính mạng. Túy đồng nhíu mày không tán đồng đề nghị của Dung Hoa.

"Yên Tâm, bọn họ nhất định sẽ giải quyết chuyện này một cách viên mãn, có điều hư hư thật thật, thật thật hư hư, tới lúc đó Diệp gia còn phải coi ta là báu vật mà bảo vệ. Thanh danh? Mạng đã sắp mất, ta còn quan tâm tới mấy thứ đó làm gì?" Dung Hoa khẽ cười, "Người cứ đi làm đi."

Bên ngoài càng nghị luận, Diệp gia càng phải che chở nàng.

Đã có một lần, Kỳ thị chắc chắn là đối tượng hoài đầu tiên, vì nhi nữ của mình, cho dù có ngàn vạn không muốn, bà ta sẽ không thể để bản thân bại lộ!

"Được, có điều tiểu thư phải chuẩn bị sẵn tâm lý." Thấy Dung Hoa kiên trì, Túy Đồng chỉ đành nhận lệnh.

Hai người đang nói chuyện thì Hương Lăng phụng mệnh Kỳ thị tới.

"Ngũ tiểu thư." Hương Lăng mang theo bốn nha đầu vào hành lễ.

"Đứng lên đi." Dung Hoa khẽ nâng tay, nàng không nhìn bốn nha đầu kia, chỉ hỏi, "Vất vả cho người rồi, có phải bá mẫu có gì phân phó không?"

"Ngũ tiểu thư quá lời, có thể hầu hạ tiểu thư là phúc phận của nô tỳ." Hương Lăng cười đáp, "Phu nhân nói bên cạnh tiểu thư chỉ có một mình Túy Đồng tỳ tỳ, mà tỳ tỳ lại không quen thuộc Diệp gia, phu nhân lo lắng nên kêu Hương Phù qua giúp đỡ, ba nha đầu còn lại sẽ phụ giúp việc nặng. Phu nhân còn bảo, nếu bọn họ hầu hạ không tốt, Ngũ tiểu thư có thể tùy ý trừng phạt."

"Đề bá mẫu lo lắng rồi." Dung Hoa nhàn nhạt đáp.

"Ngũ tiểu thư, lúc trước vì chuyện của người không thể tiết lộ, Thạch ma ma và Hoa lê lại quá thương tâm nên phu nhân đã cho bọn họ tạm thời tới thôn trang, phu nhân nói ngày mai sẽ đưa bọn họ trở về." Hương Lăng giải thích.

"Như thế làm phiền bá mẫu quá." Dung Hoa đưa mắt nhìn Hương Phù, "Ba nha đầu này ở lại, có điều Hương Phù, ta thật sự không dám đoạt người của bá mẫu, hơn nữa Lê Hoa và Thạch ma ma cũng sắp về, thời gian chắc chỉ khoảng hai ngày. Bên cạnh ta có Túy Đồng hầu hạ là đủ rồi, tuy nàng ấy có chút lạ lẫm, nhưng mấy ngày nay luôn đi theo ta, ta cũng quen rồi."

Thấy Dung Hoa uyển chuyển từ chối, Hương Lăng sửng sốt, vội nói: "Vâng, vậy để ba người bọn họ ở lại trước, nếu nhân lực bên Ngũ tiểu thư không đủ thì người cứ lên tiếng, nếu người trong phủ không đủ có thể mua từ bên ngoài."

"Được rồi, nếu ít người, ta sẽ đi nói với bá mẫu."

Hương Lăng ngẩng đầu nhìn nàng, uốn gối hành lễ: "Vây nô tỳ không quấy rầy Ngũ tiểu thư nữa."

Chờ Hương Lăng mang Hương Phù đi, Dung Hoa kêu Túy Đồng gọi Dương ma ma vào, chỉ vào ba nha đầu trước mặt: "Bọn họ là người bá mẫu phái tới, người đi sắp xếp cho bọn họ đi."

Dương ma ma cũng là người Hương Lăng an bài. Bà ta liền nhận lệnh rồi dẫn ba nha đầu cáo lui.

Dung Hoa nhìn ánh mặt trời ngoài cửa, khóe miệng cong lên, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Ngủ một giấc, Dung Hoa liền mang theo Túy Đồng tới sân viện của lão phu nhân.

Tới Tùng Hạc Đường, nàng thấy Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt đã có mặt, tỷ muội hai người cười khanh khách cùng Diệp lão phu nhân nói chuyện.

Diệp lão phu nhân ngồi trên giường, người mặc áo màu xanh, tóc hoa râm búi gọn gàng, bên trên còn đeo một cây trâm màu ngọc bích, giữa trán đeo đai buộc chũe hồng bảo thạch, gương mặt hiền từ lộ ra uy nghiêm. Thấy Dung Hoa tới, bà liền cười gọi: "Dung Nhi, mau tới đây, lại ngồi cạnh tổ mẫu."

"Vâng, tổ mẫu." Dung Hoa uốn gối hành lễ, sau đó đi qua, ngồi vào vị trí khi nãy của Diệp Di Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Tỷ muội

"Sao chỉ dẫn theo một mình nha đồng này vậy?" Diệp lão phu nhân nhìn Túy Đồng, đáy mắt lộ vẻ lo lắng, "Hiện tại con không thể để xảy ra nửa điểm sai lầm, lát nữa ta sẽ gọi nha đầu trong viện tới, con thích ai thì mang về đi."

"Tổ mẫu, không cần đâu, bá mẫu nói bọn Lê Hoa sẽ nhanh chóng trở về." Dung Hoa cười đáp.

"Đứa nhỏ này, sao lại khách khí với tổ mẫu như vậy?" Diệp lão phu nhân tuy không cao hứng nhưng cũng không kiên trì, "Tạm thời cứ để vậy đi, nếu nhân thủ không đủ cứ tới nói với tổ mẫu một tiếng."

Dung Hoa gật đầu.

Nói chuyện thêm một lát, Kỷ thị và huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng tới.

Dung Hoa nhìn miếng băng trên trán Kỷ thị, lại quay đầu nhìn Diệp lão phu nhân, trong lòng không khỏi lạnh lẽo.

Kỷ thị là chủ mẫu của Diệp gia, đại bá Diệp Thế Lâm hiện tại lại không ở đây, phủ lớn như vậy, người dám động thủ với bà ta chỉ có một mình Diệp lão phu nhân.

...

Diệp Thế Lâm lúc này ra ngoài xử lý công vụ, hiện giờ người trong nhà đều đã có mặt, Diệp lão phu nhân liền sai người dọn com lên.

Trong bữa ăn, Kỷ thị vô cùng quan tâm Dung Hoa, thỉnh thoảng còn gấp thức ăn, bộ dáng vô cùng chu đáo.

Bữa cơm này thật phần vui vẻ.

Ăn xong, Diệp lão phu nhân uống một ngụm trà, đưa mắt nhìn Dung Hoa và Kỷ thị, nói: "Lần này quả thật là nhờ Bồ Tát phù hộ, Dung nha đầu hóa dữ thành an. Ngày mai con mang tỷ muối chúng nó tới chùa thấp hương, cảm tạ Bồ Tát đi."

"Vâng, con dâu cũng đang có ý này." Kỷ thị cung kính đáp.

"Mang theo nhiều người, cẩn thận một chút." Diệp lão phu nhân dặn dò.

Kỷ thị cười cười: "Vâng, con dâu sẽ sắp xếp thỏa đáng. Mẫu thân, Dung Nhi vừa trở về nên cần nghỉ ngơi, chỉ bằng qua hai ngày nữa mới đi được không?"

"Vậy thì qua hai ngày nữa đi." Diệp lão phu nhân hài lòng với thái độ của Kỷ thị lúc này, hàn huyên một lát liền cho bọn họ trở về.

Gió đêm thổi tới, đám người lần lượt rời khỏi Tùng Hạc đường.

"Trời tối như vậy, con nhớ cẩn thận. Túc Đồng cố gắng hầu hạ Ngũ tiểu thư, đừng để con bé xảy ra sai lầm gì." Kỷ thị quan tâm dặn dò Dung Hoa và Túc Đồng.

"Vâng, đại bá mẫu cứ yên tâm, con sẽ cẩn thận." Dung Hoa khách sáo.

"Ngũ muội muội..." Diệp Cẩm Bạc nhìn Diệp Dung Hoa, ánh mắt quét qua mẫu thân và huynh đệ tỷ muội bên cạnh, nụ cười đặc biệt ôn hòa, "Muội cẩn thận một chút."

Vị Tam ca này, trong trí nhớ, hẳn là một trong số ít người đối tốt với nàng, nhưng ánh mắt hắn lúc này tại sao lại rực lửa như vậy? Dung Hoa nhìn hắn, ôn hòa đáp: "Đa tạ Tam ca ca."

"Đại bá mẫu, Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Tứ tỷ, Lục muội muội, ta về đây." Dung Hoa khẽ cười, sau đó trực tiếp mang Túc Đồng trở về Hải Đường uyển.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ đợi muội với." Vừa đi vài bước, phía sau liền truyền tới giọng của Diệp Di Nguyệt.

Dung Hoa dừng bước, quay đầu nhìn Diệp Di Nguyệt mang theo nha đầu đuổi theo.

"Ngũ tỷ tỷ, chúng ta cùng đi nhé."

Dung Hoa nhìn nàng: "Lục muội muội, chúng ta hình như không cùng đường mà?" Lưu Vân các của nàng ta khá gần với Trà Tương cư của Diệp Di Châu.

"Ngũ tỷ tỷ, là muội muốn đưa tỷ về." Diệp Di Nguyệt nhìn Dung Hoa, hai mắt uơn ướn, "Ngũ tỷ tỷ chết đi sống lại, muội muội... Muội thật sự vô cùng cao hứng."

Dung Hoa bình tĩnh nhìn nàng ta, sau đó tiếp tục đi về phía trước: "Muội về đi, ta không cần muội đưa về."

"Ngũ tỷ tỷ, sao vậy? Chiều nay muội vốn muốn đi thăm tỷ, nhưng lại sợ tỷ đang nghỉ ngơi, cho nên không dám quấy rầy." Diệp Di Nguyệt mặc kệ thái độ lạnh nhạt của nàng, kiên quyết đuổi theo, "Đứng rồi, tỷ tỷ, mấy ngày nay tỷ đi đâu? Muội không biết gì cả, bọn muội còn vô cùng thương tâm. Bá mẫu rốt cuộc đưa tỷ đi đâu thế? Bên cạnh không mang theo nha đầu, nơi đó có chơi được không?"

Từ trước tới nay Diệp Di Nguyệt luôn đi theo Diệp Di Châu, đối với đích tỷ này chưa từng để vào mắt, đưa nàng về là giả, hóa ra là tới để nói mấy lời khách sáo này! Diệp Dung Hoa khẽ cười: "Ừ, đi du ngoạn."

Có xe ngựa, còn có thuyền, có dao, có nhảy sông, còn được Liễu Hành kia bảo vệ.

Hành trình này của nàng vô cùng đặc biệt.

"Ngũ tỷ tỷ, vậy tỷ có phải có quen ai đó khác không? Đứng rồi, Túc Đồng này là ai vậy? Ngũ tỷ tỷ quen nàng ấy ở đâu?"

"Túy Đồng là nha hoàn của một vị bằng hữu, vô cùng đáng thương, cho nên ta mới đưa về." Dung Hoa nói nửa thật nửa giả.

Diệp Di Nguyệt này tới đây nói lời khách sáo, không biết là ý của nàng ta hay ý của Diệp Di Châu? Có lẽ đây là ý của Kỷ thị, hoặc có lẽ là ý của Thu di nương - mẫu thân của nàng ta.

Thân phận của Túy Đồng không nên để người khác biết.

"Bằng hữu, bằng hữu nào chứ?" Thanh âm của Diệp Di Nguyệt lộ rõ vẻ cao hứng.

Tới nói lời khách sáo, hiện tại lại vui sướng khi người gặp họa, xem ra tin tức của Túy Đồng đã truyền ra ngoài! Dung Hoa dừng bước, lặng lẽ nhìn nàng ta: "Sao Lục muội lại tò mò như vậy?"

"Đâu có." Diệp Di Nguyệt vội lắc đầu, "Muội chỉ là quan tâm Ngũ tỷ tỷ, nhân tâm hiểm ác, muội sợ tỷ bị người khác khi dễ."

"Nhân tâm quả thật hiểm ác." Dung Hoa khẽ cười.

"Vậy tỷ có thể nói muội biết vị bằng hữu đó là ai được không? Hẳn vì sao lại đưa Túy Đồng cho tỷ? Diệp gia chúng ta đâu có thiếu nha đầu." Diệp Di Nguyệt cau mày, bày ra bộ dáng lo lắng cho nàng.

Dung Hoa nhìn nàng ta, hồi sang chuyện khác: "Ta lại nghĩ rằng mấy ngày nay, trong lòng Lục muội muội hẳn cao hứng lắm."

"Không..." Diệp Di Nguyệt nức nở ủy khuất nhìn Diệp Dung Hoa, "Ngũ tỷ tỷ, chúng ta là tỷ muội ruột, sao tỷ có thể nói ra lời này?"

"Không lẽ ta nói sao?" Ánh mắt Diệp Dung Hoa trở nên lạnh lùng, "Lục muội muội, ta chết đi sống lại trở về, muội chắc vô cùng thất vọng."

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt lập tức cứng đờ, vội vàng giải thích: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ là tỷ tỷ ruột của muội, trên đời này, chúng ta mới là người thân nhất."

"Vậy sao?" Dung Hoa khẽ cười, "Ngươi thân với muội nhất không phải Thu di nương sao?"

Diệp Di Nguyệt khóc lóc: "Ngũ tỷ tỷ, chúng ta là tỷ muội..."

"Diệp Di Nguyệt, cho dù ta có chết, ngươi cũng không thể thay thế được vị trí của ta." Nói xong, Diệp Dung Hoa xoay người mang Túy Đồng rời đi.

Diệp Di Nguyệt hận tới cắn môi khiến máu chảy ra, ánh mắt nhìn Dung Hoa như muốn phát hỏa.

Diệp Dung Hoa, tương lai để ta xem tỷ gặp người ngoài thế nào?

.....

Yến tiệc sinh thần cứ thế mà tan, bên ngoài lại truyền ra tin đồn, hôm sau Kỷ phu nhân liền tự mình tới Diệp phủ vấn an Kỷ thị.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 13: Người chống lưng tới?

Nhìn vết thương trên trán Kỷ thị, Kỷ phu nhân cả kinh: "Cô nãi nãi, hôm qua còn khỏe mạnh, sao hôm nay lại..." Lời còn chưa dứt, Kỷ phu nhân đã im lặng, trong lòng cũng đoán được vài phần.

"Không cần thận va chạm." Tuy là tẩu tử nhà mình, Kỷ thị cũng không thể nói thẳng.

"Chuyện của Ngũ cô nương rốt cuộc là thế nào?" Kỷ phu nhân cũng không định bắt bẻ, trực tiếp nhắc tới Diệp Dung Hoa.

"À." Kỷ thị thờ dãi.

"Vết thương của muội có nghiêm trọng không?" Kỷ thị quan tâm hỏi, ánh mắt nhìn đám nha đầu và bà tử bên cạnh."

"Không sao, chỉ là vết thương ngoài da." Kỷ thị hiểu ý, liền cho mọi người lui xuống, chỉ chừa lại tâm phúc của mình, "Chuyện hôm qua để đại tẩu chê cười rồi, chuyện trong nhà xảy ra tình hình như vậy đều do muội an bài không tốt, thật đáng chê cười."

"Trời nóng như vậy, muội nhớ chú ý, đừng để vết thương nặng thêm." Mọi nhà đều có chuyện khó nói, điểm này Kỷ phu nhân cũng hiểu, đương nhiên sẽ không truy vấn nguyên nhân của vết thương, hơn nữa hôm nay bà tới đây cũng không phải vì vấn đề này, "Ta là lo lắng cho muội nên hôm nay mới cố ý

tới thăm, chuyện của Ngũ cô nương... Đã lan truyền khắp bên ngoài."

Trái tim Kỳ thị nhảy dựng lên: "Bên ngoài lan truyền cái gì?" Hôm qua náo loạn một hồi, bà lại bị thương, buổi tối sau khi dùng cơm cùng lão phu nhân liền trở về nghỉ ngơi, cho nên chuyện bên ngoài bà thật sự không biết.

Kỷ phu nhân nhìn bà, giải thích: "Hiện tại bên ngoài đều truyền muội không dung được nha đầu kia, nên liên thủ với Quốc Công phu nhân bán nạng ta ra ngoài."

Kỷ thị hít vào một hơi, gương mặt đỏ ửng, oán giận: "Yêu ngôn hoặc chúng, nói hươu nói vượn hãm hại người tốt!"

Mắng xong, nước mắt Kỷ thị liền trào ra.

Bà biết nha đầu này trở về không phải chuyện tốt, nha đầu đó rõ ràng là muốn khắc chết bà!

Kỷ phu nhân thở dài, duỗi tay vỗ tay Kỷ thị: "Ta là lo lắng nên hôm nay mới cố ý tới đây, bên ngoài chỉ là tin đồn bậy bạ, muội đừng để trong lòng."

Nếu Kỷ thị làm vậy chắc chắn sẽ liên lụy tới thanh danh của đám cô nương của Kỷ gia, bà thật sự không thể an lòng.

"Muội cũng là vì tốt cho nha đầu đó... Thật không ngờ bị người ta đồn đãi thành như vậy." Kỷ thị trả lời qua loa, "Hai ngày nữa muội định đưa nó tới Tướng Quốc Tự cảm tạ ơn cứu mạng của đại sư."

"Mấy năm nay, những gì muội làm cho Ngũ cô nương mọi người đều nhìn thấy, hiện tại người bên ngoài nói gì muội không cần để ý." Kỷ phu nhân an ủi, "Sang năm nạng ấy đã tới tuổi cập kê, hôn sự phải theo lệ mà nhắc tới, chỉ cần gả ra ngoài, muội cũng có thể thở phào nhẹ nhõm."

Kỷ thị dùng khăn tay lau nước mắt: "Hy vọng là thế."

Kỷ phu nhân lại an ủi thêm vài câu.

Kỷ thị bình ổn cảm xúc, tiếp tục: "Hôm nay sao không mang Tú Nhi tới, hôm qua khách quý quá nhiều, muội không có thời gian nói chuyện với nó mấy câu."

"Trời nóng quá, ta để con bé ở nhà rồi." Kỷ phu nhân sao có thể không biết tâm tư của Kỷ thị? Kỷ thị là muốn thân càng thêm thân, đem nữ nhi của mình tác hợp cho trường tử Diệp Cẩm Hoảng. Sự tình liên quan tới hôn nhân đại sự của nữ nhi, hơn nữa Kỷ phu nhân cũng không có ý định gả nạng tới Diệp gia.

"Cũng đúng, thời tiết dạo này nóng quá. Tính ra, Tú Nhi sang năm cũng tới tuổi cập kê rồi." Kỷ thị cười nói.

"Đúng vậy, con bé và Châu Nhi, đảo mắt đều đã trở thành đại cô nương." Kỷ phu nhân không muốn tiếp tục đề tài này, nên nhanh chóng hỏi, "Đúng rồi, muội vừa nói định đi Tướng Quốc tự sao? Khi nào xuất phát vậy, ta có thể đi cùng hay không?"

Hai người hẹn hôm sau sẽ cùng lên chùa, trò chuyện xong, Kỷ phu nhân đứng dậy cùng Kỷ thị qua chỗ lão phu nhân ngồi một lát rồi cáo từ ra về.

Tiến tẩu từ đi, Kỷ thị nghiêm mặt phân phó Trần ma ma: "Bà phái người đi hỏi thăm, xem tin đồn ở bên ngoài từ đâu truyền ra."

Trần ma ma lập tức nhận lệnh đi làm. Dùng cơm trưa xong, Hương Vân đột nhiên chạy vào cửa, sắc mặt không tốt: "Phu nhân, cứu phu nhân tới."

Không phải buổi sáng vừa tới hay sao? Kỷ thị nghi hoặc, vội nói: "Mau mời!"

Hương Vân vội nói: "Là Nhan phu nhân."

Nhan phu nhân Hứa thị? Kỷ thị nhíu mày hỏi: "Đến đâu rồi?"

"Đã tới cửa thứ hai."

"Mau đi mời Ngũ tiểu thư tới đây." Kỷ thị phân phó Hương Vân một tiếng, sau đó thay y phục trên người rồi dẫn theo Trần ma ma ra cửa tiếp khách.

Năm đó Nhan thị tái giá nháo tới trời long đất lở, cho nên từ đó về sau, Diệp gia và Nhan gia cắt đứt quan hệ.

Ban đầu Nhan thị còn quan tâm Diệp Dung Hoa một chút, nhưng sau này nửa chữ hỏi thăm cũng không thấy đâu.

Có điều, Nhan thị rốt cuộc cũng là ruột thịt của nha đầu kia, hiện tại tới cửa đương nhiên là vì nghe thấy tin đồn bên ngoài.

Kỷ thị chỉ cảm thấy đau đầu không thôi.

Ra sân, đi chưa được bao lâu đã thấy đám nha đầu bà tử vây quanh Nhan phu nhân Hứa thị. Kỷ thị vội tiến lên, tiếp đón: "Cứu phu nhân, không tiếp đón từ xa, thứ lỗi, thứ lỗi."

"Là ta mạo muội tới cửa, quấy rầy rồi." Hứa thị lên tiếng.

"Cái gì là quấy rầy chứ, ta sớm đã có ý mời cữu phu nhân thường xuyên tới phủ, có điều e ngại phu nhân bận rộn nhiều việc." Kỷ thị cười khách sáo, mời Hứa thị vào phòng khách.

Nha đầu lập tức dâng trà và điểm tâm lên.

Kỷ thị khách sáo với Hứa thị vài câu thì Dung Hoa tới.

Chưa kịp hành lễ, Hứa thị đã kéo nàng vào lòng, nước nớc: "Đề cữu mẫu nhìn con xem." Hứa thị lau nước mắt, kéo Dung Hoa ra, cẩn thận quan sát.

"Cữu mẫu." Dung Hoa hành lễ.

"Được rồi, khách sáo với cữu mẫu làm gì?" Hứa thị vội đuổi tay kéo Dung Hoa lại, "Dung Nhi, con chịu ủy khuất rồi."

Lời này nói ra rõ ràng là có ý Diệp gia hà khắc và bạc đãi nha đầu này, Kỷ thị không khỏi tức giận trong lòng.

"Cữu mẫu, con vẫn ổn." Dung Hoa ngoan ngoãn trả lời.

"Cữu phu nhân, Dung Nhi có tổ mẫu thương yêu, có chúng ta nâng niu trong lòng, bà và cữu lão gia có thể yên tâm." Thấy Dung Hoa hiểu chuyện như vậy, Kỷ thị cũng cao hứng.

"Đứa nhỏ này, thiếu chút nữa đã... Con còn nói bản thân vẫn ổn sao... Xảy ra đại sự như vậy, cữu cữu con và ta đều biết, con chịu khổ rồi. Đừng sợ, cữu cữu và cữu mẫu sẽ làm chủ cho con." Hứa thị từ ái an ủi Dung Hoa, sau đó ngẩng đầu nhìn Kỷ thị, "Mấy năm nay Dung Nhi vẫn khỏe mạnh, lão gia và ta cũng yên tâm, có điều, Dung Nhi cũng không phải đứa nhỏ không ai thương yêu, nó là nữ nhi của biểu cô nương Nhan thị ta!"

Kỷ thị tức giận tới cả người run lên, hai tay nắm chặt tay vịn mới ngăn được lửa giận trong lòng.

Mấy năm nay Nhan gia không hề quan tâm tới nha đầu này, hiện tại lại tìm tới cửa, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì? Mẹ ruột nàng ta còn mặc kệ kia mà!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14: Có mục đích khác

Tuy từ đầu đã đoán được nguyên nhân Hứa thị tới cửa tìm Dung Hoa nhưng trong lòng Kỷ thị không khỏi tức giận. Nhan thị là mẫu thân ruột thịt của nàng ta còn mặc kệ, Hứa thị chỉ là cữu cữu được tính là gì?

Kỷ thị muốn đi tới tát một cái vào mặt bà ta, có điều với tin đồn bên ngoài, bà ta tới cửa như vậy, rốt cuộc định làm cái gì?

Kỷ thị cắn răng, hít vào một hơi để áp chế lửa giận trong lòng, khẽ cười nhìn Hứa thị, nói: "Cữu phu nhân, Dung nhi là bảo bối mà lão phu nhân, lão gia và ta nâng niu trong tay, ngày thường thức ăn, đồ dùng của con bé đều là tốt nhất. Chúng ta sợ nó khổ cực, làm sao có thể để nó chịu nửa phần ủy khuất? Mấy năm nay cữu phu nhân và đệ muội bận rộn, không có thời gian lo cho Dung Nhi, có điều phu nhân yên tâm, Dung Nhi là cô nương Diệp gia ta, trên dưới Diệp gia khẳng định không để nó chịu một chút uất ức!"

Kỷ thị nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, thiếu chút đã mắng thẳng mặt Hứa thị, nói Nhan gia bọn họ mấy chẳng quan tâm Dung Hoa.

Hứa thị kéo Dung Hoa lại gần, đưa mắt nhìn Kỷ thị: "Mấy năm nay chúng ta không lo cho Dung Nhi, là chúng ta không đúng, nhưng trước mắt thấy Diệp gia các người bạc đãi con bé, hiện tại lại xảy ra nhiều chuyện như vậy nên mới không chịu đựng được mà tới thăm, nhưng lúc này..." Hứa thị dừng lại, hừ lạnh một tiếng, "Người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, Diệp phu nhân thân là đại bá mẫu, bà có thể vỗ ngực thề không thẹn với lương tâm không? Bà làm gì, bên ngoài truyền đã quá rõ ràng! Bà thật sự nghĩ Dung Nhi không có ai làm chủ, không ai quản nó, coi nói là đứa trẻ mồ côi sao? Hôm nay ta tới đây, bà nhất định phải có lời giải đáp!"

"Cữu phu nhân đi tin lời đồn bên ngoài sao?" Kỷ thị trào phúng cười.

"Phu nhân thông gia, không có lửa thì làm sao có khói." Hứa thị châm biếm, "Hon nữa tuy cô gia không còn, nhưng năm đó cô nãi nãi nhà ta có để lại của hồi môn cho Dung Nhi, còn nữa, Thành Quốc Công phủ cũng không phải người..."

Hứa thị dừng một lát, đưa mắt quan sát Kỷ thị: "Nói không chừng có người muốn trèo cao."

Sắc mặt Kỷ thị xanh mét: "Mấy năm nay, ta đối đãi với Dung Nhi thế nào mọi người trong kinh thành đều biết, hiện tại không thể vì mấy lời đồn mà hăm hại được. Trong lòng dung Nhi cũng hiểu, lần này ta cũng vì suy nghĩ cho Dung Nhi nên mới vô tình để người ngoài khoa môi múa mép. Cữu phu nhân là khách, nhưng bà đừng ý vào thân phận này mà nói hươu nói vượn! Bà muốn chỉ cây dâu mắng cây hòe sao? Ta còn chưa hỏi bà tại sao nhiều năm nay không quan tâm Dung Nhi như vậy, hiện tại tới cửa, bà muốn mượn Dung Nhi để trèo tới Quốc Công phủ sao?" Kỷ thị cười lạnh: "Hon nữa, nếu cữu

phu nhân đã nghe lời đồn bên ngoài, vậy hẳn cũng biết chuyện này có liên quan tới Quốc Công phu nhân nữa đúng không?"

"Hừ." Hứa thị hừ một tiếng, quay đầu mang theo nước mắt nhìn Dung Hoa, "Dung Nhi, đều do cữu cữu cữu mẫu suy xét không chu toàn. Con đừng lo, nếu trong lòng ủy khuất thì qua nhà cữu cữu được không?"

Dung Hoa thấy nhìn mí mắt Hứa thị rũ xuống, bộ dáng vô cùng khó coi.

Kỷ thị vội ngăn cản: "Cữu phu nhân, Dung Nhi vừa vượt qua kiếp nạn, lão phu nhân nhà ta nói phải lên chùa cảm tạ bồ tát, sau đó ở trong phủ nghỉ ngơi, không thể tùy tiện ra cửa!"

Ngay cả lão phu nhân cũng đem ra sao? Hứa thị cũng không định đem nha đầu này về Nhan gia nuôi dưỡng, bởi vì Diệp gia chắc chắn sẽ không đồng ý! Bằng không Diệp gia không phải sẽ bị người đời chửi mắng hay sao? Hứa thị không quyết liệt trong vấn đề này, chỉ nói thêm mấy câu rồi dẫn Dung Hoa đi thỉnh an Diệp lão phu nhân.

Tuy sớm biết tin, nhưng khi nhìn Nhan phu nhân tới, Diệp lão phu nhân vẫn vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn hiền từ trò chuyện với bà ta. Mãi tới khi trời tối, Hứa thị mới đứng dậy cáo từ.

Diệp phu nhân kêu Lý ma ma và Dung Hoa tiễn tới cửa.

"Ngày mai, cữu mẫu phái người lại đón con qua phủ chơi." Hứa thị cầm tay Dung Hoa, ánh mắt nhìn đám người Lý ma ma.

Lý ma ma thức thời lui về sau một chút.

Hứa thị tiếp tục: "Dung Nhi, mấy năm nay con ủy khuất rồi."

Dung Hoa chỉ mỉm cười, không đáp.

"Nha đầu này, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, ngoan ngoãn như vậy." Hứa thị cười một tiếng, ngữ khí sâu xa, "Tin đồn bên ngoài truyền tới truyền lui thật ồn ào, còn nói Quốc Công phu nhân hãm hại con. Dung Nhi, con không được tin những lời nhảm nhí đó, Quốc Công phu nhân hiền huệ, hào phóng, đoan trang, con ngàn vạn không được vì những thứ mờ mịt mà có khúc mắc trong lòng..."

Dung Hoa nhìn Hứa thị, sắc mặt bình tĩnh dị thường: "Cữu mẫu, nếu đó là sự thật thì sao?"

"Sao có thể? Con không được nghĩ như vậy!" Hứa thị lập tức phản bác, "Hay như vậy đi, lát nữa ta sẽ phái người đưa con về nhà cữu cữu ở mấy ngày, sau lại đưa thiệp tới Quốc Công phủ, đến lúc đó con và Quốc Công phu nhân trở nên thân thiết hơn, lời đồn bên ngoài sẽ tự động sụp đổ."

Cả gương mặt Hứa thị đều mang theo ý cười, nhưng Dung Hoa lại vô cùng bình tĩnh, không hề lộ ra một chút cao hứng."

"Mấy năm nay đều do chúng ta sơ sót, đại bá mẫu phải lo lắng chuyện đường ca, đường tỳ của con, tuy đối đãi với con không tệ nhưng rốt cuộc cũng không chu toàn." Hứa thị thở dài một tiếng, thân thiết kéo tay Dung Hoa, "Có điều, con không cần lo lắng, con còn có cữu cữu và cữu mẫu đây. Sang năm con tới tuổi cập kê, cũng sắp trở thành đại cô nương rồi..."

Hôn sự của nàng sớm đã định sẵn, chỉ cần cập trâm cài đầu là có thể lấy chồng...

Hứa thị cười tủm tỉm nhìn Diệp dung Hoa, Dung Hoa là tiểu thư khuê cát, mặt mũi rất mỏng, cho nên câu tiếp theo bà ta không nói rõ.

Nhưng thấy sắc mặt nàng không chút thay đổi, đáy mắt Hứa thị hiện lên một tia khinh thường, nhắc tới hôn sự, vậy mà nàng không có một chút e lệ nào!

Dung Hoa đương nhiên nhận ra suy nghĩ của người đối diện, liền cười đáp: "Đa tạ cữu cữu, cữu mẫu."

Hứa thị vẫn duy trì ý cười trên mặt, bà ta đắn đo hỏi thăm một lát mới rời đi.

Dung Hoa cũng xoay người trở về Hải Đường uyển.

Nhiều năm qua, cữu gia chưa từng hỏi thăm, cho nên nàng cũng không ôm hy vọng quá lớn. Hôm nay tìm tới cửa, bọn họ thật sự vì làm chủ cho nàng sao? Trong lòng Dung Hoa vô cùng rõ ràng.

Hứa thị tới đây, chống lưng cho đứa cháu này là giả, bà ta tới đây chẳng qua là có mục đích khác, giống như lời Kỷ thị vừa nói, bà ta muốn lợi dụng nàng để dựa vào mẫu tộc của Thái hậu - Thành Quốc công phủ Lâm gia là thật!

.....

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Mơ tưởng!

"Tiểu thư!" Túy Đồng lo lắng gọi. Tuy vừa rồi đám người Lý ma ma lui xuống đứng khá xa, nhưng nàng là người tập võ, thính lực tốt hơn người thường, cho nên những lời Hứa thị vừa nói nàng đều nghe được.

Túy Đồng còn tưởng tiểu thư cuối cùng cũng tìm được người chống lưng, không ngờ Hứa thị có mục đích khác.

"Ta không sao." Dung Hoa nhìn nàng, cười lắc đầu, sau đó nói với Lý ma ma một tiếng rồi dẫn Túy Đồng về Hải Đường uyển.

"Túy Đồng, có tin của Bạch gia không?" Bạch Lãm tuy bị thương không nặng, nhưng nàng lại đụng thùng thuyền hấn, nàng tin hấn không dễ dàng từ bỏ.

Túy Đồng nhìn nàng, do dự một hồi mới đáp: "Bạch Lãm đang trên đường tới kinh thành, khoảng hai ngày sẽ đến."

Dung Hoa nhú mày, kinh thành tuy là nhà của nàng, nàng và đoàn người của Liễu Hành tuy lên đường vô cùng thuận lợi, nhưng Bạch Lãm chỉ cần hỏi thăm một chút sẽ biết ngay.

Cho nên, Dung Hoa không quá kinh ngạc.

"Tiểu thư, người đừng lo lắng, ở đây là kinh thành, lại là Diệp phủ, hấn không dám làm càn đâu." Nhìn về mặt Dung Hoa không chút sợ hãi, Túy Đồng liền trấn an.

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, khoe miệng cong lên. Lối đồn một khi truyền ra, Kỳ thị, Diệp gia chắc chắn sẽ không để nàng xảy ra chuyện, hơn nữa bên phía Lâm gia cũng sẽ tạo áp lực cho Bạch Lãm!

.....

Lý ma ma mang người trở về viện của Diệp lão phu nhân.

"Lão phu nhân và phu nhân đang nói chuyện bên trong." Lý ma ma muốn trực tiếp đi vào lại bị Hi Châu đứng ngoài cửa ngăn cản. Lý ma ma hiểu ý, lập tức dừng bước.

"Mấy năm qua một chút quan tâm Dung Nhi cũng không có, hôm nay Hứa thị tới nói gì với ngươi?" Nhiều năm Nhan gia không hỏi thăm tới đứa cháu ngoại này, hôm nay tới đây, Diệp lão phu nhân có thể đoán được vài phần. Tuy hai nhà đã chặt đứt tới lui, nhưng chỉ cần liên quan tới Nhan gia, Diệp lão phu nhân không khỏi tức giận.

"Là vì Dung nha đầu." Kỳ thị biết tâm tư của bà, đương nhiên không thể nói đỡ Hứa thị, hơn nữa bà lại là người của Diệp gia, đương nhiên không có lý giúp đỡ Nhan gia! Bà ta cố tình thêm mắm thêm muối lời Hứa thị nói, "Bà ta tin lời đồn bên ngoài, nói Diệp gia chúng ta bạc đãi Dung nha đầu, còn nói muốn đưa Dung nha đầu về Nhan gia, để Nhan gia nuôi dưỡng."

"Cô nương Diệp gia ta đang tốt đẹp, dựa vào đâu phải đưa Nhan gia nuôi nấng? Mấy năm nay không thèm quan tâm, hiện tại lại không có mặt mũi chạy tới cửa sao?" Diệp lão phu nhân tức giận.

"Con thấy Hứa thị kia không có ý tốt gì." Kỳ thị hòa theo, "Còn không phải thấy Dung nha đầu hiện tại đã lớn, hơn nữa còn có một mối hôn sự tốt, con thấy, bà ta muốn dựa dẫm cô nương Diệp gia để leo lên thân cận Thái hậu."

"Nịnh nọt!" Diệp lão phu nhân hừ lạnh một tiếng.

"Còn không phải sao? Mầu thân, người không thấy đáng về vừa rồi của Hứa thị đâu, làm bộ làm tịch quan tâm Dung nha đầu, vậy mà không nghĩ chuyện mấy năm nay Nhan thị đã làm!"

"Còn không phải do ngươi gây ra chuyện ngu xuẩn hả? Nếu không phải ngươi, Diệp gia có phải trở thành tử lâu để người ta đàm tiếu không hả?" Diệp lão phu nhân nhìn Kỳ thị, cả giận quát.

Kỳ thị vội vàng cúi đầu.

Diệp lão phu nhân thấy Kỳ thị như vậy, phát tay để bà ta lui xuống.

Kỳ thị chỉ đành lặng lẽ lui ra ngoài.

Không khí Diệp gia vô cùng trầm trọng, giống vậy, không khí ở Thành Quốc Công phủ cũng không tốt cho lắm. Thành Quốc Công phu nhân Dương thị nghe được tin đồn bên ngoài liền tức giận tới sắc mặt tối sầm, hạ nhân trong phủ cả ngày nom nóp lo sợ, không dám nửa phần sơ sẩy.

Mặt trời đã lặn về cuối chân trời, nha hoàn tới báo Quốc Công gia đã về, Dương thị liền mang theo tươi cười đi ra nghênh đón. Nhìn sắc mặt tuy bình tĩnh như ánh mắt lại có chút lạnh lùng của Thành Quốc Công, tươi cười trên mặt Dương thị cứng đờ, sau đó bà ta vẫn vui vẻ dẫn ông ta về phòng, tự mình hầu hạ Thành Quốc Công thay xiêm y. Xong xuôi, Dương thị tự tay rót trà cho ông, ôn nhu hỏi: "Sắc mặt Quốc Công gia không được tốt, có phải không thoải mái không? Hay là có chuyện gì phiền muộn vậy?"

Thành Quốc Công uống một ngụm trà, sau đó đưa mắt nhìn Dương thị: "Lời đồn bên ngoài nàng nghe chưa?"

"Buổi chiều thiếp thân có nghe nói." Hốc mắt Dương thị lập tức ươn ướt, "Lời đồn trước nay đều khơi mào sóng gió, nhưng thiếp thân không ngờ lần này, bọn họ lại nói Quốc Công phủ chúng ta hãm hại Ngũ cô nương... Lời đồn thật đáng sợ... Ngũ cô nương là thiên kim khuê phòng, thiếp thật sự lo lắng cho đứa nhỏ này. Nó không có cha, mẫu thân lại không ở bên cạnh..."

Sắc mặt Thành Quốc Công trầm xuống, nghiêm túc nhìn Dương thị: "Nàng chọn ngày tốt tới Diệp gia một chuyến, sớm định ngày thành hôn đi."

Trong lòng tuy không tán đồng, nhưng Dương thị vẫn cẩn thận nói: "Quốc Công gia, thiếp cũng muốn sớm ngày đón nha đầu đáng thương kia tới đây, nhưng với tình hình hiện tại..." Dương thị ngừng đầu nhìn Thành Quốc Công, Quốc công gia, ngài cũng biết hiện giờ bên ngoài ồn ào tới mức nào, nếu thiếp qua đó, người khác không phải sẽ có cớ nói này nói nọ sao? Bọn họ chắc chắn sẽ đồn chúng ta chột dạ..."

Bà còn một trai một gái, đương nhiên đau lòng cho bọn họ.

Nhi tử Lâm Luật ngọc thụ lâm phong, tuấn tú lịch sự, cô nương Diệp gia kia không có cha, một nha đầu như vậy sao có thể xứng đôi với nhi tử của bà? Chỉ có quý nữ gia thể hiển hách, tài mạo song toàn mới có thể xứng đôi với nhi tử Lâm Luật!

Chỉ cần bà còn sống, Diệp Dung Hoa kia đừng hòng vào cửa Lâm gia một bước!

Thành Quốc Công suy nghĩ một lát, mới nói: "Vây đợi thêm vài ngày nữa đi, chờ sóng gió bên ngoài dịu bớt, bà lập tức qua Diệp gia quyết định chuyện này liền."

"Vâng, Quốc Công gia." Dương thị khẽ cười.

"Còn Bạch gia, Bạch Lãm kia..." Nghĩ tới lời đồn bên ngoài, ánh mắt Thành Quốc Công mang theo vài phần lệ khí.

Dương thị lập tức trở nên nghiêm túc: "Quốc Công gia, ngài yên tâm, ban ngày thiếp đã sai người truyền tin, nói Bạch Lãm sắp tới đừng xuất hiện ở kinh thành... Nếu hần hay người Bạch gia tới cửa, thiếp sẽ cẩn thận truyền đạt ý tứ của ngài cho bọn họ."

Nghe Dương thị nói, sắc mặt Thành Quốc Công cũng dịu xuống, không nói gì.

"Quốc Công gia mệt mỏi cả ngày, có đói bụng không?" Dương thị lập tức đổi sang chủ đề khác, thấy ông ta không phản bác liền vội gọi nha đầu vào dọn bữa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Vô tình gặp lại

Trời tối Bạch Lãm vào tới kinh thành, còn chưa kịp uống ly trà giải khát đã nghe quân sự tới đem ý tứ của Thành Quốc Công bẩm báo.

Cánh tay cầm ly trà cứng đờ, Bạch Lãm nhú mày nhìn về phía quân sự: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Quân sự định nói lại thôi, sự tình đã truyền khắp kinh thành, nhà nhà đều biết, hần còn tưởng nó chỉ là lời đồn, nhưng mới mấy ngày Bạch Lãm đã quay lại kinh thành, ông ta chần chờ một lát, mới nói: "Đại thiếu gia, sao ngài lại trở về, có phải có gì phân phó hay không?"

Sắc mặt Bạch Lãm trở nên nghiêm trọng.

Quân sự lập tức giải thích: "Cũng không phải đại sự gì, chỉ là Ngũ tiểu thư của Diệp gia mấy ngày trước đó đã chết đột nhiên trở về, hai ngày nay trong kinh thành liên có chút lời đồn liên quan tới Quốc Công phu nhân..."

Quân sự không còn do dự, nhanh chóng đem chuyện trong hai ngày này tỉ mỉ kể lại.

Thật không ngờ, nàng lại trở về Diệp gia, đúng là gan lớn! Có điều tại sao kinh thành lại có lời đồn như vậy? Bạch Lãm nhú mày hỏi: "Lời đồn xuất phát từ đâu?"

"Tiểu nhân phải người đi điều tra ngay." Quân sự trả lời.

"Không cần." Bạch Lãm xua tay, chỉ ra lệnh, "Phân phó xuống, sáng mai lập tức rời kinh." Nữ nhân cũng gia nghiệp, bên nặng bên nhẹ, trong lòng Bạch Lãm hiểu rõ.

Hướng hồ, trong nhà không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm hần.

Là hấn sơ ý.

Thường Xuyên sững sốt, sau đó liền nhận lệnh: "Vâng, tiểu nhân đi an bài ngay."

Quả nhiên, đoàn người Bạch Lãm rời kinh vào sáng sớm hôm sau.

.....

Buổi trưa, Túy Đồng đem chuyện này bẩm báo cho Diệp Dung Hoa, Dung Hoa vẫn bình tĩnh, bởi vì kết quả nàng sớm đã đoán được.

Có điều...

Ánh mắt nhìn phong thư chuyển sang gương mặt Túy Đồng.

"Sao vậy, tiểu thư?" Túy Đồng bị nàng nhìn tới cảm thấy khó hiểu.

Dung Hoa nhíu mày: "Liễu công tử hình như không hề đơn giản."

Túy Đồng đi theo cạnh nàng nhưng tình hình bên ngoài lại vô cùng rõ ràng, một nhà đầu đã có khả năng như vậy, Liễu Hành kia chắc chắn còn lợi hại hơn tưởng tượng trong đầu.

Túy Đồng cười cười: "Nô tỳ chỉ là quan tâm tiểu thư, sợ Bạch Lãm kia gây bất lợi cho người." Nửa chữ cũng không nhắc tới Liễu Hành.

Dung Hoa cười cười, cũng không truy hỏi mà tiếp tục xem phong thư trong tay. Đúng lúc này, Thạch ma ma và Lê Hoa trở về, một người là bà vú của nàng, một người là đại nha đầu thân cận, trên đường tuy đã biết chuyện nhưng hiện tại thấy Dung Hoa vẫn sống sờ sờ, hai người không khỏi kích động, nước nỡ ôm Dung Hoa khóc tới khàn cả giọng. Những người khác cũng đồng loạt quỳ xuống, nước nỡ.

Dung Hoa cũng cảm thấy chua xót.

Qua một lúc lâu, mọi người mới ngừng khóc. Thạch ma ma nhìn Dung Hoa, nghẹn ngào: "Đúng là tiểu thư, tiểu thư thật sự không sao rồi."

Dung Hoa mỉm cười.

Thạch ma ma đã trở về, chuyện ở Hải Đường uyển liền giao cho bà xử lý, những người trước đây Kỷ thị an bài Dung Hoa không chút khách khí đuổi tất cả về.

Hôm sau đi Tướng Quốc tự, Dung Hoa chỉ dẫn theo một mình Túy Đồng, còn Lê Hoa và Thạch ma ma ở lại sắp xếp dọn dẹp Hải Đường uyển.

.....

Từ hôm qua, ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoảng đã tới thư viện, cho nên chuyến đi tới Tướng Quốc tự lần này chỉ có Kỷ thị và ba tỷ muội Dung Hoa. Kỷ thị và nữ nhi Diệp Di Châu ngồi cùng xe ngựa, Dung Hoa và Diệp Di Nguyệt ngồi một chiếc, xe ngựa còn lại dành cho bà tử và nha đầu.

Vừa lên xe, Diệp Di Nguyệt đã cười lấy lòng: "Ngũ tỷ tỷ."

"Lục muội." Dung Hoa lạnh nhạt đáp.

Diệp Di Nguyệt nhìn mặt liền đoán được ý, chỉ khách sáo thêm hai câu thì không nói chuyện nữa.

Vì đã giao hẹn với Kỷ phu nhân, cho nên hai nhà trực tiếp tới Tướng Quốc tự.

Qua một canh giờ, bọn họ cuối cùng cũng tới nơi, từng người lần lượt xuống xe, hai bên gặp nhau liền hành lễ. Hôm nay Kỷ phu nhân ngoại trừ mang nữ nhi Kỷ Vũ Tú ra, còn mang theo nhi tử Kỷ Vũ Kinh và con thiếp thất Kỷ Vũ Chương.

Chào hỏi xong, đoàn người liền vào trong. Tướng Quốc Tự là ngôi chùa số một kinh thành, khói hương nghi ngút, hiện tại lại là ngày đêm nên người dâng hương rất nhiều.

Vì không để người ngoài va chạm quý phu nhân cùng các tiểu thư, thiện phòng sớm đã chuẩn bị sẵn, Kỷ phu nhân và Kỷ thị mang theo bọn tiểu bối về phòng nghỉ ngơi trước, sau đó mới đi bái tạ Bồ Tát.

Hai người Kỷ thị và Kỷ phu nhân cung kính quỳ lạy trước Đại Hùng Bảo Điện (1). Dung Hoa cũng quỳ gối đập đầu ba cái.

(1) Đại Hùng Bảo Điện là trung tâm của chùa, nơi thờ giáo tổ Phật Thích Ca Mâu Ni.

Góp tiền nhang đèn xong, Kỷ phu nhân mới cười nói với Kỷ thị: "Chúng ta đi nghe sư phụ giảng kinh, để đám tiểu bối ra ngoài một chút, phong cảnh của Tướng Quốc Tự hiện tại cũng không tồi."

"Được, muội cũng đang có ý này." Kỷ thị nhìn đám người Dung Hoa, "Đừng đi xa quá, có biết không?"

"Vâng." Ba tỷ muội Dung Hoa và Kỳ Vũ Tú vội ngoan ngoan đáp.

"Hai huynh đệ con cũng đi đi, có điều đừng va chạm trúng người khác." Kỳ phu nhân cũng dặn dò Kỳ Vũ Kinh và Kỳ Vũ Chương một tiếng.

Tuy nam nữ khác biệt, nhưng bọn họ cũng là thân thích, hơn nữa nơi này lại là Tướng Quốc Tự trang nghiêm, có đi với nhau cũng không ảnh hưởng. Có điều Kỳ phu nhân lại không muốn để huynh đệ Kỳ Vũ Kinh cùng mấy tiểu cô nương du ngoạn, người dâng hương hôm nay không ít, nói không chừng sẽ quen thêm bằng hữu.

"Vâng, mẫu thân." Kỳ Vũ Chương và Kỳ Vũ Kinh cùng đáp.

Kỳ thị và Kỳ phu nhân dặn dò thêm vài câu mới cùng sư phó bên cạnh đi lễ Phật.

Rời khỏi Đại Hùng Bảo Điện trang nghiêm, Kỳ Vũ Kinh và Kỳ Vũ Chương không đi tìm bằng hữu mà đi cùng mọi người.

Nha đầu gia đình đi theo, đoàn người quá đông khó tránh khỏi những việc ngoài ý muốn, Dung Hoa cũng rất nhanh bị bỏ lại một mình. Nàng liền mang theo Túy Đồng đi thưởng thức cảnh sắc bên khác.

"Ngũ tiểu thư!"

Dung Hoa dừng bước, quay đầu nhìn.

Một thân cảm y màu lam nhạt, tóc vấn bạch ngọc quan, dáng người cao lớn, vạt áo theo gió mà động rục rờ như ánh mặt trời, nhưng thần sắc vẫn lạnh lẽo như tuyết.

Không phải Liễu Hành thì còn ai vào đây?

Dung Hoa liếc mắt nhìn Túy Đồng.

Túy Đồng lắc đầu.

Dung Hoa khẽ cười, đi qua: "Liễu công tử, thật không ngờ lại trùng hợp gặp công tử ở đây."

Liễu Hành khẽ đáp: "Ta cũng không ngờ."

Dung Hoa mỉm cười: "Ta còn định qua mấy ngày nữa đi tìm công tử, không ngờ lại gặp công tử ở đây."

Thần sắc Liễu Hành vẫn lãnh đạm như thường, ánh mắt vẫn luôn nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Y là ân nhân cứu mạng của ta!

Vội về mặt lãnh đạm của y, Dung Hoa đương nhiên không để ý trong lòng, chỉ cười nói: "Liễu công tử, thù lao kia có vừa lòng không?"

Biểu cảm của Liễu Hành vẫn không thay đổi, chỉ nhàn nhạt đáp lại ba chữ: "Cũng không tệ."

"Liễu công tử có hứng thú kiếm tiền với ta không?" Dung Hoa ngược mắt, nghiêm túc nhìn y.

Nữ tử khuê tú như nàng, mỗi một bước đi ở Diệp gia vô cùng gian nan, Nhan gia không để ý tới nàng, ngay cả vị hôn phu ở Lâm gia thậm chí còn ước nàng mau chết đi. Thế giới này không phải thế giới mà nàng từng sống, cho nên thứ hiện tại có thể giúp nàng chỉ có tiền tài.

Vì thế, nàng phải tìm nguồn lực để phát triển.

Hợp tác với đám bà tử trong nhà, để đánh đổ Bạch gia không biết phải đợi tới ngày tháng năm nào. Lâm gia ghét bỏ vị hôn thê như nàng, hiện tại hận không thể nhanh chóng giải quyết chứ đừng nói tới giúp đỡ sau này.

Hiện tại người nàng nghĩ tới chỉ có Liễu Hành, tuy không biết thân phận thật sự, nhưng y nhất định là người phi thường.

Liễu Hành nhìn nàng một lúc, mới nói: "Ta không thiếu tiền."

"Nhưng trên đời này đâu ai sợ nhiều tiền đúng không?" Dung Hoa khẽ cười, "Ngay cả Hoàng Thượng cũng sợ quốc khố trống rỗng."

"Mục đích của Ngũ cô nương là gì?"

"Mục đích của ta?" Dung Hoa nhíu mày, gằn từng chữ một, "Ta muốn Bạch gia táng gia bại sản, Bạch Lãm hẳn dám làm ra chuyện này còn không phải vì nhiều tiền quá sao?"

"Báo thù có rất nhiều cách." Bạch gia là thương hộ giàu nhất Đại Chu, há có thể một sớm một chiều đánh sập? Liễu Hành tiếp tục: "Tỷ như, nhà của hôn phu cô nương là mẫu gia của Thái hậu, là gia tộc quyền quý, còn đại bá cô nương cũng là quan tứ phẩm trong triều..."

"Ta không tin bọn họ!" Dung Hoa nói, "Ta chỉ tin chính mình!"

Ta chỉ tin chính mình! Mấy chữ nhẹ nhàng như gió thoảng qua nhưng lại chưa xốt tới khó miều tả, ý nghĩa của mấy chữ này không ai rõ ràng hơn y. Liễu Hành nhấp môi, nửa ngày cũng không lên tiếng.

"Liễu công tử, công tử xem trước cái này..." Dung Hoa lấy một chồng giấy Tuyên Thành từ ống tay áo ra, nàng vốn định trở về sẽ kêu Túy Đồng tìm có đi đưa cho y, không ngờ bản thân lại gặp người ở đây.

Liễu Hành duỗi tay nhận lấy, cúi đầu mở ra.

...

"Liễu công tử cảm thấy thế nào?" Thấy y xem xong, Dung Hoa liền hỏi.

"Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Lâu Ngoại Lâu, cái tên vừa tao nhã vừa đại khí." Liễu Hành chỉ nhận xét cái tên, rồi nói, "Khoảng thời gian này ta cũng khá nhàm chán."

Liễu Hành nhìn nàng, tiếp tục: "Ngũ cô nương hùng tâm tráng chí, chia đôi thế nào?"

Dung Hoa vô cùng kích động: "Được!"

"Ngũ tỷ tỷ?" Dung Hoa vừa dứt lời thì nghe một giọng nói sắc bén từ phía sau vang lên.

Dung Hoa quay đầu, thấy Diệp Di Châu cùng Diệp Di Nguyệt và huynh muội Kỳ gia đứng cách đó không xa, đành phải đứng dậy.

Liễu Hành cũng đưa mắt nhìn, ngón tay thon dài cẩn thận giấu tập giấy Tuyên Thành trên bàn vào ống tay áo, sau đó mới đứng lên.

"Dung biểu muội, bọn ta tìm muội này giờ." Kỳ Vũ Kinh nhìn Liễu Hành rồi hỏi Dung Hoa, "Không biết vị công tử trước mặt này là..."

Hầu tước thế gia ở kinh thành, hậu duệ hoàng thân quý tộc rất nhiều, đa phần Kỳ Vũ Kinh đều quen biết, chỉ có vị công tử trước mặt này, dung nhan tuấn mỹ, khí chất ngời ngời, hẳn không biết là ai.

Dung Hoa vừa định lên tiếng thì Liễu Hành đã mở miệng trước: "Tại hạ họ Liễu."

"Liễu công tử, tại hạ Kỳ Vũ Kinh, đây là Nhị đệ ta Kỳ Vũ Chương." Kỳ Vũ Kinh suy nghĩ một lát, hứng thú trên mặt phai nhạt vài phần. Kinh thành không có quý tộc họ Liễu, đừng nói là kinh thành, ngay cả Đại Chu này cũng không có danh môn vọng tộc họ Liễu.

"Liễu công tử." Kỳ Vũ Chương ôm quyền.

Liễu Hành ôm quyền đáp lễ.

Kỳ Vũ Tú dịu dàng nói: "Nếu Dung biểu muội không có việc gì, bọn ta cũng an tâm rồi."

Có người ngoài ở đây, hơn nữa lại là một vị công tử phong lâm ngọc thụ, trên mặt Diệp Di Châu bắt đầu lộ vẻ ngượng ngùng. Chờ Liễu Hành báo tên xong, nàng liền ghét bỏ nhìn Diệp Dung Hoa: "Ngũ muội muội, bọn tỷ còn tưởng muội xảy ra chuyện, không ngờ muội lại ở đây nói chuyện với người khác." Ngực khí mang theo trách cứ.

Diệp Di Nguyệt cũng cau mày phụ họa: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ và Liễu công tử ở đây nói chuyện, sao không nói với bọn muội một tiếng, hại bọn muội tìm tỷ khác nơi!"

Làm như bản thân vừa làm ra chuyện đòi phong bại tục không bằng? Diệp Dung Hoa nhìn Diệp Di Nguyệt, khẽ cười: "Bên cạnh tỷ còn có Túy Đồng, sao có thể xảy ra chuyện?"

Diệp Di Châu cá giận: "Ý của muội là bọn ta xen vào chuyện người khác?"

"Muội không hề nói như vậy."

"Ngũ tỷ tỷ, bọn muội thật sự đều sợ tỷ xảy ra chuyện, hơn nữa Tứ tỷ là người đầu tiên phát hiện ra tỷ, tỷ ấy đang quan tâm tỷ mà." Diệp Di Nguyệt đưa mắt nhìn Liễu Hành, "Đứng rồi, Ngũ tỷ tỷ, trước đây tỷ và Liễu công tử có quen nhau sao?"

Diệp Di Nguyệt chớp mắt, lộ vẻ tò mò.

Những người còn lại đều nhìn Diệp Dung Hoa và Liễu Hành.

Liễu Hành vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt, không hề có ý lên tiếng.

"Ừ." Dung Hoa chỉ đáp một tiếng.

Hai mắt Diệp Di Nguyệt lập tức phát sáng: "Ngũ tỷ tỷ quen Liễu công tử khi nào? Bao lâu rồi? Sao lần này tới Tướng Quốc Tự lại trùng hợp gặp như vậy?"

Dung Hoa cười lạnh.

Liễu Hành lạnh lùng nhìn Diệp Di Nguyệt, Diệp Di Nguyệt chỉ cảm thấy rét run, nhưng hai mắt vẫn lộ vẻ tò mò nhìn Diệp Dung Hoa.

"Diệp Dung Hoa, sao không nói chuyện? Hay là muội không giải thích được?" Diệp Di Châu chất vấn.

"Châu Nhi!"

Mọi người quay đầu, thấy Kỳ thị và Kỳ phu nhân đi tới.

Diệp Di Châu và đám người Dung Hoa vội đi qua, hành lễ.

Kỳ thị nhíu mày nhìn Diệp Di Châu: "Châu Nhi, nơi Phật môn yên tĩnh không được làm ồn."

"Nữ nhi biết sai rồi." Diệp Di Châu cúi đầu rúc người vào bà ta.

"Vị này là..." Kỳ phu nhân đưa mắt nhìn Liễu Hành, Kỳ thị cũng vậy.

"Mẫu thân, cô cô, đây là Liễu công tử." Kỳ Vũ Kinh giới thiệu.

"Gặp qua Kỳ phu nhân, Diệp phu nhân." Liễu Hành ôm quyền, ngữ khí lãnh đạm.

"Liễu công tử hữu lễ." Kỳ phu nhân trả lời một tiếng.

"Bá mẫu, cửu mẫu, Liễu công tử là bằng hữu của Ngũ tỷ tỷ." Diệp Di Nguyệt lên tiếng, "Khi này bọn con không thấy Ngũ tỷ tỷ nên đi tìm khắp nơi, không ngờ phát hiện Ngũ tỷ tỷ và Liễu công tử ở đây hóng mát trò chuyện phiếm."

Kỳ thị lập tức nhíu mày, nhìn Diệp Dung Hoa, nói: "Nha đầu này, thời tiết nóng như vậy, nếu con bị say nắng thì sao? Nếu mệt thì về thiện phòng nghỉ ngơi đi." Nói xong, bà ta nói chuyện với Liễu hành, "Không biết Liễu công tử là người ở đâu?"

"Kính thành." Liễu Hành thờ ơ trả lời hai chữ.

Kính thường trong mắt Kỳ thị càng ngày càng đậm: "Diệp gia ta tuy không phải quý tộc nhưng cũng là dòng dõi thư hương tuân thủ quy củ, không phải chó mèo nào cũng tiếp cận được. Dung nha đầu, con cũng là đại cô nương rồi, sao có thể tùy tiện..."

Dung Hoa trào phúng nhìn Kỳ thị, cắt ngang: "Y là ân nhân cứu mạng của con!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18: Uy hiếp

Bị vắn bối đột nhiên cắt ngang trước mặt mọi người, Kỳ thị tức giận, quay đầu hằm hằm nhìn Diệp Dung Hoa: "Dung nha đầu..." Vừa thấy vẻ mặt trào phúng của nàng, Kỳ thị gật mình, lời nói vừa tới miệng liền nuốt xuống: "Người... Người cứu... Cứu mạng?"

"Đúng vậy." Dung Hoa nghiêm túc gật đầu.

"Ân nhân cứu mạng gì? Ngũ muội, muội có phải đang giấu đầu lòi đuôi, che giấu chuyện gì không?" Diệp Di Châu ở cạnh xen mồm vào, nàng là tiểu thư khuê các, cần người khác cứu mạng cái gì?"

"Tứ tỷ tỷ, may nhờ có Liễu công tử mà muội mới có thể về nhà kịp sinh thân của đại bá mẫu." Dung Hoa liếc mắt với Diệp Di Châu, cười khanh khách

nhìn về phía Kỳ thị.

Nhìn ý cười trên mặt Dung Hoa, tâm trạng Kỳ thị trầm xuống, trong lòng nhanh chóng hiểu ra ý của nàng.

Nha đầu chết tiệt này! Dám uy hiếp bà!

Dung Hoa nhìn Kỳ thị, ý cười sáng lạn như đóa hoa mùa xuân.

Diệp Di Châu hừ một tiếng, định tiếp tục nói chuyện thì bị Kỳ thị quát: "Châu Nhi, không được vô lễ." Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, mặt mũi của bà phải để ở đâu? Thê diện của Diệp gia phải đặt vào chỗ nào?

Diệp Di Châu tuy không cam lòng nhưng cũng không dám mở miệng, chỉ biết trừng mắt nhìn Dung Hoa và Liễu Hành.

Diệp Di Nguyệt và huynh muội Kỳ gia dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hai người trước mặt, có điều thấy mọi người đều trầm mặc, cho nên không như Diệp Di Châu mào mào lên tiếng.

"Lần trước Liễu công tử đã ra tay tương trợ Dung Nhi, đa tạ." Kỳ thị nhanh chóng thu lại biểu tình, cảm kích nhìn Liễu Hành, "May nhờ có công tử, bằng không ta thật không có mặt mũi xuống suối vàng gặp Nhị thúc..."

Kỳ thị nghẹn ngào nói, tay cầm khăn chà lau khóe mắt, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng nhìn Liễu Hành.

Là y! Nếu không phải y, bản thân sao có thể để nha đầu này nắm được nhược điểm?

Đều tại y!

"Chuyện nhỏ không tốn sức." Liễu Hành chỉ khách sáo một câu, ánh mắt không chút gợn sóng.

Kỳ thị cảm thấy như có đôi tay bóp chặt trái tim của mình.

Liễu Hành trước mắt khuôn mặt như họa, biểu cảm lạnh nhạt nhưng không có cách nào phá bỏ khí chất trên người.

Có điều kinh thành không có quý tộc họ Liễu, Kỳ thị liền an tâm một chút, cố gắng cười hỏi: "Đây là đại ân. Không biết nhà của Liễu công tử ở đâu? Tương lai chúng ta sẽ tới phủ đáp tạ."

"Việc nhỏ không cần nhắc tới, hướng hồ Ngũ tiêu thư đã cảm tạ rồi." Liễu Hành nói.

Kỷ phu nhân nhìn Kỳ thị, sau đó lại nhìn hai người Liễu Hành và Diệp Dung Hoa, cười nói: "Liễu công tử quá khách khí rồi, nếu đã là ân nhân của Dung Nhi, chúng ta đương nhiên sẽ cảm tạ đàng hoàng, công tử không cần khách khí."

Kỳ thị lập tức tiếp lời: "Đúng vậy, Liễu công tử không cần khách khí, công tử cứu Diệp Nhi thì chính là đại ân nhân của Diệp gia ta."

"Diệp phu nhân quá lời." Liễu Hành vẫn một mực thờ ơ, lời nói không hề để lộ nơi ở của mình.

Một người là hầu phu nhân, một người là đương gia chủ mẫu Diệp gia, mắt thấy Liễu Hành một chút mặt mũi cũng không để lại, Kỷ phu nhân và Kỳ thị đều tức giận trong lòng.

"Ta không quá rầy các vị nữa." Liễu Hành không đem sắc mặt hai người vào mắt, chỉ xoay người nói với Dung Hoa, "Ngũ tiêu thư bảo trọng."

"Liễu công tử đi thông thả." Dung Hoa uốn gối.

Liễu Hành xoay người, ưu nhã rời đi.

Kỷ phu nhân và Kỳ thị chỉ biết trơ mắt nhìn y, tức giận tới mặt mũi trắng bệch, nhưng kêu y quay lại sẽ làm mất thân phận.

Ánh mắt hai người như đao nhìn Diệp Dung Hoa.

Dung Hoa vô cùng bình tĩnh, nét mặt mang theo ý cười.

Nhìn Dung Hoa như thế, Kỷ phu nhân giận tới sôi máu, vừa định mở miệng giáo huấn thì một tiểu hòa thượng tới, nói: "Các vị thí chủ, cơm chay đã chuẩn bị xong."

Kỷ phu nhân đành nén cơn giận, lạnh lùng quét mắt nhìn Dung Hoa, sau đó nói với Kỳ thị: "Chúng ta đi thôi."

Diệp Di Châu cũng trừng mắt nhìn Dung Hoa, kéo Kỳ Vũ Tú đi theo, Diệp Di Nguyệt cũng vội đi cùng.

"Dùng biểu muội." Kỳ Vũ Chương ở bên cạnh gọi nàng một tiếng.

"Nhị biểu ca có chuyện gì sao?" Dung Hoa nhìn hấn, hỏi.

Kỷ Vũ Chương muốn nói lại thôi, lúc này Diệp Di Châu đột nhiên to tiếng: "Ngũ muội muội, Nhị biểu ca, hai người sao còn chưa đi?"

Đám người dừng bước quay đầu, thấy Diệp Dung Hoa và Kỷ Vũ Chương đứng yên không cử động, Kỷ thị và Kỷ phu nhân đồng loạt nhú mày.

Dung Hoa cười cười, cất bước.

.....

Ăn cơm xong, nghỉ trưa xong, tới giờ Thân mọi người khởi hành ra về, Dung Hoa vẫn cùng Diệp Di Nguyệt ngồi chung một chiếc xe ngựa.

Dọc đường hai người không nói chuyện, mãi tới khi sắp về thành, Diệp Di Nguyệt nhin không được mà hỏi: "Ngũ tỷ tỷ, Liễu công tử kia... Ngũ tỷ tỷ gặp nguy hiểm gì thế? Còn Liễu công tử y cứu tỷ thế nào? Sao trước đây không nghe tỷ nhắc tới?"

"Muội muốn biết?" Dung Hoa hạ mí mắt, hỏi.

Diệp Di Nguyệt lập tức trở nên hưng phấn, gật đầu: "Vâng."

"Không nói muội biết." Dung Hoa mỉm cười.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ..." Diệp Di Nguyệt gần tới nước mắt đảo quanh hốc mắt, đầm đìa đáng yêu đáp, "Nếu tỷ không muốn nói thì thôi đi, tội gì phải trêu đùa muội muội như vậy?"

Dung Hoa cười lạnh: "Ai muốn muội hỏi? Diệp Di Châu hay đại bá mẫu?"

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt cứng đờ, cắn môi: "Ngũ tỷ nghĩ nhiều rồi, không ai kêu muốn muội hỏi cả, muội chỉ lo lắng cho Ngũ tỷ tỷ. Nếu tỷ không thích, muội không hỏi là được."

Nói xong, nàng ta làm bộ ủy khuất quay đầu.

Diệp Di Nguyệt không nói chuyện nữa, thời điểm về phủ hốc mắt còn hồng hồng. Kỷ thị nhìn Diệp Di Nguyệt, liền kêu nàng ta và Diệp Di Châu về phòng trước, còn Dung Hoa theo bà ta tới chính viện.

Sắc mặt Kỷ thị không tốt, ngoại trừ Trần ma ma và Thích Nguyệt, những người còn lại đều thức thời lui ra ngoài.

Kỷ thị nhận ly trà từ tay Trần ma ma, uống một ngụm, ánh mắt vẫn âm trầm nhìn Diệp Dung Hoa.

Đây là muốn tính sổ sao? Bà ta không sợ? Dung Hoa vẫn duy trì ý cười trên mặt.

"Dung nha đầu, con biết sai chưa!" Kỷ thị đập mạnh ly trà xuống bàn, ánh mắt sắc bén nhìn Diệp Dung Hoa, quát.

Dung Hoa lắc đầu, tỏ vẻ khó hiểu: "Thỉnh đại bá mẫu chỉ điểm, Dung Hoa làm sai chuyện gì?"

"Con còn hỏi lại ta?"

Dung Hoa nghiêm túc gật đầu.

Kỷ thị nghiêng răng nghiêng lợi: "Con là thiên kim của Diệp gia ta, là tiểu thư khuê các phải biết xử sự đúng mực. Con và Vũ Chương ở sau lén lút làm gì? Tự con nghĩ lại đi, con biết mình làm sai gì chưa?"

"Đại bá mẫu biết Kỷ nhị công tử nói với con gì không?" Dung Hoa mỉm cười.

Nhìn nụ cười của nàng, Kỷ thị không khỏi cảm thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Châm ngồi

Trong lòng Kỷ thị có loại dự cảm không tốt.

Nha đầu chết tiệt này, không biết lại định giờ trò gì?

Dung Hoa nhìn sắc mặt Kỳ thị, cười tủm tỉm: "Thật ra Nhị công tử không nói với con gì cả, chỉ có một câu muốn con truyền lời."

Dung Hoa vừa dứt lời Kỳ thị càng cảm thấy bất an, duỗi tay cầm ly trà vừa rồi uống một ngụm, tiếp tục giáo huấn: "Dung Nhi, con là thiên kim Diệp gia ta, tương lai phải kết thân với Lâm gia, bắt buộc phải tuân thủ lễ tiết nghiêm ngặt." Bà ta càng nói, ngữ khí càng bén nhọn, "Con là đích nữ của Diệp gia, tuy Nhị thúc không còn nhưng con có tổ mẫu, có đại bá, có ta ở đây, bọn ta không thể để con làm bậy! Nhị biểu ca con muốn nói gì, một hai phải nhờ con truyền lời sao? Nếu để người ngoài nhìn vào, không biết lại nói cái gì!"

"Bá mẫu muốn thanh danh con bị vấy bẩn hay sao?" Dung Hoa cười lạnh, "Có điều tin đồn bên ngoài đã âm ỉ như vậy, thanh danh của con cũng sớm bị hủy rồi."

Sắc mặt Kỳ thị xanh mét, cả giận: "Nhìn xem con đang nói cái gì đây hả? Nãy giờ ta cũng vì muốn tốt cho con!"

"Bá mẫu, người đoán xem Nhị công tử muốn con truyền lời cho ai?" Nụ cười của Dung Hoa nhẹ nhàng như gió.

Nha đầu chết tiệt này! Kỳ thị siết chặt tay, cố gắng kiềm chế cơn giận của mình, nếu là quá khứ, bà sớm đã cho nàng một cái bạt tai.

Dung Hoa nhìn Kỳ thị, cười nói: "Kỳ thật Kỳ nhị công tử muốn con truyền một câu cho Tứ tỷ tỷ."

Trái tim Kỳ thị bỗng nhiên nhảy dựng lên: "Người... Người nói cái gì?"

"Nhị công tử muốn nói với Tứ tỷ tỷ, nói tỷ tỷ cứ an tâm chờ tin tốt của huynh ấy, còn nói cữu mẫu đã gặt đầu." Dung Hoa cười cười.

"Cái gì?" Kỳ thị nhú mày, hăng giọng hỏi, sau đó lập tức hoàn hồn, quát, "Cái gì mà loạn xạ, không đầu không đuôi thế hả?"

"Bá mẫu cũng thấy vậy sao? Con cũng cảm thấy thế, trong lòng còn nghi ngờ nữa sẽ hỏi rõ Tứ tỷ chuyện này rốt cuộc là thế nào." Dung Hoa lộ vẻ rầu rĩ.

Sắc mặt Kỳ thị trầm xuống, hai tay siết chặt, khớp xương trở nên trắng bệch.

"Bá mẫu, người có phải mệt mỏi không?" Dung Hoa nhìn sắc mặt bà ta không tốt, quan tâm hỏi han một câu, sau đó mới đưa mắt nhìn ra bên ngoài, "Vậy con không quấy rầy bá mẫu nghỉ ngơi, hiện tại con còn muốn qua chỗ Tứ tỷ tỷ truyền lời nữa."

"Không cần." Kỳ thị vội vàng ngăn cản, lời định bật ra liền vội vàng nuốt lại, từ ái nhìn Diệp Dung Hoa, "Con mệt mỏi một ngày rồi, mau về phòng nghỉ ngơi đi, muốn ăn cái gì cứ trực tiếp kêu bọn họ đi làm."

"Nhưng..." Dung Hoa do dự một lát, mới đồng ý, "Cũng đúng, Tứ tỷ tỷ cũng mệt mỏi cả ngày, hôm nay con không qua quấy rầy nữa. Ngày mai con sẽ đi chuyển lời của Nhị công tử cho Tứ tỷ tỷ."

"Không cần, ta sẽ nói với nó, chuyện này con đừng quản." Kỳ thị nghiêng răng, gần ra từng chữ.

"Vậy đại bá mẫu nhất định phải chuyển lời cho Tứ tỷ tỷ nha." Dung Hoa gặt đầu, sau đó mới đứng dậy cáo từ.

"Đại tiểu thư, chiều này thật lợi hại." Ra khỏi Tế Huy viện, Túy Đồng nhìn Diệp Dung Hoa, khen ngợi, "Cho bọn họ tức chết."

Dung Hoa khẽ cười.

Chặn miệng Kỳ thị, lại tặng thêm bà ta một vỗ.

Chuyện này chắc chắn cũng đủ khiến Kỳ thị đau đầu! Biểu ca biểu muội sinh tình, nhưng tiếc Kỳ nhị công tử lại không phải con rể bà ta mong muốn.

Dưới gối Kỳ thị có hai trai một gái, mẫu tộc lại đủ mạnh, lời này rõ ràng là muốn châm ngòi ly gián Kỳ thị và Kỳ gia, bà ta sao có thể chịu đựng chuyện con vợ lẽ Kỳ Vũ Chương muốn cưới Diệp Di Châu? Nàng ta là nữ nhi thân sinh, là đích nữ duy nhất của đại phòng Diệp gia, là con vợ cả!

.....

Ánh mắt lộ vẻ âm ngoan, Kỳ thị lầm bầm: "Thì ra... Thì ra..."

"Phu nhân, người đừng nóng, sự tình vẫn chưa sáng tỏ, trước mắt người đừng vội." Trần ma ma duỗi tay giúp bà thuận khí, cẩn thận khuyên can.

Kỳ thị tức giận, đưa tay hất đổ mọi thứ trên bàn xuống đất: "Ta còn đang thắc mắc tại sao đại tẩu luôn tìm lý do khước từ."

Trần ma ma vẫn giữ được lý trí, vội khuyên: "Nói không chừng Ngũ tiểu thư vì oán hận trước đó mà ăn nói bậy bạ, người đừng để trúng kế."

Kỳ thị nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Nha đầu chết tiệt kia tuy hận ta nhưng không tới mức bịa ra chuyện này lừa gạt, lời này nói trắng ra kỳ thật không làm nổi sóng gió gì, nó cũng không nói rõ Châu Nhi và Kỳ Vũ Chương kia lên lút qua lại! Vũ Kinh đã đính hôn, cho nên ta mới hi vọng Vũ Tú có thể gả tới Diệp gia, muốn hai nhà Diệp gia và Kỳ gia thân càng thêm thân. Nhưng ta chỉ mới mở lời với đại tẩu, bên phía lão phu nhân chưa từng đề cập, cho nên trên phương diện này không có gì chắc chắn cả."

"Nhưng khẳng định Cửu phu nhân không nghĩ như vậy." Trần ma ma nói, "Cửu phu nhân là hầu phu phu nhân, trước nay đều yêu thương Tứ tiểu thư,

đem Tứ tiểu thư gả cho con vợ lẽ, đây không phải ủy khuất tiểu thư sao?"

Kỷ thị cắn răng: "Ma ma, đám tiểu bối cùng lứa bên Kỷ gia chỉ có ba huynh muội Kỷ Vũ Kinh, đứa nhỏ Vũ Chương này tuy là con vợ lẽ nhưng đại tẩu chưa từng khắt khe với nó, đối với nó vô cùng rộng lượng, thậm chí còn mời người về phủ bồi dưỡng. Đại tẩu vì sao phải làm như vậy? Tẩu ấy chính là hi vọng huynh đệ bọn họ tương lai có thể nâng đỡ lẫn nhau, muốn Vũ Chương trợ giúp Vũ Kinh, trở thành trợ thủ đắc lực, cho nên hôn sự của Vũ Chương tẩu tẩu sẽ đề đề tâm."

Khó trách mấy lần mở lời muốn Diệp gia Kỷ gia thân càng thêm thân, muốn cưới Vũ Tú về Diệp gia, tẩu tử luôn lấy lý do Vũ Tú còn nhỏ không vội đính hôn, thì ra phía sau còn có mục đích như vậy? Dựa vào đâu mà chà đạp nữ nhi của bà? Kỷ Vũ Chương là đứa nhỏ từ bụng của một di nương bỏ ra, sao có thể xứng với nữ nhi của bà?

Trần ma ma biết rõ tính tình của Kỷ thị, vội nói: "Phu nhân, Tứ tiểu thư do người tự tay dạy dỗ, người còn không hiểu tiểu thư hay sao? Tiểu thư là người hiểu rõ quy củ nhất! Hay là chúng ta điều tra việc này trước?"

"Nhất định phải tra! Bà kêu Phụng Tuyết và Phụng Lan tới, cẩn thận đừng để Châu Nhi nhìn ra chuyện gì."

"Vâng, lão nô đi ngay." Trần ma ma gật đầu, trước khi đi thì nói, "Phu nhân cũng mệt rồi, thay y phục rồi dùng cơm đi."

Kỷ thị "Ừ" một tiếng.

Màn đêm bao trùm Diệp phủ, không khí nóng bức ban ngày cũng được cơn gió mát mẻ thổi qua mang theo mát mẻ.

.....

Hai đại a đầu bên Diệp Di Châu đột nhiên bị thay đổi, Dung Hoa biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nàng không lên tiếng, chỉ đem mấy thứ viết về lưng tung bỏ vào phong thư, đưa cho Túy Đồng: "Giao cái này cho Liễu công tử."

"Diệp Dung Hoa, người ra đây cho ta!" Túy Đồng vừa đi, bên ngoài liền truyền tới tiếng hét của Diệp Di Châu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Cút cho ta!

"Diệp Dung Hoa, người ra đây cho ta." Tiếng hét rống giận của Diệp Di Châu toàn bộ Hải Đường uyển đều nghe thấy hết.

Nghe khẩu khí này, nàng ta là tới tính sổ đây! Dung Hoa mỉm cười, hạ mi. Lê Hoa bên cạnh nhú mày, rầu rĩ nói: "Tiểu thư, nô tỳ thấy Tứ tiểu thư hình như có chuyện."

"Ta ra ngoài xem." Dung Hoa lên tiếng cắt ngang Hoa Lê, có điều lời tuy nói vậy nhưng cả người vẫn không cử động, ngồi trên ghế nhàn nhã uống trà.

"Diệp Dung Hoa, ra đây! Sao thế? Sợ hả? Không dám ra đây ư?" Diệp Di Châu đứng trong sân viện nổi giận đùng đùng mắng người trong phòng, sau đó hất cằm nhìn đám người Thạch ma ma, "Chủ tử các người đâu? Thạch ma ma, người vào kêu nó ra đây cho ta."

Tuy trong lòng không tình nguyện nhưng Thạch ma ma vẫn cung kính đáp: "Tứ tiểu thư xin bình tĩnh, lão nô đi mời tiểu thư ngay."

"Mau kêu nó ra đây cho ta!" Diệp Di Châu mắng.

Hai người Phụng Chi và Phụng Diệp vừa được điều tới trong lòng vô cùng sốt ruột nhưng không dám mở miệng khuyên nhủ.

Thạch ma ma bắt đầu đi tới thư phòng, thấy Dung Hoa nhàn nhã uống trà, trong lòng không khỏi sùng sốt, uốn gối đứng cạnh một bên.

Đợi cả nửa ngày không thấy Dung Hoa bước ra, lửa giận trong lòng Diệp Di Châu mỗi lúc một lớn: "Diệp Dung Hoa, người ra đây cho bốn tiểu thư? Sao hả? Không dám? Sợ ta sao?"

Nghe giọng nói của Diệp Di Châu đã khàn khàn, Dung Hoa mới buông chén trà xuống, đứng lên: "Đi thôi, ra ngoài xem thử."

"Thì ra là Tứ tỷ tỷ, gào hét như vậy làm muội tưởng bà diên nào trên đường chạy vào Diệp gia." Dung Hoa đứng ngay cửa phòng, cười cười nhìn Diệp Di Châu.

"Rốt cuộc cũng chịu ra đây... Ta muốn nói với người..." Phản ứng của Diệp Di Châu đột nhiên thay đổi, "Người mắng ta?"

"Muội mắng tỷ khi nào?" Dung Hoa hỏi lại, sau đó ngược mắt nhìn mặt trời đã ngã về tây, "Tứ tỷ tỷ tới đây sao không vào trong? Tuy mặt trời đã sắp

xuống núi, nhưng đừng ngoài này thật không tốt."

Diệp Di Châu theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, sau đó phần nộ nhìn Diệp Dung Hoa: "Ngươi vừa nói cái gì? Ngươi nói ta là bà điên, còn mắng ta là con đàn bà đánh đá ngoài đường hay sao?"

Nụ cười của Dung Hoa mang theo trào phúng: "Tứ tỷ tỷ, nếu có người gào thét trong viện của tỷ như vậy, chẳng lẽ tỷ cho rằng người nọ là tiểu thư khuê các sao?"

"Ngươi..." Diệp Di Châu tức giận tới học máu, duỗi tay chỉ thẳng vào khuôn mặt của Diệp Dung Hoa.

Dung Hoa chỉ khẽ cười nhìn nữ tử đối diện.

Diệp Di Châu định phát áo rồi đi, nhưng nhớ tới mục đích tới Hải Đường uyển tính sổ, nàng ta liền trừng to hai mắt, chất vấn: "Hôm đó ngươi nói gì với mẫu thân ta hả?"

"Hôm đó?"

"Chính là cái ngày đi Tướng Quốc tỵ, sau khi trở về ngươi đã nói với mẫu thân cái gì?"

"Chuyện liên quan tới ta, ta bắt buộc phải biết."

Dung Hoa lạnh giọng: "Tỷ là gì của ta? Là trưởng bối sao? Thật buồn cười, ta nói gì với ai còn phải bẩm báo với tỷ hả? Diệp Di Châu, đừng nghĩ ta gọi tỷ một tiếng Tứ tỷ tỷ mà tỷ cho rằng có thể khoa tay múa chân với ta."

"Diệp Dung Hoa, ngươi đừng giáo biện. Nếu không phải ngươi nói gì với mẫu thân, Phương Tuyền và Phương Lan sao có thể biến mất ngay trong đêm đó?"

"Buồn cười, nha đầu bên người xảy ra chuyện tỷ chạy tới tìm ta làm gì?" Dung Hoa cười lạnh.

"Hôm đó sau khi ngươi đi gặp mẫu thân, mẫu thân kêu bọn họ đi hỏi chuyện, sau đó liền biến mất. Diệp Dung Hoa, nếu ngươi không phải nói gì đó, bằng không mẫu thân sao có thể vô duyên vô cớ kêu bọn họ đi hả?" Diệp Di Châu đi lên vài bước, chỉ tay vào thẳng mặt nàng.

"Cho nên, tỷ cho rằng ta hại bọn họ?"

"Nếu không phải ngươi, chẳng lẽ còn có người khác?" Hai mắt Diệp Di Châu như sắp phun ra lửa, hai nha đầu bên cạnh đột nhiên không thấy tăm hơi, nàng có điều tra thế nào cũng không ra kết quả, chỉ biết hôm đó Diệp Dung Hoa vào phòng gặp mẫu thân, cụ thể nói cái gì thì nàng không biết, nhưng nàng khẳng định sau khi Dung Hoa đi rồi, mẫu thân mới kêu Phương Tuyền và Phương Lan đi hỏi chuyện, sau đó hai người liền biến mất.

Không phải nàng, thì còn ai vào đây?

Hai nha đầu theo nàng nhiều năm, cho dù có đột nhiên đổi sang người khác cũng không có gì phải làm lớn, nhưng sự tình liên quan tới Diệp Dung Hoa, Diệp Di Châu không nuốt được con giận này.

"Tỷ thật sự muốn biết sao?" Ánh mắt Dung Hoa lóe lên ý cười.

Mẫu thân nhanh tay xử lý hai nha đầu bên cạnh, một chút tiếng động cũng không để lộ, trong đó nhất định là... Trái tim Diệp Di Châu nhảy giận lên, vẫn trừng mắt nhìn chằm chằm Dung Hoa: "Ta mặc kệ hôm đó ngươi nói cái gì, nhưng Diệp Dung Hoa, ngươi vì sao phải nghị luận sau lưng ta hả? Ngươi dựa vào cái gì mà xử lý hai nha đầu cạnh ta? Đó là người của ta, ngươi dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì hả?"

"Bọn họ là do đại bá mẫu xử trí." Dung Hoa nhẹ nhàng sửa lại lời cho nàng ta.

"Là ngươi, nếu không phải ngươi nói bậy, bọn họ sao có thể xảy ra chuyện? Là ngươi hãm hại bọn họ." Nói xong, Diệp Di Châu đưa tay muốn đánh Diệp Dung Hoa.

Dung Hoa nhanh chóng né sang một bên, duỗi tay tát cho nàng ta một cái: "Diệp Di Châu, ngươi có muốn điên thì về phòng nổi điên đi."

"Tiểu thư!" Phương Chi và Phương Diệp cùng lên tiếng.

Diệp Di Châu bị đánh tới ngơ ra, qua nửa ngày mới hoàn hồn. Nàng ta che mặt, giọng nói the thé: "Ngươi dám đánh ta? Diệp Dung Hoa, ngươi dám đánh ta?" Nàng là đích nữ của đại phòng Diệp gia, từ nhỏ được phụ mẫu huynh trưởng nâng niu trong tay, lớn như vậy chưa từng bị người khác động tay.

Dung Hoa lạnh lùng nhìn nàng: "Là ngươi động tay trước, chẳng lẽ ta không thể đánh trả sao?"

"Diệp Dung Hoa, nha đầu chết tiệt này! Ngươi ăn của nhà ta, sống trong nhà ta, mặc đồ của nhà ta, ngươi còn dám đánh ta, ngươi còn dám đánh ta, ngươi không biết xấu hổ sao?" Diệp Di Châu hất tay Phương Chi và Phương Diệp, trừng mắt nhìn Dung Hoa như muốn ăn thịt người.

"Ta ăn của nhà ngươi, sống trong nhà ngươi, mặc đồ của nhà ngươi sao?" Dung Hoa nhún mày.

"Chẳng lẽ không phải? Ngay cả mẫu thân sinh cũng không cần người, mấy năm nay đồ người ăn, mặc, dùng ở đều của nhà ta!" Hai mắt Diệp Di Châu đỏ ngầu, "Người dám đánh ta, ta liều mạng với người."

Diệp Di Châu đưa tay chuẩn bị đánh nàng.

Dung Hoa nắm lấy cổ tay nàng ta: "Cút, lập tức cút khỏi Hải Đường uyển cho ta!" Nói xong nàng liền đẩy nàng ta té ngã.

Phuong Chi và Phuong Diệp vội vàng đỡ lấy nàng ta.

Nhìn gương mặt lạnh băng của Dung Hoa, Diệp Di Châu run sợ, xoay người gào thét ra ngoài: "Tổ mẫu, mẫu thân, con sắp bị đánh chết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Hồ Nháo

Diệp Di Châu kêu trời khóc đất, cùng Phuong Chi Phuong Diệp rời khỏi Hải Đường uyển.

Thạch ma ma quay đầu nhìn Dung Hoa, lo lắng hỏi: "Tiểu thư, cứ để Tử tiểu thư đi như vậy, thật sự không có chuyện gì chứ?"

"Không sao." Dung Hoa cười cười, xoay người phân phó Thạch ma ma và Lê Hoa, "Các người dẫn người thu dọn đồ đạc đi."

"Thu dọn đồ đạc?" Thạch ma ma và Lê Hoa đều tỏ vẻ mơ hồ.

"Ừ, người đã tới cửa, còn bị mắng là không còn mặt mũi, chẳng lẽ ta còn không rời đi." Khóe miệng Dung Hoa cong lên lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Tiểu thư, người không thể xúc động." Thạch ma ma vội khuyên: "Hơn nữa tiểu thư định đi đâu? Lão phu nhân và phu nhân nhất định sẽ không đồng ý..."

Hốc mắt Thạch ma ma đỏ ửng.

Tiểu thư thật đáng thương, hiện tại nàng có thể đi đâu?

Đi tới Nhan gia sao?

Đừng nói Nhan gia có đồng ý hay không, lão phu nhân, đại lão gia và phu nhân tuyệt đối không đồng ý.

Hơn nữa đối với thanh danh của tiểu thư cũng không tốt.

"Tiểu thư đừng xúc động như vậy, sang năm tiểu thư tới tuổi cập kê rồi, tương lai sẽ tốt hơn thôi." Thạch ma ma tiếp tục khuyên.

Cập kê, vậy có thể thành thân, gả tới Lâm gia, tiểu thư được cưới hỏi đài hoàng trở thành thế tử phu nhân, chỉ cần giữ được trái tim thế tử, có ngài ấy bảo vệ, tới lúc đó đại phu nhân và đại lão gia vàng vì Quốc Công phủ mà coi trọng tiểu thư.

"Ma ma, bà cũng biết lời đồn bên ngoài đã nói tới gì rồi, nói Quốc Công phu nhân..." Lê Hoa lẩm bẩm.

"Im miệng, lời này người còn nói được sao?" Thạch ma ma đưa mắt nhìn xung quanh xem có người lạ hay không, lạnh giọng hét lên một tiếng.

Mấy năm gần đây Lâm gia không mấy quan tâm tiểu thư, làm như chưa từng có mối hôn sự này.

"Ma ma, đi thôi." Dung Hoa kiên trì. Nếu đã làm ra vẻ thì phải làm tới cùng.

"Được, lão nô đưa bọn họ đi thu dọn." Thạch ma ma thấy nàng như vậy, chỉ đành mang Lê Hoa cùng những người còn lại vào trong, thu dọn đồ đạc.

.....

Diệp Di Châu vừa chạy vừa khóc, vốn định tới Tể Huy viện cáo trạng, nhưng được nửa đường thì dừng bước, nghĩ lúc này mẫu thân chắc đang thịnh an tổ mẫu, nên nàng ta xoay người chạy tới viện của Diệp lão phu nhân.

"Tiểu thư, người chậm một chút, coi chừng ngã." Phuong Chi và Phuong Diệp vừa đi theo vừa khuyên nhủ.

Diệp lão phu nhân và Kỷ thị đang ngồi trong phòng trò chuyện, đột nhiên nghe tiếng khóc lóc của Diệp Di Châu từ bên ngoài truyền tới: "Tổ mẫu, con sắp bị người ta đánh chết rồi."

"Sao vậy? Mau đi xem xem." Diệp lão phu nhân vội phản phó Lý ma ma.

Lý ma ma vừa đi mấy bước đã thấy Diệp Di Châu vào phòng nhào lên người Diệp lão phu nhân, nức nở: "Tổ mẫu, người phải làm chủ cho cháu."

Gương mặt trắng nõn in dấu bàn tay nhìn tới rợn người.

"Châu Nhi..." Kỳ thị cả kinh đứng dậy, đi tới nhìn gương mặt của Diệp Di Châu, cả giận nói: "Là ai? Ai dám ra tay tàn nhẫn vậy?"

Diệp lão phu nhân cũng trầm giọng hỏi: "Là ai đánh cháu?"

"Tổ mẫu, mẫu thân." Diệp Di Châu khóc tới không nói rõ thành tiếng.

Nhìn nữ nhi khóc thương tâm như vậy, Kỳ thị nắm chặt hai tay, quay đầu hỏi Lý ma ma: "Lý ma ma, ở đây có thuốc giảm sưng không?"

Lý ma ma gật đầu, phản phó Diêu Châu bên cạnh đi lấy thuốc.

Kỳ thị tự mình cẩn thận bôi thuốc cho nàng ta.

Diệp lão phu nhân nhìn hai người Phương Chi và Phương Diệp: "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là ai đánh Tứ tiểu thư?"

"Lão phu nhân, là... Là Ngũ tiểu thư." Phương Chi và Phương Diệp quỳ xuống đất, đồng loạt trả lời.

"Nó dám ra tay đánh trưởng tỷ mình sao?" Diệp lão phu nhân tức giận quát, "Đi, kêu nha đầu kia tới đây cho ta!"

Lý ma ma vội nhận lệnh, phản phó nha đầu tới Hải Đường uyển.

Diệp Di Châu nức nở: "Tổ mẫu, vừa rồi cháu tới Hải Đường uyển muốn tìm muội ấy tâm sự, thuận tiện hỏi muội ấy một chuyện, không ngờ lỡ nói sai lời, Ngũ muội liền động thủ đánh cháu.

"Cháu đi hỏi nó chuyện gì?" Diệp lão phu nhân hỏi.

Diệp Di Châu nhìn Kỳ thị, sau đó mới trả lời: "Có người nói muội ấy hãm hại Phương Tuyết và Phương Lan. Tổ mẫu, Phương Tuyết và Phương Lan từ nhỏ đã hầu hạ cháu gái, bọn họ lại đột nhiên... Trong lòng cháu vô cùng khó chịu, cho nên mới đi tìm Ngũ muội hỏi một câu, nha đầu cháu rốt cuộc đã đắc tội muội ấy chỗ nào... Tổ mẫu, trong lòng cháu gái vô cùng khó chịu."

Kỳ thị chau mày, lý do bà xử lý hai nha đầu kia chỉ có bà, Trần ma ma, Diệp Dung Hoa và Túy Đồng biết, bà tin nữ nhi mình không hỏi thăm được gì. Không ngờ Châu Nhi chưa tìm hiểu căn nguyên đã chạy tới Hải Đường uyển chất vấn.

"Nha đầu của con mắc bệnh hiểm nghèo, cho nên ta tiễn bọn họ đi, chuyện này không liên quan tới Ngũ muội con." Kỳ thị dịu dàng nói, "Còn đau không? Ta mời đại phu tới xem được không?"

"Không liên quan thì không liên quan, muội ấy động thủ làm gì?" Diệp Di Châu ủy khuất khóc lóc, sau đó nhìn Diệp lão phu nhân, "Tổ mẫu, người phải làm chủ cho cháu."

"Tổ mẫu sẽ làm cháu, cháu đứng lên trước đi." Diệp lão phu nhân nói, rồi phản phó nha đầu đi múc nước cho nàng ta rửa mặt.

.....

Dung Hoa vào phòng, uốn gối: "Tổ mẫu, bá mẫu."

"Quý xuống cho ta." Diệp lão phu nhân nhìn Dung Hoa, trầm giọng.

Dung Hoa ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn bà ta: "Tổ mẫu, Dung Hoa đã làm gì sai sao? Sao người lại tức giận như vậy?"

"Làm gì sai? Ngươi còn mặt mũi hỏi mình làm sai gì sao?" Diệp lão phu nhân chỉ tay vào mặt Dung Hoa, nghiêm khắc, "Quý xuống cho ta, thân là muội muội lại bất kính với trưởng tỷ, ngươi còn dám hỏi mình sai ở đâu hả?"

Dung Hoa nhìn vẻ mặt đắc ý của Diệp Di Châu, khẽ cười: "Là Tứ tỷ động thủ trước, chẳng lẽ cháu phải đứng yên để tỷ ấy đánh sao?"

"Ngươi ngậm máu phun người!" Diệp Di Châu lập tức phản bác.

"Muội có ngậm máu phun người hay không trong lòng Tứ tỷ hiểu rõ." Dung Hoa liếc xéo nàng ta, sau đó mới nhìn Diệp lão phu nhân, hỏi, "Tổ mẫu, Tứ tỷ nói đồ cháu ăn, đồ cháu mặc, nơi cháu ở đều là của nhà tỷ ấy. Dung Hoa muốn hỏi tổ mẫu, đại bá mẫu một câu, năm đó bạc của phụ thân và mẫu thân để lại dùng làm của hồi môn cho con chẳng lẽ không đủ nuôi sống con sao?"

Dung Hoa dừng một lát, mới tiếp tục: "Dung Hoa đã cho người thu dọn đồ đạc, hôm nay lập tức rời đi."

Diệp Di Châu trừng mắt nhìn Diệp Dung Hoa, nha đầu chết tiệt này!

"Dung nha đầu, con có ý gì?" Kỳ thị vội hỏi.

Dung Hoa không trả lời, chỉ nói: "Đại bá mẫu, đa tạ người đã chăm sóc con nhiều năm nay. Những gì con dùng của gia đình người, cho dù là từng đường kim mũi chỉ con cũng sẽ trả lại."

Diệp lão phu nhân tức giận tới xanh mặt: "Hồ nháo!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Trừng phạt

Diệp lão phu nhân vút chuối Phật châu xuống đất, giận dữ quát: "Ngươi có biết mình đang nói gì không? Rời đi? Đi đâu?"

Diệp Di Châu hoảng sợ, vội vàng thu lại tiếng khóc.

Sắc mặt Dung Hoa vẫn không thay đổi: "Ở nơi này để người khác chỉ vào mặt cháu, nói cháu không bằng một đứa nha đầu sao? Để người khác nói cháu ăn không uống không của nhà đại bá đại bá mẫu sao?"

Diệp phu nhân nghe nàng nói càng thêm tức giận: "Đây là nhà ngươi, ngươi rời đi, đi đâu? Ngươi là một đại cô nương, không ở nhà thì đi đâu hả?"

"Cho dù có chết ở đâu đường xá chợ, cháu cũng không muốn ở đây bị người ta chỉ vào mặt mũi máng," Dung Hoa kiên trì.

"Mẫu thân, người bớt giận, đứa nhỏ này chỉ là giận dữ nên mới nói thế thôi." Kỳ thị gả tới Diệp gia đã hai mươi năm, với tính tình của Diệp lão phu nhân bà ta biết vô cùng rõ. Kỳ thị vội khuyên, "Con bé là cháu gái ruột thịt, là nữ nhi của Nhị thúc, đây là nhà của nó, nó có thể đi đâu? Mẫu thân, người uống ly trà để bớt giận đi."

Kỳ thị vừa nói vừa rót một ly trà đưa cho Diệp lão phu nhân, sau đó quay đầu nói chuyện với Diệp Dung Hoa: "Dung Nhi, có phải Tứ tỷ của con nhất thời lạnh mồm lạnh miệng làm con buồn bực hay không? Bá mẫu sẽ giáo huấn nó, kêu nó nhận lỗi với con." Nói xong, bà ta quay đầu nhìn Diệp Di Châu, nghiêm khắc, "Châu Nhi, con là tỷ tỷ, con xem bản thân làm Ngũ muội tức giận thành gì rồi kia? Còn không mau nhận lỗi?"

Diệp Di Châu bị Diệp lão phu nhân làm cho hoảng sợ, lúc này nghe Kỳ thị nói mới hoàn hồn, nàng ta cắn môi nhìn Diệp lão phu nhân, gọi một tiếng: "Tổ mẫu." Hai mắt sưng đỏ, nước mắt cứ thế chảy xuống, hơn nữa dẫu tay hồng hồng in trên gương mặt càng khiến nàng trông thêm ủy khuất.

Cho cầu thang để leo xuống nhưng nữ nhi của mình lại không thuận theo, Kỳ thị quát: "Châu Nhi, mau xin lỗi Dung Nhi!"

"Con..." Diệp Di Châu định phản bác, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm khắc của Kỳ thị nàng ta chỉ đành nuốt lời định nói về, có điều xin lỗi thì không, nàng ta chỉ trừng mắt nhìn Diệp Dung Hoa, rồi quay đầu.

"Dung Nhi à, tính tình Tứ tỷ con hấp ta hấp tấp, nếu con bé có nói gì thì con cũng đừng để trong lòng, lát nữa trở về ta sẽ giáo huấn nó. Con cũng là nữ nhi của Diệp gia ta, đây là nhà của con, sao có thể nói là ăn không uống không chứ?" Kỳ thị dịu dàng nói. "Con đừng tức giận, ngoan, mau xin lỗi tổ mẫu đi, nói con từ nay không bao giờ làm vậy nữa." Kỳ thị đưa tay định nắm tay Dung Hoa.

Dung Hoa lui một bước tránh đi: "Bá mẫu, sau này con sẽ thường xuyên về thăm tổ mẫu, đại bá và người."

Nhìn bộ dáng không biết hối lỗi của Dung Hoa, Diệp lão phu nhân càng thêm tức giận, nếp nhăn trên mặt khắc xuống càng sâu, bà ta lạnh giọng: "Mặc kệ Tứ tỷ ngươi có nói cái gì, ngươi thân là muội muội cũng không được động thù, động thù cũng có thể bỏ qua, nhưng hiện tại lại dám làm càn, nói cái gì là dọn đồ rời đi hả? Ngươi mau cúi đầu nhận lỗi với Tứ tỷ ngươi đi!"

Hai tỷ muội cãi vã là chuyện nhỏ, Diệp lão phu nhân sẽ không quá nghiêm khắc, nhưng Dung Hoa lại nói muốn dọn đồ bỏ đi, điểm này khiến bà không thể nguôi giận.

Dung Hoa vẫn đứng thẳng người, vừa định lên tiếng đã thấy Kỳ thị bên cạnh xoay người, duỗi tay tát Diệp Di Châu một cái: "Con thân là trưởng tỷ, không yêu thương muội muội thì thôi, sao lại đi chọc nó tức giận như vậy? Còn không nhận lỗi với muội muội hả?"

"Bang" một tiếng, gương mặt lại truyền tới con đau nóng rát, Diệp Di Châu không tin mà nhìn Kỳ thị, đôi môi run rẩy, hai mắt ngấn nước: "Mẫu thân, người đánh con?"

"Ngươi động thù làm gì?" Diệp lão phu nhân phẫn nộ nhìn Kỳ thị, sau đó quay đầu nhìn Diệp Dung Hoa, ngữ khí hòa hoãn vài phần, "Châu Nhi đáng thương của ta, có đau lắm không?"

"Tổ mẫu." Diệp Di Châu nức nở.

"Mẫu thân, là con dâu không dạy dỗ nữ nhi đáng hoàng, là lỗi của con. Con dâu đánh nó là để nó nhớ kỷ chuyện này, tương lai không được phạm lỗi nữa." Kỷ thị tuy đau lòng nhưng vẫn cúi đầu cung kính, "Mẫu thân, hôm nay con bé có thể nói không biết lựa lời, cũng may đó là muội muội của nó, là người trong nhà, nếu cứ tiếp tục, không biết chừng tương lai sẽ đắc tội với người bên ngoài."

Diệp lão phu nhân nhìn Kỷ thị, sau đó nói với Diệp Di Châu: "Châu Nhi, con nhận sai với muội muội đi! Các con là tỷ muội, có cãi nhau thế nào vẫn là tỷ muội, nhận sai rồi thì chuyện này liền qua thôi."

Diệp lão phu nhân đương nhiên không phải hồ đồ, bà ta đương nhiên biết chuyện ngày hôm nay là vì Diệp Di Châu gây nên, ngay từ đầu chỉ vì Diệp Di Châu ăn tát, lại bởi vì Nhan gia không ngừng lôi kéo Dung Hoa cho nên mới thiên vị, nhưng nghe Dung Hoa muốn dọn đi, bà lúc này mới thật sự nổi giận.

"Người bị đánh là cháu, dựa vào đâu cháu phải xin lỗi!" Diệp Di Châu che mặt, trong lòng ủy khuất tới cực điểm. Người ăn hai cái tát là nàng, dựa vào đâu nàng phải nhận lỗi với Diệp Dung Hoa.

Kỷ thị vừa đau lòng lại vừa tức giận: "Trần ma ma, đưa tiểu thư tới Phật đường."

"Mẫu thân!" Diệp Di Châu không tin đưa mắt nhìn Kỷ thị.

Kỷ thị hạ quyết tâm nói: "Châu Nhi, khi nào con biết sai thì mẫu thân sẽ cho con ra ngoài."

"Tổ mẫu." Diệp Di Châu vội cầu cứu Diệp lão phu nhân.

"Mẫu thân, hôm nay con bé làm Dung Nhi tức giận, đáng chịu phạt." Kỷ thị lập tức lên tiếng. Lời đồn bên ngoài còn chưa dịu đi, cháu gái lại kiên quyết đòi rời khỏi Diệp gia, vậy Diệp gia và bà sẽ bị người trong thiên hạ mắng.

Kỷ thị có thể nghĩ đến, Diệp lão phu nhân đương nhiên cũng vậy, thấy Diệp Di Châu trước mắt khóc lóc cũng không nói gì thêm, chỉ ngược mắt nhìn Dung Hoa: "Tỷ tỷ con phạt quỳ, con về phòng chép hai mươi lần nữ tắc! Chuyện này kết thúc tại đây, không ai được nhắc lại nữa!"

Trần ma ma liền mang hai nha đầu đỡ Diệp Di Châu ra ngoài.

Ra tới cửa, Diệp Di Châu quay đầu trừng mắt nhìn Diệp Dung Hoa.

Kỷ thị dịu dàng nói: "Dung Nhi, sau này cho dù có tức giận cũng không được nói lời đó nữa, tỷ muội cãi nhau là chuyện thường, sao có thể đòi thu dọn đồ đạc ra khỏi nhà chứ? Lời này làm tổ mẫu con đau lòng lắm..."

Diệp lão phu nhân không chút kiên nhẫn mà cắt ngang: "Về hết đi."

Dung Hoa uốn gối cáo từ, thời điểm trở về Hải đường uyển, đúng lúc Túy Đồng từ bên ngoài trở về.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Ngạc nhiên

"Về rồi sao?" Thấy Túy Đồng trở về, Dung Hoa vô cùng cao hứng, có điều nàng không lập tức hỏi chuyện mà nói với Thạch ma ma, "Đồ đạc đặt lại chỗ cũ, hôm nay vất vả rồi, tháng này tăng nửa tháng lương cho mọi người."

Một mối cả ngày, Thạch ma ma không có nửa điểm cao hứng, ngược lại được thờ phào nhẹ nhõm, nếu còn nháo lớn, người bị hại khẳng định là tiểu thư nhà mình.

Dung Hoa thay xiêm y, dùng com chiều xong rồi cho mọi người lui xuống, chỉ giữ một mình Túy Đồng.

"Giao đồ cho Liễu công tử chưa?" Gió đêm từ cửa sổ thổi vào, Dung Hoa thoải mái tựa vào đầu giường, hỏi.

Túy Đồng vừa châm trà cho nàng, vừa đáp: "Vâng, đồ đã giao cho công tử, công tử đã tìm được nơi tốt. Đúng rồi, công tử kêu nô tỳ đưa cái này cho tiểu thư."

Túy Đồng đặt ấm trà lên bàn, sau đó lấy đồ của Liễu Hành đưa cho Dung Hoa.

Dung Hoa nhận lấy, cúi đầu nhìn, là một khế ước.

Khế ước ghi rất rõ trách nhiệm và nguy hiểm của hai người. Liễu Hành đã lặn dấu tay và ký tên, nét chữ cứng cáp lộ rõ đại khí hào hùng.

Dung Hoa kêu Túy Đồng cầm bút và con dấu tới, ký tên của mình, ấn dấu tay, sau đó đưa một bản cho Túy Đồng: "Ngày mai người đi thêm một chuyến."

Túy Đồng gật đầu, cất đồ vào ống tay áo: "Đúng rồi, chỗ công tử tìm nằm trên đường Chu Tước, công tử nói nếu tiểu thư rảnh rồi thì có thể đến xem."

Đường Chu Tước? Dung Hoa không khỏi nhíu mày, theo ký ức của chính chủ, Chu Tước là đoạn đường phồn hoa nhất kinh thành, tắc đất tắc vàng, hơn nữa mặt tiền ở đây không phải có tiền là mua được!

Liễu Hành này...

So với tưởng tượng, y càng không đơn giản như thế.

Nếu Liễu Hành đã không muốn người ngoài biết, vậy khẳng định có nguyên nhân bên trong. Dung Hoa không hỏi Túy Đồng, chỉ gật đầu: "Khi nào có cơ hội rồi nói."

Đang ở hậu trách, nàng muốn ra ngoài cũng không dễ dàng như vậy, huống hồ hiện tại nàng còn bị phạt chép nữ tắc.

Dung Hoa nghĩ nghĩ, mới nói: "Hai ngày nay ta sẽ chuẩn bị ít tư liệu để người đưa qua." Động tác của Liễu Hành nhanh như vậy, mới đây đã tìm được mặt tiền ở đường Chu Tước, tương lai bọn họ chắc chắn sẽ tiếp đón rất nhiều khách quý, về phần trang hoàng, nhân viên đều vô cùng quan trọng.

"Được." Túy Đồng trả lời, đột nhiên nhớ tới lời Thạch ma ma vừa nói, nàng liền hỏi, "Tiểu thư, người thật sự muốn dọn ra ngoài sao?"

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, duỗi tay bưng ly trà, nhàn nhã uống một ngụm. Nàng thật sự muốn như vậy, có điều không dễ thực hiện như thế, vì thanh danh của Diệp gia, mấy vị trưởng bối kia sẽ không đồng ý. Hôm nay cũng không thể vì Diệp Di Châu ồn ào mà ủng hộ nàng.

.....

Về Tể Huy viện không được bao lâu, Trần ma ma đưa Diệp Di Châu đi Phật đường cũng trở về.

Kỷ thị hỏi: "Châu Nhi thế nào? Có khóc nháo nữa không?"

"Phu nhân yên tâm, nô tỳ đã để lại mấy người ở lại cẩn thận chiếu cố, sẽ không ủy khuất tiểu thư đâu." Trần ma ma vội đáp.

Nghĩ đến bản thân vừa tát nữ nhi một cái, Kỷ thị hận không thể ăn tươi nuốt sống Dung Hoa ngay lập tức, dữ tợn mắng: "Tiện nhân!"

"Phu nhân bớt giận, người không thể vì một nha đầu điên mà ảnh hưởng tới sức khỏe của mình, tiểu thư sẽ hiểu rõ nỗi khổ của người." Trần ma ma thấp giọng.

"Nuôi nàng ta mười năm, cuối cùng lại biến thành kẻ trở mặt! Tiện nhân vô tình, đúng là đứa không có phụ mẫu nuôi dưỡng!" Kỷ thị nghiến răng nghiến lợi, một lần hai lần bị nha đầu hơn mười tuổi ép phải nhường bước, thật là tức điên mà.

"Là phu nhân thiện tâm, Ngũ tiểu thư không niệm tình ơn dưỡng dục bao năm nay, còn hùng hổ dọa người." Trần ma ma hòa theo, "Có điều Ngũ tiểu thư chỉ là nha đầu hơn mười tuổi, muốn đối đầu với phu nhân, còn xa lắm, người muốn thu phục nàng ta còn không phải chuyện dễ dàng sao?"

Nghe Trần ma ma nói, Kỷ thị càng thêm uất ức: "Nó không phải dựa vào hôn sự với Lâm gia sao? Mấy năm nay, Quốc Công phu nhân cũng không để mắt tới nó... Muốn vào cửa Lâm gia? Mơ tưởng! Hiện tại đường lui gần mất, ta xem nó muốn nhảy nhót thế nào đây?"

"Phu nhân nói rất đúng." Trần ma ma nịnh nọt, lại nói, "Phu nhân định khi nào cho tiểu thư về, cũng may thời tiết hiện tại nóng bức, nếu không Phật đường lạnh lẽo, tiểu thư khẳng định không chịu nổi đâu."

"Người dọn đồ phòng bếp chuẩn bị mấy món chay ngon miệng đưa tới Phật đường." Kỷ thị nhíu mày, "Tình hình nó quá nóng nảy nên mới..."

Hai năm trước, bà đã bắt đầu chọn con rể cho nữ nhi, nhưng hôn sự châu ngọc của nha đầu chết tiệt còn ở phía trước, Châu Nhi không thể thua kém... Nhưng, bản thân có tâm, người khác vô tình, cho nên hôn sự của nữ nhi tới nay vẫn chưa định đoạt.

"Vâng, phu nhân." Trần ma ma quá rõ tâm tư của Kỷ thị, chỉ đành khuyên nhủ, "Dung mạo và nhân phẩm của tiểu thư đều là ngàn dặm mới chọn được một, cứ từ từ chọn."

Kỷ thị thở dài: "Đề nó ở Phật đường yên lặng một chút, qua mấy hôm nữa đã tới kỳ thi mùa thu, kết quả của Cần Nhi và Bạc Nhi sẽ có, lúc này trong nhà không thể xảy ra sơ sót gì."

Đại ni từ Diệp Cẩm Hoàng đã trúng cử nhân trong kỳ thi ba năm trước, có điều tuổi tác khi đó còn nhỏ, lão gia vì đề áp nhuệ khí mà không cho nó tham gia kỳ thi mùa xuân.

Hiện tại khổ đọc ba năm là có thể chờ tới kỳ thi năm sau.

Nếu năm nay con vợ lẽ và tiểu ni từ đều có tên trên bảng, vậy kỳ thi mùa xuân sang năm ba huynh đệ bọn họ sẽ cùng tham gia.

.....

Diệp lão phu nhân phạt Diệp Dung Hoa chép nữ giới lại không nói thời gian giao nộp, cho nên nàng không để tâm mà một lòng lo cho Lâu Ngoại Lâu đang ở bên ngoài.

Sau đó, Túy Đồng mang về kiến nghị sửa chữa của Liễu Hành.

Bận rộn một tháng cuối cùng cũng chuẩn bị xong, chỉ cần chờ tới Trung thu là có thể khai trương.

Mấy ngày nay, Diệp phủ cũng giăng đèn kết hoa, không khí vô cùng náo nhiệt, còn một tin mừng nữa, đó là Diệp Thế Lâm sẽ về nhà.

Trước Trung thu một ngày, Kỳ thị đang bận rộn xử lý việc vật thi nghe nha hoàn tới báo, nói Thành Quốc Công phái người đưa lễ tới.

Kỳ thị ngạc nhiên... Thành Quốc Công phủ này rốt cuộc muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Giả bộ

Từ sau khi Nhị thúc Diệp Thế Hiền mất, tình cảm hai nhà liền phai nhạt, cho dù là dịp lễ cũng không lui tới Diệp gia, Lâm gia càng không đề cập tới hôn sự với Diệp Dung Hoa, mà Quốc Công phu nhân lại ước trên đời này không có vị Ngũ tiểu thư kia. Sao lại... Đột nhiên phái người đưa quà tới?

Kỳ thị hỏi: "Ai đưa đồ tới?"

"Dạ, là Thế tử."

"Cái gì? Thế tử tự mình tới? Phái người bẩm báo lão phu nhân chưa?" Kỳ thị kinh ngạc tới nhảy dựng lên.

"Dạ rồi, bên phía lão phu nhân đã có người bẩm báo."

Kỳ thị không nghĩ nhiều, lập tức về phòng ngủ vừa phân phó: "Trần ma ma, người phái người ra nghênh đón Thế tử. Hương Lăng, Hương Vân theo ta về phòng thay y phục."

Mọi người nhận lệnh, vội vàng đi làm.

Thời điểm Kỳ thị thay y phục xong, Lâm Luật cũng qua cửa lớn.

"Thế tử, không kịp tiếp đón từ xa." Kỳ thị ra ngoài, vội nói.

"Gặp qua phu nhân." Lâm Luật ôm quyền hành lễ của văn bối.

"Không được, không được." Kỳ thị khẽ cười ngăn cản, sau đó dẫn Lâm Luật trực tiếp tới viện của Diệp lão phu nhân.

Sớm có nha đầu thông báo, Diệp lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở giữa đại sảnh, Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt một trái một phải đứng bên cạnh. Lâm Luật đi vào, hành lễ: "Lão phu nhân vạn an."

Lâm Luật kim quan cầm y, ngọc thụ lâm phong, dáng người đỉnh đặc, Diệp lão phu nhân vô cùng yêu thích, mặt cười như hoa, vội duỗi tay đỡ: "Thế tử mau đứng lên, Quốc Công phu nhân thật khách khí quá rồi, còn kêu Thế tử vất vả tới đây một chuyến."

"Lão phu nhân quá lời, đây vốn là chuyện nên làm." Lâm Luật ôn hòa đáp.

"Hai cháu mau hành lễ với Thế tử đi." Diệp lão phu nhân cười nói với Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt, sau đó hỏi Hi Châu bên cạnh, "Người đi xem xem Ngũ tiểu thư tới đâu rồi?"

Nói xong, bà ta liền giải thích với Lâm Luật: "Ngũ nha đầu thích thanh tịnh giống hệt phụ thân của nó, cho nên nơi ở chính là viện phụ thân nó từng ở trước đây, mọi thứ đều tốt cả, chỉ tiếc có hơi xa."

"Gặp qua thế tử." Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt đứng lên, cùng hành lễ.

Lâm Luật đáp lễ, sau đó sai gia đình đem lễ vật lên. Lễ vật có hai phần, một phần đưa cho Diệp gia, một phần khác đưa riêng cho Dung Hoa.

Diệp lão phu nhân gật đầu, cười nói: "Quốc Công phu nhân khách khí quá rồi."

Kỷ thị cũng phụ họa theo: "Đúng vậy, hai nhà chúng ta cần gì phải khách khí như vậy?"

"Thế tử ngồi đi." Diệp lão phu nhân lên tiếng.

Lâm Luật ngồi xuống, nha đầu liền tiến lên rót trà.

Kỷ thị lại phân phó Trần ma ma: "Ma ma, bà tự mình đưa đồ cho Dung Nhi đi."

Diệp Di Châu tươi cười hỏi muội muội Lâm Nhược của Lâm Luật: "Thế tử ca ca, Lâm tỷ tỷ dạo này khỏe không? Cũng lâu rồi muội không gặp tỷ ấy."

"Cũng tốt, hôm nay biết ta tới đây, Nhược Nhi còn nhờ ta mời ba vị muội muội Diệp gia qua chơi nữa." Lâm Luật ôn hòa cười đáp.

"Vậy sao?" Diệp Di Châu hớn hở nhìn Lâm Luật.

Diệp Di Nguyệt cũng ngược mắt nhìn hấn, gương mặt đỏ ửng lộ vẻ ngượng ngùng.

"Nha đầu này." Diệp lão phu nhân giả vờ tức giận nhìn Diệp Di Châu, sau đó nói với Lâm Luật, "Tỷ muội bọn nó cứ nhắc tới Lâm cô nương mãi."

"Nhược Nhi cũng hay nhắc tới ba tỷ muội Diệp gia." Lâm Luật đáp.

Câu trả lời của Lâm Luật khiến Diệp gia vô cùng hài lòng, bà ta cùng Kỷ thị mỗi người hỏi thăm Quốc Công phu nhân một câu, Lâm Luật đều đối đáp trôi chảy.

.....

"Người trở về nói với tổ mẫu, nữ tặc ta còn chưa chép xong." Dung Hoa chấp bút, từng nét đều vô cùng có quy củ, nàng cũng chưa từng ngừng đầu nhìn Hi Châu.

"Ngũ tiểu thư, ý của lão phu nhân là không cần chép nữ tặc nữa. Lâm thế tử tới, lão phu nhân kêu người qua đó." Hi Châu khò cực khuyên.

"Lẽ không thể bỏ." Dung Hoa bình tĩnh đáp.

Bạch Lãm nói hấn vô tình gặp mình là nhờ Lâm Luật.

Hấn ta được tính là vị hôn phu gì chứ?

Hấn đẩy nàng cho một nam tử khác, mà Thành Quốc Công phu nhân lại càng quá phận.

Không muốn cưới nàng, từ hôn là được, cần gì phải làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy?

Lâm Luật là cái thá gì chứ?

Mẫu tử bọn họ chẳng qua đều là lòng lang dạ sói!

Nàng dựa vào cái gì mà phải đi gặp hấn? Cầm thú ra về đạo mạo, lại còn tặng quà trung thu, đây là tự cho mình mặt mũi hay sao?

Hi Châu bất lực ra ngoài, đúng lúc gặp đám người Trần ma ma đưa lễ ở cửa, Hi Châu như nhìn thấy cứu tinh, vội gọi: "Ma ma, bà mau khuyên Ngũ tiểu thư đi, Ngũ tiểu thư nói nữ tặc chép chưa xong sẽ không rời Hải Đường uyển nửa bước."

Trần ma ma gật đầu, sau đó vào Hải Đường uyển đưa đồ, đáng tiếc không thấy Diệp Dung Hoa, nên đành phải thôi.

Bọn họ trở về sân viện của Diệp lão phu nhân, Trần ma ma cười nói: "Thân thể Ngũ tiểu thư không được tốt, sợ bệnh tật lây cho mọi người nên không dám tới đây. Tiểu thư kêu nô tỳ tạ tội với Thế tử."

Diệp lão phu nhân không khỏi tức giận, nha đầu chết tiết này, thật biết giả bộ! Nhưng trên mặt vẫn hiện lên tia lo lắng, bà ta vội hỏi: "Sao lại không thoải mái chứ? Trời mới vào thu, buổi tối rất lạnh, có phải đám bà tử nha đầu không tận tâm hầu hạ hay không?"

"Ngũ tiểu thư nói buổi sáng có chút ho khan, hiện tại đã ăn sơn trà, thân thể đã tốt hơn rồi, mong lão phu nhân và phu nhân đừng lo lắng." Trần ma ma cẩn thận trả lời.

"Vậy là tốt rồi." Diệp lão phu nhân cười nói với Lâm Luật, "Làm Thế tử phải ngồi chờ."

"Nếu Dung Hoa muội muội đã không khỏe, vậy hấn nên nghỉ ngơi mới đúng."

Diệp Di Châu bẹp môi nhìn Lâm Luật, trong lòng hừ lạnh một tiếng. Diệp Di Nguyệt cũng ngượng ngùng, ngay cả mí mắt cũng rũ xuống.

Diệp Thế Lâm không có ở nhà, huynh đệ Diệp gia cũng không, cho nên Lâm Luật nhanh chóng đứng dậy cáo từ. Ra khỏi Diệp phủ, tươi cười trên mặt Lâm Luật nhanh chóng mất đi, hần bước chân lên xe ngựa, quay đầu nhìn cửa lớn Diệp phủ, lạnh giọng: "Ra về gì chứ? Bày bộ mặt tàn hoa bại liễu cho bọn thế tử xem sao?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 25: Xuất phủ

Kỷ thị mang Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt đi tiễn Lâm Luật, thấy người đã rời đi, bà ta kêu hai tỷ muội trở về phòng.

Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt ngoan ngoãn nghe lời.

Tuy Lâm Luật ôn tồn lễ độ không hề để lộ nửa phần không vui, hơn nữa còn giúp Dung Hoa nói chuyện, nhưng Lâm Luật là ai chứ? Hần là Thế tử của Thành Quốc Công, là cháu trai của Thái hậu.

Hôm nay hần tự mình mang lễ vật tới, Dung Hoa lại không chịu gặp mặt, hần khẳng định sẽ cao hứng. Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt đều vui sướng khi thấy người gặp họa. Diệp Di Châu đề nghị tới Hải Đường uyển, Diệp Di Nguyệt lập tức đồng ý. Hai người nói cười vui vẻ cùng nhau tới phòng của Dung Hoa.

Kỷ thị trở về sân viện của lão phu nhân... Ý tứ của Thành Quốc Công còn phải cẩn thận cân nhắc.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân tối sầm, thấy Kỷ thị tới liền hỏi: "Thế tử về rồi sao?"

"Dạ." Kỷ thị gật đầu, nghi hoặc hỏi, "Mẫu thân, người nói xem Quốc Công phủ rốt cuộc đang có ý gì?"

Diệp lão phu nhân phát tay cho người hầu lui xuống, mới trả lời: "Sang năm Ngũ nha đầu sẽ tới tuổi cập kê, con bé và Thế tử đã định hôn sự từ nhỏ, lần này Thế tử tự mình tới là muốn nói mối lương duyên này sẽ không thay đổi, cho dù xảy ra chuyện gì, Diệp gia và Lâm gia vẫn sẽ kết thân, đối với Diệp gia chúng ta mà nói là chuyện tốt... Cho nên, thời gian này con phải cẩn thận một chút, không được qua loa."

Kỷ thị gật đầu: "Vâng." Có thể kết thân với Quốc Công phủ, đối với Diệp gia mà nói đương nhiên là chuyện tốt, đáng tiếc đó lại không phải là nữ nhi của bà! Nghĩ như vậy, Kỷ thị thở dài một tiếng, lo lắng: "Dung Nhi nó... Hy vọng thế tử không để bụng chuyện này..."

Sắc mặt Diệp lão phu nhân liền hiện lên tức giận: "Nha đầu chết tiết! Thế tử tới cửa, nó còn nói gì lễ không thể bỏ? Hiện tại nó càng lúc càng không có quy củ, càng lúc càng làm cản mà! Lý ma ma, bà đưa Dung nha đầu tới đây cho ta!"

Khi này có mặt Lâm Luật, bọn họ chỉ có thể tạo cảnh gia môn thái bình, nói nha đầu kia bị bệnh không thể gặp khách.

Cái gì là lễ không thể bỏ chứ? Rõ ràng là nha đầu chết tiết kia tỏ vẻ!

Nó không nhìn xem người tới là ai sao?

Lâm Luật là phu quân tương lai của nàng, là Thành Quốc Công thế tử!

"Vâng..."

Lý ma ma còn chưa nói xong đã bị Kỷ thị cắt ngang: "Mẫu thân, Dung Nhi đang bị phạt chép nữ tắc, con bé có lẽ cũng muốn tới, có điều..." Kỷ thị thấp giọng, "Chỉ sợ Dung Nhi vì lời đồn bên ngoài mà oán hận chúng ta."

Diệp lão phu nhân trừng mắt nhìn Kỷ thị, sau đó phát tay với Lý ma ma: "Thời gian còn dài, ta xem con bé còn ra về tới khi nào! Lý ma ma, bà tự mình đi một chuyến, nói với nó nữ tắc còn chưa chép xong thì đừng hòng bước ra Hải Đường uyển nữa bước, những người khác cũng không được tới thăm!"

Lý ma ma vội nhận lệnh.

Đáy mắt Kỷ thị hiện lên ý cười, gờ tay dùng khăn che khóe miệng, sau đó mới thảo luận với Diệp lão phu nhân nên đáp lễ Quốc Công phủ thế nào.

Hai tỷ muội Diệp Di Châu Diệp Di Nguyệt vừa đi vừa chậm rãi thưởng thức phong cảnh, thời điểm tới Hải Đường uyển liền gặp Lý ma ma, biết ý của Diệp lão phu nhân, bọn họ cũng không kiên quyết đi vào. Diệp Di Châu về chính viện, Diệp Di Nguyệt về chỗ mẹ đẻ Lan di nương.

"Nguyệt Nhi, thế tử tới đây làm gì?" Lan di nương hỏi, trước kia bà là nha đầu hầu hạ Diệp lão phu nhân, ôn nhu khả ái, cho nên mới được ban tặng cho Diệp Thế Hiền.

"Tới đưa lễ trung thu." Nghĩ tới dáng vẻ của Lâm Luật, gương mặt Diệp Di Nguyệt liền đỏ ửng, nàng ta cắn môi, "Ngũ tỷ tỷ cũng thật là, Thế tử đã tự

mình tới, vậy mà tỷ ấy lại không cho người ta mặt mũi."

"Ngũ tỷ con không đi gặp khách?" Lan đi nương hỏi.

"Dạ." Hai mắt Diệp Di Nguyệt lộ ra tia ghen ghét, "Thế tử ca ca còn giúp tỷ ấy nói chuyện, không hề trách cứ tỷ ấy. Cái gì của Ngũ tỷ cũng tốt... Tỷ ấy chẳng qua là nhờ phúc của phụ thân mà thôi."

Nhắc tới vị phụ thân mơ hồ trong ký ức, Diệp Di Nguyệt thật không cam lòng, vì sao người đính hôn không phải nàng chứ? Chẳng lẽ chỉ vì nàng là thứ nữ thôi sao? Nhưng nàng rõ ràng là nữ nhi của phụ thân mà? Không lẽ lại không phải huyết mạch của ông ấy sao?

Lan đi nương dịu dàng xoa mái tóc của Diệp Di Nguyệt, hỏi: "Nguyệt Nhi thích Thế tử sao?"

"Nương!" Gương mặt nàng ta càng ửng hồng thêm.

"Nguyệt Nhi là tốt nhất, chỉ cần Nguyệt Nhi thích, nương sẽ giúp con tranh đoạt."

"Nương... Thật sao?" Diệp Di Nguyệt vui sướng, nhưng sau đó lại ảm đạm, "Nhưng người đính hôn là Ngũ tỷ tỷ."

"Ngũ tỷ tỷ của con..." Lan đi nương khinh thường, "Trong lòng nương hiểu rõ, con không cần lo lắng, con chỉ cần hiếu thuận với bá mẫu và Tứ tỷ con, hòa thuận với đám người đại ca, tương lai chắc chắn sẽ có lúc dựa vào bọn họ. Đặc biệt là Nhị ca con, dưới gối phụ thân con không có nhi tử, hương khói sau này chỉ sợ sẽ trông cậy vào nó."

Nữ nhi gả ra ngoài, Kỳ thị khẳng định sẽ luyến tiếc hai nhi tử thân sinh, cho nên người có khả năng thừa kế nhị phòng nhất chính là Diệp Cẩm Cần, đây cũng là chuyện sớm muộn.

"Nương đã nói rất nhiều lần, nữ nhi luôn ghi nhớ." Diệp Di Nguyệt thuận theo mà đáp, hiện tại nàng phải khom lưng cúi đầu lấy lòng bọn họ.

.....

Chuyện cảm tức Dung Hoa vốn không để trong lòng, trước mắt nàng chỉ nghĩ tới Trung thu sắp tới.

Hôm sau, Dung Hoa dùng bữa sáng, trong phòng chỉ còn lại ba người Lê Hoa, Túy Đồng và Thạch ma ma. Nàng hỏi Túy Đồng: "Ta muốn xuất phủ, người có cách nào không?"

"Buổi tối hay ban ngày?" Túy Đồng hỏi.

"Hiện tại."

"Được." Túy Đồng đáp không chút do dự.

"Tiểu thư!" Thạch ma ma và Lê Hoa đồng loạt phản đối.

"Không sao, ta chỉ ra ngoài một chút, các người cứ coi như ta vẫn ở trong phòng, đừng để người ngoài vào là được, trước khi trời tối ta chắc chắn sẽ về." Dung Hoa vừa nói vừa thay bộ váy màu lam đơn giản, sau đó đi tới thư phòng.

Trong khi Thạch ma ma và Lê Hoa đang cả kinh thì Túy Đồng đã đưa Dung Hoa ra ngoài từ cửa sổ.

Thuận lợi ra khỏi Diệp phủ, thuê một chiếc xe ngựa ở đầu ngõ, Dung Hoa cùng Túy Đồng đi thẳng tới Lâu Ngoại Lâu.

Gần Trung thu, đường phố đặc biệt rộn ràng náo nhiệt, xe ngựa đi cũng chậm, hơn một canh giờ mới tới nơi.

Dung Hoa ngoái mắt nhìn tòa nhà cao bốn tầng, lại đưa mắt nhìn các cử hàng xung quanh, lẩm bẩm hỏi: "Là nơi này sao?"

"Mời tiểu thư vào." Túy Đồng hoan nghênh.

Vào cửa, đập vào mắt là đại đường bố trí vừa lịch sự lại tao nhã, Dung Hoa cẩn thận quan sát, sau đó duỗi tay vịn thành cầu thang từng bước đi lên.

"Tới rồi sao?" Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Dung Hoa ngẩng đầu: "Ta còn tưởng công tử không có ở đây nên mới tùy tiện tới."

Bên trên, Liễu Hành chậm rãi từng bước đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Người nói xem ta có dám hay không?

"Thật trùng hợp, hôm nay ta cũng vô tình tới đây." Liễu Hành dừng bước, thanh âm vô cùng dễ nghe, biểu cảm thờ ơ trước sau như một không chút gọn sóng, tuy trong khoảng thời gian này hai người không gặp mặt, nhưng vì Lâu Ngoại Lâu nên thư từ qua lại không ít, mà gương mặt y lại như lần đầu tới đây.

Phía sau y là Lâm Hạ.

Còn một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, sắc mặt bình thản.

"Quả thật là trùng hợp." Dung Hoa chân thành cười, bởi vì nàng xuất phủ là một quyết định đột nhiên.

"Kim chương quỳ, đây là Ngũ cô nương." Liễu Hành giới thiệu.

Kim chương quỳ lập tức nhận ra thân phận của Diệp Dung Hoa, cung kính chấp tay thi lễ: "Gặp qua Ngũ cô nương."

"Kim chương quỳ đang đưa ta đi tham quan, cùng đi chứ?" Liễu Hành đề nghị.

Dung Hoa gật đầu, liền theo chân y.

Kim chương quỳ tỉ mỉ giới thiệu.

Đại sảnh lầu hai nhỏ hơn lầu một, bài trí vô cùng sạch sẽ chỉnh tề, phía sau là một gian phòng, từ đây nhìn ra cửa sổ có thể thấy được hoàng hôn cực đẹp.

Lầu ba tất cả đều là gian phòng riêng, bố trí vô cùng hoa lệ.

Kim chương quỳ cung kính giới thiệu xong ba lầu, thời điểm lên lầu trên, Kim chương quỳ dừng bước.

Dung Hoa nhìn Liễu Hành, y nhàn nhạt dẫn nàng đi lên, giải thích: "Để ngửa vạn nhất, ta phân phó bọn họ chia nơi này thành hai phòng, cô nương một gian, ta một gian."

Liễu Hành không làm chuyện dư thừa, Dung Hoa vừa nghe xong liền hiểu, hai gian này là phòng để bọn họ về sau nghỉ ngơi.

"Cô nương vào trong xem đi, nếu có gì không hài lòng thì kêu người tới sửa." Liễu Hành chỉ vào phòng nàng, sau đó mới xoay người vào phòng của y.

Dung Hoa đẩy cửa đi vào, giường nệm, bình phong đều dùng loại tốt nhất, gấm vóc màu lam nhạt phủ trên bàn, ghé thêu hoa, trên tường treo một bức Ngao tuyết hàn mai.

...

Cổ hương cổ sắc, nhả nhuận dạt dào, trong thoải mái mang theo vài phần ôn nhu.

Dung Hoa đi tới, duỗi tay đẩy cửa sổ ra, bên dưới là cảnh người đi người tới náo nhiệt, nhìn ra xa là cây xanh nhà cửa, xa hơn nữa là các dãy núi nối tiếp nhau.

Quan sát xong, Dung Hoa tới phòng của Liễu Hành.

"Đa tạ, thật sự không tời." Dung Hoa cảm tạ một câu, rồi nói, "Có điều ta chắc cũng không tới đây quá nhiều, kỳ thật không cần phiền phức như vậy."

Lời nàng nói là thật, hiện tại ra khỏi Diệp phủ không hề dễ dàng.

"Chỉ là lo trước, biết đâu tương lai sẽ có lúc dùng tới." Liễu Hành nhìn Dung Hoa, nhẹ giọng.

Chẳng qua là một thiếu nữ hơn mười tuổi nhưng nhìn mọi thứ trong tiệm, thần thái trên gương mặt tựa như ánh mặt trời, trong mắt mang theo sự lộng lẫy chói lóa. Có lẽ đây là sự hưng khởi nhất thời.

Nhưng, y lại ần ần cảm giác, đứng trước nữ tử này, tài hoa của y chỉ đáng một góc băng tuyết.

Không biết tương lai nàng sẽ chói sáng tới như thế nào?

Liễu Hành nhìn gương mặt quốc sắc tư dung của nàng, khóe miệng khẽ cong lên, đáy mắt như hoa xuân nở rộ.

Ánh mắt Dung Hoa dừng trên người y, sau đó mới nhìn kỹ lại, Liễu Hành đã khôi phục vẻ lãnh đạm của thường ngày. Có lẽ do ngược sáng mà nàng nhìn nhầm.

Liễu Hành đi tới cửa sổ, vật áo màu xanh tung bay trong gió, y quay đầu nhìn mặt trời bên ngoài: "Thời gian không còn sớm nữa, ta đã kêu bọn họ chuẩn bị cơm trưa, khó có dịp cô nương tới đây, chỉ bằng ném thư tay nghề của sư phó được không?"

"Được." Dung Hoa gật đầu.

Liễu Hành nhìn Lâm Hạ, Lâm Hạ gật đầu ra ngoài phân phó.

Rất nhanh, Kim chương quỳ tự mình mang đồ ăn lên lầu.

Thương thức từng món, Dung Hoa vô cùng hài lòng.

Dùng bữa xong, Dung Hoa cũng không nói nhiều với Liễu Hành, chỉ đứng dậy cáo từ.

Kim chương quỳ sớm đã chuẩn bị xe ngựa tốt hơn cho Diệp Dung Hoa. Thời điểm lên xe, nàng khẽ ngẩng đầu nhìn Lâu Ngoại Lâu, đuôi lông mày cong lên vẻ tự tin.

Đây là bước sinh tồn đầu tiên của nàng ở thời đại này.

Nhìn thoáng qua xong, Dung Hoa mang Túy Đồng lên xe ngựa.

....

"Này, Lâm Luật, đó không phải Ngũ tiểu thư Diệp gia sao?" Nhả gian lâu hai đối diện Lâu Ngoại Lâu, một nam tử tuổi lẫm mẫm cầm y tay cầm chén rượu dựa vào cửa sổ, thấy Diệp Dung Hoa, hẩn nhủu mảy, quay đầu nhìn Lâm Luật đang ngồi đối diện.

"Dương Hựu, đừng nhìn mặt mà nhắc tới người khác." Lâm Luật lạnh giọng đáp trả An Quốc Công thế tử Dương Hựu.

Dương Hựu uống một ngụm rượu: "Được, được, ta không nhắc, ta không nhắc nữa." Nói xong, hẩn ta quay đầu nhìn, mà xe ngựa kia sớm đã đi xa. Dương Hựu lại dựa vào cửa sổ, nói, "Cũng đúng, xuất hiện tại con phố này, bối cảnh khằng định không bình thường... Lâu Ngoại Lâu đối diện còn chưa khai trương, hiện tại người có thể đi vào..."

Dương Hựu lắc đầu, tiếp tục uống rượu, vừa muốn xoay người thì ánh mắt lại vô tình bắt gặp Liễu Hành ra khỏi Lâu Ngoại Lâu: "Người này hình như đã gặp qua ở đâu đó, có chút quen mặt..."

Nghĩ nghĩ nhưng lại nghĩ không ra, Dương Hựu vừa định kêu Lâm Luật lại xem, nhưng Liễu Hành phía dưới đã lên xe ngựa, cho nên đành thôi.

.....

"Sao hả? Bỏn tiểu thư mà không được vào trong hay sao?" Vừa tới gần Hải Đường uyển, Dung Hoa đã nghe giọng nói kiêu ngạo của Diệp Di Châu.

Diệp Di Châu này! Dung Hoa nhủu mảy, cùng Túy Đồng vòng lại đi cửa sau vào Hải Đường uyển.

"Tứ tiểu thư, tiểu thư nói không cho bất kỳ ai vào quấy rầy." Lê Hoa và Thạch ma ma quỳ trước cửa thư phòng, ngăn cản Diệp Di Châu.

"Cút! Bất kỳ ai? Ta mà là bất kỳ ai sao? Còn nữa đây là lệnh của tổ mẫu, mặc kệ nàng ta chép được nhiều hay ít thì trung thu cũng sắp tới rồi, mẫu thân kêu nàng ta qua đón phụ thân trở về. Ta và Lục muội muội tự mình tới mời, nàng ta còn không cho ta vào cửa? Nàng ta là cái thá gì mà làm giá vậy hả?" Diệp Di Châu quát, "Người đâu, kéo hai con tiện nhân này xuống cho ta."

"Vâng, Tứ tiểu thư."

Lập tức có người tiến lên kéo Lê Hoa và Thạch ma ma đi. Bọn họ gấp tới độ sắp bật khóc.

Diệp Di Châu vừa tiến lên thì cánh cửa đẩy ra, Dung Hoa nhìn Thạch ma ma và Lê Hoa đang bị lôi đi, mắng: "Hải Đường uyển của ta khi nào tới phiên chó mèo làm bậy?" Sau đó, nàng lạnh lùng nhìn Diệp Di Châu, "Diệp Di Châu, chẳng lẽ cái tát lần trước có chưa đủ sao?"

Trong lòng đột nhiên giật mình, nhưng con thịnh nộ vẫn che phủ hai mắt, Diệp Di Châu không sợ, đáp trả: "Diệp Dung Hoa, hôm nay ta tới là phụng mệnh của tổ mẫu, ngươi dám động thù ta xem?"

Dung Hoa khẽ cười để lộ lúm đồng tiền như hoa, hỏi lại: "Người nói xem ta có dám hay không?"

Ai đang đọc cho mình xin 1 cmt ủng hộ nhé! Xie xie.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Diệp gia cũng không phải chỉ có một cô nương là nàng!

Lúm đồng tiền rõ ràng xinh tươi như hoa lại khiến Diệp Di Châu lại hoảng sợ, nghĩ tới cái tát lần trước, cả gương mặt tựa hồ nóng rất lên, nhưng vẫn ương ngạnh: "Diệp Dung Hoa, ngươi... Ngươi dám? Ngươi dám thì đánh cho ta xem!"

Tuy nói là vậy nhưng nàng ta vẫn dè phòng mà lui một bước, e sợ Dung Hoa sẽ thật sự ra tay đánh mình.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ đừng như vậy, đừng xúc động." Diệp Di Nguyệt bên cạnh ra vẻ nôn nóng, đi lên phía trước nắm ống tay áo của Dung Hoa, giảng hòa, "Ngũ tỷ tỷ, Tứ tỷ thật sự không có ác ý, là đại bá sắp trở về, bọn đại ca hôm nay cũng vậy, tổ mẫu nói tỷ không cần chếp nữ tắc nữ, kêu tỷ qua đó đón đại bá. Muội và Tứ tỷ tỷ cố tình qua đây rủ tỷ, tỷ đừng nóng giận như vậy."

Có Diệp Di Nguyệt bên cạnh, lá gan của Diệp Di Châu như lớn lên: "Hôm nay bọn ta tới đây là ý của tổ mẫu, phụ thân ta sắp trở về, ta biết ngươi còn chưa chếp xong, nhưng tổ mẫu đã nói không cần ngươi chếp nữa."

Dung Hoa hất tay Diệp Di Nguyệt, liếc nhìn Diệp Di Châu: "Tỷ sợ sao?"

Thấy Dung Hoa không để ý tới mình, Diệp Di Nguyệt tức giận tới cắn môi, nàng ta rũ mí mắt xuống, ngoan ngoãn trở về bên cạnh Diệp Di Châu. Khó xử giữa đôi bên, nàng ta đành nói: "Tứ tỷ tỷ, hay là chúng ta về trước đi? Ngũ tỷ tỷ... Chúng ta truyền lời cho tỷ ấy là được rồi, hơn nữa, Tứ tỷ cũng biết đấy, những gì Ngũ tỷ đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi... Giống như lần trước..."

Tuy Diệp Di Nguyệt không nói rõ, nhưng Dung Hoa và Diệp Di Châu đều hiểu ý, lần trước mà nàng ta nhắc tới chính là chuyện Lâm Luật tới phủ.

"Hừ, ai sợ?" Diệp Di Châu liếc nhìn Dung Hoa, "Hôm nay phụ thân ta về nhà, ngươi đừng hòng làm trò ở đây!"

Diệp Di Nguyệt vội khuyên: "Ngũ tỷ tỷ, muội không có ý gì khác, chỉ là muốn khuyên tỷ cùng bọn muội tới chỗ tổ mẫu, dù sao đại bá cũng ra ngoài mấy tháng..."

"Lục muội muội, đừng nói nữa!" Diệp Di Châu kéo tay Diệp Di Nguyệt, cắt ngang lời nàng ta.

"Ta nói không đi khi nào?" Diệp Dung Hoa nhướn mày nhìn hai người đối diện.

Diệp Di Châu cá giận: "Diệp Dung Hoa, ngươi chơi bọn ta?"

"Ngũ tỷ tỷ, thật sao?" Diệp Di Nguyệt kinh hi mở to hai mắt.

"Tất cả đều do các ngươi tự nói." Dung Hoa xoa xoa cổ tay của mình, khẽ cười, "Hơn nữa, ta cũng chếp xong rồi."

Nếu đã chếp xong, vậy lệnh cấm túc sẽ được bãi bỏ, chuyện này không liên quan tới đại bá có về hay không! Hơn nữa trong trí nhớ của nàng, đại bá Diệp Thế Lâm là trưởng bối uy nghiêm, tuy nhiên có hơi mơ hồ.

"Hừ!" Diệp Di Châu tuy tức giận nhưng không dám manh động như lần trước, chỉ nói, "Lục muội, chúng ta đi."

"Ngũ tỷ tỷ, vậy bọn muội đi trước." Diệp Di Nguyệt không quên quay đầu nói một tiếng.

Hai người cứ thế vội vàng rời khỏi Hải Đường uyển.

"Ma ma, Lê Hoa, hai người không sao chứ?" Dung Hoa nhìn Hoa Lê và Thạch ma ma, hỏi.

"Lão nô và Lê Hoa đều không sao, cũng may tiểu thư về kịp lúc." Thạch ma ma lắc đầu.

Lê Hoa còn sợ hãi trong lòng: "Có điều Tứ tiểu thư..."

"Không sao." Diệp Di Châu tuy kiêu ngạo nhưng hôm nay Diệp Thế Lâm trở về, nàng ta cũng không có gan nháo ra chuyện gì! Dung Hoa cười nói: "Túy Đồng, ngươi vào chuẩn bị đi, lát nữa cùng ta đi qua đó. Ma ma và Lê Hoa, hai người giúp ta thay y phục."

Xong xuôi mọi chuyện, Dung Hoa mang Túy Đồng tới sân viện của Diệp lão phu nhân. Lúc này tỷ muội Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt đang đùa vui với lão phu nhân.

Dung Hoa đi vào, hành lễ: "Tổ mẫu."

Diệp lão phu nhân thu lại ý cười: "Đứng lên đi."

"Tổ mẫu, đây là hai mươi bản nữ tắc cháu gái đã chếp." Dung Hoa ra hiệu cho Túy Đồng, kêu nàng trình đồ trong tay lên.

"Diệp Châu." Diệp lão phu nhân phát tay, ngay cả xem cũng không thèm mà chỉ kêu nha đầu Diệp Châu cầm xuống.

Dung Hoa cũng không để ý, dù sao đó cũng là hai người Túy Đồng và Lê Hoa chép.

"Đứa nhỏ này, sao lại bướng bỉnh như vậy?" Diệp lão phu nhân nói với nàng một câu, sau đó đưa mắt nhìn tỷ muội Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt, kêu nàng ngồi xuống bên cạnh, "Mấy đứa là tỷ muội, về sau phải thân thiết hơn, đừng tức giận trong lòng, có chuyện gì cứ nói ra là được."

"Vâng, tở mẫu." Ba người cùng đáp.

Hàn huyền thêm mấy câu, ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoảng cùng trở về, Diệp lão phu nhân nói cười càng không khép miệng, quan tâm hỏi han cuộc sống của ba người ở thư viện.

Mặt trời ngã về Tây, một nha đầu cao hứng chạy vào bẩm báo: "Lão phu nhân, lão gia đã về, ngài ấy nói trở về thay y phục trước rồi sẽ tới đây."

Diệp lão phu nhân tươi cười, nhìn Lý ma ma: "Người đi xem phòng bếp đã chuẩn bị tới đâu rồi? Nhớ làm các món vịt nhiều một chút, lão đại rất thích những thứ này."

Nhất thời, trong phòng ngoài phòng đều ngập tràn không khí vui vẻ.

.....

Không bao lâu, lại có nha đầu vào bẩm báo: "Lão phu nhân, lão gia và phu nhân tới."

"Mau dẫn người vào."

Kỷ thị cầm tay Diệp Thế Hiền đi tới, vào phòng, Diệp Thế Hiền hất áo quỳ xuống: "Mẫu thân."

"Mau đứng lên." Diệp lão phu nhân dịu dàng quan sát Diệp Thế Hiền, "Ra ngoài lâu như vậy, con gầy đi nhiều rồi."

"Để mẫu thân lo lắng, nhi tử mọi thứ đều tốt." Diệp Thế Lâm đứng lên, trả lời.

Dung Hoa cùng đám văn bồi chào hỏi ông ta.

"Được rồi." Diệp Thế Lâm đáp một tiếng.

Dung Hoa cẩn thận quan sát ông ta, tuổi tác khoảng ba mươi, dáng người cao lớn, anh tuấn nho nhã, ngay cả có một chòm râu, nét mặt mang theo một chút mệt mỏi.

Dung Hoa chỉ nhìn thoáng qua rồi thu hồi tầm mắt.

Diệp lão phu nhân hỏi han cuộc sống hằng ngày của ông ta, sau đó liền sai người dọn cơm.

Nam nữ một bàn, Diệp gia là danh môn vọng tộc, cho nên khi ăn không hề nói chuyện.

Diệp Thế Lâm vừa trở về, ăn xong Diệp lão phu nhân cũng không giữ bọn họ ở lại.

.....

Trở về chính viện, Kỷ thị tự mình hầu hạ Diệp Thế Lâm. Chờ nha đầu bưng trà lên, bà ta cho toàn bộ lui xuống, rồi ngồi kể chuyện trong nhà của mấy tháng nay, sau đó lại nhắc tới việc Lâm Luật tự mình đưa quà tới cửa, liền lo lắng hỏi: "Thiếp đã thảo luận với mẫu thân, ý của mẫu thân là cứ đáp lễ bình thường, nhưng nhiều năm như vậy..."

Diệp Thế Lâm nghĩ nghĩ: "Hẳn là ý của Quốc Công gia, mấy ngày nữa ta sẽ tự mình tới thăm Quốc Công phủ."

Kỷ thị gật đầu, sau đó lại nhíu mày: "Ngũ nha đầu dù sao cũng là con dâu tương lai của Lâm gia, nhưng tính tình của nó... A, thiếp thật sự lo lắng cho nó."

Diệp Thế Lâm bưng ly trà, suy nghĩ thật lâu: "Mối hôn sự này với Quốc Công phủ không thể để ra sai lầm, còn về phần... Ngũ gia đầu không hiểu chuyện, nhưng Diệp gia cũng không phải chỉ có một cô nương là nó!"

Ánh mắt Kỷ thị lập tức sáng lên: "Ý của lão gia là..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Lập mưu

Hôn sự với Lâm gia cần phải xem lại.

Diệp Dung Hoa không phải cô nương Diệp gia duy nhất, nhưng Lâm gia là gì? Diệp Di Nguyệt là con vợ lẽ, Lâm gia khẳng định sẽ không đồng ý, cho nên ngoại trừ Diệp Dung Hoa, người còn lại chỉ là nữ nhi của mình.

Mấy năm nay Kỳ thị luôn tìm cho nữ nhi một mối hôn sự tốt, bà ta đương nhiên không muốn Châu Nhi bị đưa cháu còn lại ngồi trên đầu, cho nên ngàn chọn vạn tuyển đều muốn tìm một cửa tốt hơn nhà đầu Diệp Dung Hoa chết tiệt kia.

Nghe Diệp Thế Lâm nói vậy, Kỳ thị không khỏi có tâm tư riêng.

Tìm không được nhà tốt, nếu nữ nhi của mình có thể gả tới Lâm gia, trở thành Thành Quốc Công thế tử phu nhân, đương nhiên không có gì tốt bằng.

Nhưng...

Kỳ thị áp chế kích động trong lòng, khó xử nói: "Nhưng lão gia, mối hôn sự này là do Nhị thúc và Quốc Công gia định cho Dung nha đầu và Thế tử, thiếp thật lo cho Dung nha đầu, tính tình con bé quá tùy hứng, lỡ sau này thật sự đối người, nó có dễ yên không? Quốc Công phủ sẽ đồng ý sao?"

Nhi nữ kết thân trước nay không phải trò đùa.

Một khi xử lý không tốt, từ thông gia sẽ biến thành kẻ thù.

Bà ta đương nhiên hi vọng người gả tới Lâm gia là nữ nhi của mình, nhưng cho dù nữ nhi có tốt hơn Diệp Dung Hoa, bên phía Thành Quốc Công phủ sẽ đồng ý sao?

"Diệp gia có thể kết thân với Lâm gia là vì giao tình trước kia của Nhị đệ và Quốc Công gia, nhưng hiện tại Nhị đệ đã mất nhiều năm, Nhan thị kia cũng sớm không còn là người của Diệp gia, Ngũ nha đầu tuy do chúng ta nuôi nấng nhưng rốt cuộc vẫn là không có phụ mẫu giáo dục..." Ngữ khí của Diệp Thế Lâm lộ rõ vẻ không vui.

Thân là huynh trưởng, từ nhỏ đã phải sống dưới hào quang của đệ đệ, Diệp Thế Lâm đối với đệ đệ Diệp Thế Hiền kia không có cảm tình, chỉ có ghen ghét.

May là hắn ta chết sớm, bằng không chính ông cả đời phải chịu thua kém!

Kỳ thị đương nhiên không nhìn ra vẻ mặt mất mát cao hứng của ông ta, chỉ đuổi tay rót trà.

Diệp Thế Lâm tiếp tục: "Mấy năm nay, Lâm gia cũng không thân thiện, có lẽ bản thân cũng không hài lòng với hôn sự này, nhưng cửa thân là do Quốc Công gia và Nhị đệ định ra, Lâm gia không từ hôn là vì không muốn mang danh thất tín bội nghĩa."

"Vâng, lão gia nói rất có lý." Kỳ thị tán đồng, "Cũng khó trách. Sau khi Nhị thúc đi, tình cảm giữa Lâm gia và Diệp gia đã phai nhạt, lần này Thế tử tự mình mang lễ Trung thu tới là muốn thực hiện ước định, hai là vì lời đồn gần đây trong kinh thành... Cưới vợ phải cưới hiền thê, chính thê của Thế tử tương lai sẽ là Quốc Công phu nhân, mà Ngũ nha đầu hiện tại..."

Kỳ thị ngẩng đầu nhìn Diệp Thế Lâm "Có thể do Nhị thúc đi sớm, đệ muội lại... Có lẽ tuổi con bé con nhỏ đã bị song thân bỏ rơi, cho nên tính tình mới cổ chấp, miễn cưỡng, có gì không hài lòng liền phát cáu. Mẫu thân và thiếp tôn không ít tâm tư dạy dỗ nó chính là hy vọng thay đổi được tính tình ngang bướng này, mong rằng tương lai gả tới Quốc Công phủ có thể thấu tình đạt lý, đoan trang hào phóng, hành sự ôn trọng, đáng tiếc..." Kỳ thị vừa nói vừa dùng khăn xoa xoa khóe mắt: "Trước đó không lâu, nó còn không nói lời nào mà tát Châu Nhi..."

"Con bé động thủ đánh Châu Nhi?" Diệp Thế Lâm không khỏi tức giận, nữ nhi của mình, ngay cả một ngón tay ông cũng không động tới.

"Châu Nhi đáng thương, thiếp chỉ đành để nó chịu ủy khuất." Kỳ thị nức nở, thấy Diệp Thế Lâm xúc động liền vội khuyên can, "Cũng chỉ là tỷ muội đầu võ mồm thôi, lão gia không cần lo lắng, mẫu thân đã phạt chúng nó rồi, sự tình về sau không được nhắc tới."

Diệp Thế Lâm trầm tư, gật đầu: "Nha đầu kia thật thiếu kiên nhẫn! Lâm gia là hào môn nhiều quy củ, người cũng nhiều, hôn sự này tuy do Quốc Công phủ và Nhị đệ đề ra, nhưng chính thê của Thế tử tương lai sẽ chủ trì Quốc Công phủ, là nữ chủ nhân của phủ Quốc Công, vì phủ Quốc Công coi giữ cơ nghiệp gia đình. Nếu Nhị đệ đã có thể định cho Ngũ nha đầu, vậy ta đương nhiên cũng phải vì đích nữ đại phòng Diệp gia... Có điều, tin vật đính hôn năm đó nằm trong tay Ngũ nha đầu..."

Diệp Thế Hiền đã không còn trên nhân thế, chuyện năm đó không phải đều dựa vào một câu của Quốc Công gia sao?

Vấn đề chính là tin vật đính hôn trước đó!

Kỳ thị lập tức hiểu được ý của Diệp Thế Lâm, trong lòng vui mừng như nở hoa, nhưng nét mặt vẫn giữ được bình tĩnh, khẽ gật đầu: "Thiếp hiểu rồi."

"Tương lai có cơ hội, nàng thử mở lời với Quốc Công phu nhân đi." Diệp Thế Lâm nghĩ nghĩ, nói, "Chuyện này không thể gạt mẫu thân, còn nữa, bên phía Ngũ nha đầu phải học nàng lao tâm, cẩn thận tìm cho nó một cửa hôn sự khác đi."

"Vâng, bên phía mẫu thân thiếp sẽ cẩn thận bảo đảm, còn về hôn sự của Ngũ nha đầu, lão gia yên tâm, thiếp sẽ cố gắng hết sức, tuyệt đối không để nó chịu bất cứ ủy khuất nào." Kỳ thị nhận lệnh, sau đó lại cười nịnh nọt, "Vẫn là lão gia lợi hại, ngài vừa lên tiếng thì mọi việc đều được cời bỏ nút thắt, mấy ngày nay thiếp sầu đến tóc bạc không ít."

"Đề ta nhìn xem..." Diệp Thế Lâm cúi người, đưa tay nâng cằm Kỳ thị.

"Lão gia..." Mặt Kỳ thị đỏ ửng.

.....

Dung Hoa đương nhiên không biết mưu tính của phu phụ Diệp Thế Lâm và Kỳ thị, có điều nàng cũng nhanh chóng tìm ra manh mối, bởi vì Kỳ thị đột nhiên quan tâm nàng một cách lạ thường.

"Ma ma, bà đi hỏi thăm xem, đại bá mẫu sao lại bỗng dưng thân thiện với ta vậy?" Dung Hoa nhú mày, phân phó Thạch ma ma.

Không có chuyện thì không ân cần, không ăn cắp thì cũng là cướp, Kỳ thị tươi cười quan tâm chắc chắn là có mục đích, mà nàng cũng không phải đứa bé mười bốn tuổi đơn thuần.

"Vâng, tiểu thư yên tâm" Thạch ma ma đáp.

Không khí náo nhiệt của ngày trung thu cũng qua.

Lâu Ngoại Lâu khai trương đã tạo tiếng vang khắp kinh thành.

Mà Diệp phủ vì chuyện thi cử của huynh đệ Diệp Cẩm Cần và Diệp Cẩm Bạc mà không khí có vài phần khẩn trương.

Hôm nay, Dung Hoa đang ở trong phòng viết vẽ thì Thạch ma ma vội vàng đi vào, tức giận nói: "Tiểu thư, bọn họ thật sự quá đáng."

Dung Hoa bình tĩnh gác bút xuống, ngẩng đầu nhìn Thạch ma ma: "Ma ma, làm sao vậy?"

"Tiểu thư đáng thương sao lại mệnh khổ như vậy?" Thạch ma ma liền bật khóc, oán giận mắng, "Tiểu thư không phải kêu lão nô tra động tĩnh của phu nhân hay sao? Thật không ngờ bọn họ lại lập mưu cướp đoạt hôn sự của người! Thật vô sỉ!"

Lập mưu cướp hôn sự của nàng? Lập mưu với Lâm Luật?

Dung Hoa nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Xúi giục

Cái gì là danh môn vọng tộc, dòng dõi thư hương chứ?

Chẳng qua là đám người áo mũ chỉnh tề bại hoại mà thôi!

Dung Hoa cười lạnh.

Lòng Thạch ma ma nóng như lửa đốt: "Phải nghĩ cách, không thể để bọn họ tính kế, đó là hôn sự lão gia tự mình định đoạt cho người."

Lão gia không còn, mẫu thân tái giá, tiểu thư đã đủ đáng thương rồi, vậy mà đại phòng lại tính kế tới hôn sự của tiểu thư! Đây là người một nhà mà! Nàng là cháu gái của bọn họ mà! Thạch ma ma phẫn nộ không thôi!

Dung Hoa bình tĩnh nhìn vẻ mặt oán giận của Thạch ma ma: "Ma ma, tạm thời đừng gấp, tin tức này có chính xác hay không?"

"Hoàn toàn chính xác!" Thạch ma ma xác định, "Lão nô tìm hiểu, phát hiện người trong viện bọn họ hỏi thăm chuyện của tiểu thư, đặc biệt là tin vật đính hôn năm đó. Lão nô thật không ngờ bọn họ... Lại vô sỉ như vậy..."

Đoạt hôn sự của tiểu thư, người gả đi đương nhiên là Tứ tiểu thư, thật không biết xấu hổ! Bọn họ khi dễ tiểu thư không nơi nương tựa sao?

Thạch ma ma nức nở: "Tiểu thư, người đi cầu xin lão phu nhân làm chủ đi."

Trong phủ này, ngoại trừ lão phu nhân, ai có thể đứng ra chống lưng cho tiểu thư chứ?

Dung Hoa lắc đầu: "Nếu so sánh với ta, chỉ sợ tổ mẫu hi vọng Tứ tỷ tỷ gả qua đó hơn. Tương lai Diệp gia trông cậy vào đám người đại ca, mà Tứ tỷ tỷ lại là muối ruột thịt của ba người bọn họ."

Dung Hoa đương nhiên biết, nếu Diệp Thế Hiên và Kỳ thị đã dám tính kế như vậy, khẳng định đã nói với Diệp lão phu nhân một tiếng.

Phụ thân chỉ có hai nữ nhi là nàng và Diệp Di Nguyệt, nhưng Diệp Di Nguyệt lại là nha đầu từ bụng di nương nhảy ra, nhị phòng bọn họ... Từ lúc phụ thân rời đi, nó đã sớm điêu tàn.

So sánh với tương lai của Diệp gia, đây chẳng qua là hi sinh hôn nhân của nàng mà thôi.

"Vậy phải làm sao đây? Tiểu thư phải làm sao bây giờ?" Thạch ma ma càng khóc càng lớn, "Tiểu thư, người không thể để bọn họ si nhục như vậy?"

Thạch ma ma vội lau nước mắt: "Chúng ta đi tìm cứu lão gia, đi tìm phu nhân, bọn họ chắc chắn sẽ làm chủ cho người."

Dung Hoa nhẹ giọng: "Chuyện này ta tự hiểu trong lòng, ma ma, bà yên tâm, nếu đồ đã là của ta, không ai có thể đoạt đi được!"

Hôn sự với Lâm Luật sớm muộn cũng phải lui, nàng trước nay đều không định gả tới Lâm gia, bị bán một lần còn chưa đủ, hiện tại nếu còn muốn nhảy vào hố lửa thì đầu nàng thật sự bị hỏng rồi!

Kỳ thị muốn tính kế lên nỗi hôn sự này... Không biết Lâm gia có thái độ thế nào, Lâm Luật và vị Lâm phu nhân kia khẳng định không mong nàng vào cửa, nhưng Thành Quốc Công thì sao?

Thạch ma ma nôn nóng, thấy vẻ mặt Dung Hoa bình tĩnh liền muốn lên tiếng khuyên bảo thì ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng nha đầu bẩm báo, nói Lan di nương tới. Thạch ma ma đành phải nuốt lời định nói xuống.

Lan di nương? Bà ta tới đây làm gì? Dung Hoa nghĩ nghĩ rồi ra khỏi phòng.

"Tiện thiếp gặp qua Ngũ tiểu thư." Lan di nương mặt váy ngoài màu lam nhạt, váy trắng như tuyết, tóc đen búi đơn giản, trên đầu có đeo một cây trâm, đáng vẻ mộc mạc khiến bà ta càng thêm đẹp động lòng người.

"Di nương mau đứng lên." Dung Hoa đưa tay kêu bà ta đứng dậy, sau đó ngồi vào chủ vị, "Di nương, mời ngồi."

"Tạ Ngũ tiểu thư." Lan di nương mỉm cười, cung kính ngồi xuống.

Đội nha hoàn rót trà xong, Dung Hoa cầm lên uống một ngụm, sau đó nhìn Lan di nương, đi vào vấn đề trực tiếp: "Sao hôm nay di nương lại rảnh rồi tới nơi này vậy."

Lan di nương cầm ly trà, muốn nói lại thôi, ánh mắt đảo qua hạ nhân trong phòng.

"Các người lui xuống đi." Dung Hoa chỉ chừa lại một mình Thạch ma ma bên cạnh.

"Ngũ tiểu thư." Lan di nương vừa lên tiếng, hai mắt liền đầm lệ, "Hôm nay tiện thiếp tới là có chuyện riêng muốn nói với tiểu thư..."

"Di nương cứ nói." Dung Hoa nhú mi.

Lan di nương đảo mắt nhìn Thạch ma ma, thấp giọng: "Ngũ tiểu thư, tiện thiếp nghe nói đại phu nhân muốn Tứ tiểu thư thay người gả tới Quốc Công phủ..."

Thạch ma ma lập tức cắt ngang: "Lan di nương, lời này không được nói bậy!"

"Ma ma, cứ để di nương nói hết." Dung Hoa giơ tay ý bảo Thạch ma ma im lặng, "Nếu di nương đã nói như vậy, khẳng định không phải tin đồn vô căn cứ."

Lan di nương từ nha đầu bên cạnh Diệp lão phu nhân, nhân lực bà ta đương nhiên có.

"Chuyện này tiện thiếp nghe một tỷ muội nói." Lan di nương gạt đầu, "Đại phu nhân đã nói với lão phu nhân."

Quả nhiên Diệp lão phu nhân cũng tán đồng việc Diệp Di Châu gả tới Quốc Công phủ, Dung Hoa cũng không mấy kinh ngạc, chỉ có Thạch ma ma đứng sau sắc mặt trắng bệch.

"Tiện thiếp thấp cổ bé họng, chỉ là tiểu thư là cô nương con vợ cả của Diệp gia, tuy lão gia đã đi nhiều năm, nhưng bọn họ cũng không thể chà đạp người như vậy, hơn nữa cửa hôn sự này là do lão gia tự mình định ra, tuy lão gia không còn nhưng nhị phòng chúng ta không thể để bên đại phu nhân và đại lão gia khinh thường." Lan di nương vừa khóc vừa lộ vẻ tức giận.

"Cho nên..." Dung Hoa nhượng mảy.

"Đây là di nguyện của lão gia, Ngũ tiểu thư không thể mặc cho bọn họ tính kế. Ngũ tiểu thư hãy đi cầu xin lão phu nhân làm chủ đi, tiện thiếp thấp cổ bé họng không giúp được gì, mà dưới gối lão gia chỉ có mình người và Lục tiểu thư..." Lan di nương bi thiết, "Người dù sao cũng là cốt nhục của lão gia, người đi cầu xin lão phu nhân, lão phu nhân nhất định sẽ nể mặt lão gia mà làm chủ cho người."

"Diệp gia là gia đình thi thư đạt lễ, nào có chuyện hoang đường như vậy?" Dung Hoa lạnh giọng.

Câu nào của Lan di nương đều vì suy nghĩ cho nàng, kêu nàng cầu xin lão phu nhân làm chủ chẳng qua là xúi giục mình náo loạn chỗ lão phu nhân mà thôi.

Tới lúc đó, Diệp lão phu nhân khẳng định càng ghét bỏ nàng, vậy theo di nguyện của phụ thân... Để Diệp Di Nguyệt gả qua kia sao?

Lâm Luật mặt người dạ thú kia thế mà được nhiều người tranh giành như vậy.

Lan di nương ngây ra, vội nói: "Ngũ tiểu thư, từng lời tiện thiếp nói đều là thật."

"Cho dù lời di nương là sự thật, nhưng lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối, chuyện hôn sự há đến phiên ta lên tiếng? Hơn nữa người hiện tại làm chủ cho ta chính là tổ mẫu, đại bá và bá mẫu." Dung Hoa dừng một lát, giận giữ nói, "Đại bá mẫu cho dù có suy nghĩ kia, ta thà để Lục muội muội gả đi cũng không mong Tứ tỷ hưởng lợi."

"Ngũ tiểu thư, hôn sự này do lão gia định cho người, sao có thể tới phiên Lục tiểu thư chứ?" Lan di nương kinh hoảng.

Dung Hoa rũ mĩ mắt xuống: "Người về đi, ta muốn yên tĩnh một chút."

Lan di nương vội đứng dậy cáo từ.

"Tiểu thư..." Thạch ma ma lo lắng gọi.

"Ma ma, ta không sao." Dung Hoa ngẩng đầu, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt không chút ưu thương. Lúc này Thạch ma ma mới yên tâm, có điều nghĩ tới hôn sự của nàng, bà lại thờ dài một tiếng.

Dung Hoa đứng dậy chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, vừa đi được hai bước thì Kỷ thị đã phái người tới nói Nhan gia truyền lời nói ngày mai đón Dung Hoa tới Nhan gia.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Động thủ?

"Ngũ tiểu thư, cữu phu nhân nói sẽ đón tiểu thư qua Nhan gia nói mấy ngày, phu nhân nói quà tặng đã chuẩn bị thỏa đáng, người chỉ cần thu dọn một chút là được." Hương Lăng cung kính nói.

"Thay ta cảm tạ bá mẫu." Dung Hoa kêu Lê Hoa đưa nàng ta ra ngoài.

Được Nhan gia đón qua chơi, Dung Hoa không có chút cảm giác gì. Nhiều năm không quan tâm, hiện tại đột nhiên trở nên thân thiết, bọn họ còn không phải vì lợi ích hay sao? Cái hôm Hứa thị tới cửa, nàng đã biết.

"Tiểu thư, cuối cùng cũng có người chống lưng cho người rồi." Thạch ma ma tươi cười."

Dung Hoa nhìn bà, nhắc nhở: "Ma ma, mấy năm nay Quốc Công phủ cũng không chiếu cố ta, cho dù một câu hỏi thăm cũng chưa từng có."

Hốc mắt Thạch ma ma lại bắt đầu ươn ướt, đôi môi run rẩy muốn nói gì đó nhưng lại không thể bật thành tiếng.

Dung Hoa cũng không muốn tiếp tục chủ đề này, chỉ phân phó: "Ma ma, bà dẫn người thu dọn đồ đi, ngày mai chúng ta tới nhà cữu cữu."

"Vâng, lão nô đi ngay." Thạch ma ma, gạt đầu, giờ tay xoa khóe mắt rồi dẫn người lui xuống.

Dung Hoa đứng dậy mang theo Túy Đồng tới thư phòng.

"Tiểu thư, người muốn từ hôn?" Tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí vô cùng chắc chắn. "Túy Đồng biết Lâm Luật không phải người tốt, hán không xứng với người."

Dung Hoa khẽ cười: "Cháu trai của Thái hậu, Thế tử của Thành Quốc công phủ, khó trách bá mẫu và Lan di nương đều coi hán như khối thịt béo bở, không biết tới cuối cùng Tứ tỷ tỷ và Lục muội muội ai có thể dành được đây?"

Chỉ mong Lan đi nương đờng cô phụ kỳ vọng của nàng, tốt nhất là cùng Kỳ thị làm Diệp gia này trời long đất lở thì tốt.

"Tiểu thư, bọn họ tính kế hôn sự của người, người còn đùa giỡn được." Liên tướng Lâm thế từ phong độ cùng khối thịt béo bở, Túy Đồng bật cười một tiếng.

Dung Hoa lại bày vẻ suy nghĩ nghiêm túc, gật đầu: "Rất hợp."

Túy Đồng cười khanh khách một lúc mới ngừng, sau đó mới mài mực cho Dung Hoa.

.....

Sáng sớm hôm sau, Nhan gia đưa xe ngựa tới đón Diệp Dung Hoa.

"Cố gắng hiếu thuận với cữu cữu cữu mẫu, phải biết nghe lời, hai ngày nữa ta sẽ phái người qua đón cháu." Diệp lão phu nhân từ ái dặn dò.

"Vâng, tổ mẫu." Dung Hoa gật đầu đồng ý rồi uốn gối cáo từ Diệp lão phu nhân và Kỳ thị.

Lần này tới Nhan gia, nàng chỉ mang theo Lê Hoa và Túy Đồng, còn Thạch ma ma tự mình ở lại trông coi Hải Đường uyển.

Khoảng cách từ Diệp phủ tới Nhan phủ không xa, xe ngựa đi khoảng nửa canh giờ thì dừng lại.

Xuống xe, bọn họ lại đổi sang nhuyễn kiệu đi thêm một lát.

"Mời biểu cô nương." Một ma ma mặc áo xanh tới đón Dung Hoa vào chính viện.

Vừa vào cửa, Nhan Chi Mẫn đang nói chuyện với Hứa thị lập tức đứng dậy, đi tới nắm tay Dung Hoa: "Biểu tỷ, tỷ cuối cùng cũng tới rồi."

Hai nhi từ ngồi cạnh Hứa thị cũng đứng dậy.

Dung Hoa nhìn nàng cười cười, sau đó hướng Hứa thị hành lễ: "Cữu mẫu."

"Mau đứng lên." Hứa thị khẽ cười, "Lại đây ngồi với mợ nào, trên đường có vất vả không?"

Dung Hoa trả lời: "Xe ngựa rất êm, không vất vả."

"Vậy thì tốt, cữu cữu con đã tới nha môn, buổi tối mới về, đây là đại biểu ca, nhị biểu ca và biểu muội Mẫn Chi của con." Hứa thị giới thiệu.

Bọn họ lập tức hành lễ với nhau.

"Ngày nào muội cũng mong biểu tỷ tới đây chơi." Nhan Mẫn Chi tươi cười.

Dung Hoa nhìn thoáng qua huynh muội bọn họ. Hai huynh đệ Nhan Thụy Chi, Nhan Tường Chi đều do Hứa thị sinh ra, bọn họ đều phong thần tuấn lãng, đáng vẻ đường đường. Còn Nhan Mẫn Chi, nàng ấy tuy chỉ mới mười ba tuổi nhưng hoa dung nguyệt mạo, khuynh quốc khuynh thành.

"Mẫu thân, khó có dịp biểu muội tới đây, con và đại ca sẽ cố gắng chiếu cố muội ấy." Nhan Tường Chi cười nói.

"Điều đó là đương nhiên, hai người các con phải chăm sóc biểu muội của mình, không được để con bé chịu chút ủy khuất." Hứa thị giả bộ nghiêm túc.

Nhan Thụy Chi và Nhan Tường Chi vội vàng đồng ý.

Hàn huyên một hồi, hai huynh đệ đứng dậy ra ngoài, Hứa thị cũng kéo tay Dung Hoa đứng dậy, nói: "Phòng của con khá gần với Mẫn Chi, tỷ muội hai đứa có thể thường xuyên trò chuyện."

"Đa tạ cữu mẫu."

Rất nhanh Hứa thị đã đưa nàng tới nơi, sân viện tuy không lớn nhưng trang trí khá tinh tế, bên trong còn trồng quế, mùi hương ngào ngạt tràn ngập không khí.

Hứa thị dặn dò: "Cứ coi đây là nhà của mình, có gì thiếu hay dùng không quen thì nói với ta, đừng khách khí."

"Vâng." Dung Hoa đáp.

Hứa thị kêu Nhan Mẫn Chi ở lại với nàng, dặn dò thêm mấy câu rồi rời đi.

Buổi tối Dung Hoa mới gặp cữu cữu Nhan Hằng, ông ta tuy đã năm mươi nhưng khuôn mặt vẫn tuấn nhã ôn hòa.

"Đã quen chưa?" Nhiều năm không gặp đứa cháu này, Nhan Hằng cảm thấy có chút mới lạ.

"Dạ rồi." Dung Hoa gật đầu.

"Vậy thì ở đây lâu một chút."

Dung Hoa ngoan ngoãn đáp lời.

Gần mười năm không quan tâm, cho nên Nhan Hằng cũng không nhiều lời.

.....

Hứa thị vô cùng quan tâm săn sóc Dung Hoa, nhưng nàng không hề cảm động, bởi vì nàng biết bà ta đang có mục đích phía sau.

Thoáng cái đã ba ngày trôi qua, Diệp gia phái người tới đón Dung Hoa về nhà, là thân cận của Diệp lão phu nhân Lý ma ma tự mình tới.

Hứa thị quyến luyến, tự mình đưa nàng ra cửa.

Dung Hoa vừa đi, Hứa thị như bỏ được chiếc mặt nạ, sống eo có thể đứng thẳng.

Trưởng tử quá thành thật, con thứ lại chơi bời lêu lổng, nữ nhi tuy xinh đẹp nhưng cuối cùng vẫn là con vợ lẽ, nếu không vì Nhan gia muốn thân cận Quốc Công phủ, bà sao có thể cúi đầu lấy lòng một tiểu nha đầu cơ chứ?

.....

Trở về Diệp phủ, Dung Hoa đi thỉnh an Diệp lão phu nhân và Ký thị trước, sau đó mới mang Túy Đồng và Lê Hoa về Hải Đường uyển.

Vừa tới cửa, Diệp Di Nguyệt đã khóc lóc chạy tới, quỳ gối trước mặt Dung Hoa: "Ngũ tỷ tỷ, cầu xin tỷ cứu Lan di nương."

Cái này... Lan di nương động thủ rồi sao? Dung Hoa nhướn mày nhìn Diệp Di Nguyệt đang quỳ bên dưới, sau đó lại nhìn Thạch ma ma từ bên trong đi ra nghênh đón.

Bà thấp giọng: "Lan di nương bị lão phu nhân đánh rồi nhốt lại."

Thật đáng tiếc, Lan di nương lại không nháo Diệp phủ tới gà bay chó chạy!

Dung Hoa có chút thất vọng, đành nói: "Vào trong trước đi."

Nói xong, nàng vào qua người Diệp Di Nguyệt vào trong, nàng ta cũng vội lau nước mắt đứng dậy, để nha đầu diu mình vào Hải Đường uyển.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Cự tuyệt

Dung Hoa về phòng thay y phục, để Diệp Di Nguyệt ngồi chờ bên ngoài.

Lê Hoa và Túy Đồng sắp xếp hành lý.

Thạch ma ma vừa hầu hạ nàng, vừa thấp giọng bẩm: "Chiều qua Lan di nương bị đánh ba mươi đại bản, sau đó bị nhốt lại, ngay cả chén nước cũng không được uống."

"Vậy sao? Trong phủ một chút động tĩnh cũng không có, tổ mẫu vì sao lại đánh bà ta?" Dung Hoa thấp giọng hỏi, nghĩ tới thân thể nhu nhược của Lan di nương kia, ba mươi đại bản sợ là sắp lấy mạng bà ta, khó trách Diệp Di Nguyệt lại khóc lóc như vậy.

Thạch ma ma lắc đầu: "Nghe nói là Lan di nương làm vỡ chậu hoa của lão phu nhân, nhưng lão nô đã đi tìm hiểu nhưng không thăm dò được gì."

Nhưng nguyên nhân vì sao, trong lòng Thạch ma ma vô cùng rõ ràng, càng nghĩ lại càng phẫn nộ. Ngũ tiểu thư có thân phận gì, sao có thể xứng với Lâm thế tử?

Nghĩ tới Lâm Luật, Thạch ma ma lại thương tiếc nhìn Diệp Dung Hoa.

Thay y phục xong, Dung Hoa ngồi xuống: "Bên phía đại bá mẫu có động tĩnh gì không?"

"Dạ không." Thạch ma ma lắc đầu, duỗi tay cài trâm giúp nàng. "Mấy ngày nay đại phu nhân một lòng lo cho hai vị thiếu gia, không có động tĩnh gì cả."

"Ta biết rồi." Xong xuôi, Dung Hoa đứng lên, dù sao Diệp Di Nguyệt cũng đang chờ bên ngoài.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ cứu di nương đi." Vừa thấy Dung Hoa, Diệp Di Nguyệt lại khóc lóc quỳ xuống đất.

"Linh Đương, Linh Nhi, còn không đỡ Lục muội đứng lên." Dung Hoa nhìn hai nha đầu Linh Đương Linh Nhi bên cạnh nàng ta.

Bọn họ vội vàng đỡ Diệp Di Nguyệt đứng lên, ngồi xuống ghế.

"Ngũ tỷ tỷ, hiện giờ muội chỉ có thể cầu xin tỷ, cũng chỉ có tỷ mới cứu được di nương." Diệp Di Nguyệt nức nở.

"Lục muội muội, tạm thời đừng nhắc tới di nương kéo chọc giận tổ mẫu." Dung Hoa nhận ly trà từ tay Thạch ma ma, uống một ngụm, mới hỏi, "Có điều, ta vì sao phải cứu di nương?"

Chẳng qua là di nương, nói dễ nghe thì là một nửa chủ tử, nhưng khó nghe thì chỉ là một nô tì.

Sắc mặt nàng ta trắng bệch: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ cứu bà ấy đi, di nương... Di nương là vì tỷ mới chọc giận tổ mẫu."

Dung Hoa khẽ cười: "Vì ta mới chọc giận tổ mẫu? Lục muội muội, lời này thật đúng là kỳ lạ, chẳng lẽ ta kêu di nương đi làm vỡ chậu hoa của tổ mẫu sao?"

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ không thể như vậy." Diệp Di Nguyệt run rẩy, "Di nương là vì tốt cho tỷ, vì chuyện của tỷ..."

Nói tới đây, nàng ta quay đầu nhìn Linh Đương Linh Nhi, còn cả Thạch ma ma đang đứng cạnh nàng: "Các người lui xuống đi."

Hai người Linh Đương Linh Nhi thành thật lui xuống, ba người Thạch ma ma lại không động, chỉ đưa mắt nhìn Diệp Dung Hoa.

"Các người cũng ra ngoài đi." Nàng phát tay.

Thạch ma ma lúc này mới mỉm cười cùng Lê Hoa, Túy Đồng lui xuống.

"Nói đi, ta thật muốn biết di nương tại sao lại vì ta mà chọc giận tổ mẫu." Dung Hoa nhàn nhã uống một ngụm trà.

"Là vì hôn sự của tỷ nên di nương mới chọc giận tổ mẫu. Ngũ tỷ tỷ, di nương thật sự là vì tốt cho tỷ, tỷ mau cứu di nương đi." Diệp Di Nguyệt nức nở.

"Buồn cười, ta đường đường là cô nương con vợ cả của Diệp gia, hôn sự của ta tới khi nào lại tới lượt một di nương khoa chân múa tay?" Dung Hoa cười giễu, lạnh giọng, "Bà ta là ai hả? Có tư cách gì mà xen vào hôn sự của ta?"

Diệp Di Nguyệt không ngờ Dung Hoa lại nói như vậy, sắc mặt càng thảm hại hơn, qua nửa ngày mới nhấp môi nói: "Ngũ tỷ tỷ, sao tỷ có thể nói di nương như vậy? Di nương là một lòng vì tỷ, bà ấy chọc giận tổ mẫu nên mới bị đánh, hiện tại sống chết không rõ, tỷ lại ở đây chỉ trích di nương không có tư cách... Ngũ tỷ tỷ, tỷ không có lương tâm."

Nàng không có lương tâm? Dung Hoa bật cười.

Diệp Di Nguyệt khó hiểu: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ cười cái gì?"

"Ta là cười muội cũng dám giảng đạo lý với ta." Nàng thu lại ý cười, "Lương tâm? Lục muội muội, muội có thứ này sao? Muội nói Lan di nương vì tốt cho ta, vì ta mà chọc giận tổ mẫu? Vậy muội thử sờ vào lương tâm mình đi, Lan di nương bà ta thật sự vì tốt cho ta sao?"

Lương tâm? Lan di nương vốn dĩ bụng dạ khó lường, còn dám tới nói với nàng lương tâm?

Diệp Di Nguyệt hoảng sợ, bàn tay bất giác nắm chặt khăn lụa, cắn môi: "Đương nhiên là vì tốt cho tỷ, đại bá mẫu muốn Tứ tỷ tỷ thay tỷ gả tới Quốc công phủ, cho nên di nương mới đi cầu xin tổ mẫu làm chủ cho tỷ, ai ngờ lại chịu đòn, còn nhốt vào phòng tối, ngay cả thuốc cũng không được dùng... Ngũ tỷ tỷ, tỷ cứu di nương đi."

"Càng nói càng làm quá, nếu để người ngoài nghe thấy, mặt mũi của Diệp gia phải để vào đâu? Lục muội muội, hôm nay ta sẽ coi muội vì lo lắng cho di nương mà ăn nói hồ đồ, cái gì cũng chưa nghe thấy."

"Tỷ..." Diệp Di Nguyệt tức giận tới cả khuôn mặt đỏ bừng, bật dậy, "Di nương một lòng vì tỷ, mà tỷ lại biến khổ tâm của bà ấy thành lòng lang dạ thú!"

Nói xong, nàng ta bỏ chạy ra ngoài.

"Tiểu thư." Thạch ma ma đi vào, tỏ ra không vui, "Lục tiểu thư này cũng thật là, Lan di nương xảy ra chuyện thì chạy tới cầu xin người giúp đỡ."

"Bà cho người chú ý nàng ta, xem kế tiếp nàng ta có đi tìm Ngọc di nương không." Sinh hạ Diệp Cẩm Cẩn dưới mí mắt Kỷ thị, Ngọc di nương này... Dung Hoa khẽ cười.

Quan hệ giữa Lan di nương và Ngọc di nương xưa nay không tồi, Diệp Di Nguyệt chắc chắn sẽ đi tìm bà ta nhờ giúp đỡ.

"Dạ." Thạch ma ma gật đầu, lại nhìn thoáng ra bên ngoài, thấp giọng, "Hôn sự với Lâm gia, tiểu thư định tính thế nào?"

"Tạm thời... Cứ để vậy đi." Ngón tay Dung Hoa vuốt ve ly trà, khẽ đáp.

Nhiều năm qua, Lâm gia tuy rất muốn từ hôn như không đề xuất, bọn họ vì thanh danh nên khẳng định sẽ không chủ động trong việc này, mà Diệp gia càng không có khả năng đồng ý cho nàng từ hôn.

Vì thế, việc này phải chờ tới thời cơ thích hợp. Dù sao sang năm nàng mới cập kê, vẫn còn thời gian để trù tính.

.....

Diệp Di Nguyệt khóc lóc trở về phòng, nghĩ tới Lan di nương, nàng ta hiện tại như kiến bò trên chảo lửa.

Tổ mẫu và bá mẫu nàng đã cầu xin, Diệp Dung Hoa nàng cũng năn nỉ, lúc này còn ai có thể giúp được mẹ con bọn họ?

Chẳng lẽ nàng phải tro mắt nhìn di nương chết vậy sao? Bị đánh, lại còn nhốt trong phòng tối, di nương không phải cách âm phủ ngày càng gần sao?

Diệp Di Nguyệt bỗng nhiên đứng lên, đi vào nội thất lấy cây trầm khảm đá quý mình yêu thích nhất: "Đi, tới chỗ Ngọc di nương."

Di nương xưa nay qua lại gần với Ngọc di nương, hơn nữa bà ấy lại là mẹ đẻ của Nhị ca, được đại bá cô cùng yêu thích, hy vọng bà ấy có thể đồng ý ra mặt.

Linh Đang và Linh Nhi sững sốt, lúc hoàn hồn lại liền lập tức đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Đứng trước đầu gió

Ngọc di nương ở tại Lại Ngọc các, nghe nha đầu bẩm Diệp Di Nguyệt tới thì mỉm cười: "Mời nàng ta vào." Nói xong, bà ta đứng dậy búi tóc và áo ngoài, vừa ra tới cửa thì đụng phải người.

"Lục tiểu thư, sao người lại tới đây?" Ngọc di nương dịu dàng nắm tay Diệp Di Nguyệt vào phòng, còn kêu nha đầu dâng trà và điểm tâm. Nhìn nàng ta khóc tới sưng nước mắt, bà cho người hầu lui xuống, hỏi thăm, "Lục tiểu thư, người không khỏe sao?"

Tuy trong lòng biết rõ nguyên nhân Diệp Di Nguyệt tới đây nhưng bà ta không nói toạc ra, chỉ dùng biểu cảm và ánh mắt quan tâm nhìn người trước mặt.

"Di nương, người phải cứu di nương của ta." Diệp Di Nguyệt lấy cây trầm của mình ra, "Di nương của ta, nếu không cứu bà ấy sẽ chết mất."

Mấy năm nay, nàng ở Diệp phủ đều dựa vào mẹ đẻ Lan di nương, bản thân dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương mười ba tuổi, ngày thường ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng hiện giờ Lan di nương đứng giữa sinh tử, nàng ta không khỏi hoảng sợ.

"Lục tiểu thư khách khí rồi, chuyện của Lan di nương tiện thiếp có biết đôi chút, chỉ cần bản thân có thể hỗ trợ thì chắc chắn sẽ đứng ra, chỉ là lão phu nhân đã có lệnh, tiện thiếp sợ là không giúp được gì..." Ngọc di nương không nhận lấy cây trầm, chỉ khó xử siết chặt khăn lụa trong tay.

"Đây là chút tâm ý của ta, di nương nhận lấy đi." Diệp Di Nguyệt đưa cái tráp trong tay tới, "Di nương là người thiện tâm, hiện giờ ta chỉ có thể cầu xin người nói tốt mấy câu trước mặt đại bá, hi vọng đại bá có thể ra mặt xin tổ mẫu thả Lan di nương ra."

"Cái này... Lục tiểu thư quá lời rồi." Ngọc di nương tuy thoái thác nhưng vẫn nhận lễ vật, "Di nương của người trước nay đối xử với tiện thiếp đều rất tốt, tiện thiếp đương nhiên không thể bàng quan đứng nhìn. Người yên tâm trở về trước đi, tiện thiếp sẽ cầu xin lão gia."

Nguyên nhân Lan di nương kết giao với mình trong lòng Ngọc di nương vô cùng rõ ràng, bà ta đương nhiên cũng vui vẻ đón nhận, nếu nhi tử của mình có thể kế thừa nhị phòng, như vậy đồng nghĩa với việc thừa hưởng danh nghĩa của Diệp Thế Hiển, khi đó nhi tử của mình sẽ là con trai duy nhất của nhị phòng, tương đương với đích tử.

Có điều, gần đây năm trời qua, một chút động tĩnh cũng không có.

Hiện giờ Lan di nương gặp nguy, Diệp Di Nguyệt lại tìm tới cửa, bà ta đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

"Chỉ là, lão gia có đồng ý hay không tiện thiếp không dám bảo đảm." Ngọc di nương nói.

"Ta biết, đa tạ di nương." Trái tim dựng ngược của Diệp Di Nguyệt cuối cùng buông lỏng, "Thật sự đa tạ di nương."

"Đừng khách khí như vậy, tiểu thư cũng đừng lo lắng, Lan di nương cá nhân tự có cát tướng, sẽ không có việc gì đâu." Ngọc di nương dịu dàng an ủi, cầm khăn giúp nàng ta lau nước mắt, "Tiểu thư hình như gầy đi rồi."

"Vậy ta xin cáo từ trước." Diệp Di Nguyệt đứng dậy.

Ngọc di nương cũng đi theo tiễn: "Người yên tâm về đi, khi nào có tin tức ta sẽ phái người thông báo."

"Ừ, đa tạ di nương." Diệp Di Nguyệt cảm kích nhìn Ngọc di nương.

Từ lúc di nương xảy ra chuyện tới qua, nước mắt của nàng tựa như chưa từng ngừng chảy, cơ hồ cả đêm đều không ngủ được. Nàng cầu xin tổ mẫu, cầu xin bá mẫu, cũng cầu xin đích tử, nhưng người chịu vuron tay giúp nàng chỉ có Ngọc di nương.

Ngọc di nương nhìn mặt trời lặn về tây, phân phó nha đầu mời Diệp Thế Lâm tới chơi cờ, sau đó xoay người vào phòng, cho người đốt huân hương, lại chọn váy dài màu hồng đào, trang điểm chải chuốt....

.....

"Phu nhân, lão gia qua chỗ Ngọc di nương rồi." Màn đêm buông xuống, Trần ma ma bẩm báo với Kỷ thị.

"Tiểu tiện nhân!" Kỷ thị phi nhô, "Nhi tử đang trong thời điểm quan trọng mà ả ta chỉ nhớ tới mấy chuyện trên giường này."

"Buổi chiều Lục tiểu thư có qua đó một chuyến." Trần ma ma cẩn thận hồi bẩm, "Trước đó Lục tiểu thư có qua Hải đường uyển của Ngũ tiểu thư, trực tiếp quý trước cửa, có điều... Sau đó lại khóc lóc chạy ra."

"Mấy năm dạy dỗ thành ra như vậy, Lan di nương kia là thứ gì? Chẳng qua là nô tài hạ tiện!" Kỷ thị tức giận mắng, "Ta thật muốn nhìn xem tiểu tiện nhân kia có thể gây ra sóng gió gì!"

Lan di nương kia vì Ngũ nha đầu? Nói thì dễ nghe, ai mà chả biết mục đích thật sự của ả ta chứ?

Sự tình liên quan tới hôn sự của nữ nhi, còn cả tương lai của Diệp gia, Kỷ thị vẫn tin vào sự sáng suốt của Diệp Thế Lâm. Ông ta cho dù đối với nữ nhân của mình đều ôn nhu nhưng chắc chắn không tới mức hồ đồ.

Cho nên, Kỷ thị cũng không quá lo lắng.

.....

Bóng trắng dưới nước, Ngọc di nương chuyên tâm hầu hạ Diệp Thế Lâm, sau đó lại sai người mang nước vào rửa sạch cơ thể. Bà ta nhu mì tựa vào người Diệp Thế Lâm: "Lão gia, thiếp có chuyện này muốn cầu xin ngài."

"Chuyện gì?" Diệp Thế Lâm thoải mái nhắm mắt, bàn tay lưu luyến vuốt ve trên người bà ta.

"Lão gia cũng biết đấy, xưa nay quan hệ giữa thiếp và Lan di nương không tồi, hiện giờ nghe bà ấy bị lão phu nhân trách phạt, trong lòng thiếp vô cùng lo lắng." Ngọc di nương nhẹ giọng bên tai ông ta.

"Lan di nương?" Đáy mắt Diệp Thế Lâm hiện lên tia khác thường, hai tay nắm chặt.

Ngọc di nương nhẹ nhàng gật đầu: "Thiếp cũng không biết bà ấy vì sao lại chộc giận lão phu nhân, nhưng thiếp không đành lòng nhìn tỷ muội của mình chịu khổ, cho nên cầu xin lão gia và lão phu nhân có thể tha thứ một lần. Lan di nương là thân mẫu của Lục tiểu thư, nàng ấy đương nhiên sẽ cảm tạ ngài, mà Ngũ tiểu thư tuy là đích nữ nhưng dù sao bà ấy cũng từng hầu hạ phụ thân của mình, ngài cứu bà ấy, Ngũ tiểu thư chắc chắn cũng sẽ cảm kích... Nhị phu nhân sớm đã tái giá, nhị phòng hiện tại chỉ có một mình Lan di nương, mà bên đó cũng chỉ có hai tỷ muội Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư... Về sao cho dù vị thiếu gia nào thừa kế danh nghĩa của Nhị lão gia thì nó cũng là nhi tử của ngài, tương lai Diệp gia không phải đều dựa vào ngài sao?"

Diệp Thế Lâm suy tư, gật đầu: "Nghe cũng có vài phần đạo lý."

"Hôm nay Lục tiểu thư tới cầu xin thiếp, thiếp thấy nàng ấy khóc thật sự rất đáng thương, hơn nữa Lan di nương cũng là tỷ muội trong nhà, lão gia, người giúp thiếp đi..." Ngọc di nương vừa nói vừa đưa ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trước ngực ông ta.

Hồ hấp Diệp Thế Lâm tăng dần, một tay giữ chặt vòng eo mềm mại của bà: "Được, gia đồng ý, vậy nàng muốn báo đáp gia thế nào?"

Ngọc di nương thổi một hơi vào tai ông ta: "Lão gia, ngài tự định đoạt đi..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Đáng tiếc

Diệp Thế Lâm cười cười, lại hỏi: "Nàng có phải muốn Cần Nhi kế thừa Nhị phòng không?" Đáy mắt nóng bỏng mang theo ý lạnh.

Đáy lòng run lên, Ngọc di nương vội vàng lắc đầu: "Thiếp không dám, nó là nhi tử của lão gia, tương lai đã có lão gia tính toán, thiếp chỉ hi vọng cả đời này nó bình bình an an là được."

Diệp Thế Lâm nhìn chăm chăm bà ta, sau đó lại cười ha hả: "Cần Nhi qua đó, với nó mà nói cũng được xem là chuyện tốt."

Trong lòng Diệp Thế Lâm vô cùng rõ ràng, vấn đề của đứa con này không hề thua kém đích tử, nhưng vì là con vợ lẽ nên không thể chối mắt, vì thế luôn phải che giấu tài năng. Nếu có thể qua nhị phòng, đối với Cần Nhi mà nói là một cơ hội để hấn xuất đầu.

"Lão gia..." Ngọc di nương nức nở, cảm kích nhìn Diệp Thế Lâm, nước mắt nhưng cơn mưa hoa đào vũ mị kiều diễm.

"Mấy năm nay ủy khuất cho Cần Nhi rồi, chuyện của nó ta sẽ sắp xếp."

Gương mặt Ngọc di nương lập tức đỏ ửng, giọng nói càng thêm kích động: "Lão gia..."

Diệp Thế Lâm lại không cảm lòng được, lần nữa điên đảo gỏi chần...

Được Ngọc di nương hầu hạ nhẹ nhàng vui vẻ, Diệp Thế Lâm thỏa mãn chìm vào giấc.

Ngọc di nương nhẹ giọng kêu nha đầu mang nước vào, đồng thời thấp giọng phân phó: "Phái người qua chỗ Lục tiểu thư một chuyến, nói nàng ấy yên tâm đi."

Thị Kỳ gật đầu, lẳng lặng lui ra.

Tắm rửa thay y phục xong, Ngọc di nương cho nha đầu xuống, sau đó mệt mỏi nằm xuống.

.....

Buổi tối hai lần phóng túng khiến bước chân Diệp Thế Lâm sáng hôm sau có chút phù phiếm, may là ông ta vừa ở ngoài trở về, qua Trung thu lại là kỳ thi tuyển người tài, quan viên như ông ta được ở nhà nghỉ ngơi thêm một ngày, cho nên Diệp Thế Lâm cùng Kỳ thị và đám tiểu bối Dung Hoa tới thỉnh an Diệp lão phu nhân.

Chờ tỳ muội Dung Hoa cáo từ, Diệp Thế Lâm mới cho hạ nhân lui xuống, cùng Diệp lão phu nhân nói chuyện của Lan di nương.

"Thả tiện nhân kia?" Diệp lão phu nhân nhíu mày.

"Nhị đệ cũng đi nhiều năm, nàng ta rốt cuộc cũng là người của đệ ấy, lại hạ sinh Nguyệt nha đầu. Nể tình bọn họ, người tha cho nàng ta một con đường sống đi." Diệp Thế Lâm nói.

"Không thể thả nàng ta như vậy, nếu truyền ra ngoài người khác lại nói Diệp gia không có quy củ." Kỳ thị lên tiếng, "Còn vì thiếp thất của Nhị thúc cầu tình, nếu để bọn họ biết, không chừng sẽ nghĩ bậy cho lão gia."

Diệp lão phu cau mày nhìn bà ta: "Lời người nói..."

Khuôn mặt già nua của Diệp Thế Lâm lộ vẻ xấu hổ: "Mẫu thân nghĩ nhiều rồi, con cũng vì niệm tình nàng ta là thân mẫu của Nguyệt nha đầu, lại từng hầu hạ Nhị đệ mà thôi." Năm đó ông ta cũng nhìn trúng Lan di nương, còn chưa kịp mở miệng xin người thì mẫu thân đã tặng cho đệ đệ, việc này tuy Kỳ thị không rõ nhưng mẫu thân cũng biết ít nhiều.

Kỳ thị sùng sốt, trong đầu lại nghĩ tới bộ dáng chột dạ của Diệp Thế Lâm hôm nay, ánh mắt thoáng chốc như có con dao bay ra, đáy lòng thâm mắng, đám tiện nhân, tốt nhất là chết hết đi!

"Con có biết nàng ta nói gì với ta không? Bằng một nha đầu dễ tiện như nàng ta cũng dám bình phẩm hôn sự của Diệp gia cô nương sao? Dựa vào mấy năm hầu hạ ta, lại là thân mẫu của Nguyệt nha đầu? Thật không biết trời cao đất dày!" Con giận của Diệp lão phu nhân vẫn còn chưa tan, bà ta dừng một lát, lại nhìn Diệp Thế Lâm, "Thê tử con có nhắc với ta, muốn gả Tử nha đầu tới Quốc Công phủ. Là chủ ý của con sao?"

Diệp Thế Lâm gật đầu: "Hôm đó con quả thật có nghĩ như vậy, nhưng..." Uống một ngụm trà, ông ta tiếp tục, "Mùa xuân sang năm sẽ tuyển tú."

Diệp lão phu nhân nhíu mày: "Con định đưa Tử nha đầu tiến cung?"

"Lão gia..." Kỳ thị nóng vội, nắm chặt khăn lụa trong tay.

"Hoàng Thượng đang trong giai đoạn tình lực dồi dào... Tử nha đầu nếu có thể tiến cung, Ngũ nha đầu gả tới Quốc Công phủ, hôn sự của tỳ muội chúng

với Diệp gia chúng ta mà nói là điều tốt nhất, hơn nữa, Thái hậu chắc chắn sẽ cao hứng. Hoàng Thượng tuy hiếu thảo nhưng rốt cuộc vẫn không phải thân sinh của Thái hậu."

Diệp lão phu nhân cau mày, chuyên tâm vân vê chuỗi châu trong tay. Diệp Thế Lâm bung ly trà uống một ngụm, không tiếp tục.

Kỷ thị nắm lấy tay vịn, trái tim thỉnh thoảng nháy.

Chỉ có khối nhẹ trong lư hương lơ lửng bay.

Thật lâu sau, Diệp lão phu nhân mới lên tiếng: "Mấy năm nay trong cung không tổ chức tuyển tú, tin tức này có đáng tin hay không?"

Diệp Thế Lâm gật đầu khẳng định: "Đáng tin cậy."

Diệp lão phu nhân trầm mặc một lúc, lại nói: "Ba tỷ muội chúng, nếu nói dung mạo vẫn là Ngũ nha đầu xuất sắc nhất, hơn nữa, với tính tình của Tứ nha đầu, chỉ sợ không thích hợp tiến cung, đáng tiếc...." Đáng tiếc rằng người thích hợp tiến cung nhất đã đính hôn.

Mấy đứa cháu gái bà đều hiểu, Diệp Di Châu thật sự không thích hợp tiến cung, với tính tình đó sợ là vào cung sẽ chịu thua thiệt.

Nếu có thể, người tiến cung là Ngũ nha đầu, gả tới Quốc Công phủ là Tứ nha đầu, đó là cách tốt nhất.

Nghe lão phu nhân nói, Kỷ thị cơ hồ muốn nhảy dựng lên, đáng tiếc gì chứ? Châu Nhi của bà thua kém chỗ nào sao? Tiến cung làm nương nương, phú quý không lo, Thành Quốc Công phủ kia tính là cái thá gì? Nhưng trước mặt mẹ chồng, bà ta khó mà cãi lời, chỉ đành thuận theo: "Mẫu thân nói đúng, trong ba tỷ muội chúng, tính cách của Ngũ nha đầu trầm ổn nhất, dung mạo lại vô cùng xuất sắc, Châu Nhi lại quá ngây thơ, tâm tư... Ngũ nha đầu xác thực thích hợp tiến cung hơn Châu Nhi, đáng tiếc con bé đã đính hôn rồi."

Diệp lão phu nhân tiếc hận thở dài.

Tuy Thái hậu không phải thân sinh của Hoàng Thượng, nhưng ngoài mặt bọn họ chính là mẫu tử, luận công, Lâm Luật là biểu đệ của Hoàng Thượng, luận công, Lâm Luật là thần tử, Hoàng Thượng sao có thể đi đoạt vị hôn thê của hắn?

Diệp Thế Lâm lại không nghĩ như vậy, nói: "Nếu Ngũ nha đầu thật sự có thể lọt vào mắt Hoàng Thượng thì đó là phúc khí của nó, cũng là phúc khí của Diệp gia, còn bên phía Quốc Công phủ..." Diệp Thế Lâm dừng một lát, rồi tiếp tục, "Hôn sự bên Quốc Công phủ cũng không thể để ra sai sót, tỷ muội ba đứa bọn nó cho dù ai tiến cung cũng là chuyện tốt."

Diệp lão phu nhân không lên tiếng, nhưng biểu cảm trên mặt đương nhiên là đồng ý.

Kỷ thị lại không tán đồng, nhưng lại không thể mở miệng.

"Ngũ nha đầu tính tình trầm ổn, Lục nha đầu xuất thân không bằng nhưng tính tình lại ngoan ngoãn hiền dịu, cũng may sang năm mới bắt đầu tuyển tú, còn mấy tháng nữa..." Diệp lão phu nhân nhìn Kỷ thị, "Bên phía Tứ nha đầu, người tìm một ma ma dạy dỗ đi."

Kỷ thị mỉm cười đáp: "Vâng."

"Bên phía Quốc Công phủ con sẽ qua thăm dò, hôn sự của hai nhà không thể bỏ, nhưng nếu Diệp gia có thể đưa một cô nương thích hợp tiến cung, đối với bên đó cũng là một trợ lực." Diệp Thế Lâm nói. Thái hậu không thể giữ vị trí đó cả đời, chẳng lẽ Quốc Công phủ không muốn tính toán lâu dài sao?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Nghi hoặc

"Ừ, việc này trước mắt cứ lựa lời nói với bọn họ đã." Diệp lão phu nhân gật đầu đồng ý.

Kỷ thị cũng tỏ vẻ tán đồng.

Diệp Thế Lâm lại nói: "Sang năm tuyển tú cũng là vì mấy hoàng tử chọn chính phi và trắc phi. Đại hoàng tử sớm đã thành thân nhưng trong phủ chỉ có một vị chính phi, Tứ hoàng tử, Lục hoàng tử, Thất hoàng tử thì cũng sắp tới tuổi thành hôn rồi."

Diệp lão phu nhân gật đầu.

Hai mắt Kỷ thị lập tức sáng rực, lại hận bản thân không sinh được nhiều nữ nhi như hoa như ngọc: "Lão gia, mẫu thân yên tâm, con sẽ tận tâm dạy dỗ ba tỷ muội Tứ nha đầu."

Ba người trò chuyện thêm một lúc, Diệp lão phu nhân mới gọi hạ nhân vào hầu hạ. Nha đầu nỏ đuôi vào dâng trà và điểm tâm.

Hôm nay Diệp Thế Lâm vốn muốn nói thêm chuyện thừa tự của Nhị phòng, nhưng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định tạm thời không nhắc tới.

Diệp lão phu nhân nhấp một ngụm trà, phân phó Lý ma ma: "Phải người đưa Lan di nương về rồi mời đại phu xem cho nàng ta một cái, trung thu vừa qua, trong phủ lại đang chờ kết quả thi cử của hai vị thiếu gia, đừng để xui xẻo ập tới."

"Vâng, lão nô đi an bài ngay." Lý ma ma nhận lệnh.

Diệp lão phu nhân lại nói với Kỳ thị và Diệp Thế Lâm: "Ta mệt rồi, hai đứa về đi."

Kỳ thị và Diệp Thế Lâm vội vàng đứng dậy cáo từ.

Thời điểm được đưa về, hơi thở của Lan di nương đã thoi thóp. Diệp Di Nguyệt sợ tới sắc mặt trắng bệch, vội kêu nha đầu đi mời đại phu, trong viện nhất thời gà bay chó sủa.

"Tiểu thư, Lan di nương đã được đưa về, tuy hôn mê bất tỉnh nhưng mạng vẫn được bảo toàn." Thạch ma ma bẩm báo.

"Vậy sao? Cứ thế mà về? Đại bá mẫu không có phản ứng gì sao?" Dung Hoa không khỏi nghi hoặc, Ngọc di nương này cho dù có kỹ thuật chặn gối tốt tới mấy nhưng chỉ mới một đêm, Lan di nương đã được thả về.

Người trong phòng Diệp Thế Lâm không ít, nhưng người có khả năng sinh hạ và nuôi lớn nhi tử chỉ có mình Ngọc di nương, dưới mắt có một kẻ như vậy, Kỳ thị thoải mái sao? Đám thê thiếp thông phòng không ai sinh hạ con cái, dù thấy Kỳ thị không phải người bao dung.

Ngọc di nương sinh dưỡng Diệp Cẩm Cẩn này khẳng định là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt bà ta.

"Đại phu nhân kêu Ngọc di nương tới Tể Huy Viện hầu hạ, nói là vì cầu phúc cho Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia." Thạch ma ma cẩn thận trả lời, "Đại lão gia, đại phu nhân và lão phu nhân nói chuyện nửa giờ trong phòng, không cho kẻ dưới bước vào hầu hạ, ngay cả Lý ma ma cũng không được vào trong. Bọn họ cụ thể nói gì, lão nô sẽ tiếp tục điều tra."

"Hừm?" Nói chuyện nửa canh giờ? Dung Hoa nhíu mày, sau đó lại dằn dò một câu, "Hỏi thăm không ra cũng không sao, ma ma nhớ cẩn thận." Ngay cả Lý ma ma cũng không được ở gần, xem ra sự tình không hề đơn giản.

Thạch ma ma cười nói: "Tiểu thư không cần lo lắng, lão nô sẽ cẩn thận."

Dung Hoa cũng không nói thêm, Thạch ma ma dù sao cũng ở trong Diệp phủ nhiều năm, đương nhiên sẽ có nhân mạch của mình.

Thạch ma ma khom người lui xuống.

"Túy Đồng, người nói xem, rốt cuộc là chuyện gì?" Ngón tay Dung Hoa khẽ gõ lên án thư, "Thả Lan di nương ra, Kỳ thị lại phạt Ngọc di nương chép phạt, chẳng lẽ thật sự vì nghĩ cho Nhị ca Tam ca mà nuốt con giận này sao?"

Không chờ Túy Đồng trả lời, Dung Hoa tiếp tục phân tích: "Hẳn là đại bá đã nói gì đó, mà chuyện này quan trọng tới mức đập tắt được con thịnh nộ của Kỳ thị, nhưng chuyện đó rốt cuộc là gì? Sự tình gì mà quan trọng đến thế?"

Túy Đồng trầm tư một lát, nói: "Có thể là chuyện triều đình, để nô tỳ ra ngoài hỏi thăm xem."

"Chuyện trên triều?" Dung Hoa lẩm bẩm, hai mắt híp lại, buột miệng bật ra hai chữ, "Tuyển tú?"

Túy Đồng ngẩn ra, lập tức gật đầu: "Rất có khả năng."

"Bọn họ định đưa Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt vào cung? Hay là..." Hay là có cả phần nàng trong đó.

Ba người bọn họ nếu có một người thật sự tiến cung làm nương nương, với Diệp phủ mà nói tất nhiên là hỉ sự.

Đứng trước lợi ích, đình hôn không tính lại chuyện lớn gì, nếu đã nghĩ tới chuyện đoạt hôn sự của nàng để gả Diệp Di Châu tới Lâm gia, vậy bọn họ cũng có thể nghĩ tới chuyện đưa nàng vào cung.

Nghĩ tới đây, gương mặt Dung Hoa lộ vẻ trào phúng: "Nếu Kỳ thị thật sự yêu thương nữ nhi của mình, bà ta khẳng định sẽ không để Tứ tỳ vào cung."

Tiến cung làm nương nương? Bề ngoài là vườn hoa muôn màu muôn vẻ nhưng thực chất là chiến trường đầy khói súng.

"Tiểu thư dung mạo tuyệt sắc, tính cách lại thích hợp vào cung nhất, lão phu nhân, đại lão gia và đại phu nhân chắc chắn sẽ nghĩ như vậy." Túy Đồng thành thật nói.

"Người đang khen ta, hay chê ta vậy?" Dung Hoa bật cười, sau đó lại thở dài một tiếng, "Hai bên bọn họ đều muốn nắm chắc, một người đưa vào cung, một người gả tới Lâm gia."

Khó trách Kỷ thị chỉ kêu Ngọc đi nương đi niệm phật, nếu Diệp Di Châu biết mình có khả năng trở thành nương nương, chỉ sợ hiện tại nàng ta đang che miệng vụng cười cũng không biết chừng.

"Lời nô tỳ nói đều là thật, có điều..." Túy Đồng ngẩng đầu nhìn Diệp Dung Hoa, "Tuyển tú cũng là một lựa chọn không tồi."

Dung Hoa nhìn nàng, nhẹ giọng: "Ta thích sạch sẽ."

Vì một trái dưa chuột công cộng tranh tới tranh lui, nói không chừng cái giá sẽ là tính mạng, đáng sao? Một đồng một tiền cũng không đáng giá!

Túy Đồng ngăn ra, qua một lúc mới hiểu ý của nàng, liền nói: "Ý của nô tỳ là, lần tuyển tú này đầu nhất định là chọn người hầu hạ Hoàng Thượng? Hiện tại chỉ có Đại hoàng tử là lập chính phi, mà những hoàng tử khác đều chưa thành gia, hơn nữa tuổi tác cũng đã tới lúc, có lẽ... Biết đâu sẽ có kinh hi? Tiểu thư trước nay không muốn gả cho Lâm thế tử, vậy tuyển tú hẳn là một cơ hội không tồi."

Dung Hoa liếc xéo nàng, bình tĩnh nói: "Lời người nói cũng có lý." Nhưng cho dù nàng muốn từ hôn cũng không tới mức đi con đường tuyển tú đó.

Túy Đồng không ngừng cố gắng: "Biết đâu tiểu thư sẽ tìm được lang quân như ý..."

Dung Hoa nhìn chằm chằm Túy Đồng, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Túy Đồng vội sửa lại lời nói: "Nô tỳ lập tức đi thăm dò tin tức." Nói xong, nàng lập tức ra khỏi phòng.

Túy Đồng này tựa hồ quá mức nhiệt tình... Dung Hoa chống cằm suy nghĩ, nhưng được một lúc liền buông xuôi, không muốn tiếp tục tìm hiểu mớ rối rắm này nữa.

Giữa trưa Túy Đồng trở về, thấy Dung Hoa ăn cơm thì không nói gì, chỉ khẽ gật đầu khẳng định.

Quả nhiên là tuyển tú! Khỏe miệng khỏe cong lên, nàng không bộc lộ cảm xúc nào cả, chỉ tiếp tục ăn.

Cơm nước xong, Dung Hoa ngủ một giấc rồi thức dậy, rửa mặt chải đầu: "Vì chuyện của Nhị ca và Tam ca, đại bá mẫu chắc chắn vô cùng lo lắng, ta đi thăm bà ấy."

Tuy Diệp Thế Lâm vì chuyện tuyển tú mà thay đổi chủ ý thuận nước đẩy thuyền giúp Ngọc đi nương, nhưng nàng có thể nhìn ra phân lượng của Ngọc đi nương trong lòng ông ta không nhẹ.

Cầu phúc? Quý mới tin? Còn không phải Kỷ thị chưa nguôi giận nên mới tìm một biện pháp đường hoàng tra tấn Ngọc đi nương sao?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Học máu

Thời điểm Dung Hoa tới Tể Huy viện, Kỷ thị đang ở trong phòng nghị sự bàn chuyện với phu phụ quản sự. Chuyện không có gì quan trọng nhưng Dung Hoa tới, Kỷ thị lại nhớ tới mấy lời của Diệp lão phu nhân, trong lòng liền không thoải mái, cho nên quay đầu phân phó Hương Lăng: "Ngũ tiểu thư tới khẳng định là có việc, kêu con bé ngồi đợi một lát, ta xử lý xong sẽ lập tức trở về."

Hương Lăng cung kính dâng trà và điểm tâm cho Dung Hoa, nàng lại lắc đầu cười nói: "Ta lại quấy rầy bá mẫu rồi, kỳ thật cũng không có chuyện gì, ta chỉ nghĩ bá mẫu lo lắng cho Tam ca nên mới tới đây trò chuyện một lát. Nếu bá mẫu đã bận, vậy ta về trước đây. Người đi giúp bá mẫu đi."

"Để nô tỳ tiễn tiểu thư." Hương Lăng uốn gối hành lễ.

"Cũng được." Dung Hoa tới hành lang thì dừng chân, quay đầu nhìn Ngọc đi nương đang quỳ dưới đất, cả người gần như sắp đổ. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, cũng may thời tiết cuối thu mát mẻ, nếu là trời hè hay mùa đông thì bà ta sớm đã chịu không nổi rồi.

Dung Hoa chuyển hướng đi qua, nghi hoặc hỏi: "Ngọc đi nương, đây là..."

"Gặp qua Ngũ tiểu thư." Ngọc đi nương đứng dậy hành lễ.

Hương Lăng vội giải thích: "Di nương là đang cầu phúc cho Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia."

Sắc mặt Ngọc đi nương trắng bệch, chỉ biết run rẩy gật đầu: "Đây là tâm ý của tiện thiếp."

Dung Hoa liền cười nói: "Có di nương thành tâm như vậy, Nhị ca nhất định sẽ đỗ đạt cao." Gương mặt của nàng vô cùng chân thành, ánh mắt mang theo mong đợi, nhưng nửa chữ cũng không nhắc tới Diệp Cẩm Bạc.

"Mong như tiểu thư nói." Ngọc di nương ngược mắt nhìn Diệp Dung Hoa, sau đó lại rũ mắt cung kính, "Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia chắc chắn sẽ có phúc tinh chiếu rọi."

Quả nhiên là một người trầm ổn, biết nhẫn nại, nếu đã có thể nuôi nấng Diệp Cẩm Cầm dưới mắt Kỳ thị, chứng tỏ Ngọc di nương là người thông minh, hơn nữa còn có thủ đoạn, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu của mình!

Nghĩ bà ta đã hiểu ý của mình, Dung Hoa mới nhìn sắc mặt trắng như giấy của Ngọc di nương, quan tâm nói: "Di nương hình như không được khỏe, tâm ý này Bồ Tát có lẽ đã biết, người phải bảo trọng thân mình, đừng để tới lúc Nhị ca trúng cử thì người lại ngã xuống, như vậy Nhị ca sẽ lo lắng lắm." Nói xong, nàng lại quay đầu nhìn Hương Lăng, "Người cũng không cần tiễn ta nữa, nhìn thần sắc của Ngọc di nương không tốt cho lắm, người vẫn là bám báo bá mẩu một tiếng, xem có thể mời đại phu tới bắt mạch hay không. Di nương tuy thành tâm nhưng tốt nhất đừng để xảy ra chuyện gì."

"Tạ Ngũ tiểu thư quan tâm, tiện thiếp không sao." Ngọc di nương cúi đầu.

Dung Hoa cũng không nhiều lời, nhanh chóng dẫn nha đầu rời đi.

Ra khỏi Tề Huy viện, Dung Hoa mới lên tiếng hỏi: "Ngọc di nương ở đây cầu phúc cho Nhị ca Tam ca, đại bá có biết không?"

Lê Hoa lập tức hiểu ý, gật đầu đi tìm người.

.....

Hương Lăng cau mày trở về phòng nghị sự, đem sự tình tỉ mỉ bẩm báo cho Kỳ thị.

"Tiện nhân!" Kỳ thị tức giận đập mạnh lên bàn, các quản sự trong phòng lập tức im lặng, ngay cả hít thở cũng không dám mạnh tiếng.

Kỳ thị phát tay: "Lui xuống hết đi."

Mọi người như trút được gánh nặng, vội cúi đầu nhanh chóng lui ra ngoài.

"Ta phản thiếp thất thế nào, một cô nương của nhị phòng dám quản hay sao? Tay ả ta không phải quá dài rồi không?" Kỳ thị nổi trận lôi đình.

Hương Lăng không dám đáp.

Trần ma ma cẩn thận khuyên can: "Phu nhân bớt giận, Ngũ tiểu thư thiện tâm, hơn nữa cũng không đi nói với người khác, chẳng qua là một câu vô tình thôi, người đừng để trong lòng."

"Hừ! ả ta thiện tâm?" Kỳ thị hừ lạnh một tiếng, đứng lên, "Về!"

Trần ma ma vội đỡ bà ta ra ngoài.

Thấy Ngọc di nương, Kỳ thị lạnh giọng: "Một sao? Nếu vậy thì về nghỉ ngơi đi."

"Tạ phu nhân quan tâm, tiện thiếp không mệt." Ngọc di nương lập tức cúi đầu trả lời.

"Vậy thì tốt." Kỳ thị vút lại một câu, sau đó nâng bước vào phòng.

.....

Kỳ thị vừa thay xiêm y, dựa vào ghế nghỉ ngơi, trà còn chưa kịp uống đã nghe tiếng tức giận của Diệp Thế Lâm từ bên ngoài truyền tới: "Đây rốt cuộc là sao hả?"

Kỳ thị vội gác chén trà xuống, đứng dậy ra ngoài liền thấy Diệp Thế Lâm đứng dưới hành lang, sắc mặt lạnh lùng, mà Ngọc di nương quỳ dưới đất hướng ông ta hành lễ, gương mặt trắng bệch nhưng hoa cỏ trong gió.

Kỳ thị vội đi tới, uốn gối hành lễ, cười giải thích: "Lão gia, Ngọc di nương quỳ ở đây để cầu phúc cho Cẩm Nhi và Bạc Nhi, cầu Bồ Tát phù hộ bọn họ đỗ đạt thành tài."

Nhìn Ngọc di nương quỳ dưới đất, mồ hôi nhỏ giọt, cung mày Diệp Thế Lâm nhú lại càng chặt: "Cầu phúc?" Thanh âm mang theo vài phần nghiêm khắc.

Kỳ thị đè nén huyết khí trong lòng, cười gật đầu: "Vâng." Sau đó, bà ta liền nhu hòa nói với Ngọc di nương, "Mau đứng lên đi, có tâm ý này của muội, thần linh nhất định sẽ phù hộ Cẩm Nhi và Bạc Nhi."

"Tạ phu nhân." Ngọc di nương cung kính cảm tạ một câu, sau đó liền đứng dậy, nhưng người vừa đứng lên thì thân mình lại ngã xuống, hai mắt nhắm chặt.

"Di nương..." Nha đầu hoảng sợ gọi.

Tiền nhân này rõ ràng là cố ý! Kỳ thị chỉ hận không thể xử lý Ngọc di nương ngay tức khắc, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ nôn nóng: "Mau đưa di nương vào. Hương Lăng, người mau đi mời đại phu tới đây."

"Đưa di nương về Lại Ngọc các." Sắc mặt Diệp Thế Lâm âm trầm.

"Lão gia, hay là cứ đưa vào trong chờ đại phu tới xem đi, nếu không sao thì đưa muội ấy về cũng được." Kỳ thị sốt ruột và quan tâm.

"Cứ đưa nàng ấy về phòng." Ngọc di nương từ nhỏ đã hầu hạ bên người Diệp Thế Lâm, cảm kỳ thư họa của nàng đều do ông ta một tay dạy dỗ, cho nên trong lòng vị trí của Ngọc di nương không giống bình thường. Diệp Thế Lâm trực tiếp gạt bỏ ý tốt của Kỳ thị, xoay người ra ngoài, đi được hai bước lại quay đầu nói với Kỳ thị, "Hiện tại là thời khắc quan trọng, nàng hãy vì nhi tử mà ngấm lại đi."

Kỳ thị nuốt vị tanh ngọt trong miệng xuống, nhu thuận đáp: "Là thiếp thân suy xét không chu toàn."

Diệp Thế Lâm phát tay áo bỏ đi.

Trần ma ma và Hương Vân cẩn thận đỡ Kỳ thị vào trong.

Vừa tiến vào, Kỳ thị đã cúi người ra phía trước, miệng hôc ra máu tươi.

"Phu nhân." Trần ma ma và Hương Vân đều hoảng sợ.

Trần ma ma đang định đi gọi đại phu thì bị Kỳ thị ngăn lại: "Ta không sao, đừng làm việc nhỏ hóa lớn."

Trần ma ma biết bà bị chọc tức, cho nên vội sai người nếu trà an thần, rồi phân phó nha đầu vào lau vết máu trên mặt đất.

Uống xong chén trà, Kỳ thị nhắm mắt tựa vào đầu giường nghỉ ngơi, Trần ma ma bên cạnh nhẹ nhàng giúp bà xoa xoa thái dương.

Xế chiều, Trần ma ma đang nghĩ xem có nên gọi Kỳ thị dậy dùng cơm hay không thì Hương Lăng trở về.

"Đại phu nói thế nào?" Kỳ thị lập tức mở mắt.

Hương Lăng nhìn Kỳ thị, cúi đầu, cẩn thận đáp: "Đại phu nói, Ngọc di nương... Đã có thai hai tháng."

Huyết khí trong người Kỳ thị lại lần nữa trào lên.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Hỉ sự liên tiếp

Lại có thai?

Ngay cả ngón tay cũng trở nên trắng bệch, Kỳ thị cố nén vị tanh ngọt trong họng xuống, đứng dậy đỡ tay Trần ma ma: "Đã có thai, vậy là hỉ sự, thay y phục qua đó thăm người."

Hương Lăng Hương Vân vội vàng hầu hạ.

Kỳ thị hỏi: "Đại phu nói thế nào? Cái thai có ổn định không?"

Hương Lăng trả lời: "Đại phu nói thai nhi sắp không giữ được, hiện tại phải nằm trên giường tĩnh dưỡng một đoạn thời gian."

Tiền nhân kia khẳng định là cố ý! Hài tử đã có một đứa, chẳng lẽ bản thân mang thai còn không biết sao? Thật đúng là giấu kín không một khe hở, hôm nay bà còn phạt nàng ta, nếu xảy ra vận nhất...

"Tiền nhân!"

"Phu nhân, cho dù thế nào nàng ta cũng chỉ là một di nương, người đừng tức giận kéo ảnh hưởng tới sức khỏe. Thai nhi kia chỉ là khối thịt, cho dù sinh hạ được cũng không phải vẫn là con vợ lẽ sao?" Trần ma ma vội khuyên.

Kỳ thị hít một ngụm khí lạnh: "Đây là hỉ sự, ta đang vô cùng cao hứng."

Là nam hay nữ còn chưa biết, hơn nữa sinh được hay không còn chưa chắc chắn!

Thay y phục xong, Kỳ thị mang theo Trần ma ma và Hương Lăng Hương Vân tới Lại Ngọc các.

Sắc mặt Ngọc di nương vẫn tái nhợt, Diệp Thế Lâm ngồi ngay mép giường thấp giọng nói gì đó, nàng ta e lệ ngượng ngùng cười.

Nghe tin Kỳ thị tới, Diệp Thế Lâm lập tức ngừng nói chuyện.

Ngọc di nương liền ngồi dậy muốn xuống đất hành lễ: "Phu nhân."

"Đừng cử động, muội đừng cử động." Kỳ thị vội đi tới ngăn cản nàng ta, sau đó uốn gối với Diệp Thế Lâm, "Lão gia."

Diệp Thế Lâm gạt đầu, nói: "Đại phu nói tình trạng hiện tại không tốt, Ngọc Nhi phải nằm tĩnh dưỡng, nàng cẩn thận chăm sóc nàng ấy một chút."

"Vâng, thiếp thân chắc chắn sẽ chiều cố Ngọc di nương thật tốt, lão gia cứ yên tâm." Kỳ thị cười gạt đầu, sau đó ngồi xuống bên cạnh, quan tâm hỏi thăm, "Muội thấy thế nào rồi?"

"Tạ phu nhân quan tâm, tiện thiếp rất tốt." Ngọc di nương kính cẩn trả lời.

"Muội cố gắng dưỡng thai, muốn ăn cái gì cứ trực tiếp phân phó nha đầu đi làm là được." Kỳ thị dặn dò, lại nói, "Không phải ta có ý trách muội, nhưng muội cũng đã sinh dưỡng Cần Nhi, thân thể của mình thế nào làm sao không biết? Với thân thể này sao muội còn đòi cầu phúc cho Cần Nhi và Bạc Nhi chứ? Nếu muội xảy ra chuyện thì chúng ta biết làm sao đây?"

Kỳ thị vừa nói vừa liếc mắt nhìn Diệp Thế Lâm, tối qua còn hoang đường như vậy, sao không kéo luôn khối thịt này ra nữa đi?

Diệp Thế Lâm lập tức nghĩ tới chuyện tối qua, sắc mặt có chút xấu hổ, có điều ông ta cũng nghe ra ý của Kỳ thị, liền nhún mày nhìn Ngọc di nương. Sủng ái nàng là một chuyện, nhưng để nàng lợi dụng là một chuyện khác."

Ngọc di nương đương nhiên nghe hiểu, nước mắt lập tức chảy ra: "Phu nhân giáo huấn rất đúng, là tiện thiếp sơ ý, nhiều năm như vậy một chút động tĩnh cũng không có, hiện tại tuổi đã lớn, tiện thiếp nào ngờ lại xảy ra chuyện này, trong đầu chỉ nghĩ nguyệt sự không đều mà thôi. Tiện thiếp vốn định chờ có kết quả của hai vị thiếu gia xong mới bẩm báo phu nhân mời đại phu tới... Tiện thiếp không ngờ..." Ngọc di nương anh anh khóc lên.

Sắc mặt Diệp Thế Lâm cũng hòa hoãn vài phần: "Hiện tại nàng phải lấy sức khỏe làm trọng, đừng khóc nữa, coi chừng lại động thai khí."

Tiện nhân này! Kỳ thị thầm chửi trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười: "Cũng do ta sơ sót, may mà Bồ Tát phù hộ, muội đó, cố gắng sinh cho lão gia thêm một tiểu tử béo tròn nữa đi."

Diệp Thế Lâm cao hứng gạt đầu.

Ngọc di nương cầm khăn lau nước mắt, nhẹ giọng: "Vâng, tiện thiếp ghi nhớ lời lão gia, phu nhân dạy bảo."

Đúng lúc này, Diệp lão phu nhân phái Lý ma ma tới thăm Ngọc di nương, còn tặng rất nhiều đồ bồi bổ dưỡng thân thể. Ngọc di nương đương nhiên cảm động tới rơi nước mắt.

Kỳ thị và Diệp Thế Lâm dặn dò thêm một lúc rồi mới chịu rời đi.

Hỉ sự của Ngọc di nương nhanh chóng truyền khắp Diệp phủ, không khí khẩn trương của Diệp Cẩm Cần và Diệp Cẩm Bạc cũng nhẹ đi vài phần.

Dung Hoa nghe xong, chỉ cười không nói.

Diệp Di Nguyệt nhỏ nhất đã hơn mười tuổi, Diệp phủ mười mấy năm nay không có hi sự, cho nên Diệp lão phu nhân vô cùng cao hứng, hôm sau thời điểm thỉnh an còn cố ý dặn dò Kỳ thị chiều cố Ngọc di nương. Trong lòng bà ta tuy không thoải mái nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười hứa hẹn, trở về còn dặn dò hạ nhân của Lại Ngọc các hầu hạ Ngọc di nương cẩn thận, thuốc bổ liên tục đưa tới.

.....

Nhoáng cái đã tới ngày mở bảng vàng, Kỳ thị và ba tỷ muội Dung Hoa đều ở trong phòng nói chuyện với Diệp lão phu nhân thì một hạ nhân vào bẩm báo.

"Lão phu nhân, phu nhân, đầu... Đầu rồi." Diêu Châu mang không khí hào hứng vào phòng.

"Đầu? Ai đầu?" Kỳ thị sốt ruột hỏi.

"Đều đầu sao?" Diệp lão phu nhân cũng hỏi.

Dung Hoa và Diệp Di Châu cùng Diệp Di Nguyệt dừng cuộc trò chuyện lại.

"Đều đầu cả, Tam thiếu gia đứng thứ mười sáu, Nhị thiếu gia đứng thứ hai trăm năm mươi chín." Diêu Châu vui vẻ trả lời.

"Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng phu nhân." Chúng nha đầu bà tử đều cao hứng uốn gối chúc mừng.

Kỷ thị cười tới không khép miệng được, gánh nặng trong mấy ngày qua cuối cùng cũng đổi được hào quan. Con trai bà đứng thứ mười sáu!

Diệp Cẩm Càn đứng thứ hai trăm năm mươi chín, gần cuối bảng.

Diệp lão phu nhân cũng tươi cười, hai huynh đều bọn họ đều là tôn tử, mặc kệ kết quả có cao hay thấp thì cũng là đậu: "Thường, thường, mỗi người thưởng hai tháng lương."

"Vâng, con dâu đi làm ngay." Kỷ thị cười khanh khách.

"Tạ lão phu nhân, tạ phu nhân." Chúng nha đầu bà tử vội vàng tạ ơn.

Dung Hoa cũng khẽ cười, cao hứng nói: "Đúng là hi sự liên tiếp, đầu tiên là Ngọc di nương mang thai tiểu đường đệ, hiện tại Nhị ca và Tam ca lại đỗ cao trung."

Diệp lão phu nhân gật đầu: "Ừ, hài tử đó quả là thật có phúc."

Có phúc cái gì? Nói khối thịt trong bụng tiểu tiện nhân kia là phúc tinh sao? Nụ cười trên mặt Kỷ thị cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, phụng họa: "Vâng, đứa nhỏ này quả nhiên là có phúc."

Phúc tinh? Để xem nó có giữ được phúc khí hay không?

.....

Huynh đệ Diệp Cẩm Càn trúng cử nhân là chuyện cao hứng, có điều sang năm còn kỳ thi mùa xuân, hơn nữa Diệp phủ lại là dòng dõi thư hương, cho nên trúng cử nhân cũng không tính là quá cao, vì thế Diệp lão phu nhân chỉ phân phó buổi tối người nhà cùng dùng bữa cơm xem như chúc mừng.

Diệp Cẩm Càn mười bảy, Diệp Cẩm Bạc mười sáu, hai người cũng coi như là trẻ tuổi, cho nên Diệp Thế Lâm vô cùng cao hứng, sai người dâng rượu, cả nhà dùng cơm vô cùng hòa thuận, mãi tới canh ba mới giải tán.

Tối mùa thu, trời đêm khá lạnh.

Đột nhiên Dung Hoa nghe tiếng có người phía sau nên quay đầu lại, lập tức bị ai đó che miệng kéo vào góc tường.

Bạch Lãm? Trái tim Dung Hoa lập tức treo lên.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Tư văn bại hoại

Người đầu tiên Dung Hoa nghĩ tới là Bạch Lãm, cả người lập tức cứng đờ.

"Là ta, đừng sợ." Hơi thở ấm áp mang theo mùi rượu phả vào mặt nàng.

Giọng nói cực kỳ quen thuộc nhưng không phải Bạch Lãm.

Thần kinh căng chặt thoáng thả lỏng, Dung Hoa chậm rãi ngẩng đầu, nghiêng răng nghiêng lợi gọi: "Tam ca."

Diệp Cẩm Bạc cúi đầu nhìn nàng, mỉm cười: "Ngũ muội gần đây sao lại xa cách với ta như vậy?" Thanh âm trầm thấp mang theo hơi rượu hòa vào gió đêm.

Diệp Cẩm Bạc trời sinh tuấn mỹ, khí chất ôn nhuận, giờ phút này gương mặt dưới trăng càng thêm lãng tử, đôi mắt sáng như sao, khóe miệng mang theo men rượu càng thêm mê hoặc.

Nương theo ánh trăng, Dung Hoa nhìn hấn, chau mày.

Ánh mắt này... Nóng rực, điên cuồng, chiếm hữu, tuyệt đối không phải ánh mắt của huynh trưởng đang nhìn muội muội!

Diệp Cẩm Bạc, hấn... Sao có thể?

Nếu Diệp Cẩm Bạc là biểu ca, tình cảm thanh mai trúc mã dễ dàng phát sinh, ở thời cổ đại chuyện tình giữa biểu ca biểu muội luôn được người đời ca

tụng, nhưng Diệp Cẩm Bạc hấn lại là đường huynh của nàng!

Dung Hoa thật muốn mở miệng mắng người.

Bọn họ quả nhiên là người một nhà, Kỳ thị thân làm mẹ lại nhẫn tâm, mà người làm con như hấn lại muốn...

Dâm loạn sẽ bị nhốt trong lồng heo, loạn côn đánh chết, bị người đòi phi nhỏ!

Hấn đường đường là kẻ đọc sách, chẳng lẽ còn không biết sao?

Dung Hoa siết chặt hai tay, áp chế cơn giận trong lòng, khẽ cười: "Tam ca nói đùa gì vậy? Muội sao lại không để ý tới huynh? Đúng rồi, muội lần nữa chúc mừng Tam ca đã đỗ đạt cao trong kỳ thi này."

Trong trí nhớ, Diệp Cẩm Bạc luôn quan tâm chiếu cố tới vị đường muội này, có điều nàng với hấn không hề có cử chỉ khác người, một mực tuân thủ lễ nghi nghiêm ngặt, chỉ đơn thuần xem đó là tình cảm giữa huynh trưởng và muội muội.

"Không có sao?" Diệp Cẩm Bạc lăm bắm, cúi đầu mơ màng nhìn tiểu mỹ nhân trước mặt.

Đôi mắt to tròn, hàng lông mi dài thẳng tắp, da thịt trắng nõn như tuyết, mũi cao môi anh đào, chiếc cằm tinh xảo, cả dung nhan của nàng dường như phát sáng khi đứng dưới trăng, mái tóc đen mượt tung bay trong gió, nhìn như tiên nữ hạ phàm, duyên dáng yêu kiều, nhu mì uyển chuyển.

Trong đầu Diệp Cẩm Bạc lập tức xuất hiện tám chữ: Mỹ nhân dưới trăng, kiều mỹ vô song.

"Không có, là Tam ca uống say rồi." Dung Hoa không muốn dong dài, lúc ngược mắt thì thấy gã sai vặt bịt miệng Lê Hoa trốn sau gốc cây, mà Hàm Tiểu thi bất tỉnh nhân sự nằm dưới đất.

Hôm nay Túy Đồng có chút không khỏe nên Dung Hoa chỉ mang theo hai nha đầu Lê Hoa và Hàm Tiểu.

"Bọn họ không sao." Diệp Cẩm Bạc theo ánh mắt của nàng mà quay đầu nhìn lại, sau đó lại mỉm cười, ánh mắt càng thêm nóng rực như muốn thiêu đốt nàng tại chỗ. Hấn thấp giọng: "Ta không say. Ngũ muội muội, ta có chuyện muốn nói."

Miệng lưỡi thân mật, ánh mắt nóng bỏng, Dung Hoa nhũn mảy, bình tĩnh nhìn hấn, lắc đầu: "Tam ca nếu có lời muốn nói thì đợi ngày khác tới Hải Đường uyển của muội nói đi. Hiện tại đã là nửa đêm, huynh lại uống rượu, ngoài trời sương lạnh, nhị môn cũng sắp đóng, huynh mau về đi."

"Ngũ muội muội." Diệp Cẩm Bạc nắm lấy tay nàng.

"Tam ca!" Dung Hoa muốn tránh ra nhưng cánh tay lại bị nắm chặt, nàng chỉ đành dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn hấn, "Buông tay."

"Không buông." Diệp Cẩm Bạc cố chấp, "Ngũ muội muội, muội đừng đi, nghe ta nói đã."

Lúc này hấn cúi đầu, nhìn chăm chú vào đôi mắt của Dung Hoa: "Ngũ muội muội, ta thích muội."

Dung Hoa lại bình tĩnh một cách lạ thường, ánh mắt lạnh như băng: "Diệp Cẩm Bạc, ta là đường muội của ngươi!" Nói xong, nàng trực tiếp nhấc chân đá hấn một cái.

Hấn không rời đi, vẫn kiên trì: "Ngũ muội muội, muội đừng gả cho Lâm Luật được không? Ta sẽ nỗ lực, kỳ thi năm sau chắc chắn sẽ đỗ đạt cao. Ta không muốn muội gả cho Lâm Luật, lần trước muội không phải đã chết một lần rồi sao? Chúng ta lại làm giả lần nữa, đổi thân phận khác được không?"

Thật không hổ là con trai của Kỳ thị! Dung Hoa cười lạnh: "Đổi thân phận thì thế nào? Chẳng lẽ đổi thân phận rồi, ta không còn là muội muội của ngươi? Diệp Cẩm Bạc, ngươi chẳng qua là muốn lừa mình dối người thôi."

Diệp Cẩm Bạc nhìn nàng, vội lắc đầu: "Không, không phải, chúng ta không phải huynh muội." Lời vừa dứt, hấn đột nhiên lăn đùng ra đất.

Diệp Cẩm Bạc vừa ngã, Túy Đồng từ phía sau liền đi ra, nàng sốt ruột hỏi: "Tiểu thư không sao chứ?"

"Không sao." Dung Hoa thờ phào nhẹ nhõm, "Sao ngươi..."

"Tiểu thư về trễ, Thạch ma ma lo lắng nên nô tỳ mới tới đây tìm người." Túy Đồng đá Diệp Cẩm Bạc một cái, "Đây là kẻ đọc sách thánh hiền sao? Tư Văn bại hoại!"

"Ngươi làm gì Tam thiếu gia vậy?" Gia đình buông tay che miệng Lê Hoa, vội vàng chạy tới lay gọi Diệp Cẩm Bạc, sau đó phẫn nộ ngẩng đầu hỏi Túy Đồng.

Túy Đồng trực tiếp khiến hấn ta ngất xỉu.

"Tiểu thư, tiểu thư." Lê Hoa khóc lóc nhào tới, "Người có sao không?"

"Ta không sao, còn ngươi?"

"Nô tỳ không sao, nô tỳ đáng chết, không thể chăm sóc tiểu thư tốt." Lê Hoa tự trách.

"Đừng khóc nữa, nếu để người tuần tra ban đêm thấy thì không tốt." Dung Hoa nhủ mảy.

Lê Hoa gật đầu, vội vàng ngừng khóc.

"Tiểu thư, giải quyết bọn họ sao đây?" Túy Đồng hỏi.

"Cởi y phục của bọn họ, ngủ ngoài này một đêm không chết được đâu." Đáng tiếc hiện tại không phải mùa đông, bằng không sẽ khiến hán lạnh chết! Dung Hoa lạnh giọng phân phó một câu, xoa xoa cánh tay đau nhức rồi mỉm cười bỏ đi.

Túy Đồng gật đầu, lập tức khom lưng cởi xiêm y của Diệp Cẩm Bạc.

Lê Hoa sững sốt, nhưng cũng nhanh chóng xoay người đuổi theo Dung Hoa.

Túy Đồng ra tay nhanh như gió, chỉ hai ba chiêu đã cởi xong y phục của Diệp Cẩm Bạc và gia đình, trên người chỉ để lại một chiếc quần, còn những thứ còn lại vứt vào lùm cây.

Hàm Tiểu té xỉu dưới đất, Lê Hoa cũng không dám lớn tiếng gọi.

Túy Đồng khom người kiểm tra hơi thở, rồi nói: "Tiểu thư, nô tỳ công năng ta về."

Dung Hoa gật đầu.

.....

Về Hải Đường uyển, Túy Đồng lặng lẽ đưa Hàm Tiểu về phòng, Dung Hoa không nói gì thêm, chỉ tắm rửa chải đầu rồi lên giường.

Chờ Thạch ma ma và Lê Hoa đã rời đi, Túy Đồng gác đêm liền ôm chần vào phòng, thấp giọng: "Tiểu thư an tâm ngủ đi."

Dung Hoa ừ nhẹ một tiếng.

.....

Hôm sau, dùng xong bữa sáng, Dung Hoa tìm Thạch ma ma nói chuyện: "Ma ma, bà tới thư phòng với ta, ta có chuyện muốn hỏi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Ra ngoài gặp tiểu nhân

Túy Đồng biết vì chuyện tối qua mà Dung Hoa mới tìm Thạch ma ma hỏi chuyện, cho nên dâng trà xong liền lui ra ngoài canh giữ.

"Ma ma ngồi đi." Dung Hoa chỉ vào cái ghế nhỏ bên cạnh, nói.

"Vâng, tiểu thư." Thạch ma ma cúi người ngồi xuống, chờ Dung Hoa hỏi.

Dung Hoa nhìn lá trà trong ly, qua một lúc lâu mới hỏi: "Ma ma, người nghe Lê Hoa kể chuyện tối qua rồi chứ?"

Thạch ma ma lo lắng: "Là lỗi của lão nô, lão nô nên để nhiều người đi theo tiểu thư mới đúng."

"Ma ma, bà kể ta nghe chuyện ta khi nhỏ đi, từ lúc ta sinh ra tới này, mỗi một chuyện chắc ma ma đều nhớ rõ..." Dung Hoa trực tiếp hỏi, "Ma ma, ta có phải được phụ thân và mẫu thân nhận nuôi hay không?"

Diệp Cẩm Bạc nói bọn họ không phải huynh muội, câu này Lê Hoa có lẽ không nghe thấy, nhưng nàng và Túy Đồng nghe vô cùng rõ ràng.

Tối qua nàng đã suy nghĩ rất lâu. Diệp Cẩm Bạc có tất cả ưu điểm của Diệp Thế Lâm và Kỳ thị, vừa nhìn liền biết bọn họ cùng một huyết thống. Cho nên, Diệp Cẩm Bạc nói bọn họ không phải huynh muội chỉ có một cách giải thích, đó là nàng không phải nữ nhi của Diệp gia.

Bởi vì không phải nữ nhi thân sinh, cho nên Nhan thị mới không chút do dự mà tái giá.

Bởi vì không phải nữ nhi thân sinh, cho nên Nhan thị không thêm quan tâm tới nàng. Nếu nàng là con ruột bà ấy, thân là mẫu thân, bà ấy sao có thể vô

tình với nữ nhi của mình như vậy?

Thạch ma ma cả kinh, qua nửa ngày mới đáp: "Tiểu... Tiểu thư, sao người lại hỏi như vậy?" Nghĩ tới chuyện tối qua, bà cẩn thận hỏi, "Có phải vì chuyện tối qua mà tiểu thư có gì hiểu lầm không?"

"Ma ma chắc cũng hiểu rõ, mấy năm nay mẫu thân không quan tâm tới ta, tối qua Tam ca lại nói ta và huynh ấy không phải huynh muội... Ma ma nghĩ Tam ca uống say nói bậy sao?"

"Tam thiếu gia nhất định là uống say nói bậy."

"Tam ca quả thật uống say, nhưng người đời có câu, uống say thì nói thật. Ma ma là vú nuôi ở cạnh chăm sóc ta từ lúc chào đời, chuyện trong quá khứ bà còn nhớ điểm gì đặc biệt không?" Dung Hoa bình tĩnh hỏi.

Lúc đó phụ thân đang ở bên ngoài, nàng và Diệp Di Châu đều được sinh ra ở Cẩm Châu, mãi tới khi ông ấy qua đời nàng mới trở về kinh thành.

Chuyện khi đó, Thạch ma ma chắc chắn rõ ràng.

Nghe nàng hỏi, Thạch ma ma liền ngây cả người: "Tiểu thư, lão nô không phải bà vú chăm sóc người ngay từ đầu..."

"Cho nên bà không tận mắt nhìn thấy ta sinh ra hay sao?"

Thạch ma ma gật đầu: "Sau khi tiểu thư được sinh ra lão nô mới tới. Khi đó cách thời điểm người sinh ra mấy ngày, phu nhân vừa sinh nên thân thể yếu đuối, vú nuôi khi đó sợ ý để tiểu thư cảm lạnh, cho nên lão gia tức giận đuổi bà ta đi, sau đó điều lão nô tới hầu hạ tiểu thư... Có điều tiểu thư đừng vì lời Tam thiếu gia nói mà suy nghĩ miên man, lão gia vô cùng thương người, nếu lão gia biết sẽ rất thương tâm."

Xem ra hỏi Thạch ma ma cũng không tìm ra tin tức gì, Dung Hoa trầm mặc một lát, mới nói: "Ma ma ra ngoài trước đi."

Thạch ma ma uốn gối lui ra ngoài, Túy Đồng lập tức đi vào, hỏi: "Tiểu thư có muốn nô tỳ xin công tử tìm thêm người tới không?"

"Chuyện này ta sẽ tự đi nói, ngày mai xuất phủ, hiện tại người giúp ta truyền tin cho y." Túy Đồng không thể một ngày mười hai canh giờ đều theo sát nàng, Thạch ma ma, Lê Hoa và Hàm Tiểu lại không biết võ công, nếu còn gặp chuyện tối qua...

"Vâng, nô tỳ sẽ đi truyền tin cho công tử." Túy Đồng gật đầu, do dự một lúc mới nói, "Tiểu thư, có lẽ Tam thiếu gia thật sự uống say nói bậy, hẳn là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga... Cho nên mới cố ý nói như thế."

Dung Hoa chỉ khẽ cười, đứng lên: "Đi thôi, tới Tề Huy viện."

.....

Kỷ thị đang ở trong viện của Diệp Cẩm Bạc, tức giận tới nổi trợn lồi đình, lại nôn nóng chờ đợi phu tới.

Sáng sớm, Diệp Cẩm Bạc và gia đình bị bà tử phát hiện ở ngoài, cả hai trần trụi nằm trong góc tường.

Kỷ thị giận tới chuẩn bị hộc máu.

Gia đình quỳ dưới đất, cả người run lấy bầy.

"Nô tài đáng chết, người chăm sóc thiếu gia thế nào vậy hả?"

"Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng." Gia đình sớm đã bị Diệp Cẩm Bạc cảnh cáo, đương nhiên không dám nói thật.

"Mẫu thân, là con uống say, không cẩn thận đụng vào gia đình mới khiến cả hai ngất xỉu. Người đừng trách hẳn, là con không tốt, là con mê rượu." Diệp Cẩm Bạc vừa ho vừa nói, "Mẫu thân... Khụ... Khụ..."

Diệp Cẩm Bạc cảm lạnh tới nói không ra hơi, nhưng vẫn một lòng che chở gia đình.

"Được, được rồi." Kỷ thị thấy Diệp Cẩm Bạc sốt tới gương mặt ửng đỏ, chỉ đành phát tay để gia đình lui ra ngoài.

Chờ đợi phu tới bắt mạch cho Diệp Cẩm Bạc, sau đó lại dặn dò hạ nhân một lượt, Kỷ thị mới đứng dậy trở về.

"Phu nhân, Ngũ tiểu thư đang ở bên trong, nói là có việc muốn tìm người." Kỷ thị vừa vào Tề Huy viện liền nghe tiểu nha đầu bẩm báo.

Kỷ thị xoa xoa thái dương, nâng bước vào trong.

"Bá mẫu." Dung Hoa đứng lên.

"Ngồi đi." Kỷ thị phát tay, ngồi xuống, nhận lấy ly trà từ tay nha đầu, "Có chuyện gì quan trọng sao?"

"Cũng không có gì quan trọng, con là tới muốn hỏi đồ đạc đã sửa sang lại xong chưa?"

Lần trước nháo lớn như vậy, Diệp lão phu nhân liền kêu Kỳ thị đem của hồi môn Nhan thị để lại sửa sang một chút rồi giao trả Dung Hoa, nhưng Kỳ thị tới nay vẫn chưa có động tĩnh.

Mấy năm nay chỗ tốt kiếm được không ít, Kỳ thị đương nhiên không muốn giao trả cho nàng, nhưng Diệp lão phu nhân đã lên tiếng, bà ta chỉ đành kéo dài được ngày nào thì hay ngày đó, lại không ngờ nha đầu chết tiết lại chạy tới cửa đòi đồ! Kỳ thị siết chặt bàn tay đang cầm ly trà, nói: "Đã sửa gần xong rồi, lát nữa ta sẽ cho người đưa qua cho con."

"Làm phiền bá mẫu rồi." Dung Hoa khẽ cười cảm tạ, "Đúng rồi, bá mẫu, ngày mai con muốn xuất phủ một chuyến."

"Xuất phủ?" Kỳ thị nhíu mày.

"Dạ." Dung Hoa chỉ gật đầu, không giải thích nhiều.

Kỳ thị cũng không muốn quản, nên nói: "Được, ta sẽ sai người chuẩn bị xe ngựa, con cẩn thận một chút, nhớ trở về sớm."

"Đa tạ bá mẫu." Dung Hoa đứng dậy cáo từ.

Nàng vừa rời đi, Kỳ thị liền đập ly trà xuống đất: "Đúng là không bớt một chuyện để lo mà."

.....

Hôm sau, Dung Hoa mang theo Túy Đồng tới thẳng Lâu Ngoại Lâu, không ngờ vừa lên lầu một đã chạm mặt Lâm Luật.

Hôm nay Lâm Luật vận một bộ cẩm y, khí vũ hiên ngang, vừa thấy Dung Hoa từ bên ngoài tiến vào liền nhíu mày, đáy mắt xuất hiện một tia chán ghét. Nhưng hắn vẫn dừng bước, gọi: "Ngũ cô nương."

Đúng là ra cửa gặp phải tiểu nhân!

Dung Hoa nhìn hắn, chào hỏi: "Lâm thế tử."

"Ngũ cô nương một mình tới đây sao?"

"Ừ."

"Khó có lúc trùng hợp gặp cô nương như vậy, chi bằng chúng ta cùng tìm chỗ nói chuyện được không?"

Dung Hoa cũng không định tránh mặt, liền gật đầu chấp nhận: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Đá hấn đi!

Cùng Lâm Luật tới có bảo muội của hấn Lâm Nhược, Dương Hựu và muội muội của hấn Dương Mặc Tuyết, ba người bọn họ cũng thấy Diệp Dung Hoa.

"Ngũ cô nương."

"Lâm cô nương, Dương thế tử, Dương cô nương." Dung Hoa lịch sự đáp lễ, ánh mắt dừng lại trên người Dương Mặc Tuyết.

Phấn mặt má hồng, ngọt ngào kiều diễm, chỉ là đôi mắt lộ rõ tia địch ý.

Mọi người dừng trước nhả gian của lầu ba, Lâm Luật nói: "Ba người đi trước đi, lát nữa ta sẽ tới."

Ba người gật đầu, sau đó mỉm cười nhìn Dung Hoa.

Lâm Luật kêu tiểu nhị chuẩn bị một nhả gian khác.

An vị xong, Lâm Luật lịch sự hỏi: "Muốn uống trà gì?"

"Trà Vân Vụ của núi Hương Ấp." Đây là địa bàn của nàng, nàng đương nhiên biết đâu là món ngon nhất.

Khóe miệng cong lên, Lâm Luật quay đầu nhìn tiểu nhị bên cạnh: "Có sao?" Trà Vân Vụ của núi Hương Ấp vốn mọc ngay vách núi, là đặc sản địa phương khó hái được, một năm chỉ sản xuất được một hai cân, cho nên từ trước tới nay đều dâng lên cho Hoàng đế thưởng thức, nếu mùa màng tốt có dư, toàn bộ sẽ vào tay quý tộc, vì thế người bình thường cho dù có ngàn vàng cũng khó mua được.

"Có, khách quan chờ một lát." Tiểu nhị cung kính lui ra ngoài.

Một lát sau, tiểu nhị bưng trà vào, rót trà ra ly xong mới quay người lui xuống.

Thân là cháu trai của Thái hậu, Lâm Luật đương nhiên đã uống qua trà Vân Vụ, ngửi hương khí hân liền biết đây là trà thật, không phải hàng giả.

Hương trà mát lạnh quanh quẩn ngay chớp mũi, Dung Hoa nhấp một ngụm, ngược mắt nhìn Lâm Luật đang ngồi đối diện: "Không biết chuyện thế tử muốn nói với ta là..."

Lâm Luật cũng uống một ngụm, mới nói: "Chúng ta từ hôn đi."

"Từ hôn?"

"Ừ." Lâm Luật gật đầu khẳng định, "Hôn sự này... Diệp gia cô nương tới từ hôn đi."

"Vì danh dự của ta, nên mới kêu Diệp gia tới từ hôn?" Dung Hoa khẽ cười.

Nhìn dung nhan tuyệt sắc, trầm tĩnh mà thông dong của Dung Hoa, trong lòng Lâm Luật có một cảm giác khó nói nên lời: "Ta hy vọng cô nương có thể khuyên được trưởng bối Diệp gia, nhanh chóng giải quyết hôn sự này."

"Vì tốt cho ta sao?" Dung Hoa càng tươi cười rực rỡ, "Không lẽ ta phải đa tạ Thế tử?"

Không phải nàng nên khóc lóc, bị thương nháo loạn sao? Nhưng nhìn khuôn mặt như hoa của nàng lúc này, Lâm Luật lại cảm thấy có chút mắt mờ: "Cô nương đừng như vậy."

"Lâm thế tử dùng cái gì để nói như vậy?" Nụ cười trên mặt Dung Hoa chưa từng biến mất, mà ngữ khí càng thêm sắc bén, "Chuyện Lâm thế tử muốn nói với ta là lời này sao? Nếu không còn chuyện gì khác, ta đây xin cáo từ."

"Ngũ cô nương, cô nương từ từ suy ngẫm đi." Lâm Luật nói, "Hôn sự này, ta sẽ không đồng ý, tới lúc đó, nếu Lâm gia ra mặt từ hôn, người chịu ủy khuất chính là cô nương!"

"Nếu Lâm thế tử có thể làm vậy thì cần gì chờ tới hiện tại." Dung Hoa đứng lên, đưa mắt từ trên cao nhìn Lâm Luật, "Nếu Lâm thế tử có thể lui được cửa thân này, thế tử yên tâm, Diệp Dung Hoa ta tuyệt đối sẽ không một khúc hai nháo ba thất cổ, bởi vì..." Nàng đột nhiên thấp giọng, "Thế tử muốn lui hôn sự này, ta cũng vậy, chỉ là nếu Thế tử bỏ không được, vậy lui khi nào, lui bằng cách gì, tới lúc đó sẽ do Diệp Dung Hoa ta định đoạt."

Chính mình và mẫu thân sớm đã có ý từ hôn, nhưng vì phụ thân, bọn họ không thể nói thẳng, nhưng nhìn vẻ đắc thắng của Dung Hoa lúc này, Lâm Luật tức giận tới xanh cả mặt, đứng lên: "Ta cũng vì tốt cho cô nương."

Dung Hoa dừng bước, quay đầu: "Lâm thế tử chờ không kịp như vậy là vì nàng ta sao?"

Lâm Luật nhú mày, một mực phủ nhận: "Nàng ta nào chứ? Cô nương đừng nói bậy, chính cô nương cũng biết, mối hôn sự này vốn không hề môn đăng hộ đối."

Dung Hoa duỗi tay kéo cửa nhả gian, lại đưa mắt nhìn đám người Lâm Nhược bên kia, nói: "Lâm thế tử, hành vi hiện tại thế tử có biết là gì hay không?" Nàng quay đầu, cười cười, "Trong đầu xem người ta chẳng khác gái thanh lâu nhưng lại muốn tẩy trắng cho mình."

Lâm Luật trừng mắt, hai tay siết chặt thành nắm, nửa ngày sau mới cắn răng lên tiếng: "Ta cứ cho rằng cô nương tri thư đạt lý, là tiểu thư khuê các, không ngờ cô nương lại miệng lưỡi sắc bén, càn quấy như vậy."

"Chẳng lẽ thế tử không nhớ cách đây không lâu bản thân làm gì với ta sao? Không nhớ vị Bạch Lãm công tử sao?"

"Ta đã làm gì cô nương? Liên quan gì tới Bạch Lãm?"

"Chuyện gì trong bụng ta và Thế tử đều biết."

Lâm Luật cau mày, cả người tản ra tức giận, khí thế bất người.

Túy Đồng cảnh giác tiến lên một bước, che chắn trước mặt Dung Hoa.

"Ngũ cô nương." Liễu Hành một thân cảm phục mà xanh ưu nhã đi tới.

Dung Hoa quay đầu, nhoen miệng cười: "Liễu công tử."

Lâm Luật thu lại con giận, ánh mắt nhanh chóng nhìn qua Liễu Hành thanh điểm tuyệt luân.

Liễu Hành chỉ đưa mắt nhìn qua một lúc, sau đó lại đứng trên người Dung Hoa: "Ta có chuyện phải trì hoãn, cô nương đợi có lâu xong."

Nghe Liễu Hành nói chuyện, Lâm Luật liền nhú mày, đi tới bên cạnh Dung Hoa, chấp tay cười chào y: "Thì ra là bằng hữu của Dung Nhi, tại hạ Lâm Luật."

Liễu Hành cũng đáp lễ: "Liễu Hành."

Dám đáp lễ cho có lễ? Lâm Luật kìm nén tia không vui trong lòng, quay đầu nhìn Diệp Dung Hoa, ôn hòa hỏi: "Dung Nhi, Liễu công tử là bằng hữu của nàng sao? Hai người quen biết khi nào vậy?"

"Ừ, bằng hữu của ta. Đúng rồi, Lâm thế tử nên gọi ta một tiếng Diệp Ngũ cô nương." Dung Hoa nhàn nhạt đáp, "Lâm thế tử xin dừng bước."

Sau đó, nàng lại nhìn Liễu Hành, nói: "Đi thôi."

"Ừ." Liễu Hành gật đầu.

Một người đỉnh bật như cổ thụ, một người đáng vẻ thướt tha, hai người đi với nhau quả nhiên xứng đôi vừa lứa, nhưng đập vào mắt Lâm Luật lại cảm thấy vô cùng khó chịu, hần hần không thể đuổi theo tách bọn họ ra. Hần nâng bước lên trước, hỏi: "Dung Nhi, hôm nay nàng tới đây để tìm y hay sao?"

Thời điểm đuổi tới cầu thang, Kim chương quỳ dẫn theo hai người chặn phía trước: "Xin Lâm thế tử dừng bước."

"Tránh ra." Lâm Luật quát.

"Thế tử không thể lên trên." Kim chương quỳ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh từ chối.

"Bỏ thế tử không thể đi lên? Còn bọn họ thì có thể?" Lâm Luật chỉ vào bóng lưng Dung Hoa và Liễu Hành, mắng hỏi.

"Đại ca, sao vậy? Có chuyện gì sao?" Đám người Lâm Nhượng nghe có động tĩnh liền vội vàng đi r.

"Thế tử thứ lỗi." Kim chương quỳ ôm quyền, một bước cũng không động.

"Cút ngay cho bỏn thế tử."

Kim chương quỳ không hề sợ hãi, quyết không nhường đường.

"Được, được lắm. Dám cản đường của bỏn thế tử, hôm nay bỏn thế tử sẽ đập nát Lâu Ngoại Lâu này!"

Kim chương quỳ vẫn ôm quyền: "Thế tử bớt giận..."

Liễu Hành dừng bước, quay đầu nhìn Lâm Luật, chỉ nói ba chữ: "Đá hần đi." Sau đó, y lại xoay người, tiếp tục cùng Dung Hoa đi lên.

Một khắc đó, cả người Lâm Luật cứng đờ, trong lòng quyết không chịu thua, phần nộ quát: "Đánh!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Thật to gan

Nhìn người cứ thế mà biến mất ở cầu thang, Lâm Luật tức giận muốn đuổi theo, nhưng Kim chương quỳ vẫn một mực chặn đường.

"Đánh cho ta." Lâm Luật quay đầu ra lệnh cho hai gã sai vặt của mình và gia đình của Dương Hựu. Liễu Hành không phải khinh thường hần sao? Hôm nay hần sẽ đập nát cái nơi này không thừa một chỗ!

"Vâng, thế tử." Mấy gã sai vặt nhận lệnh, lập tức động thủ.

Kim chương quỳ vẫn toàn lực ngăn cản bọn họ.

Người gây chuyện là Thành Quốc Công thế tử và An Quốc Công thế tử, khách nhân đương nhiên nhanh chóng rời đi.

"Ca ca, huynh bình tĩnh trước đã." Lâm Nhượng thấy mọi người đều đưa mắt nhìn họ, muốn khuyên một câu, sau đó lại nói với Kim chương quỳ, "Chương quỳ, chuyện này là các ngươi không đứng rồi, vì sao chỉ có vị Ngũ cô nương cùng công tử vừa rồi được lên lầu, mà bọn ta thì không thể?"

"Lâm đại ca, huynh bình tĩnh đi." Dương Mặc Tuyết cũng khuyên một câu, rồi nói, "Chương quỳ không cho bọn ta đi lên, chẳng lẽ bởi vì thân phận bọn ta không đủ sao? Hay là ngươi sợ bọn ta không đủ bạc trả?"

"Các vị xin thứ lỗi."

Nghe Kim chương quỳ nói thế, Lâm Luật càng thêm tức giận: "Đạp nát cho ta, tất cả đều đạp!"

Dương Hựu cau mày nhìn lên lâu, hỏi: "Lâm Luật, kẻ đó là ai? Huynh có cảm thấy quen mặt không?"

"Liễu Hành." Lâm Luật nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ.

Dương Hựu trầm tư nhưng lại không nghĩ được gì, vì thế chỉ đành quay đầu khuyên can: "Lâm Luật, có thể mở quán ở nơi này, thân phận của người đứng sau chắc chắn không bình thường."

"Ca ca, nháo lớn như vậy không tốt đâu." Lâm Nhượng gật đầu.

"Lâm đại ca, bình tĩnh đi." Dương Mặc Tuyết cũng khuyên.

Nhìn vị hôn thê của mình cùng một công tử khác bỏ đi ngay trước mặt, ai có thể bình tĩnh? Lâm Luật siết chặt hai tay thành quyền, không nghe mọi người khuyên bảo.

Mặc tiếng đập đồ dưới lầu, Dung Hoa và Liễu Hành vẫn ngồi xuống, thưởng trà.

"Yên tâm, hấn đập đồ xong đương nhiên phải bồi thường, chắc chắn không để Ngũ cô nương thu thiệt đâu." Liễu Hành lên tiếng trước.

Dung Hoa cười gật đầu: "Nếu Liễu công tử đã nói như vậy thì ta yên tâm rồi." Nếu Liễu Hành đã có thể nói, đương nhiên là có tự tin, cho nên nàng không cần lo lắng.

Dừng một lát, Dung Hoa lại cười hỏi: "Liễu công tử còn nha đầu nào lợi hại như Túy Đồng không? Ta bỏ tiền mua một người từ công tử, bạc trích từ hoa hồng."

Liễu Hành vuốt ve ly trà: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Dung Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, nụ cười trên mặt chưa từng thay đổi: "Không có gì, chỉ là một mình Túy Đồng có chút không đủ."

"Được." Biết nàng không định nói, Liễu Hành đương nhiên cũng không truy vấn, "Một người đủ sao?"

"Ừ, đủ rồi." Dung Hoa mỉm cười gật đầu. Làm người không thể quá tham lam, hưởng hờ giữa nàng và y chỉ có quan hệ hợp tác.

Liễu Hành quay đầu phân phó: "Lâm Hạ, kêu Lưu Tô lại đây."

"Vâng." Tiếng của Lâm Hạ từ ngoài truyền tới.

"Còn nữa, cái này..." Dung Hoa đưa đồ sớm đã chuẩn bị ra, duỗi tay chỉ vào phần bên dưới, "Thôn trang này ở ngoại thành có khả năng không dễ tìm, có điều trước mắt không cần vội."

Trong nhà có một cây cầu nhỏ được điêu khắc tỉ mỉ, trong sân có các, có đình, chỉ là phong cách bài trí có chút thú vị. Tới lúc đó không chỉ thiếu gia công tử quyền quý yêu thích, mà khuê tử cùng phu nhân các nhà sẽ có nơi tụ họp tiện hơn Lâu Ngoại Lâu.

Ở ngoại thành làm một sơn trang nghỉ dưỡng không phải chuyện khó, nhưng có phong cảnh đẹp, có suối nước nóng thì lại là chuyện khác.

Nhan thị có để lại nhà cửa, thôn trang cho nàng, có điều nàng không muốn động tới, bởi vì nếu nàng thật sự không phải nữ nhi Diệp gia, tới một ngày nào đó phải trả lại toàn bộ cho Nhan thị.

Liễu Hành duỗi tay nhận lấy: "Lúc trở về ta sẽ xem."

Nóng lòng muốn kiếm bạc, có điều với gia cảnh của nàng... Liễu Hành nhìn lúm đồng tiền xinh như hoa của Diệp Dung Hoa, trước mặt đột nhiên như hiện lên gương mặt của Diệp Thế Hiền.

"Đa tạ công tử." Dung Hoa tươi cười chân thành.

"Không cần khách khí, ta chẳng qua cũng muốn kiếm bạc." Liễu Hành thu lại cảm xúc, đưa sổ sách ở bên cạnh cho Dung Hoa xem, Lâu Ngoại Lâu chẳng qua mới khai trương nửa tháng nhưng có thể nói là ngày ngày hết bạc.

Dung Hoa cúi đầu mở ra nhìn, sau đó lại ngừng đầu: "Chuyện tiền bạc không cần nhắc lại, nếu chi tiêu bên Đào Nhiên Cư có thiếu thì ta cũng không làm gì được, sau này vẫn phải nhờ công tử một mình xử lý. Lần này tiền nhà cửa do ta bỏ ra, nếu có dư thì kêu Kim chương quỳ cất giữ dùm."

Dung Hoa lại tiếp tục đề ra một vài yêu cầu cụ thể về nhà cửa.

Bọn họ nói xong, Luru Tô cũng tới, tuổi tác khoảng mười bảy, một thân váy xanh, dung mạo thanh tú dịu dàng.

"Gặp qua tiểu thư."

"Mau đứng lên." Dung Hoa cười nói.

Luru Tô đứng dậy đi về phía Túy Đồng.

Liễu Hành kêu Lâm Hạ đưa khế ước bán mình của Luru Tô cho Dung Hoa. Nghe động tĩnh dưới lầu đã ngừng, y mới kêu Lâm Hạ gọi Kim chương quỳ lên đây.

"Công tử, tiểu thư, lầu một, lầu hai và lầu ba đều bị đập nát hết." Kim chương quỳ không chút kinh hoảng, chỉ thành thật bẩm báo.

Đúng là đập hết! Dung Hoa không nói chuyện, Thành Quốc Công phủ này không phải nơi nàng có thể thu phục, hơn nữa bản thân cũng không tiện ra mặt xử lý.

Nếu nàng đứng ra, trước không nhắc tới Lâm gia, người Diệp gia cũng sẽ kêu nàng một chuyện nhin chín chuyện lành.

Liễu Hành lên tiếng: "Đem những đồ bị đập tính giá gấp đôi, còn tiền tu sửa mỗi ngày cũng không thể thiếu, tất cả cộng hết lại, tiền lễ hậu binh, chúng ta đưa quyền sở ghi nợ tới Thành Quốc Công phủ."

Nói xong, Liễu Hành lấy ra một cây chùy thủ trong người đưa cho Kim chương quỳ.

"Vâng." Kim chương quỳ cúi tay nhận lấy, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài, phân phó người đưa cơm trưa lên.

Dùng cơm xong, Dung Hoa về phòng nghỉ ngơi một lát rồi mang Túy Đồng và Luru Tô rời đi.

.....

Đập nát Lâu Ngoại Lâu xong, Lâm Luật kêu người đưa Lâm Nhược và Dương Mặc Tuyết trở về, còn hắn và Dương Hựu tới từ lâu đối diện, tìm một nhà gian gần cửa sổ, trùng mắt quan sát cửa lớn Lâu Ngoại Lâu.

Thấy Dung Hoa xuống lầu lên xe ngựa, hai mắt Lâm Luật đỏ ngầu, hận không thể xử lý nàng tại chỗ.

"Người cũng đi ra rồi, huynh đừng nhìn nữa."

Lâm Luật bỗng nhiên đứng lên.

"Huynh đi đâu? Đùng có xúc động!" Dương Hựu vội cúi tay kéo hắn lại.

"Về phủ!" Thái dương Lâm Luật nổi đầy gân xanh, "Ta muốn từ hôn!"

Về tới phủ mặt trời đã ngã về Tây, Lâm Luật trực tiếp tới chính viện, thấy Thành Quốc Công ngồi trên chính vị, hắn liền dừng bước: "Phụ thân, mẫu thân."

Thành Quốc Công giận dữ quát: "Quỳ xuống!"

Lâm phu nhân nôn nóng, một bên nháy mắt ra hiệu, một bên lại nói: "Luật Nhi, mau nhận sai với phụ thân đi."

Lâm Nhược đứng cạnh cũng nháy mắt cho hắn.

Lâm Luật không rõ nguyên nhân, hỏi lại: "Xảy ra chuyện gì?"

Thành Quốc Công ném quyền sở nợ và thanh chùy thủ vào mặt Lâm Luật, mắng: "Thật to gan, cửa hàng của Kính Huệ công chúa ngươi cũng dám đập?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Kính Huệ công chúa

Kính Huệ công chúa là tỷ tỷ cả đương kim Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vô cùng kính trọng vị đích tỷ này, lý do đương nhiên không phải vì bà là

hoàng tử, mà bên trong vẫn còn một nguyên nhân.

Tiên đế có tám người con trai và một người con gái, vị công chúa duy nhất đó chính là Kính Huệ công chúa, cũng là huyết mạch duy nhất của Tiên hoàng hậu, hơn nữa vẫn vô song toàn. Năm đó, Kính Huệ công chúa tài mạo xuất chúng, nổi danh thiên hạ.

Tới tuổi thành hôn, người đời đều đoán xem ai có thể đoạt được trái tim của mỹ nữ này, khi ấy, Tây Lương cũng phái người tới cầu thân, hy vọng thắt chặt giao hảo giữa hai nước.

Nhưng, cầu thân chỉ là cầu thân, Tây Lương vẫn phái mấy chục vạn đại quân tiếp cận biên giới, có ý dùng vũ lực để uy hiếp.

Năm đó, Kính Huệ công chúa mười bảy tuổi đã có người trong lòng trực tiếp cầm kiếm chém đầu sứ giả, thỉnh chí mặc giáp ra trận, lập lời thề không đánh bại đại quân Tây Lương, tuyệt không trở về kinh!

Ba năm sau, Kính Huệ công chúa đại thắng trở về, nhưng người nàng ái mộ lại không còn nữa.

Mà nàng, cả đời quyết không gả cho kẻ khác.

Tiên đế từng có ý chỉ, con cháu Chu gia bất luận là ai đều không được bạc đãi công chúa, cho nên Hoàng Thượng, Thái hậu, Hoàng hậu thấy nàng đều vô cùng khách khí.

Mà ngày hôm nay, Lâm Luật lại đi đập nát tủ lều của Kính Huệ công chúa!

"Sao có thể? Kính Huệ công chúa trước giờ luôn ở trong phủ, không rời chuyện đời." Vị công chúa này với Lâm Luật mà nói vô cùng xa lạ, khi nhớ hẳn chỉ gặp bà ấy vài lần trong cung.

"Sao lại không thể hả?" Thành Quốc Công chỉ vào thanh chủy thủ đang nằm dưới đất, Lâm Luật tuy không biết nhưng ông lại nhận ra vô cùng rõ ràng, "Thanh chủy thủ này có khắc dấu của Kính Huệ công chúa, người từ trước tới nay làm việc ôn trọng sao không cẩn thận suy nghĩ đi? Người có thể mở Lâu Ngoại Lâu là người thường sao?"

Lâm Luật có chút mơ hồ, hẳn đương nhiên biết chủ nhân Lâu Ngoại Lâu xuất thân đặc biệt, nhưng cho dù thế nào cũng không nghĩ đó là Kính Huệ công chúa. Lâm Luật quý xuống, cúi đầu: "Là nhi tử lỗ mãng, thỉnh phụ thân trách phạt."

"Từ nhỏ ta đã dạy ngươi bất cứ chuyện gì đều phải suy nghĩ trước rồi mới hành động, không ngờ ngươi lại thiếu kiên nhẫn như thế!" Thành Quốc Công quát.

"Phụ thân, đây cũng không phải là lỗi của một mình ca ca, là tên Liễu công tử kia khiêu khích trước." Tình cảm giữa Lâm Nhựt và huynh trưởng trước nay vô cùng tốt, thấy hắn bị phạt, nàng nhìn không được mà mở miệng cầu tình, cuối cùng cũng không quên dùng tới nước mắt, "Ca ca cũng là quan tâm Diệp Ngũ cô nương thôi, nhưng Ngũ cô nương lại không cảm kích, tùy ý theo Liễu công tử kia lên lầu, mà người trong tiệm lại không cho bọn con đi theo. Ca ca là quan tâm mà hoảng loạn, cho nên mới..."

"Liễu công tử? Liễu công tử nào?" Thành Quốc Công nhìn Lâm Nhựt, hỏi.

"Con không biết, bọn con cũng là lần đầu gặp y, chỉ biết y họ Liễu tên Hành, nhìn bộ dáng hình như rất thân với Ngũ cô nương." Lâm Nhựt lắc đầu, thành thật trả lời.

"Phụ thân, Ngũ cô nương kia..."

"Lão gia, Luật Nhi còn trẻ, sự tình lại liên quan tới hài tử kia, khó trách sẽ mạnh động một chút..." Lâm phu nhân ho một tiếng, cắt ngang lời Lâm Luật, "Chuyện quan trọng trước mắt là chúng ta phải tìm cách bồi tội với Kính Huệ công chúa." Tình tình của nhi tử, bà còn không rõ sao? Ngay thời điểm Quốc Công gia đang nổi nóng, nếu nó muốn nói gì thêm thì chẳng khác nào đổ dầu vào lửa.

Lâm Luật cũng vội vàng nuốt lời định nói xuống.

Lâm phu nhân đứng dậy nhặt quyển sổ dưới đất: "Tiền bạc chỉ là chuyện nhỏ... Lão gia, có cần chuẩn bị lễ vật bồi tội không?"

Vật tốt trên đời có thứ nào Kính Huệ công chúa chưa nhìn thấy? Quả thật là khó xử.

Thành Quốc Công nhíu mày, ánh mắt nhìn Lâm Luật càng thêm phần nộ: "Liễu Hành? Hành? Vị công tử kia bao nhiêu tuổi?"

"Khoảng mười tám, mười chín tuổi." Lâm Luật trả lời.

"Tuổi tác thì đúng rồi, có điều... Chắc là không phải." Thành Quốc Công lắc đầu.

"Người Quốc Công gia nói là..." Lâm phu nhân mở miệng định hỏi.

Thành Quốc Công liếc bà ta một cái, đuổi tay gạt lấy quyển sổ kia: "Phân phó xuống, vật liệu và nhân lực tu sửa Lâu Ngoại Lâu đều phải là tốt nhất."

"Vâng." Lâm phu nhân đáp.

Thành Quốc Công trầm tư một lát, mới nói: "Đi lấy phi thủy Bạch Thái và khô mộc thư phòng tới đây."

"Quốc Công gia."

"Phụ thân."

Lâm Nhượng kinh ngạc, sắc mặt Lâm Luật trắng bệch, Lâm phu nhân cũng kinh ngạc.

Ba người đồng loạt nhìn Thành Quốc Công, miêng phi thủy Thái Bạch là vật gia truyền của Lâm gia, mà khô mộc cũng là bức tranh có giá trị xa xỉ.

"Người đầu, chuẩn bị xe ngựa." Thành Quốc Công lên tiếng.

Lâm phu nhân đành phải gạt đi bi thương mà đi chuẩn bị.

.....

Đền được trong phủ công chúa sáng ngời, Kính Huệ công chúa đang đi dạo trong viện, vóc người cao gầy, áo ngoài sắc thu, váy dài xanh thẫm, y phục thập phần đơn giản và hiền hòa nhưng lại không giấu được ung dung quý phái, tuổi tác tuy đã hơn năm mươi nhưng do chăm sóc kỹ càng, thoát nhìn chỉ khoảng bốn mươi. Nghe hạ nhân nói phụ tử Thành Quốc Công chịu đòn tới nhận tội, bà quay đầu nhìn Liễu Hành bên cạnh, lại phân phó Thành cô cô: "Người đi đuổi bọn họ đi."

Thành cô cô trước kia là cung nữ của Kính Huệ công chúa, hiện tại là ma ma thân cận, kêu bà ta đi cũng vì chừa vài phần mặt mũi cho Thái hậu, còn phụ tử Thành Quốc Công, Kính Huệ công chúa thật sự không để họ vào mắt.

"Quốc Công gia trả tiền là được." Thành cô cô hành lễ với Thành Quốc Công, rồi nói, "Quốc Công gia, Thế tử mời trở về, công chúa nói chẳng qua là việc nhỏ, mọi người không cần để trong lòng."

Thành Quốc Công thở phào nhẹ nhõm, bồi tội thêm một lúc rồi mới dẫn Lâm Luật trở về.

Thành cô cô cho người tiễn bọn họ ra cửa, sau đó kêu cung nữ mang lễ vật tới hậu viện.

Phi thủy Bạch Thái dưới ánh đèn càng thêm lộng lẫy, Kính Huệ công chúa lại nhìn bức tranh cung nữ đang mở ra, nói với Liễu Hành: "Thành Quốc Công quả nhiên tổn không ít tâm tư."

Sắc mặt Liễu Hành vẫn lãnh đạm như vậy, y không tiếp lời, chỉ nói: "Lúc trở về cũng không mang tới thứ tốt gì, hôm nay coi như mượn hoa hiến Phật."

"Tiểu tử thú này." Kính Huệ công chúa cười mỉa, "Sao lại không nói thẳng là sản nghiệp của đệ?"

"Đệ đáng lẽ năm sau mới hồi kinh." Liễu Hành chỉ đáp một câu, sau đó liền đứng dậy, "Cáo từ trước."

"Tiểu Cừu, nha đầu kia đã đính hôn với Lâm Luật." Kính Huệ công chúa quan tâm nhắc nhở.

"Đệ biết." Liễu Hành dừng bước, quay đầu nhìn bà, gương mặt được ánh đèn chiếu rọi càng thêm tuấn mỹ, "Hoàng tỷ không cần lo lắng, đệ chiếu cô nàng cũng là vì Diệp trạng nguyên, dù sao ông ấy cũng dạy dỗ đệ mấy ngày."

Y là đệ đệ của Hoàng Thượng và Kính Huệ công chúa, Chiêu Vương Chu Hành, mẫu thân họ Liễu.

Nói xong, y tiếp tục nâng bước.

Kính Huệ nhìn theo bóng lưng của y, đáy mắt hiện lên một tia lo lắng.

"Công chúa, điện hạ đã trưởng thành rồi, người không cần lo lắng." Thành cô cô nhẹ giọng khuyên nhủ.

"Được rồi, đưa đồ vào kho đi." Kính Huệ công chúa phân phó một câu, đuổi tay cầm lấy ly trà.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Gạn hỏi

Lên xe ngựa, sắc mặt Thành Quốc Công vẫn tái nhợt như vậy.

Lâm Luật suy tư một lúc, nói: "Phụ thân, người không biết thi vô tội, hưởng hồ Kính Huệ công chúa đức cao vọng trọng đã nói đây là chuyện nhỏ, người không cần lo lắng nữa."

"Công chúa không so đo, đó là vận khí của người!" Thành Quốc Công nổi giận.

Lâm Luật vội cúi đầu đáp, thấy trên mặt Thành Quốc Công lộ ra một tia nghi hoặc, hần lại hỏi: "Phụ thân, chẳng lẽ có gì không đúng sao?"

Thành Quốc Công nhìn hần, không trả lời. Ông quả thật đang có chút nghi ngờ. Nhưng Chiêu Vương đáng lý phải ở Thương Châu, sao có thể xuất hiện trong kinh thành? Hoàng Thượng triệu y hồi kinh chỉ là ý chỉ hôm trước, người truyền chỉ còn đang trên đường tới đó mà.

Cho nên, Chiêu Vương phải tới cuối năm mới hồi kinh.

Chiêu Vương Chu Hành, khi đó tuy tuổi còn nhỏ nhưng mới chính là đứa con khiến thiên tử kiêu hãnh nhất!

Năm đó ngoại trừ sủng ái Kính Huệ công chúa, đứa con tiên đế yêu thương nhất chính là tiểu nhi tử Chu Hành.

Chu Hành thiên tư thông minh, chỉ cần nhìn qua thì không thể quên được. Tiên đế sủng ái tiểu nhi tử này tới cực điểm, tự mình dạy dỗ, thậm chí thượng triều cũng mang theo y.

Nếu không phải năm đó có sự quyết đoán của Hoàng Thượng, người hiện tại ngồi trên long ý không ai nói chắc được.

Thấy phụ tử hai người trở về, Lâm phu nhân và Lâm Nhượng mới thở phào nhẹ nhõm. Lâm phu nhân lập tức đứng dậy, hỏi: "Thế nào? Có gặp công chúa không? Công chúa nói thế nào?"

"Mẫu thân, không sao, tuy không gặp được công chúa nhưng ngài đã nhận lễ, cũng nói đây chỉ là việc nhỏ, kêu chúng ta cứ yên tâm." Lâm Luật cười nói.

Thành Quốc Công lên tiếng: "Người sai người tu sửa Lâu Ngoại Lâu cho tốt đi."

"Bồ Tát phù hộ, may mà công chúa nhân từ." Lâm phu nhân chấp tay trước ngực niệm ngực, sau đó nhớ phụ tử hai người còn chưa dùng cơm nên vội vàng sai người dọn lên.

Ăn xong, sắc mặt Thành Quốc Công cũng hòa hoãn bớt. Lâm Luật thấy vậy liền đứng dậy, nói: "Phụ thân, nhi tử có chuyện muốn nói."

Thành Quốc Công ngẩng đầu nhìn, ý bảo hần tiếp tục.

"Hôm nay Ngũ cô nương không chút xấu hổ thân cận với nam tử khác, phụ thân, con muốn từ hôn, con tuyệt đối không cưới loại nữ tử không biết vô liêm sỉ này!" Chuyện phía Kính Huệ công chúa đã giải quyết, hần đương nhiên cũng muốn rèn sắt khi còn nóng, nhanh chóng xử lý chuyện của mình.

Sắc mặt vừa dịu đi của Thành Quốc Công lại lần nữa trầm xuống.

Lâm phu nhân cũng vội đứng dậy, lên tiếng: "Đúng vậy, Quốc Công gia, Quốc Công phủ này về sau sẽ giao cho phu thê Luật Nhi trông coi, trách nhiệm trên người con dâu quả thật không nhẹ. Vị Ngũ cô nương này... Thiếp lo con bé gánh vác không nổi, dù sao từ nhỏ nó cũng không có mẫu thân dạy dỗ, hiện tại lại thân thiết với nam tử bên ngoài trước mặt Luật Nhi, không giữ phụ đạo, chúng ta sao có thể cưới về? Nó xứng với nhi tử của chúng ta sao?" Cưới dâu ngoan, ba đời thịnh vượng, cưới người không tốt, gia môn sẽ không yên!

Hôn nhân của huynh trưởng không tới phiên một cô nương chưa lấy chồng lên tiếng, cho nên Lâm Nhượng không lên tiếng, ngoan ngoãn im lặng.

Có mẫu thân ra mặt, Lâm Luật càng nắm chắc phần thắng: "Phụ thân, mẫu thân, hai người hôm nay không thấy tình hình lúc đó..."

"Hòe nháo, hôn nhân đại sự sao có thể nói lui là lui? Hôn sự này do ta tự mình định ra, đừng nói nữa, chuẩn bị sinh lễ năm sau cưới con bé đi." Thành Quốc Công đập bàn một cái, lạnh giọng, "Đại trưởng phu sao có thể nói không giữ lời?"

Lâm Luật cố gắng: "Phụ thân..."

"Vâng, Quốc Công gia nói đúng, thiếp sẽ nhanh chóng đi chuẩn bị." Lâm phu nhân ra hiệu cho Lâm Luật, lại nói, "Hải tử đó thật đáng thương... Sau này vào phủ thiếp sẽ cẩn thận dạy dỗ là được." Bà thật không rõ, chuyện này liên quan tới hạnh phúc cả đời của nhi tử, còn liên quan tới tương lai của Quốc Công phủ, Quốc Công gia vì sao phải khăng khăng rước nha đầu Diệp Dung Hoa kia chứ?

Quốc Công gia sao có thể không rõ?

Lâm Luật vô cùng tức giận, nhưng thấy sắc mặt âm trầm của Thành Quốc Công đành ngậm miệng lại, vội vàng cáo từ.

.....

Lâm Luật phá Lâu Ngoại Lâu, người trong kinh thành đề chú ý. Lâu Ngoại Lâu đột nhiên khai trương, quá mức rục rịch, không ít kẻ cố gắng điều tra nhưng chủ nhân phía sau không ai biết rõ.

Hiện giờ, Lâm Luật chọc vào cái hồ này, mọi người tất nhiên sẽ chú ý.

Tối qua, phụ tử Thành Quốc Công tới phủ phủ của Kính Huệ công chúa, sau đó sáng nay, Lâu Ngoại Lâu liền rạo rức tu sửa. Mọi người liền nhận ra, người mở Lâu Ngoại Lâu nếu không phải Kính Huệ công chúa thì cũng là người thân thiết với người.

Tình hình Lâu Ngoại Lâu bên ngoài thế nào Dung Hoa không quá chú ý, hiện tại nàng đang cân nhắc người có thể để bản thân sử dụng lúc này, cũng không thể lúc nào cũng dựa vào Liễu Hành.

Tuy kiếm được tiền, nhưng Liễu Hành cũng nói y không thiếu, hơn nữa y dựa vào cái gì mà chiều cổ nàng? Huống hồ, trên đời này nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nàng định mở rộng mô hình kinh doanh, lưu hành đồ dùng từ nam ra bắc, tốt nhất là bán thêm đồ của hai nước Tây Lương và Đông Lăng.

Đông Lăng thì dễ nói, Đại Chu và Đông Lăng trước nay duy trì quan hệ giao bang khá tốt, năm đó Cẩm Châu nơi phụ thân Diệp Thế Hiền ở là láng giềng của Đông Lăng, cho nên Cẩm Châu đặc biệt giàu có và đông đúc.

Nhưng Tây Lương và Đại Chu lại đang giương cung bạt kiếm.

...

Dung Hoa vừa suy nghĩ vừa tới sân viện của Diệp lão phu nhân, trong lòng cân nhắc chờ thỉnh an xong sẽ trở về hỏi Thạch ma ma, xem năm đó phụ thân có thân tín không.

Lúc này, Kỳ thị đang nói chuyện với Diệp lão phu nhân, thỉnh thoảng Diệp lão phu nhân còn quay đầu hỏi Lý ma ma một hai câu. Lý ma ma chỉ im lặng gật đầu.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân ngày càng âm trầm, nha đầu chết tiệt!

Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt cũng ngồi cạnh bàn tán.

"Lão phu nhân, Ngũ tiểu thư tới." Diệp Châu vào bẩm báo.

Diệp lão phu nhân nhíu mày, Kỳ thị cũng dừng lời đang nói, rút khăn tay xoa xoa khóe miệng, lại bưng ly trà nhắm một ngụm.

Dung Hoa vào phòng, hành lễ: "Dung Hoa thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an đại bá mẫu."

Diệp lão phu nhân nhíu mày nhìn Lưu Tô đứng sau: "Nha đầu này nhìn thật lạ mặt."

"Là cháu gái hôm qua ra ngoài mua về, nàng ấy tên Lưu Tô, hôm qua lúc trở về bá mẫu đang ở chỗ Tam ca nên con định hôm nay mới nói bá mẫu biết." Dung Hoa ngẩng đầu nhìn Kỳ thị, "Cũng may bá mẫu đang ở đây, vậy con cũng không cần đi thêm một chuyến."

"Hôm qua người xuất phủ đi đâu? Làm gì?" Diệp lão phu nhân không truy vấn chuyện của Lưu Tô, chỉ hỏi.

Dung Hoa sững sốt, sau đó nhận ra vấn đề, liền cười khê: "Đi Lâu Ngoại Lâu."

"Gặp ai?" Diệp lão phu nhân tức giận hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Mưu tính

Dung Hoa thong dong nhìn Kỳ thị ngồi một bên, khê cười, đáp: "Hồi tổ mẫu, cháu gái gặp Lâm thế tử, còn cả Liễu công tử."

"Liễu công tử? Liễu công tử nào?" Diệp lão phu nhân nhíu mày, "Dung nha đầu, cháu là tiểu thư khuê các, ra ngoài phải biết chú ý cử chỉ lời nói, không thể để mọi người nói cô nương Diệp gia ta không có giáo dưỡng."

Xem ra tai mắt của Kỳ thị không ít! Dung Hoa ngoan ngoãn đáp: "Vâng, cháu xin ghi nhớ lời tổ mẫu dạy bảo." Dung Hoa lại nhìn Kỳ thị, "Nhưng Liễu công tử là ân nhân cứu mạng của cháu, thánh nhân có nói tích thủy chi ân đương dùng tuyên tương báo (1), huống hồ Liễu công tử có ơn rất lớn với cháu? Diệp gia là dòng dõi thư hương, cô nương Diệp gia ta há có thể là kẻ vong ân phụ nghĩa? Cho nên gặp được ân nhân, cháu gái đương nhiên phải khoản đãi một phen, hơn nữa bọn cháu cũng không phải trai đơn gái chiếc ở cùng một chỗ, bên cạnh có Túy Đồng và Lưu Tô cùng những hạ nhân khác, ngay cả tiểu nhị Lâu Ngoại Lâu cũng có mặt."

(1) Tích thủy chi ân, đương dùng tuyên tương báo: ơn bằng giọt nước, cũng coi bằng suối tuôn mà đáp đền.

Thứ danh môn vọng tộc, dòng dõi thư hương để ý nhất chính là thanh danh và lễ tiết, cho nên bọn họ sao có thể không chịu báo ân?

Diệp lão phu nhân lại không ngờ nàng nhắc lại chuyện cũ, gương mặt thoáng chốc hiện lên một tia tức giận. Bà ta ho một tiếng, rồi nói: "Nếu đã là ân nhân, khoản đãi là chuyện đương nhiên, nhưng cháu dù sao cũng là một cô nương, có muốn báo ân cũng nên mời người ta tới nhà, để đại bá, đại bá mẫu cháu ra mặt mới đúng."

"Kỳ thật bá mẫu có biết Liễu công tử, lần trước hai người còn gặp mặt." Dung Hoa cười cười nhìn Kỳ thị, "Bá mẫu còn nhớ không?"

"Vậy sao?" Diệp lão phu nhân ngạc nhiên nhìn kỳ thị, nếu đã biết thì nên nói rõ ràng, nhưng nàng ta chỉ úp úp mở mở!

"Ngũ nha đầu hôm qua đi gặp Liễu công tử sao? Mẫu thân, vị Liễu công tử kia con dâu quả thật đã gặp một lần, chính là cái hôm đi Tướng Quốc Tự." Kỳ thị giải thích một câu với Diệp lão phu nhân, sau đó liền nhíu mày nhìn Dung Hoa, "Tuy y là ân nhân của con nhưng con cũng không thể để mất quy cũ, nghe nói lúc đó không có Lâm thế tử bên cạnh, nói tới cùng thế tử cũng không phải người ngoài, để hắn chiêu đãi Liễu công tử là thích hợp nhất."

"Lâm thế tử?" Dung Hoa rũ mắt, u oán than, "Thái độ của Lâm gia là gì chứ? Mấy năm nay trong lòng tổ mẫu và bá mẫu hẳn rõ hơn Dung Hoa, đừng nói hôn sự này chưa có lục lễ, kể cả có dặm hỏi trước cũng có thể xảy ra biến cố, hơn nữa, sau khi thành thân bá đường động phòng vẫn có khả năng hòa li. Thái độ của Lâm gia như thế, vị Lâm thế tử kia còn cùng muội muội của An Quốc Công phủ có đôi có cặp ra vào, Diệp Dung Hoa con nhất quyết không cúi đầu nhận quen biết với hắn!"

"Đứa nhỏ này, cháu nói lung tung gì thế?" Diệp lão phu nhân khê quát.

Sắc mặt Kỳ thị cũng lập tức thay đổi, vội khuyên: "Dung nha đầu, những lời này nói với người nhà nghe là được, nhưng nếu để người của Quốc Công phủ nghe thấy, chắc chắn sẽ xảy ra đại sự."

"Con ăn ngay nói thật, có gì phải sợ?" Dung Hoa ngẩng cao đầu.

"Lá gan của Ngũ muội muội hiện giờ càng lúc càng lớn." Diệp Di Châu chen vào một câu.

Diệp Di Nguyệt muốn lên tiếng nói giúp Lâm Luật, nhưng nghĩ tới bản thân là một cô nương lại đi nói chuyện cho hôn phu của đích tỷ thật khó coi, vì thế đành cắn chặt răng nuốt lời định nói xuống.

"Tính tình đứa nhỏ này thật giống Nhị thúc, trong mắt không thể chứa được một hạt cát nào." Kỳ thị đưa mắt nhìn Diệp lão phu nhân.

Nàng không sợ, nhưng một cô nương thanh danh bị hủy hoại, hôn ước bị bỏ, sự tình chắc chắn liên lụy tới tỷ muội trong nhà.

"Hay lắm!" Diệp lão phu nhân quát lớn một tiếng, "Về sau không cần để ý nhiều vậy nữa, ân này nếu muốn báo, chờ đại bá cháu và huynh trưởng về nhà lại mời y tới phủ, cảm tạ đấng hoàng."'

Nói xong, bà ta quét mắt nhìn Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt: "Tỷ muội ba đứa là nữ nhi của Diệp gia, tuyệt đối không thể bôi đen mặt mũi của mình."

Diệp lão phu nhân lại quay đầu nói chuyện với Dung Hoa: "Ngũ nha đầu không cần lo lắng, chuyện này đã có tổ mẫu làm chủ, chắc chắn sẽ không để cháu chịu bất cứ ủy khuất gì." Nhìn gương mặt này, qua thêm hai năm chắc chắn sẽ khuynh quốc khuynh thành, khẳng định sẽ lọt vào mắt của Hoàng Thượng, coi như đó là vận khí của Diệp gia, cũng là phúc khí của nàng.

Trong lòng Dung Hoa cười lạnh.

Cái gì là làm chủ cho nàng, không để nàng chịu ủy khuất? Với dung mạo này, xem ra bọn họ đã hạ chú ý để nàng tiến cung tuyển tú!

Nghe lão phu nhân nói, Kỳ thị liền nở nụ cười: "Đúng rồi, mẫu thân, tôi qua nghe lão gia nói Hoàng Thượng phái người tới Thương Châu truyền chỉ, triệu Chiêu Vương điện hạ hồi kinh." Xem ra tuyển tú năm sau sẽ không thiếu vị Chiêu vương gia này.

"Chiêu Vương?" Diệp lão phu nhân lập tức lấy lại tinh thần, "Cũng đúng, Chiêu Vương này rơi kinh lúc còn sáu tuổi, mới đó tới nay đã mười hai năm... Lần này Hoàng Thượng triệu Chiêu Vương hồi kinh chắc chắn để tuyển phi cho y."

Tuyển tú? Ngờ khi khác thường vừa rồi của Diệp lão phu nhân Diệp Di Nguyệt liền hiểu được một chút, ánh mắt lại nhìn khuôn mặt như tranh vẽ của Diệp Dung Hoa.

Tổ mẫu định để Ngũ tỷ tỷ đi tuyển tú sao?

Hôn sự với Lâm gia với Diệp gia mà nói đã là trèo cao, nếu Ngũ tỷ tỷ đi tuyển tú, vậy... Hôn sự với Lâm gia phải làm sao đây? Ánh mắt Diệp Di Nguyệt lập tức sáng rực.

Dung Hoa suy tư, đưa mắt nhìn về mặt bình tĩnh của Túy Đồng và Lưu Tô.

Có mặt ba cháu gái ở đây, Diệp lão phu nhân đương nhiên không tiếp tục đề tài này.

Kỳ thị thuận nước đẩy thuyền nhắc tới Ngọc di nương: "Nha đầu bà tử khó tránh khỏi hầu hạ không chu toàn, xưa nay Lan di nương và Ngọc di nương

đi lại thân thiết, đúng lúc thân thể Lan di nương đã hồi phục, con dâu định để nàng ấy tới chỗ Ngọc di nương, nói chuyện để Ngọc di nương giải buồn. Lan di nương sinh dưỡng được Nguyệt nha đầu đương nhiên sẽ có kinh nghiệm hơn nhóm bà tử, cô nàng ở cùng Ngọc di nương, con dâu cũng yên tâm, có điều... Lan di nương là người của nhị phòng, để nàng ấy tới Lại Ngọc các, sợ là không ổn..."

"Có gì mà không ổn? Kêu nàng ta dọn tới Lại Ngọc các, chiếu cố Ngọc di nương tử tế vào." Diệp lão phu nhân thấy Kỷ thị quan tâm hài tử trong bụng Ngọc di nương như thế, vô cùng hài lòng.

Diệp Di Nguyệt nhìn nụ cười trên mặt Kỷ thị, sắc mặt lập tức trắng bệch: "Tổ mẫu, bá mẫu, thân thể di nương còn chưa hồi phục, chỉ sợ..."

Diệp lão phu nhân dùng đôi mắt như hình viên đạn nhìn Diệp Di Nguyệt, nàng ta sợ hãi, lập tức im lặng.

Nói chuyện thêm một lát, Diệp lão phu nhân mới cho bọn họ ra về.

Ra khỏi phòng, Diệp Di Nguyệt nói thêm gì đó với Kỷ thị, rồi vội vàng chạy đi tìm Lan di nương.

Dung Hoa nhíu mày, Kỷ thị muốn mượn tay Lan di nương trừ bỏ hài tử trong bụng Ngọc di nương sao? Mưu tính của Kỷ thị chỉ sợ không đơn giản như thế!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Quy phục

Về tới Hải Đường uyển, thay y phục xong, Dung Hoa tới thư phòng, hỏi Túy Đồng: "Ta kêu người tìm hiểu tin tức của Bạch gia, tới đây rồi?"

"Tin tức ở kinh thành đã thu thập xong, nhưng Bạch gia chủ yếu phát triển ở phía Nam, muốn tìm hiểu kỹ phải tốn ít nhiều công sức."

"Người quen thuộc Diệp gia hơn Lưu Tô, cho nên chuyện trong phủ do người phụ trách, chuyện của Bạch gia cứ giao cho Lưu Tô đi." Dung Hoa nói, "Người theo dõi bên Lại Ngọc các cho ta, không cần làm gì cả, chú ý thêm Lan di nương là được."

Kỷ thị đương nhiên không để đứa nhỏ trong bụng Ngọc di nương.

Xuống tay với hài tử còn chưa ra đời quá mức nham hiểm, cho nên nàng sẽ không lợi dụng một thai phụ để đối phó Kỷ thị, nhưng một khi Kỷ thị muốn xuống tay, bản thân nàng phải đoạt lấy cơ hội trước.

Túy Đồng gật đầu: "Vâng." Sau đó nàng lại ngẩng đầu nhìn nhìn Dung Hoa.

"Có chuyện gì muốn nói sao?"

"Không ạ." Túy Đồng lắc đầu.

Chuyện liên quan tới chủ tử, nếu tiểu thư đã đoán được nhưng lại không lên tiếng, vậy nàng cũng không cần mở miệng.

Dung Hoa khẽ cười.

Liễu Hành?

Chiêu Vương Liễu Hành?

Từ ngày quen biết, y không màng Bạch Lãm, sau đó hồi kinh lại không chút sức lực mà mò Lâu Ngoại Lâu, còn mặc kệ Lâm Luật đập quán. Nếu nàng còn không đoán ra y chính là Chu Hành, vậy quả thật là có mắt không trông.

Trong trí nhớ, năm nàng được đón về nhà thì y đã rời kinh, nhưng lời đồn quả thật nghe qua không ít.

Thông minh tuyệt đỉnh, hoàng tử được tiên đế sủng ái nhất, ra dáng thiên tử.

Tiên đế mất năm y sáu tuổi, nghe nói y bị thương tới tính tình thay đổi, thậm chí không thể nói chuyện... Bất đắc dĩ, Kính Huệ công chúa phải ra quyết định đưa y đi Thương Châu.

Mười hai năm qua, y chưa từng trở về kinh thành.

Mà những năm gần đây, tin đồn thần thánh hóa vị Chiêu Vương này cũng dần biến mất.

Một Chiều Vương thiếu niên bắt mắt như sao băng xẹt qua kinh thành, sau đó biến mất không một dấu vết.

"À đúng rồi, Lưu Tô, người giúp ta chú ý thêm tin tức buôn bán nhà cửa bên thành đông nữa." Đông quý tây phú, phía đông là nơi quyền quý tụ tập, tương đối an toàn.

"Vâng."

"Các người lui ra đi, giúp ta gọi Thạch ma ma vào đây." Dung Hoa phát tay.

Hai người lui xuống, Thạch ma ma cũng nhanh chóng vào phòng.

Dung Hoa xua tay cho bà miễn lễ rồi chỉ vào cái ghế bên cạnh, hỏi: "Ma ma, những người bên cạnh phụ thân bà đều quen hết chứ? Hiện tại bọn họ đang ở đâu?" Người bên cạnh tất nhiên là tâm phúc của Diệp Thế Hiền.

Thạch ma ma vừa gật đầu vừa nói: "Vâng, bên cạnh lão gia có hai trợ thủ đắc lực, Tống Văn và Hà Vũ, Tống Văn đã cầu ân điển của lão phu nhân và đại lão gia để đưa thê nhi về quê, còn Hà Vũ đang làm trong chuồng ngựa."

Chủ tử đã chết, trong lòng Diệp Thế Lâm lại mang khúc mắc nên không trọng dụng bọn họ, vì thế một người tự động rời đi, một người bị bỏ rơi.

Dung Hoa lại hỏi: "Người nhà hán đâu?"

"Mẹ hán đang làm việc trong phòng giặt quần áo trong nhà có đứa con gái sáu tuổi." Thạch ma ma trả lời.

Không chỉ có bản thân mà ngay cả người nhà cũng bị ghé lạnh. Dung Hoa tiếp tục hỏi: "Hà Vũ này là người thế nào?"

"Quyền cước không tồi, vô cùng ổn trọng."

Quả nhiên là người ẩn nhẫn, phụ thân là Trạng Nguyên, tâm phúc bên cạnh ông chắc chắn cũng không tầm thường. Dung Hoa khẽ cười: "Ta muốn gặp hán, ma ma giúp ta truyền lời đi."

Nếu Hà Vũ thích hợp thì nàng sẽ không đi tìm người khác, bản thân cũng có thể sớm ngày hành động. Có điều hợp hay không còn phải chờ gặp mặt mới biết.

"Vâng, lão nô đi ngay." Thạch ma ma gật đầu đứng dậy.

.....

Diệp Di Nguyệt vừa chạy vào phòng thì nước mắt liền rơi xuống: "Nương, phải làm sao đây?"

"Nguyệt Nhi, con làm sao vậy?" Lan di nương bị nàng ta dọa cho sợ hãi, vội vàng đứng dậy kéo lại gần mình, "Xảy ra chuyện gì? Từ từ nói."

Diệp Di Nguyệt cho hạ nhân lui ra ngoài, sau đó nức nở kể lể: "Nương, làm sao đây? Bá mẫu nhất định là ghi hận chuyện lần trước."

Lan di nương cầm khăn tay giúp nàng ta lau nước mắt: "Cẩn thận nói lại lời tở mẫu con nói xem."

Diệp Di Nguyệt tỉ mỉ kể lại, ngay cả biểu cảm và ánh mắt đều mô tả vô cùng chi tiết.

"Ý của tở mẫu con là để Ngũ tỷ ty con vào cung tuyển tú?" Lan di nương hầu hạ lão phu nhân đã nhiều năm, cho nên chỉ cần nghe liền đoán được tâm tư của bà ấy.

"Vâng, nhìn thần sắc của tở mẫu, nữ nhi cũng nghĩ vậy." Diệp Di Nguyệt gật đầu, lại nói, "Nương, hiện tại không phải nói chuyện này, chúng ta nên tìm cách để không cần tới chỗ của Ngọc di nương đi kìa."

Lan di nương vuốt tay xoa mái tóc của Diệp Di Nguyệt: "Đừng lo lắng, nương sẽ không để cho người ta tính kế, Ngọc di nương cũng không phải kẻ ngốc, việc này con không cần để tâm."

"Nhưng mà... Nương, nữ nhi lo..." Nhiều năm cúi người thuần phục Kỷ thị, Diệp Di Nguyệt ít nhiều cũng biết được tính cách của bà ta.

Lan di nương nắm chặt tay Diệp Di Nguyệt: "Nương sẽ không sao, những việc bình thường đã có nha đầu và bà tử làm, nương chỉ nói chuyện tâm sự với Ngọc di nương thôi, sẽ không có chuyện gì đâu, con đừng lo..."

Lan di nương trấn an một lúc rồi kêu Diệp Di Nguyệt về phòng.

Lan di nương đứng dậy đi lấy đôi giày mới thêu chưa được bao lâu, nâng bước tới Tể Huy viện.

Nếu Ngũ cô nương đã tham gia tuyển tú, vậy... Hôn sự với Lâm gia do Thành Quốc Công và lão gia định ra, người thực hiện chắc chắn là cô nương nhị phòng bọn họ!

.....

"Nàng ta tới?" Kỳ thị đang nhìn bái thiếp của Định Quốc Công phủ, đúng lúc nghe Hương Lăng báo Lan di nương nói, liền chán ghét, nhú mày, "Được, để ả ta vào."

Hương Lăng nhanh chóng mời Lan di nương vào, Lan di nương lập tức hành lễ: "Gặp qua đại phu nhân."

"Đứng lên đi." Kỳ thị uống một ngụm trà, lạnh giọng, "Ta đang muốn tìm người thông báo cho muội, nếu muội đã tới thì ta cũng không cần phái người đi nữa. Muội trở về dọn dẹp đồ đạc, nhanh chóng dọn tới Lại Ngọc các đi."

"Vâng, phu nhân." Lan di nương mỉm cười đứng dậy, mở khăn tay trình đôi giày mới thêu lên, "Đây là đôi giày tiện thiếp giành thời gian để làm, mong phu nhân nhận cho."

Kỳ thị phát tay để Trần ma ma nhận lấy, lại nhìn thoáng qua: "Đường may rất tinh xảo, vất vả cho muội rồi."

"Có thể làm việc cho phu nhân là phúc phận của tiện thiếp." Lan di nương cúi đầu.

Nàng tới để quy phục, nhưng Kỳ thị lại không coi nàng vào mắt, phát tay kêu người tiến ra ngoài.

"Đại phu nhân, tiện thiếp có lời muốn nói, về Ngũ tiểu thư." Lan di nương ngẩng đầu nhìn Kỳ thị, ánh mắt lướt qua nha đầu trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Ăn chơi trác táng

Tuy không nắm chắc mười phần nhưng bảy tám phần thì hoàn toàn có, Lan di nương tin hiện tại là thời điểm tốt nhất để nói ra nghi ngờ bao nhiêu năm qua của mình, từ đó giúp nữ nhi tìm được một nhà ưng ý.

Lúc này, đại phu nhân có việc cần dùng tới nàng, nàng sao không thể vì bản thân mà đưa ra điều kiện, tìm một sự bảo đảm cho nữ nhi?

Nghĩ như thế, tươi cười trên mặt Lan di nương càng đậm.

Kỳ thị nhẹ nhàng đẩy nắp ly trà, qua một hồi lâu mới lên tiếng: "Lan di nương nên tự nhớ kỹ thân phận của mình, Dung nha đầu là cô nương con vợ cả Diệp gia, là chủ tử của muội, một nô tỳ hạ tiện há có thể bàn luận chuyện của chủ tử?"

Thanh âm của Kỳ thị rất ôn hòa nhưng lại khiến hai chân Lan di nương mềm nhũn, lập tức quỳ xuống: "Đại phu nhân, tiện thiếp thật sự có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với người. Người nghe tiện thiếp nói hết đi, Ngũ tiểu thư..."

"Lui xuống!" Kỳ thị lạnh giọng cắt ngang.

Lan di nương không dám tiếp tục, chỉ đành đứng dậy cáo lui.

"Phu nhân, có lẽ nàng ta thật sự có chuyện quan trọng muốn nói." Trần ma ma lên tiếng.

"Chuyện của Ngũ nha đầu? ả ta cho rằng di nương của nhị phòng thì có thể làm gì? ả ta nói hươu nói vượn còn không phải vì Nguyệt nha đầu sao?" Kỳ thị nhẹ giọng.

Một di nương hạ tiện lại muốn bàn điều kiện với mình?

Kỳ thị tiếp tục: "Ta nuôi dưỡng tỷ muội chúng nhiều năm như vậy, Lục nha đầu chẳng qua là con vợ lẽ, trong đầu con bé nghĩ gì không lẽ ta không hiểu sao? Ngũ nha đầu thì càng không biết quy củ, càng ngày càng can rở..." Nói tới Dung Hoa, đáy mắt Kỳ thị lập tức trở nên lạnh lẽo, thanh âm cũng trầm xuống.

"Ngũ tiểu thư cho dù có làm gì cũng không phải vẫn nằm trong tay phu nhân sao?"

Sắc mặt Kỳ thị hòa hoãn một chút, bà ta nhìn đôi giày trên bàn, nói: "Thương cho bà."

"Tạ phu nhân." Đôi giày có thêu mấy đóa đinh hương càng khiến nó trở nên sống động, Trần ma ma cao hứng, lập tức tạ ơn.

"Lễ mừng thọ của Định Quốc Công lão phu nhân là ngày sáu tháng chín, bà cho người thông báo để ba tỷ muội Châu Nhi biết, kêu bọn chúng chuẩn bị y phục và trang sức, đừng để xảy ra sơ sót gì."

"Vâng." Trần ma ma lập tức nâng bước ra ngoài.

.....

Dung Hoa vừa kêu Lê Hoa đuổi nha đầu của Tể Huy Viện về thì Thạch ma ma liền vào phòng: "Tiểu thư, Hà Vũ tới."

"Ừ, kêu hán tới thiên sảnh." Dung Hoa gác bút xuống, xoa xoa cổ tay, sau đó mới đi tới thiên sảnh.

"Tiểu nhân gặp qua tiểu thư."

"Mau đứng lên." Dung Hoa duỗi tay rồi đi tới chỗ ghé ngồi xuống, ánh mắt thâm đánh giá Hà Vũ.

Nam tử hơn ba mươi, mặt chữ điền, thân hình cao lớn cường tráng, hai mắt có thần, cảm giác đầu tiên thật sự không tồi.

"Hà thúc năm đó đi theo phụ thân, sau khi ông ấy mất, ta vẫn chưa thể chiếu cố mọi người, mấy năm nay thúc và người nhà có tốt hay không?"

"Tạ tiểu thư quan tâm, tiểu nhân và người nhà đều rất tốt." Hà Vũ trả lời.

Dung Hoa gật đầu, trực tiếp vào thẳng chủ đề: "Hôm nay ta tìm thúc tới là muốn hỏi Hà thúc có bằng lòng theo ta, giúp ta làm việc không?"

Hà Vũ kinh ngạc, vội khom người hỏi: "Tiểu thư có việc xin cứ phân phó."

"Ta có năm trăm lượng bạc, thúc cầm tiền này đi mua một mặt tiền, nơi đó sẽ dùng để kinh doanh các món đồ từ nam ra bắc. Vị trí của cửa hàng ở đâu do thúc cân nhắc, còn cả tiểu nhị và quán sự bên trong đều do thúc lựa chọn... Tốt nhất là trước năm mới có thể khai trương, muộn nhất là trước tháng hai năm sau."

Năm trăm lượng bạc đương nhiên không thể mua một mặt tiền ở phố Chu Tước, giống Lâu Ngoại Lâu càng không có khả năng, nhưng một nơi dễ buôn bán vẫn có thể mua được.

Vị trí của cửa hàng ở đâu, bài trí thế nào còn phải xem năng lực của hán.

Hà Vũ năm đó đi theo Diệp Thế Hiến, lúc này đương nhiên nhận ra tiểu thư đang cố ý thử hán, vì thế nhanh chóng duỗi tay nhận bạc: "Vâng, tiểu thư, tiểu nhân nhất định sẽ nhanh chóng hoàn thành."

"Ta sẽ đi nói với đại bá điều người tới chỗ ta, còn thế nữ của người ta cũng sẽ nói với đại bá mẫu tạm thời điều tới Hải Đường uyển."

"Tạ ơn tiểu thư." Hà Vũ ôm quyền, sau đó liền cáo lui.

Muốn cả nhà Hà Vũ dọn tới đây, Diệp Thế Lâm và Kỳ thị đều không làm khó. Ngày hôm sau, Hà Vũ mang con gái Xuân Thiên qua. Thế tử của hán mặt mày đều có tú khí, con gái mới sáu tuổi đã có đôi mắt to lấp lánh, mẹ con bọn họ tuy chỉ mặc y phục cũ nhưng lại vô cùng sạch sẽ, vừa vào phòng đã theo quy củ quỳ xuống hành lễ với Dung Hoa.

"Mau đứng lên đi." Dung Hoa nâng tay, cười nói, "Ta nên sớm quan tâm mọi người mới phải, mấy năm nay mọi người chịu khổ rồi."

"Tiểu thư quá lời." Thế tử của Hà Vũ vội nói, "Nô tỳ có thể nhận được ân huệ của chủ tử mới được làm việc trong phủ, cả nhà ăn no mặc ấm, tiểu thư ngàn vạn lần đừng nói như vậy."

Phụ phụ bọn họ quả thật đều không tồi. Dung Hoa gật đầu, ánh mắt lại nhìn Xuân Thiên: "Xuân Thiên mấy tuổi rồi? Bình thường hay làm gì?"

"Hỏi tiểu thư, Xuân Thiên sáu tuổi, bình thường sẽ giặt quần áo, quét rác, còn cả nhóm lửa." Xuân Thiên nhanh nhẹn trả lời.

"Thật ngoan." Dung Hoa cười tủm tỉm, sau đó lại kêu Hoa Lê đưa hồ lô đường mua bên ngoài cho cô bé.

Xuân Thiên quay đầu nhìn mẫu thân của mình, thấy thế tử Hà Vũ gật đầu, cô bé mới hành lễ, nói: "Đa tạ tiểu thư ban thưởng." Sau đó liền vui vẻ nhận lấy.

Dung Hoa hỏi chuyện thêm mấy câu, sau đó mới kêu Thạch ma ma dẫn hai người xuống an bài.

"Tiểu thư, nha đầu này quả thật không tồi, gân cốt thích hợp luyện võ, hơn nữa nô tỳ nhìn cử chỉ và hô hấp, hán đã luyện qua." Túy Đồng đột nhiên lên tiếng.

Lưu Tô ở bên cạnh cũng gật đầu.

Dung Hoa trầm tư, lại nói: "Nếu không kiêng kỵ, ngày thường các người chỉ điểm nó vài chiêu đi."

.....

Chớp mắt đã tới tháng chín.

Định Quốc Công Phụng gia là mẫu tộc của Hoàng hậu, Kỳ thị và Diệp lão phu nhân đương nhiên vô cùng coi trọng tiệc mừng thọ lần này, cho nên cẩn thận quan sát cách ăn mặc của ba tỷ muội, sau đó Diệp lão phu nhân mới lên tiếng kêu Kỳ thị dẫn bọn họ xuất phủ đi dự tiệc.

Khách khứa ra vào Quốc Công phủ nhiều như mây, sau khi thỉnh Quốc Công phu nhân và Phụng lão phu nhân, Phụng phu nhân mới cho người dẫn tỷ muội các nàng ra ngoài sân trời. Trong vườn, hoa phù dung nở vô cùng điểm lệ, khuê tú quý nữ càng đẹp hơn hoa, ai ai cũng vô cùng lộ lẩy.

Đang nói cười, một chúng công tử hoa y cầm phục tiến vào liền lọt vô mi mắt của chúng khuê tú, người đi đầu là một nam tử mặt mày tuấn lãng phong lưu phóng khoáng Định Quốc Công thế tử Phụng Húc.

Phụng Húc nói cười với đám người Lâm Luật, Dương Hựu, ánh mắt quét qua các vị cô nương trong sân liền dừng trên người Dung Hoa và Dương Mặc Tuyết một lúc, nhưng rất nhanh đã dời đi rồi dẫn mọi người vào trong phái kiến Phụng lão phu nhân.

Phụng Húc này là loại người gì? Dương nhiên là kẻ ăn chơi trác táng.

Dung Hoa nhũ mày quay đầu, lại nhìn nụ cười đặc biệt ôn nhu của Diệp Di Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Đánh ngất đi!

Diệp Di Nguyệt dịu dàng cười nói với Phụng Gia Nhu bên cạnh.

Dưới gối Phụng lão phu nhân có ba trai một gái, trưởng nữ, đại nhị tử và nhị nhi tử đều là con vợ cả, chỉ có tiểu nhi tử là con của di nương. Trưởng nữ gả vào hoàng gia chính là đương kim Hoàng hậu nương nương, đại nhị tử hiện giờ là Quốc Công gia, thê tử xuất thân từ Từ gia dòng dõi thư hương. Từ thị có một trai một gái, nhi tử Phụng Húc mười bảy tuổi, còn nữ nhi Phụng Gia Hinh năm nay vừa lên tám.

Phụng Gia Nhu tuy là trưởng nữ của Định Quốc Công nhưng lại là con vợ lẽ, nhưng vì muội muội còn nhỏ nên hôm nay Phụng Gia Nhu là người tiếp đãi khuê tú quý nữ bọn họ.

Phụng Gia Nhu xinh đẹp dịu dàng, đôi mắt quyến rũ và lời cuốn, quan hệ với Diệp Di Nguyệt thoát nhìn không tồi, hai người vừa cười vừa nói vô cùng thân mật.

Dung Hoa nhìn thoáng qua Phụng Gia Nhu, cũng đưa mắt nhìn cô nương bên cạnh.

Trong phòng truyền tới tiếng cười cao hứng của Phụng lão phu nhân, xem ra là vì vui mừng khi gặp mấy vị công tử. Chỉ một lát, Phụng Húc dẫn mọi người rời đi, lần này, ánh mắt hắn ta không hề nổi loạn, bộ dáng thập phần quy củ.

Thấy đám công tử trẻ tuổi như vậy, chúng khuê tú không khỏi đỏ mặt.

Ra khỏi đại viện, Phụng Húc phóng bước chân chậm lại sánh vai với Lâm Luật, thấp giọng: "Lâm huynh, thật có phúc khí." Nói xong hắn còn tám tác thêm mấy câu.

Chúng cô nương trong viện, người đẹp nhất chính là Ngũ cô nương Diệp gia và Dương Mặc Tuyết của An Quốc Công phủ.

Dương Mặc Tuyết kia... An Quốc Công là trọng thần trong triều, được Hoàng Thượng vô cùng trọng dụng, cho nên Dương Mặc Tuyết sớm đã bị cô mẫu nhìn trúng.

Vì vậy, Dương Mặc Tuyết chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Còn vị Ngũ cô nương Diệp gia kia... Phụ thân không còn, mà bá phụ lại chẳng phải trọng thần gì, chỉ có hôn sự với Lâm gia là khó giải quyết.

Có điều Phụng Húc là kẻ làm cán, vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua nhưng trong lòng đã cồn cào sôi ruột.

Nãy giờ Lâm Luật chưa từng coi hắn vào mắt, có điều... Nếu hắn thật sự giúp mình giải quyết phiền toái, vậy cũng không tồi! Lâm Luật liền quay đầu nhìn hắn: "Thích sao? Vậy cứ giữ lấy đi, có điều phải xử lý cho sạch sẽ."

Phụng Húc trừng lớn hai mắt, không tin vào lỗ tai của mình, nửa ngày sau mới hoàn hồn, thấp giọng: "Lâm huynh nói thật chứ?" Vốn dĩ đề cập tới hôn thê của người khác đã là rất mạo phạm, lại không ngờ Lâm Luật lại nói thích thì lấy đi. Thật sự có thể làm thế sao?

"Thật."

Phụng Húc lập tức cười tới lộ ra hàm răng trắng, duỗi tay gọi gã sai vặt tới dọn một phen.

.....

Yến hội nhanh chóng bắt đầu, Tứ hoàng tử đột nhiên tới nên mọi người đều phải ra bái kiến, sau đó Hoàng Thượng Hoàng hậu cùng các vị nương nương trong cung đều liên tục phái người tới đưa thọ lễ. Phương lão phu nhân mừng tới mặt mày đều hớn hở, bộ dáng thập phần cao hứng.

Yến tiệc xong, Phương lão phu nhân dẫn mọi người tới sân khấu coi kịch.

Các vị phu nhân đương nhiên cùng lão phu nhân xem diễn, mà nhóm quý nữ phần lớn đều ngồi không được, vì thế tốp ba tốp năm kết bạn ra vườn dạo chơi.

So với việc nhàm chán nói chuyện với chúng khuê tú, Dung Hoa thả ở đây ngồi xem kịch, tuy không hiểu bọn họ hát cái gì, nhưng điệu bộ và công phu đều vô cùng tốt, tất cả đều là cảnh đẹp ý vui, cho nên Dung Hoa ngồi một góc vừa uống trà vừa xem diễn.

Vừa hát xong một đoạn, một nha đầu tới trước mặt Dung Hoa, uốn gối: "Nô tỳ Ngân Linh gặp qua Ngũ cô nương."

Ngân Linh hai mắt to tròn, nụ cười thập phần ngọt ngào thân thiết. Dung Hoa nhận ra nàng, nàng là nha đầu bên cạnh Phương Gia Hinh, vì thế liền cười hỏi: "Ngân Linh cô nương có chuyện gì sao?"

Ngân Linh cười đáp: "Diệp phu nhân và Lâm phu nhân đang nói chuyện, muốn gọi cô nương cùng qua đó."

Dung Hoa ngẩng đầu nhìn một lượt, quả nhiên không thấy Ký thị và Lâm phu nhân.

Mẹ chồng tương lai kêu con dâu qua nói chuyện là điều hết sức bình thường, có điều Dung Hoa không có ý muốn đi, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ cách cự tuyệt.

"Đi đi, cẩn thận chiếu cố Ngũ cô nương." Phương phu nhân ở phía trước nghe thấy liền quay đầu cười, phân phó Ngân Linh.

"Vâng, phu nhân."

Mọi người đều quay đầu, khẽ cười nhìn Diệp Dung Hoa.

Phương lão phu nhân cũng nhìn nàng, từ ái gật đầu nói: "Đi đi."

Dung Hoa đành phải đứng dậy.

Hậu viện Quốc Công phủ núi giả đều làm từ kỳ thạch, hành lang gấp khúc dài vô tận, nước chảy róc rách, cảnh sắc thập phần mỹ lệ. Ngân Linh tươi cười, chu đáo giới thiệu xung quanh cho Dung Hoa.

Đi thêm một đoạn nữa, người càng thưa thớt.

Dung Hoa vội dừng bước.

Ngân Linh cũng dừng lại, cười nói: "Ngũ cô nương dừng sốt ruột, sắp đến rồi."

"Người phụng mệnh ai?" Dung Hoa nhìn nàng ta, hỏi.

"Ngũ cô nương cứ nói đùa, nô tỳ đương nhiên phụng mệnh Diệp phu nhân và Lâm phu nhân mời Ngũ cô nương qua đó. Chúng ta sắp tới rồi, chỉ cần đi qua cửa này liền tới, hiện tại hai vị phu nhân đang ở bên đình kia hóng mát." Tươi cười trên mặt Ngân Linh chưa từng thay đổi, nàng ta vừa nói vừa dẫn tay chỉ cửa ánh trăng phía trước.

"Người tưởng ta là kẻ ngốc sao?" Dung Hoa cười nhạo một tiếng, ánh mắt lạnh băng nhìn thẳng Ngân Linh.

Gương mặt Ngân Linh cứng đờ, cả người rét run, thái dương giữa trán chín lại bị một tảng mồ hôi bao phủ, nhưng nàng ta vẫn kiên quyết khẳng định: "Ngũ công nương, thật sự là Diệp phu nhân và Lâm phu nhân kêu nô tỳ mời người qua đó."

"Còn nói dối? Nói! Là ai kêu người dẫn tiểu thư nhà ta tới đây?" Túy Đồng đi lên trước.

Ngân Linh quỳ xuống, nức nở: "Ngũ cô nương, nô tỳ không nói dối, là Diệp phu nhân và Lâm phu nhân kêu nô tỳ mời người qua đó mà!"

Còn mạnh mẽ! Túy Đồng quay đầu nhìn Dung Hoa, ôm quyền: "Tiểu thư, chi bằng..."

"Đánh ngất rồi ném đi đi." Dung Hoa nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở bụi hoa cúc gần đó.

Hôm nay dù sao cũng là thọ thần của Phương lão phu nhân, để xảy ra án mạng cũng không được tốt. Nha đầu này mục đích vốn không đơn thuần, đánh ngất đi coi như là nể mặt của bà ấy.

Tuy mọi người đều biết nàng ta dẫn nàng tới đây, nhưng Dung Hoa không sợ, hơn nữa Phương gia cũng không thể vì một nha đầu ngất xỉu mà làm khó

khách.

Sắc mặt Ngân Linh trắng bệch, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Diệp Dung Hoa: "Ngũ cô..."

Lời còn chưa dứt, Túy Đồng đã đánh nàng ta ngất xỉu, sau đó kéo nàng ta ném vào bụi hoa, vỗ tay: "Xong rồi!"

Lưu Tô vẫn luôn đứng cạnh Dung Hoa sắc mặt đột nhiên thay đổi, cảnh giác uay đầu, ánh mắt nhìn về phía con đường mà bọn họ vừa đi: "Ai?"

Một cô nương mặc váy màu đỏ từ núi giả cách đó không xa đi ra, tuổi tác khoảng mười lăm mười sáu, dung mạo đoan chính thanh nhã, làn da mặt ửng hồng, ánh mắt tú lệ mang theo ánh khí.

Đây là... Nữ nhi của Đồng tướng quân Đồng Ngọc Lan!

Dung Hoa mỉm cười nhìn nàng, trong đầu thầm nghĩ, nàng ấy không phải đã thấy hết rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Đêm tối gió gào

Đồng tướng quân tuy là thân tín của Hoàng Thượng nhưng lại xuất thân nghèo hèn, ở kinh thành không có căn cơ, mà tiểu thư Đồng gia Đồng Ngọc Lan này lại có tiếng thích giờ đào múa kiếm, chúng quý nữ đều ngại xuất thân đê tiện của nàng nên không muốn kết giao. Mà phụ thân mất, mẫu thân tái giá, Dung Hoa phải dựa vào gia đình đại bá để sống qua ngày, cho nên chúng quý nữ cũng coi nàng không thuộc tầng lớp.

Vì vậy lúc này, Dung Hoa có nói chuyện với Đồng Ngọc Lan một lát.

"Đồng tiểu thư." Dung Hoa mỉm cười.

Đồng Ngọc Lan duỗi tay đưa ngón cái ra trước: "Làm tốt lắm! Ngoài kia diễn cái gì mà cứ ê ê a a khiến ta đau cả đầu, Ngũ cô nương cũng biết bọn họ không thích ta, cho nên ta mới một mình ra ngoài, lại không ngờ thấy cô nương đi về phía này." Nàng cười sáng khoái, "Chúng ta cũng coi như đồng bệnh tương liên, cho nên ta mới lại đây xem một chút..."

Tuy chỉ nói chuyện mấy câu nhưng ấn tượng cũng không tệ, có điều Dung Hoa nhìn thấy được nàng ấy vì lo lắng nên mới tới đây. Nàng uốn gối, cảm kích nói: "Đa tạ."

"Khách khí, nhưng xem ra mọi người cũng không cần tới ta." Đồng Ngọc Lan nhìn Túy Đồng và Lưu Tô, tán thưởng, "Thân thủ không tệ."

Đồng Ngọc Lan lại cười cười nhìn Dung Hoa, nhún vai: "Yên tâm đi, ta không nhìn thấy gì cả, đi trước một bước đây." Nói xong không đợi Dung Hoa trả lời, nàng đã xoay người rời đi.

Thật đúng là... Một cô nương thẳng thắn nhiệt tình đáng yêu. Dung Hoa khẽ cười, sau đó lại nhìn Lưu Tô: "Qua bên kia xem rốt cuộc là ai, ta và Túy Đồng vừa đi vừa chờ người, cần thận một chút, đừng để bị phát hiện."

"Dạ." Lưu Tô nhận lệnh, lập tức cất bước đi qua cửa ánh trăng.

Khoảng thời gian dùng một ly trà, Lưu Tô đã trở về, nói: "Bên kia có đình hóng gió, tuy màn treo rũ xuống nhưng bên trong lại không có ai, điều kỳ lạ là thức ăn hương đều có đủ, xung quanh chỉ có một mình gã sai vặt của Phương thế tử canh gác."

"Phương thế tử?" Dung Hoa cũng không mấy kinh ngạc.

"Vâng." Chúng công tử và sai vặt đi theo trong yến hội nhiều vô số kể, có điều thân là ám vệ, khả năng quan sát đương nhiên không bình thường, vì thế Lưu Tô gạt đầu khẳng định, tiếp tục, "Nô tỳ hỏi gã sai vặt kia, hắn nói là Phương thế tử mời tiểu thư qua dùng trà."

"Thật không biết xấu hổ! Tiểu thư, nô tỳ đi tra xem có ai nhúng tay vào không?" Túy Đồng giận dữ.

Phương Húc là người Phương gia, hắn muốn làm chuyện xấu đương nhiên vô cùng dễ dàng, không ngờ hắn lại cảm thấy như vậy, ngay cả nha đầu của đích muội Phương Gia Hình cũng dám lợi dụng.

Dung Hoa bình tĩnh lắc đầu: "Lưu Tô, người lặng lẽ đưa nha đầu kia tới đình gió đi."

Đây là Định Quốc Công phủ, là mẫu gia của Hoàng hậu đương triều, Chu Hành bí mật hồi kinh, nàng không thể để Túy Đồng và Lưu Tô mạo hiểm, kéo xuống nước.

Chuyện lần này hẳn có hậu chiêu, nàng cũng không phải kẻ mềm mỏng, đưa Ngân Linh tới, chờ Quốc Công phu nhân tới thu dọn. Phương phu nhân chỉ có một nam một nữ, có người dám tính kế địch nữ của mình, bà ấy có thể bao dung sao?

Lưu Tô gật đầu rồi đi, sau đó rất nhanh đã trở về.

Dung Hoa mỉm cười dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

Đi được một lát thì gặp chúng quý nữ du ngoạn sân vườn, Dung Hoa dừng bước, ánh mắt nhìn qua Kỳ thị và Lâm phu nhân đang từ hành lang bên phải tới đây.

Trên mặt hai người đều mang ý cười, xem ra trò chuyện vô cùng vui vẻ, bên cạnh có Diệp Di Châu Diệp Di Nguyệt và Lâm Nguyệt, bọn họ cũng nói chuyện cũng rất hào hứng.

Tươi cười trên mặt tăng lên vài phần, Dung Hoa đi tới: "Bá mẫu."

Đoàn người lập tức dừng bước.

Diệp Di Nguyệt cả kinh nhìn nàng, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, buột miệng hỏi: "Ngũ tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây?"

"Lục muội, ta ở đây kỳ quái lắm sao?" Dung Hoa tươi cười nhìn Diệp Di Nguyệt, hai mắt long lanh lại phóng ra hàn khí dày đặc, "Hay là muội cảm thấy ta ở nơi khác thích hợp hơn?"

Có thể tiến cung hay không còn chưa nắm rõ, nhưng chỉ có hủy hoại hoàn toàn danh dự của nàng Diệp Di Nguyệt mới cảm thấy an tâm! Nàng ta siết chặt khăn tay, ủy khuất nhìn nàng, hốc mắt ửng đỏ: "Ngũ tỷ tỷ."

"Dung nha đầu, Nguyệt nha đầu, không được mất quy củ, có gì trở về rồi nói." Kỳ thị mắng một câu, sau đó lại quay đầu, "Để phu nhân chê cười rồi."

"Xem ra Ngũ cô nương và Lục cô nương vô cùng thân thiết." Lâm phu nhân khách sáo một câu.

Kỳ thị mỉm cười duỗi tay kéo Dung Hoa tới: "Dung nha đầu mau tới chào Lâm phu nhân đi."

"Lâm phu nhân." Dung Hoa đoan trang uốn gối hành lễ.

Quy củ thì có, nhưng thân thiết lại không đủ, cả người đều tản ra một cỗ hơi thở xa lạ. Lâm phu nhân khẽ nhíu mày, mỉm cười nâng tay: "Hải tử ngoan, mau đứng dậy đi."

Dung Hoa quay đầu chào Lâm Nhược, sau đó khách sáo duy trì khoảng cách.

Gặp mẹ chồng và em chồng tương lai, nàng cũng không nên lấy lòng hay sao? Trong lòng Lâm phu nhân càng không cao hứng, lấy khăn xoa xoa thái dương, nói với Kỳ thị: "Bọn ta rồi đi cũng một lúc, nên trở về rồi."

Kỳ thị đương nhiên không dám ngăn cản.

Diệp Di Nguyệt bên cạnh không dám hé răng.

Vừa về trước sân khấu xem kịch, không ít phu nhân tươi cười nhìn Lâm phu nhân và Diệp Dung Hoa.

Dung Hoa không để ý, chỉ bình tĩnh ngồi xuống vị trí cũ.

Uống được nửa chung trà, một bà tử lẳng lặng tới chỗ Phương phu nhân, cúi đầu thì thầm vài câu.

Sắc mặt Phương phu nhân không hề thay đổi, nhưng ánh mắt lại hiện lên một tia phẫn nộ, thấp giọng một câu, bà tử kia lại lẳng lặng lui ra ngoài.

Gió vẫn êm sóng vẫn lặng, dần dần khách nhân đứng dậy cáo từ. Kỳ thị cũng mang tỷ muội Dung Hoa về phủ.

Thời điểm trở về, đoàn người qua thính an Diệp lão phu nhân trước, bà ta hỏi thăm tình hình yến hội một lát rồi mới cho mọi người về phòng.

.....

Cuối ngày mùa thu lạnh lẽo như nước, mây đen che trắng, đêm tối gió gào.

Dung Hoa lấy ra thanh chủy thủ, lại cất vào áo, xoay người không thấy Lưu Tô trong phòng, liền hỏi: "Lưu Tô đâu?"

"Đang ở bên ngoài." Túy Đồng trả lời.

Thạch ma ma đang cùng Lê Hoa sửa sang giường đệm cũng ngẩng đầu, hỏi: "Tiểu thư muốn lấy gì sao? Lão nô giúp người lấy."

Dung Hoa lắc đầu, cười nói: "Ta có chút việc muốn tìm Lục muội, nên muốn Túy Đồng và Lưu Tô theo ta tới Lưu Vãn các một chuyến."

"Bây giờ sao?" Thạch ma ma nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, buông gối trong tay xuống, đứng dậy cầm áo khoác phủ thêm cho Dung Hoa, "Tiểu thư về sớm một chút."

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, sau đó dẫn Túy Đồng và Lưu Tô tới Lưu Vận các.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Một đêm đáng sợ

"Tỷ ta tới làm gì? Không gặp, không gặp!" Từ lúc ở Định Quốc Công phủ Diệp Di Nguyệt đã bắt đầu thấp thỏm lo sợ, lúc này nghe nha đầu báo Dung Hoa tới, liền cất cao giọng, "Ta không gặp tỷ ta, kêu tỷ ta về đi!"

Ai biết nha đầu chết tiệt kia tới đây như vậy? Còn trẻ thế này!

"Tức giận như vậy? Là ai chọc giận Lục muội sao?" Một giọng nói ôn nhu vang lên.

Diệp Di Châu quay đầu nhìn Dung Hoa một thân váy áo xanh lá nhẹ nhàng đi vào, hai mắt lập tức mở to: "Tỷ... Tỷ... Tỷ vào đây bằng cách nào?" Nàng ta rống giận, "Nô tài đáng chết, không có lệnh của ta, ai cho các người để người ngoài vào phòng? Kéo ra ngoài đánh chết cho ta!"

"Đương nhiên là đi vào rồi." Dung Hoa không chút khách khí ngồi xuống, Túy Đồng đuổi tay rút cho nàng ly trà, sau đó lui xuống đứng cạnh Lưu Tô.

Ngoài cửa im ắng không chút tiếng động.

Linh Đang và Linh Nhi sốt ruột đưa mắt ra ngoài xem rốt cuộc là có chuyện gì, nhưng bọn họ không ai dám rời khỏi Diệp Di Nguyệt, hiện tại chỉ đành đứng sau chờ nàng ta ra lệnh.

"Tỷ làm gì người bên ngoài rồi hả?" Diệp Di Nguyệt trừng mắt nhìn Dung Hoa.

"Không thể nào cả." Dung Hoa cầm ly trà, lắc đầu.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ..." Diệp Di Nguyệt tức giận tới nói không thành tiếng, hai mắt uồn uồn, "Ngũ tỷ tỷ, tuy tỷ là đích tỷ của muội nhưng cũng không thể không nói đạo lý như vậy. Tỷ sao có thể không nói với muội một tiếng mà xông vào phòng chứ?"

Dung Hoa không hề tức giận, thối thối ly trà rồi uống một ngụm, mỉm cười: "Thì ra muội cũng biết cái gì là có lý, cái gì là vô lý. Hôm nay ở Quốc công phủ, muội đã làm gì hả? Âm ngoan độc ác hay là tâm địa rắn rết?"

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt lập tức trắng bệch: "Muội không biết tỷ đang nói gì cả."

Dung Hoa gác ly trà lên bàn, vươn tay xoa xoa hoa văn trên cổ tay áo, không nhanh không chậm mà nói: "Lục muội không biết lời của ta có ý gì sao? Chẳng lẽ muốn ta tìm người tới đây đòi chất, muội mới có thể nhớ lại?"

Diệp Di Nguyệt nắm chặt hai tay thành nắm: "Tỷ muốn làm gì? Ngũ tỷ tỷ, đừng tưởng tỷ lớn tuổi hơn ta thì muốn làm gì thì làm!"

"Ta cũng chẳng muốn làm gì cả." Dung Hoa vừa nói vừa đuổi tay lấy thanh chùy thủ sớm đã chuẩn bị.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ..." Diệp Di Nguyệt sợ hãi nhìn Diệp Dung Hoa, hét lớn, "Người đâu? Có ai không?"

"Sao vậy? Sợ hả?" Dung Hoa cười trào phúng, "Cứ lớn tiếng đi, tốt nhất là gọi tổ mẫu tới, ta thật muốn xem nếu tổ mẫu biết chuyện người hợp mưu với người ngoài hủy hoại thanh danh của ta, bà ấy sẽ làm thế nào?"

Hôm nay chuyện ở Quốc Công phủ, Diệp Di Nguyệt đương nhiên không thoát khỏi quan hệ, bởi vì phản ứng khi đó của nàng ta đã chứng minh tất cả.

Nếu Diệp lão phu nhân biết Diệp Di Nguyệt cùng người ngoài tính kế với nàng, không biết sẽ có thái độ gì nhỉ?

Nàng là đích nữ của Diệp gia, thanh danh của nàng một khi bị hủy hoại sẽ liên lụy tới Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt, hơn nữa còn ảnh hưởng tới hôn nhân của mấy huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng.

Diệp lão phu nhân sẽ bỏ qua cho Diệp Di Nguyệt sao? Không thể nào!

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt càng lúc càng tái nhợt, thái dương rờn rờn mồ hôi lạnh: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ đừng ngấm máu phun người! Muội không làm gì cả, tỷ đừng vu oan cho muội."

Linh Đàng và Linh Nhi cũng run rẩy: "Ngũ tiểu thư, người đừng làm vậy." Nói xong, bọn họ lập tức muốn chạy ra ngoài.

Lưu Tô bước lên chắn ngang, một tay đè vai một người. Bọn họ bị đè xuống, không thể động đậy. Hai người là đại a đầu bên cạnh Diệp Di Nguyệt, nếu nàng ta xảy ra chuyện, các nàng chắc chắn trốn không khỏi trách nhiệm, vì thế quý xuống xin tha: "Ngũ tiểu thư tha mạng, cho dù tiểu thư nhà nô tỳ có chộc người tức giận thế nào, xin người hãy nể mặt lão gia quá cố, đừng so đo nữa."

Chủ tớ ba người nữa câu cũng không nhắc tới chuyện ở Định Quốc Công phủ hôm nay.

"Chưa làm gì sao?" Dung Hòa khẽ cười, "Diệp Di Nguyệt, người muốn trèo cao gả cho Lâm Luật, ta không để ý, chỉ cần người có bản lĩnh đoạt lấy là được, nhưng người đáng lẽ không nên tính kế với ta!"

"Diệp Dung Hoa, người đừng ở đây ăn nói bậy bạ, hồ ngôn loạn ngữ!"

"Ta ăn nói bậy bạ, hồ ngôn loạn ngữ sao?" Xẹt một tiếng, Dung Hoa rút thanh chủy thủ khỏi vỏ, "Diệp Di Nguyệt, người còn muốn phủ nhận?"

"Ta..." Cả người Diệp Di Nguyệt phát run, "Người... Người điên rồi."

Dung Hoa đưa mắt nhìn thanh chủy thủ trong tay, nói: "Ta đột nhiên cảm thấy ngón tay cũng không tồi."

"Ngũ tiểu thư, đừng..." Linh Đàng và Linh Nhi hoảng sợ cầu xin.

Diệp Di Nguyệt run rẩy như lá rụng mùa thu, ngón tay theo bản năng rút vào ống tay áo: "Điên rồi... Người điên rồi..."

Bỗng một mùi hăng hăng xông thẳng vào mũi.

Dung Hoa chăm biết nhìn một mảng ướt lớn trên váy của Diệp Di Nguyệt.

Lưu Tô và Túy Đồng cũng nhìn qua, Linh Đàng và Linh Nhi cũng ngẩng đầu nhìn.

Diệp Di Nguyệt cúi đầu, khuôn mặt trắng bệch nhiễm một tầng đỏ xấu hổ. Nàng ta ngẩng đầu nhìn Dung Hoa, yết hầu như bị thứ gì đó bóp nghẹn, một chữ cũng không thể nói ra, chỉ biết ngã nhào xuống đất.

"Tiểu thư." Linh Đàng và Linh Nhi vội bò qua.

Gan bé vậy sao?

Dung Hoa lắc đầu, đứng dậy.

"Ngũ... Ngũ tiểu thư." Linh Đàng và Linh Nhi ôm chầm Diệp Di Nguyệt, run rẩy nhìn Diệp Dung Hoa như trông thấy quỷ.

Dung Hoa liếc nhìn bọn họ, thu lại chủy thủ vào vỏ: "Chúng ta đi." Sau đó, nàng mang Túy Đồng và Lưu Tô ra ngoài.

Ba người vừa ra khỏi phòng, bên trong lập tức truyền tới tiếng kêu hoảng loạn của Linh Đàng và Linh Nhi.

Tiếng nháo loạn dần cách xa, bong đêm an tĩnh chỉ còn tiếng bước chân của ba người, chỉ là an tĩnh đến mức quá quý dị.

Túy Đồng và Lưu Tô đi cạnh bảo vệ Dung Hoa. Nàng quay đầu, thấp giọng hỏi: "Có người sao?"

Kẻ này đương nhiên không phải gia đình trong Diệp phủ.

Túy Đồng nghiêm túc gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Bó cục

Trái tim Dung Hoa căng chặt, tựa hồ chỉ còn nghe được tiếng thở của ba người các nàng. Trầm tư một lát, nàng mới thấp giọng hỏi: "Các người nắm chắc mấy phần?"

"Bốn người, hai người không phân cao thấp với bọn nô tỳ, hai người còn lại có vẻ không bằng." Túy Đồng cũng thấp giọng đáp.

"Cứ để yên trước đã." Dung Hoa nắm chặt thanh chủy thủ trong tay, phòng ngừa vạn nhất.

Hải Đường uyển vốn cách xa nơi này, nếu chờ gia đình trong phủ tới, sợ là không kịp. Hiện tại, an toàn là trên hết.

Ba người tiếp tục lên đường, có điều đối phương không hề ra tay.

Đi thêm một đoạn, Lưu Tô lên tiếng: "Bọn họ đi rồi."

Dung Hoa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nàng đưa tay xoa xoa lồng ngực buốt lạnh ướt một mảng mồ hôi.

Trở về Hải Đường uyển, tắm gội rửa mặt xong Dung Hoa mới cảm thấy ấm lên, cho đám người Thạch ma ma và Lê Hoa trở về, nàng chỉ giữ hai người Túy Đồng và Lưu Tô ở lại.

Túy Đồng vừa buông màn trước, vừa nhủ thầm nói: "Không biết là người của Bạch gia hay Lâm gia nữa? Cũng không biết có phải kẻ khách không? Tiểu thư, từ nay nô tỳ và Lưu Tô sẽ không rời người một bước, buổi tối cũng sẽ ở đây canh giữ cho người."

"Ừ." Dung Hoa cũng đồng ý, rầu rĩ nói, "Rất có khả năng là người của Bạch Lãm."

Trừ bỏ hấn, nàng thật không nghĩ ra kẻ nào lại đi làm chuyện này. Nếu bọn người Lâm Luật muốn làm như vậy, bọn họ sớm đã ra tay, cần gì chờ tới ngày này?

Không động thủ, nghĩa là bọn họ không muốn nháo lớn.

Dung Hoa đưa mắt nhìn Lưu Tô đang trải chăn dưới đất: "Lưu Tô, chuyện của Bạch gia tìm hiểu kỹ một chút, nếu cần thì cứ dùng thêm thời gian, đến lúc ra tay phải làm thật lớn, khiến Bạch Lãm không còn tâm trí nghĩ tới chuyện hại ta."

"Vâng." Lưu Tô ngừng động tác, gật đầu.

.....

Diệp Di Nguyệt hoảng sợ không nhẹ, tới nửa đêm mới đi vào giấc, không bao lâu liền sốt cao không hạ, cũng may mấy ngày nay Diệp Cẩm Bạc cũng bị bệnh, Kỳ thị không yên tâm nên kêu đại phu ở lại, cho nên mới sáng sớm, Linh Đương đã phái nha đầu bẩm báo Kỳ thị, mời đại phu tới bắt mạch cho nàng ta.

Buổi trưa Lan di nương mới biết tin Diệp Di Nguyệt bị bệnh, vội vàng tới Lưu Vân các.

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt tái nhợt, vừa thấy Lan di nương tới thì nước mắt liền trào ra, ủy khuất gọi: "Nương."

"Nguyệt Nhi, sao lại bệnh như vậy?" Nhìn người nằm trên giường, Lan di nương cũng hoảng sợ, đau đớn cầm tay nàng ta, "Nữ nhi đáng thương của ta."

"Nương... Nương..."

"Ngoan, không sao rồi, đã có nương ở đây." Lan di nương trấn an một lúc Diệp Di Nguyệt mới ngừng khóc, có điều nước mắt vẫn không thể ngừng rơi.

Khuyên nữ nhi xong, Lan di nương mới nghiêm khắc nhìn Linh Đương và Linh Nhi.

Hai người vì chuyện tối qua mà chịu kinh hách không ít, đã vậy suốt đêm còn phải chăm sóc Diệp Di Nguyệt, giờ phút này bộ dáng vô cùng tiều tụy.

Vừa thấy Lan di nương nhìn mình với đôi mắt hình viên đạn, bọn họ lập tức quỳ xuống, chuyện hôm qua không dám nhắc tới, chỉ xin tha: "Nô tỳ đáng chết."

"Vô dụng, các người chăm sóc tiểu thư thế nào vậy hả?" Sức khỏe nữ nhi quan trọng, Lan di nương chỉ tức giận mắng một câu, rồi hỏi, "Đại phu nói thế nào? Có nghiêm trọng không?"

"Đại phu nói tiểu thư bị nhiễm phong hàn, uống thuốc thì sẽ không sao." Linh Đương đáp.

Lan di nương phát tay kêu bọn họ ra ngoài, sau đó quay đầu cười dịu dàng nhìn Diệp Di Nguyệt, cầm khăn lau mồ hôi trên mặt, mềm nhẹ hỏi, "Có muốn ăn gì không? Nương đi làm cho con nhé."

Diệp Di Nguyệt nức nở: "Nương... Là Ngũ tỷ tỷ... Là Ngũ tỷ tỷ dọa con..." Nhớ lại cảnh tối qua, nàng ta lại không thể không chế được, đôi mắt lộ ra tia ngoan độc và hận ý.

Lan di nương nhìn lướt qua căn phòng, vội vàng phát tay kêu tất cả lui xuống, lúc này mới trầm giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Nương, con cũng không biết tỷ ta nổi điên gì nữa..." Diệp Di Nguyệt khóc lóc kể lại sự tình tối qua, "Con hận tỷ ta, lần trước sao tỷ ta không chết đi chứ?"

Sắc mặt Lan di nương lập tức âm trầm: "Tiện nhân! Chẳng qua là loại không rõ lai lịch, ả ta cũng dám đối với con như thế!"

Diệp Di Nguyệt mở to hai mắt, kinh ngạc hỏi: "Nương, người nói cái gì? Loại không rõ lai lịch? Ý người là Diệp Dung Hoa không phải nữ nhi của cha?"

Điều đó không phải có nghĩa là nàng ta chẳng qua là nữ nhi của phụ thân thôi sao? Thân phận còn thấp hơn nàng?

Lan di nương vội vàng bịt miệng nàng lại: "Cẩn thận, đừng để người ngoài nghe thấy."

"Con sợ gì chứ? Người sợ phải là Diệp Dung Hoa mới đúng!" Diệp Di Nguyệt tức giận mắng. Diệp gia nuôi dưỡng nàng ta lâu như vậy, thì ra chỉ là loại đầu đường xó chợ, đã vậy còn dám dọa nàng, nàng tuy là con vợ lẽ nhưng vẫn là huyết mạch của Diệp gia!

"Nương chỉ đoán vậy thôi, cũng không có chứng cứ." Lan di nương thận trọng phân tích, "Cho nên con cứ coi như chưa nghe tới chuyện này, phụ thân con làm người cẩn thận, lúc sinh thời còn đặc biệt yêu thương Ngũ tỷ của con... Không có căn cứ thì đừng nói ra ngoài, tới lúc đó người chịu thiệt không phải nàng ta mà là con đây! Nguyệt Nhi, con không thể hành động thiếu suy nghĩ, có biết không?"

Diệp Di Nguyệt gật đầu, hai mắt nổi lên lửa giận, gương mặt tái nhợt lộ ra một tia huyết sắc kỳ dị.

Hiện tại thân thể Ngọc di nương quan trọng, cho nên Lan di nương không dám ở lâu, ngồi thêm một lúc liền trở về.

.....

"Nô tỳ đã tra xét tiền thu và chi phí của Diệp phủ, Diệp phủ hiện tại sớm đã không bằng trước kia..." Túy Đồng đem tình hình của Diệp phủ bẩm báo với Dung Hoa, "Đại phu nhân còn cho vay nặng lãi."

Cho vay nặng lãi?

Dung Hoa nhướng mày.

Túy Đồng bổ sung một câu: "Chuyện này chỉ mới bắt đầu cách đây hai tháng."

Hai tháng? Là lúc nàng xảy ra chuyện? Hóa ra Kỳ thị cầm bán nàng sao?

"Bà ta tự mình làm hay hợp tác với ai?"

"Ban đầu có người đi cùng, nhưng hiện tại chỉ có một người."

Dung Hoa gõ gõ ngón tay lên bàn: "Người sắp xếp hai người tiếp xúc với bà ta đi."

Túy Đồng gật đầu, sau đó lại cười nói: "Đúng rồi, tiểu thư Phương gia Phương gia nhu bị bệnh, Phương thế tử nói muốn đi Tướng Quốc Tự cầu phúc cho Phương lão phu nhân."

Là thật sự bị bệnh và đi lễ Phật hay là tự ý làm bậy, trong lòng Dung Hoa rõ nhất. Nàng cười cười, cũng không bình luận nhiều. Vừa đứng dậy rời khỏi thư phòng, Lê Hoa chạy tới, thấp giọng: "Tiểu thư, Tam thiếu gia tới."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Chua xót

"Tam thiếu gia nói tới mượn sách, nô tỳ đã kêu ngài ấy chờ trước cửa viện."

"Không gặp!" Sách gì ở đây? Dung Hoa lạnh giọng.

Lần trước chỉ cho hắn ngủ ngoài trời một đêm đã là tận tình tận nghĩa, hiện tại hắn còn mặt mũi tới đây tìm nàng hay sao?

Lê Hoa đáp: "Vâng."

"Tam thiếu gia, ngài trở về đi." Lê Hoa không tìm cái cớ gì, trực tiếp nói.

"Ngũ muội muội..." Diệp Cẩm Bạc ưu sầu đưa mắt nhìn vào trong Hải Đường uyển, hỏi, "Ngũ muội muội, muội ấy... Vẫn tốt chứ?"

"Tiểu thư đương nhiên rất tốt, nam nữ khác biệt, Tam thiếu gia tuy là đường huynh của người nhưng ngài là người đọc sách, hẳn hiểu đạo lý nam nữ này rõ hơn nô tỳ, cho nên thỉnh Tam thiếu gia tự trọng." Lê Hoa nói chuyện không chút khách khí, sau đó uốn gối xoay người vào trong, phân phó bà tử đóng cửa lớn lại.

Nhìn cánh cửa đóng chặt, Diệp Cẩm Bạc như bị ăn hoàng liên (1), cả người chua xót. Hắn bị bệnh mấy ngày, mắt trông mong hy vọng Ngũ muội muội ghé thăm, nhưng đừng nói là tự mình tới, ngay cả bà từ nha đầu cũng không thấy tới.

Hắn biết chuyện hôm đó là do bản thân đường đột, còn không phải là uống rượu làm vậy sao? Hơn nữa một câu hắn cũng chưa để lộ, tuy mẫu thân sớm đã hạ lệnh cấm, nhưng càng ngày tình cảm của hắn dành cho nàng không thể khống chế được.

Nàng sao có thể nhẫn tâm như vậy?

Lột sạch đồ, vứt hẳn ở ngoài cả đêm không nói, ngay cả khi hắn bị bệnh phải nằm liệt giường cũng không tới thăm.

Hôm nay tinh thần vừa tốt lên một chút, hắn cường chống chính mình tới đây, nhưng nàng ngay cả cửa lớn cũng không cho hắn vào.

Trong lòng Diệp Cẩm Bạc thật sự vô cùng chua xót.

"Thiếu gia, hay là về đi." Gia đình Tư Tiên nhìn khuôn mặt tái nhợt của Diệp Cẩm Bạc, không khỏi lo lắng.

Diệp Cẩm Bạc ngẩng ra cả nửa ngày mới xoay người: "Ừ, về đi."

Nán lòng thoát chí khiến bệnh tình lại nặng thêm, Kỳ thị vừa nghe tin liền lập tức trở về Tề Huy viện.

"Nghe nói sau khi Tam thiếu gia tới Hải Đường uyển, lúc trở về thì bị bệnh lại." Vừa vào phòng, Trần ma ma lập tức bẩm báo.

"Lại là nha đầu chết tiết kia!" Kỳ thị tức giận mắng một câu.

"Ngũ tiểu thư không chịu gặp Tam thiếu gia, Tam thiếu gia đứng chờ ngoài cửa một lúc mới trở về."

"Muội muội sao có thể không để ý tới đường huynh của mình chứ hả?" Từ nhỏ Diệp Cẩm Bạc đã đối tốt với Dung Hoa, Kỳ thị vô cùng mất hứng, tuy không thể trực tiếp ngăn cản nhưng rốt cuộc bọn họ vẫn là đường huynh muội.

"Phu nhân..." Trần ma ma định nói gì đó, nhưng lại đè ép hoài nghi trong lòng, uyển chuyển nói, "Ngũ tiểu thư từ nhỏ đã không có cha, bị mẫu thân vứt bỏ, Tam thiếu gia thiện tâm nên thương tiếc tiểu thư vài phần thôi."

"Bạc Nhi mang bệnh tật trên người tới gặp nha đầu kia, nó thì hay rồi, ngay cả cửa cũng không cho vào." Nhi tử của mình đương nhiên là tốt nhất, nha đầu chết tiết kia chắc chắn là kẻ lạnh lùng! Kỳ thị không nghĩ ngờ hắn, chỉ mắng Dung Hoa.

"Cũng nhờ phu nhân dạy bảo tốt."

Nghe vậy Kỳ thị cũng nguôi ngoai đôi chút, ha ha cười: "Ta chỉ hy vọng huynh đệ bọn chúng sang năm có thể đỗ đạt cao trung rồi sớm định hôn sự, tới lúc đó ta cũng có thể ngồi chờ bồng cháu." Dứt lời, Kỳ thị lại hỏi, "Đúng rồi, chuyện ta kêu ma ma hỏi thăm đã có tin gì chưa?"

"Hiện tại thì chưa, qua khoảng hai ngày nữa sẽ có."

"Ừm, mấy tháng nữa là tới tuyển tú, nên sớm mời người về phủ, để Châu Nhi cẩn thận chuẩn bị." Kỳ thị dặn dò một câu.

Qua mấy ngày, Kỳ thị mời được ma ma họ Khúc tới Diệp phủ. Khúc ma ma trông rất hiền từ, hòa ái dễ gần, đã từng ở trong cung hầu hạ Tề Quý phi.

"Châu Nhi, mau qua chào Khúc ma ma đi." Kỳ thị cười nói.

"Khúc ma ma." Diệp Di Châu đứng lên.

"Tiểu thư khách khí rồi." Khúc ma ma vội tránh người, ánh mắt thăm quan sát dáng người quyến rũ của Diệp Di Châu, khóe miệng mang theo ý cười.

Trò chuyện thêm một lát, Khúc ma ma liền đi theo Diệp Di Châu về Trà Tương cư.

.....

"Khúc ma ma trước kia từng hầu hạ Tề Quý phi, mị thuật vô cùng am hiểu." Túy Đồng bẩm báo.

Mị thuật?

Dung Hoa không khỏi bật cười.

Kỳ thị mời Khúc ma ma này tới dạy dỗ Diệp Di Nguyệt là muốn biến nàng ta thành bộ dáng lăng lợ giống kỹ nữ sao? Thật không còn gì để nói.

"Tiểu thư, đây là đồ công tử sai người đưa tới." Lưu Tô vào phòng, đưa cho Dung Hoa một hộp gấm nhỏ.

Dung Hoa cúi tay nhận lấy, bên trong là một phong thơ, còn cả khế ước nhà đất, bên trên có viết tên của nàng. Vị trí chính là nơi chỗ giao của thành

Đông và thành Nam.

Đông quý tây phú, nơi này rất tốt.

Chu Hành đem tình hình nhà cửa cùng mọi chuyện cẩn thận nói trong phong thơ đó.

Xem xong, Dung Hoa mới nói với Lưu Tô: "Ta không thể ra ngoài được, vất vả cho Liễu công tử rồi."

Nếu đã là Chiêu Vương, lại có Lâu Ngọc Lâu trước mắt, nàng chẳng lẽ còn không tin vào năng lực của y nữa sao?

Lâu Ngoại Lâu còn đang tu sửa, nhà cửa bên kia cũng đang khua chiêng gõ mõ tiến hành, rất nhanh Hà Vũ cũng có tin tức.

Vị trí cửa hàng vô cùng thuận lợi, mặt tiền thì khỏi bàn, Hà Vũ chỉ dùng ba trăm lượng đã có thể mua được một chỗ ở Vân Hòa, là đoạn đường phố xá sầm uất. Hắn mời một chương quầy và tiểu nhị về, số tiền còn lại để dành cho việc khẩn cấp.

Dung Hoa không ra ngoài xem, nghe Hà Vũ bẩm báo xong liền giao toàn quyền cho hắn xử lý.

.....

Từ sau khi Khúc ma ma tới, Diệp Di Châu càng ngày càng vũ mị động lòng người, Kỳ thị vô cùng cao hứng, cảm thấy cuối cùng cũng không đem nén bạc vứt xuống sông, bên phía cho vay nặng lãi cũng giúp bà ta nếm được mật ngọt, lá gan này càng lớn, ngay chỉ chi phí sinh hoạt trong phủ cũng dần chuyển sang bên ngoài.

Sau đêm đó, trong lòng Diệp Di Nguyệt hận Dung Hoa tới chết, nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng chuột sợ mèo, vừa nhìn thấy nàng liền bỏ trốn.

Trước sự thay đổi của Diệp Di Châu, nàng ta cũng vô cùng hâm mộ, nhưng đó dù sao cũng là ma ma Kỳ thị mời riêng về cho Diệp Di Châu, nàng ta cho dù rất muốn cũng không dám mở miệng, chỉ biết im lặng thuận theo.

Chuyện Lưu Tô điều tra không bao lâu liền có kết quả, tư liệu đựng trong sáu cái hòm, không chỉ có người trong Bạch gia mà còn gia sản, kế hoạch trong ba năm tiếp theo. Có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Dung Hoa lập tức vui đầu vào đọc.

Đào mất đã tới mùa Đông, thời tiết trở nên lạnh lẽo.

Hôm nay tuyết rơi, Dung Hoa vừa thỉnh an Diệp lão phu nhân xong đang muốn trở về Hải Đường uyển, trên đường bất giác dừng lại, nhú mây nhìn Ngọc di nương ở xa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Chuyện xấu

Nụ hoa đã bắt đầu nảy mầm trên cành mai, cảnh tượng hồng mai trong tuyết trắng quả thật động lòng người.

Dung Hoa dừng bước, nhìn Ngọc di nương.

Hôm nay Ngọc di nương một thân y phục màu hồng, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng màu lam, làn da hồng nhuận, gương mặt vì mang hài tử mà tròn trịa hơn, bụng hiện tại cũng đã nhô ra một phần.

Ngọc di nương được Tổ Lan và Lan di nương dìu đi dạo, chưa từng nhìn thấy chủ tử ba người Dung Hoa.

"Ngũ tiểu thư." Tổ Lan khẽ gọi.

"Ngũ tiểu thư." Ngọc di nương quay đầu, tươi cười trên mặt càng sâu.

"Ngũ tiểu thư." Lan di nương cũng gọi nàng một tiếng.

Dung Hoa mỉm cười nhìn ba người bọn họ.

Có thứ gì đó lóe lên trong đầu. Là Kỳ thị nhẫn nhịn lâu như vậy, cuối cùng không chờ được nữa sao?

Hay là...

Dung Hoa nhìn Lan di nương, đây có phải là một người khác hay không? Hay là bản thân quá đa tâm?

"Sao đi nương lại có hứng ra ngoài vậy? Tuy đi dạo tốt rất tốt, nhưng thân mình người hiện tại nặng nề, cũng nên cẩn thận một chút." Dung Hoa mỉm cười nhìn Ngọc đi nương.

Trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, mấy tháng qua, Ngọc đi nương rất ít ra cửa, mà bản thân nàng cũng không tiếp xúc với nàng ta. Hiện tại thời tiết đang lạnh, nàng tại sao lại định phải Ngọc đi nương trên đường về Hải Đường uyển chứ?

Ngọc đi nương cũng cười, hòa ái đáp: "Đa tạ Ngũ tiểu thư quan tâm, tiện thiếp cũng là thấy thời tiết tốt hơn nên ra ngoài đi dạo. Lâu rồi không gặp tiểu thư, tiểu thư vẫn tốt chứ?"

"Đa tạ đi nương quan tâm, ta vẫn ổn." Dung Hoa cười trả lời, ánh mắt lại nhìn Tô Lan bên cạnh, tiếp tục, "Hôm nay trời lạnh, sao đi nương không mang thêm vài người cùng ra ngoài?"

Ngọc đi nương không phải kẻ ngốc, mấy tháng qua chưa từng buông bỏ phòng bị, mà Tô Lan và Tô Ngọc đều là tâm phúc của nàng ta, được nàng ta vô cùng tín nhiệm, cho nên nàng nhún mày lập tức nhìn Lan đi nương.

Là nàng ta... Hai ngày nay cố ý vô tình nhắc tới hoa mai nở rộ trong vườn, cho nên bản thân mới nổi tâm tư ra đây! Ngọc đi nương kìm nén tức giận, vẫn tươi cười nhìn Diệp Dung Hoa: "Mấy ngày nay không ra khỏi phòng, hôm trước lại nghe nói hoa mai sắp nở nên tiện thiếp mới tới đây xem, thuận tiện đi dạo giải sầu một chút. Tiện thiếp ra ngoài cũng lâu rồi, có chút mệt mỏi, không quấy rầy Ngũ tiểu thư nữa, xin cáo từ trước."

"Đi nương cẩn thận." Dung Hoa gật đầu.

Quả nhiên là người thông minh, chỉ nghe một câu liền hiểu.

"Khó lắm mới ra đây một chuyến, nếu đi nương đã tới đây, chỉ bằng hái mấy cành mai về cắm trong phòng đi!" Tô Lan đề nghị.

Lan đi nương lập tức gật đầu tán đồng: "Đúng vậy, hái một ít về đặt trong phòng, vừa đẹp lại tao nhã, ở đây đã có ta và Ngũ tiểu thư, người đi đi."

Dung Hoa nhìn bà ta, khẽ cười.

Vừa rồi là hoài nghi, hiện tại là khẳng định! Ngọc đi nương lập tức từ chối: "Ta mệt rồi, hoa mai này hái khi nào cũng được, sao nhất thiết phải là hiện tại? Về phòng trước rồi kêu tiểu nha đầu quay lại hái đi."

Tô Lan vội cúi đầu: "Vâng, là nô tỳ nhiều lời, nô tỳ đỡ đi nương về phòng ngay." Nói xong, nàng ta liền cẩn thận đỡ Ngọc đi nương.

"Vậy thì về đi." Lan đi nương cũng vội đỡ tay còn lại của Ngọc đi nương.

Hai người cẩn thận dìu nàng về Lại Ngọc các, nhưng sự cố lại xảy ra ngay lúc đi qua ngang qua Dung Hoa, Ngọc đi nương trượt chân, ngã khụy xuống đất.

"Đi nương." Tô Lan lập tức đuổi tay đỡ nàng, nhưng sức lực không đủ, cuối cùng cùng nàng ngã nhào xuống đất.

Sự tình phát sinh quá nhanh!

Lan đi nương vội che miệng hét lên một tiếng.

Dung Hoa đang đi về phía trước, nghe động tĩnh liền quay đầu, nhanh chóng phản phó Túy Đồng: "Mau gọi người tới, lập tức mời đại phu tới Lại Ngọc các." Nói xong, nàng đi tới, "Ngọc đi nương, người thế nào rồi?"

Ngọc đi nương dựa vào Tô Lan, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy, nói: "Ngũ tiểu thư, cứu hải tử, cứu hải tử của ta."

Dung Hoa đưa mắt nhìn phần váy bị nhiễm máu tươi bên dưới, bình tĩnh đáp: "Trước mắt đừng cử động, lập tức sẽ có người tới thôi."

"Đi nương, đi nương, đều do nô tỳ đáng chết, không đỡ được người." Cả người Tô Lan ở dưới bị coi như tấm đệm, đau đớn tới sắc mặt thay đổi nhưng không dám rên rỉ, chỉ khóc lóc cầu xin Dung Hoa, "Ngũ tiểu thư, người cứu đi nương đi."

"Đều do ta không tốt, Ngọc tỷ tỷ, đều do ta không tốt." Lan đi nương hoàn hồn, nước mắt rơi xuống như mưa, vội vàng cúi người muốn đỡ Ngọc đi nương.

"Không được nhúc nhích." Dung Hoa lạnh giọng quát.

Nếu cử động, tình hình có thể càng nghiêm trọng hơn.

Máu tươi bên dưới đã thấm đỏ nền tuyết, vô cùng chói mắt.

Động tác của Túy Đồng vô cùng mau lẹ, rất nhanh đã kêu mấy bà tử tới. Dung Hoa thở phào một hơi, vội gọi: "Tới đây."

Mấy bà tử vừa thấy Ngọc đi nương liền sợ run người, nhưng dù sao cũng đã có kinh nghiệm nên cẩn thận nâng Ngọc đi nương đặt lên cán, lót hai chân

cho nàng.

"Di nương, di nương..." Tổ Lan khóc lóc.

Ngọc di nương đau tới chết đi sống lại, hoàn toàn không có sức lực chú ý nàng ta.

Dung Hoa lạnh lùng nhìn Lan di nương, sau đó phân phó mấy bà tử: "Đưa di nương về cẩn thận."

Mấy bà tử gặt đầu rồi nâng Ngọc di nương về Lại Ngọc các, Lan di nương và Tổ Lan cũng nhanh chóng đi theo.

Dung Hoa lại sai người xử lý vết máu dưới đất, sau đó cùng Túy Đồng và Lưu Tô trở về Hải Đường uyển.

Tin tức rất nhanh đã lan đi, Diệp lão phu nhân lo lắng hỏi: "Sao lại thế này? Đang êm đẹp sao lại té ngã? Đại phu đâu? Mời đại phu chữa?" Tuy là hải tử trong bụng di nương nhưng đó rốt cuộc vẫn là cốt nhục của Diệp gia.

Lý ma ma vội khuyên: "Lão phu nhân, người đừng sốt ruột, đại phu nói cái thai của Ngọc di nương đã ổn định. Lúc này trời lạnh, lão phu nhân cứ an tâm ở trong phòng đi, lão nô lập tức qua đó xem thử."

"Ừ." Diệp lão phu nhân gặt đầu, "Bà mau đi đi, cần thuốc gì cứ tới kho lấy."

.....

Rất nhanh, Lý ma ma đã mang nước mắt nước mũi chạy về, còn chưa kịp mở miệng đã nghe Kỷ thị đi theo lên tiếng: "Mẫu thân, là con dâu không chăm sóc muội muội tốt."

Diệp lão phu nhân ngậy người, đưa mắt nhìn Lý ma ma.

Lý ma ma chưa xót đáp: "Hải tử không giữ được, là một nam hài."

Sắc mặt Diệp lão phu nhân trắng bệch, ngã ngồi xuống ghế: "Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Âm chỉ

"Mẫu thân, đều do con dâu sơ sẩy!" Kỷ thị tự trách.

Một tôn tử cứ thế đã không còn!

Diệp lão phu nhân tức giận: "Không phải đại phu nói cái thai vẫn rất tốt sao? Sao lại xảy ra chuyện? Kê hầu đâu? Diệp gia ta nuôi bọn họ để làm gì?"

"Hôm nay Ngọc di nương chỉ mang theo Tổ Lan và Lan di nương bên cạnh, nghe nói là ra vườn đi dạo một lát, cũng may khi đó có mặt Ngũ nha đầu, con bé kịp thời gọi người đưa muội ấy về Lại Ngọc các." Kỷ thị đáp, "Đám nha đầu của Lại Ngọc các đang ở bên ngoài."

"Sao chỉ dẫn theo hai người? Ngũ nha đầu? Chuyện này liên quan gì tới tôi?" Diệp lão phu nhân nhíu mày càng chặt, "Kêu bọn chúng vào!"

Lý ma ma vội ra ngoài gọi người vào trong.

"Ngũ nha đầu từ chỗ mẫu thân về Hải Đường uyển, đúng lúc gặp Ngọc di nương đang ngắm mai." Hai mắt Kỷ thị đỏ ừng, đưa tay cầm khăn xoa xoa, "Là con dâu không chiếu cố muội ấy tốt."

"Bên Ngọc di nương đã có người chăm sóc chưa?" Thật lòng hay giả ý, Diệp lão phu nhân chỉ cần nhìn một cái liền biết.

"Vâng, con dâu đã kêu Hương Vân ở đó."

Lý ma ma nhanh chóng dẫn người vào phòng, chúng nha đầu lập tức quỳ xuống đất.

"Ngươi hỏi đi." Diệp lão phu nhân nói.

"Vâng." Kỷ thị đáp, trong lòng không giấu được giấu được thoải mái, cục đá đè nặng mấy tháng này cuối cùng cũng gỡ xuống được.

Cục thịt kia rốt cuộc cũng mất, chỉ tiếc là hồ ly tinh kia không chết theo!

Kỷ thị hoàn hồn, đưa mắt nhìn Lan di nương đang quỳ dưới đất: "Lan di nương, muội mau kể lại sự tình hôm nay xem. Nha đầu kia không biết chuyện, nhưng muội là người từng trải, nặng nhẹ chẳng lẽ còn không biết sao? Thời tiết lạnh như vậy sao lại đưa Ngọc di nương ra ngoài, hơn nữa bên cạnh chỉ có mình muội và Tổ Lan hả?"

Chất vấn này, Lan di nương đương nhiên là người đứng chịu mũi sào.

"Là sơ sót của tiện thiếp, tiện thiếp tội đáng chết vạn lần." Lan di nương nức nở, "Hôm nay Tổ Ngọc không ở đây, tiện thiếp ban đầu muốn kêu thêm vài nha đầu nữa, nhưng Ngọc di nương lại nói không sao... Hơn nữa đại phu lại nói cái thai trong bụng Ngọc di nương vô cùng ổn định... Lúc đó vô tình gặp Ngũ tiểu thư, Ngọc di nương và nàng ấy nói chuyện mấy câu liền muốn về phòng, tiện thiếp và Tổ Lan đỡ hai bên, không ngờ vừa xoay người, đụng phải Ngũ tiểu thư liền xảy ra chuyện..."

Nha đầu chết tiệt kia dám ra tay với Nguyệt Nhi! Lần này xem ả ta còn yên ổn hay không!

Lời này tuy không chỉ thẳng Dung Hoa nhưng trong lòng Kỷ thị không khỏi khẽ cười, lần này Ngọc di nương sảy thai, hơn nữa còn hất nước bẩn lên người Ngũ nha đầu, thật đúng là nhất tiễn song điêu!

Tuy nếu đưa nàng ta vào cung tuyền tú, Diệp gia sẽ hưởng lợi rất nhiều, nhưng nha đầu đó tính tình lại quá ương ngạnh, hiện tại xảy ra chuyện... Thật sự là đại khoái nhân tâm.

Diệp lão phu nhân đưa mắt nhìn Kỷ thị, nhú mày.

"Nếu muội đã ở cạnh chăm sóc Ngọc di nương, đáng lẽ phải chu đáo hơn một chút..." Kỷ thị trách mắng Lan di nương một câu, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Tổ Lan, "Tiện nhân vô dụng!"

Tổ Lan nức nở: "Nô tỳ đáng chết, là nô tỳ không hầu hạ di nương chu toàn, để di nương trượt chân là lỗi của nô tỳ."

Nha đầu chết tiệt, bản thân đã chừa cho cây thang, nàng ta chỉ cần hòa theo là được, thế mà... Lan di nương giận tới mức muốn xoay người tát nàng ta một cái.

Kỷ thị cũng tức giận trừng mắt nhìn Tổ Lan.

Mà những người còn lại quỳ dưới đất đều kêu oan uổng.

Nghĩ nghĩ, Lan di nương lại nói: "Lão phu nhân, phu nhân, Ngọc di nương tuy bị trượt chân, nhưng trượt chân thì chắc chắn sẽ té ngã sao? Huống hồ khi đó tiện thiếp và Tổ Lan đã dìu ở hai bên trái phải..." Lan di nương quay đầu nhìn Tổ Lan, "Tổ Lan, có phải khi đó ngươi không chú ý nên không đỡ kịp không?"

Kỷ thị cũng nhìn Tổ Lan: "Rốt cuộc là chuyện thế nào? Ngươi còn không mau thành thật."

Cả người Tổ Lan run lên, lắp bắp: "Là nô tỳ không chăm sóc di nương, là lỗi của nô tỳ..."

Lan di nương tức tới hộc máu.

Kỷ thị giận tới nghiêng răng nghiêng lợi: "Người đâu, lôi ra ngoài đánh cho ta."

Lập tức có hai bà tử đi vào lôi Tổ Lan ra ngoài, rất nhanh ngoài sân truyền tới tiếng đánh, còn cả tiếng nức nở của Tổ Lan.

Người quỳ trong phòng nhìn không được mà run rẩy, không dám hé răng.

"Tất thờ rồi." Chỉ chốc lát sau, một bà tử vào phòng bẩm báo.

Diệp lão phu nhân này giờ không nói gì cũng nhú mày lại.

Trái tim Kỷ thị nhảy dựng lên, vội vàng phát tay kêu bà tử đi xử lý, sau đó lại đưa mắt nhìn đám người quỳ dưới đất, ánh mắt dừng lại trên người Lan di nương.

Lan di nương vẫn khóc lóc nức nở, một mực ám chỉ Diệp Dung Hoa. Những người còn lại đều cúi đầu kêu oan.

Diệp lão phu nhân trầm giọng: "Oan uổng? Điều oan uổng đúng không? Dẫn tất cả tới phòng cũi, ta thật muốn xem các ngươi còn mạnh mẽ đến khi nào?"

"Vâng." Lý ma ma vội kêu người kéo tất cả xuống.

Trong lòng Kỷ thị vô cùng cao hứng, nhưng trên mặt vẫn lộ ra một tia lo lắng: "Mẫu thân, vậy Ngũ nha đầu..."

"Diệu Châu, kêu người đi gọi nha đầu bên cạnh Ngũ tiểu thư tới."

.....

"Ừ, người nghĩ cách mua mấy căn nhà, cửa hàng này cho ta." Dung Hoa khoanh mấy vòng trên án đồ, đưa cho Luru Tô.

Tư liệu của Bạch gia nàng đã xem xong, tuy là kẻ địch nhưng nàng vẫn nhìn không được mà cảm thán, Bạch Lãm này quả nhiên trời sinh có khả năng buôn bán. Nếu không phải có vài chỗ sơ hở, nàng thật sự đã cho rằng Bạch Lãm cũng giống nàng xuyên không tới đây, hoặc là có người xuyên không tới giúp đỡ hẳn.

Không chỉ có thiên phú, Bạch Lãm còn có quyết đoán.

Kế hoạch ba năm sắp tới của Bạch gia là dời trọng tâm tới kinh thành, hoặc nói trắng ra, hẳn muốn biến kinh thành thành một địa bàn khác của Bạch gia.

Dung Hoa cúi đầu nhìn nhìn, lại nói: "Trừ mấy nơi này, những nơi khác nếu mua được cứ thu mua hết, chuyện này người mau đi làm đi."

Tuy nói là kế hoạch ba năm, nhưng người Bạch gia sợ rằng đã bắt đầu xuống tay hành động.

Luru Tô lập tức gật đầu.

Vừa thu dọn xong án đồ, xoa xoa cái cổ đau nhức, Dung Hoa mới ngẩng đầu nhìn Túy Đồng, hỏi: "Tình hình bên Ngọc di nương thế nào rồi?"

Túy Đồng ra sau vỗ vai cho nàng, đáp: "Không giữ được hài tử, người lớn thì không sao."

Dung Hoa nhìn không được mà mắng: "Thật táng tận lương tâm." Ngay cả một hài tử còn chưa chào đời cũng không chịu buông tha.

Lan di nương? Kỳ thị? Tay hai người bọn họ sợ là không được sạch sẽ.

"Tiểu thư, lão phu nhân cho gọi Túy Đồng và Luru Tô." Lê Hoa đẩy cửa vào, bẩm báo.

Quả nhiên đầu mũi giáo vẫn chỉ về hướng nàng! Ánh mắt Dung Hoa lập tức hiện lên tia lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Trố mắt

"Vậy hai người qua đó đi."

"Vâng, nô tỳ đi một lát rồi về." Túy Đồng gật đầu, sau đó Luru Tô rời khỏi thư phòng.

"Tiểu thư, có việc gì không? Nghe nói Tô Lan mất rồi." Sắc mặt Lê Hoa trắng bệch, nàng thật sự lo Túy Đồng và Luru Tô một đi không trở về, tiểu thư là chủ tử chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện, như mạng của nha đầu chỉ nhỏ bé như con kiến.

"Không sao đâu, đừng lo lắng." Dung Hoa cười cười. "Giúp ta mài mực đi." Chỉ gọi Túy Đồng và Luru Tô là vì bận tâm tới danh dự của nàng, dù sao hài tử của di nương bá phụ cũng không liên quan tới bản thân. Và lại, Túy Đồng và Luru Tô cũng không phải loại người dễ bị khi dễ.

Túy Đồng và Luru Tô vừa tới nơi, nha đầu canh cửa liền xốc màn mời hai người vào.

Túy Đồng Luru Tô hành lễ đứng mực: "Nô tỳ thỉnh an lão phu nhân, phu nhân."

"Hai người nói đi, hôm nay ở vườn mai rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Kỳ thị lạnh giọng, "Một chữ cũng không được giấu diếm, nếu không loạn côn đánh chết!"

Diệp lão phu nhân không nói gì, nhưng ánh mắt lại âm trầm quan sát hai nha đầu trước mắt, chỉ cần việc này liên quan tới Ngũ nha đầu, bà ta sẽ lập tức xử lý bọn họ! Diệp gia nuôi dưỡng một cô nương suốt mười mấy năm, đương nhiên không thể vì chuyện này mà hủy hoại thanh danh.

"Vâng, lão phu nhân, phu nhân." Túy Đồng gật đầu, sau đó cẩn thận kể lại sự tình khi đó.

"Chẳng lẽ việc này thật sự là ngoài ý muốn sao?" Nghe xong, Kỳ thị quay đầu nhìn Diệp lão phu nhân.

Diệp lão phu nhân không để ý bà ta, chỉ nhìn Túy Đồng và Luru Tô, hỏi: "Còn gì nữa không?"

"Có." Luru Tô lên tiếng, "Nô tỳ thấy Lan di nương đẩy Ngọc di nương." Tuy động tác rất nhỏ, nhưng tuyệt đối không giấu được đôi mắt của nàng và Túy Đồng.

Một câu khiến tất cả đều sợ ngầy người, Lan di nương đứng bên cạnh nghe xong sắc mặt liền trắng bệch, lập tức ngẩng đầu nhìn Lư Tô, khóc lóc quý xuống: "Lão phu nhân, phu nhân mình giám, tiện thiếp... Tiện thiếp sao có thể táng tận lương tâm, làm ra loại chuyện thiên lôi đánh chết như vậy?"

Trong mắt Kỷ thị xẹt quá ý cười, hỏi lại: "Người thấy rõ sao?"

"Vâng." Lư Tô không nhiều lời, chỉ đáp một tiếng.

"Lão phu nhân, phu nhân, tiện thiếp bị oan." Lan di nương vừa khóc vừa duỗi tay chỉ vào Lư Tô, "Nha đầu chết tiết người, ta và người không có thù oán, người sao có thể vu oan cho ta? Người không sợ báo ứng hay sao? Người vì sao lại vu oan cho ta cơ chứ? Có phải người đã làm ra chuyện không nên làm, lúc này lại đem nước bẩn hắt lên người ta không? Hay là người đang giúp đỡ ai đó?"

Giúp đỡ, đương nhiên là che giấu việc xấu cho chủ tử, mũi giáo lại chỉ thẳng vào Diệp Dung Hoa.

Trong lòng Kỷ thị đặc biệt cao hứng, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh giọng hét một tiếng: "Lan di nương."

Lan di nương lập tức cầm miệng, nước mắt cứ ào ào rơi xuống: "Cầu lão phu nhân, phu nhân làm chủ cho tiện thiếp, mấy ngày qua, nửa điểm tiện thiếp cũng không dám lơ lửng, mọi chuyện đều vì mong Ngọc di nương bình an sinh một hài tử khỏe mạnh... Tiện thiếp... Thật sự bị oan."

"Đúng vậy, mấy ngày nay Lan di nương thật sự rất tận tâm, ngay cả ngủ cũng ngủ cạnh phòng của Ngọc di nương." Kỷ thị gật đầu nói với Diệp lão phu nhân, chứng minh Lan di nương luôn tận lực chăm sóc Ngọc di nương.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân vẫn vô cùng âm trầm.

Kỷ thị thăm quan sát biểu cảm của Diệp lão phu nhân, sau đó trừng mắt nhìn Lư Tô, trầm giọng: "Còn không nói thật? Vì sao lại bôi nhọ Lan di nương?"

"Lão phu nhân, phu nhân, oan uổng quá." Lan di nương khóc lóc càng thêm ủy khuất.

"Oan uổng?" Lư Tô bỗng nhiên đứng lên, đi tới trước mặt Lan di nương.

"Người... Người muốn làm gì? Lão phu nhân và phu nhân đang ở đây, người dám to gan sao?"

"Ta chỉ muốn nói với người rằng..." Lư Tô duỗi tay giật cây trâm vàng trên đầu nàng ta xuống, "Chẳng qua là một di nương nhỏ nhoi, vậy mà dám hắt nước bẩn lên người tiểu thư nhà ta!"

Nói xong, cây trâm cứ thế bị quăng xuống đất.

Lan di nương hoảng sợ nhìn tay Lư Tô, thân mình nhịn không được mà run rẩy.

Kỷ thị và Diệp lão phu nhân cũng hít vào một hơi thật sâu, đó rõ ràng là kim trâm bằng vàng!

Đám người Lý ma ma cũng ghen hòng, ngo ngác nhìn Lư Tô.

Qua nửa ngày Kỷ thị mới hoàn hồn, bà ta nuốt nước bọt, quát: "Làm gì vậy hả? Ở trước mặt lão phu nhân, người dám lỗ mãng vậy sao?"

Lư Tô thản nhiên trở về vị trí cũ.

Túy Đồng không chút hoang mang, nói: "Lão phu nhân, phu nhân, tiểu thư không thể rời nô tỳ và Lư Tô, nếu hai người không còn chuyện gì khác, vậy chúng nô tỳ xin cáo từ."

Diệp lão phu nhân ổn định tâm thần, vội phát tay: "Ừ, về đi, cố gắng hầu hạ tiểu thư nhà người."

Chờ bọn họ ra khỏi phòng, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Đây là gì chứ? Kỷ thị tuy không cam lòng nhưng lại không dám ngăn cản: "Mẫu thân..."

Lan di nương vẫn còn kinh hoàng, lúc này mới gào lên: "Lão phu nhân, phu nhân..."

"Im miệng!" Diệp lão phu nhân quát.

Cả người Lan di nương run lên, không dám hé răng.

"Chuyện này người điều tra đi, ta mệt rồi." Diệp lão phu nhân đuổi mọi người ra ngoài, chỉ giữ một mình Lý ma ma, "Bà đi điều tra xem nha đầu kia có lai lịch gì, còn chuyện hôm nay nữa, tra rõ cho ta."

Lan di nương là do Kỷ thị cố tình điều qua chăm sóc Ngọc di nương, mấy ngày nay nàng ta đặc biệt tận tâm, với ăn mặc của Ngọc di nương đều vô cùng cẩn thận. Hiện tại tôn tử không còn, nha đầu Tổ Lan cũng chết, mà nàng ta mỗi câu mỗi chữ đều chỉ cháu gái của mình. Tuy không thích cháu gái này,

nhưng bà cũng không phải kẻ không phân biệt thị phi trắng đen, một tiểu thư nhị phòng sao phải đi hại hài tử trong bụng di nương của đại phòng chứ?

Tổ Lan đã chết, lúc này chỉ còn lại Lan di nương và chủ tớ Dung nha đầu. Hiện tại chỉ có điều tra mới làm sáng tỏ việc này.

.....

Trở về Hải Đường uyển, Túy Đồng kể lại chuyện bên chỗ Diệp lão phu nhân. Dung Hoa gật đầu, mới nói: "Mấy tháng qua, Kỷ thị không động tay chân gì sao?"

"Dạ có." Túy Đồng đáp, "Theo nô tỳ thấy cẩn thận, Ngọc di nương mang thai kỳ thật cũng không vất vả lắm... Hài tử không còn, Kỷ thị không thể thoát khỏi quan hệ."

"Có bằng chứng không?"

"Có."

"Vậy để lộ cho tổ mẫu và đại bá biết đi."

.....

Từ nha môn trở về, vừa tới cửa Diệp Thế Lâm đã nghe được tin, sắc mặt âm trầm đi nhanh qua Lại Ngọc các.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Thịnh nộ

Sắc mặt Ngọc di nương tái nhợt, hốc mắt hồng hồng, vừa thấy Diệp Thế Lâm nước mắt liền trào ra, nhào vào lòng ngực của ông: "Lão gia, đều do tiện thiếp vô dụng, tiện thiếp không giữ được hài tử của chúng ta."

Diệp Thế Lâm vỗ lưng của nàng, thấp giọng: "Đừng khóc, cẩn thận sức khỏe của mình."

Ngọc di nương khóc tới ướt đầm vạt áo ông ta.

Diệp Thế Lâm nhìn mà trái tim cũng đau đớn: "Ngọc Nhi ngoan, đừng khóc, hài tử mất về sau sẽ có lại, chỉ cần nàng không sao thì tốt rồi..."

Ngọc di nương dù sao cũng mới sinh non, cho nên được Diệp Thế Lâm đỡ một chút đã chìm vào giấc ngủ. Ông ta cúi người chỉnh lại chăn gối cho nàng, lúc ra ngoài liền trực tiếp hỏi Hương Vân: "Đại phu nói thế nào?"

"Đại phu nói di nương chỉ cần nghỉ ngơi một đoạn thời gian thì sẽ không sao." Hương Vân thấp giọng.

Tuy là sinh non, nhưng thân thể Ngọc di nương lại không ảnh hưởng quá nhiều, mà hiện tại Diệp Thế Lâm đang nghỉ, đang êm đẹp sao có thể sảy thai cơ chứ? Càng nghĩ, ông ta càng tức giận.

Dặn dò Hương Vân mấy câu, Diệp Thế Lâm liền rời khỏi Lại Ngọc các, tới phòng của Diệp lão phu nhân.

"Lão gia." Thấy ông ta tới, Lý ma ma vội uốn gối hành lễ, chờ Diêu Châu mang trà và điểm tâm lên mới mang người lui xuống.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân đặc biệt âm trầm, chỉ nói: "Ngồi đi."

Diệp Thế Lâm ngồi đối diện bà, nói: "Là nhi tử bất hiếu, chuyện trong nhà khiến người lo lắng, thời tiết hôm nay lại lạnh như vậy, thật là lỗi của nhi tử."

Lão phu nhân thờ dài một hơi: "Việc này trách con sao? Đây vốn là chuyện của nội viện, nói tới cùng là do thể tử con quản lý không nghiêm nên mới để xảy ra chuyện đáng giận như vậy, chỉ đáng thương cho tôn tử của ta..."

"Đều do nhi tử vô dụng." Diệp Thế Lâm cũng vô cùng bi thương, chỉ biết tự an ủi, "Có lẽ nó có duyên nhưng không đủ phận với chúng ta. Mẫu thân, người đừng quá đau lòng."

Diệp lão phu nhân thờ dài, gật đầu.

Diệp Thế Lâm tới đây là muốn tìm hiểu nguyên nhân, Diệp lão cũng không có ý giấu diếm, đem toàn bộ sự tình thăm vấn hôm nay kể lại một lần.

Diệp Thế Lâm dù sao cũng là người trong quan trường nhiều năm, nghe xong liền cau mày: "Việc này vô cùng kỳ lạ, mẫu thân yên tâm, nhi tử nhất định sẽ

điều tra tới cùng."

Diệp lão phu nhân đương nhiên hiểu tâm tư của ông ta, do dự một lúc mới nói: "Con hành động bí mật một chút, đừng để người ngoài biết được." Mẫu tộc Kỳ thị là hầu môn, vạn nhân có liên quan tới Kỳ thị thì thật không tốt.

Diệp Thế Lâm gật đầu: "Nhi tử hiểu."

Người trong phòng không ít, nhưng mấy năm nay ngoại trừ con cái của chính thế Kỳ thị thì ông ta chỉ có mỗi mình Diệp Cẩm Cần do Ngọc di nương sinh dưỡng, khó khăn lắm Ngọc di nương mới hoài thai lần nữa, hiện tại hài tử không còn, ông ta đương nhiên nghi ngờ Kỳ thị. Chuyện thiếp thất trong phòng mãi không có động tĩnh, ông ta cũng nghi ngờ Kỳ thị, nhưng bà ta rốt cuộc cũng sinh cho ông hai nam một nữ, bản thân lại kiêng kị Kỳ gia, cho nên trước nay không giải quyết thẳng thừng.

Có điều chuyện lần này không giấu, hài tử trong bụng Ngọc di nương đã mang mấy tháng rồi, vì thế, ông hạ quyết tâm điều tra rõ ràng chân tướng.

Diệp lão phu nhân nói: "Ừ, trong lòng con chắc cũng hiểu được chuyện gì nên làm, chuyện gì nên buông tay. Người ở Lại Ngọc các đã bị nhốt lại, còn Lan di nương kia... Nàng ta dù sao cũng là người của nhị phòng, ta đã kêu nàng ta về phòng của mình, cũng cho người ngầm giám sát."

"Vâng, Lan di nương dù sao cũng sinh dưỡng Lục nha đầu, nhốt nàng ta cùng đám nha đầu bà tử quả thật không ổn."

Diệp lão phu nhân uống một ngụm trà: "Đúng rồi, con quen biết nhiều bên ngoài, cho người điều tra thân phận Túy Đồng và Lưu Tô, hai nha đầu bên cạnh Ngũ nha đầu đi."

Đề Lý ma ma đi tra, bà vẫn cảm thấy không an tâm. Bà ta dù sao cũng đã lớn tuổi, mà những gì nha đầu kia làm hôm nay thật sự không giống người bình thường. Hai người bọn họ vừa vào phủ, thật không biết Ngũ nha đầu đã nhặt từ đâu về nữa?

"Ngũ nha đầu, nó lại làm sao nữa vậy?" Diệp Thế Lâm thuận miệng hỏi.

"Con còn chưa biết, hôm nay nha đầu của nó giật cây trâm trên đầu Lan di nương xuống." Nhớ lại tình hình khi đó, nhịp tim của Diệp lão phu nhân cũng trở nên hỗn loạn.

Nha đầu này nếu có ác ý, nữ tử hậu trạch không phải giống như con kiến trong tay nàng ta hay sao?

"Có lẽ là người trong giang hồ biết chút võ công." Diệp Thế Lâm hoàn toàn không để bụng.

"Nhan sắc của Ngũ nha đầu... Ta lo tới lúc đó con bé không muốn, bên người lại có nha đầu như vậy, là tai họa ngầm cũng không biết chừng."

"Một nha đầu thì có thể làm ra chuyện gì? Mà Ngũ nha đầu, nó dù sao cũng là cô nương Diệp gia, được chúng ta nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, có thể công hiến cho Diệp gia là trách nhiệm của nó." Diệp Thế Lâm vốn không để tâm vào nha đầu kia, có điều vẫn an ủi Diệp lão phu nhân, "Mẫu thân yên tâm, con sẽ phái người điều tra, nếu cảm thấy không ổn, tới lúc đó tổng cô nàng ta là được."

"Con chú ý một chút." Vất vả cả ngày, Diệp lão phu nhân cũng có chút mệt mỏi, đành xoa tay, "Con trở về đi."

Thấy bà ta như vậy, Diệp Thế Lâm vội đứng dậy khom người: "Vây nhi tử xin cáo lui trước, mẫu thân nghỉ ngơi đi."

.....

Có Túy Đồng ngầm trợ giúp, Diệp Thế Lâm rất nhanh đã tra ra manh mối, là tổ yến mà Ngọc di nương ăn cùng bức tượng Tống Tử Quan Âm xảy ra vấn đề.

Mời đại phu tới kiểm tra, xác thực tổ yến bị thêm vài thứ, nước lau Tống Tử Quan âm cũng bị người ta động tay chân.

Đại phu nói những thứ này tích tụ theo thời gian, nếu còn kéo dài sẽ khiến một thi hai mạng đều mất, hiện tại Ngọc di nương không sao đã là may mắn lắm rồi!

Nghe xong, Diệp Thế Lâm vô cùng tức giận.

Tra tiếp, tổ yến và Tống Tử Quan Âm đều là đồ Diệp lão phu nhân đưa tới.

Cùng lúc, Lý ma ma cũng tra ra manh mối này, Diệp lão phu nhân giận tím mặt, cư nhiên có người động tay động chân vào đồ của bà!

Ngọc di nương là người cẩn thận, chuyện ăn uống vô cùng để tâm, cho nên mọi thứ đều đưa Tô Lan và Tô Ngọc kiểm tra, còn cả Lan di nương. Hiện tại Tô Lan đã chết, Tô Ngọc tuy bị đánh nhưng chỉ một mực kêu oan.

Mà mỗi ngày người lau chùi Tống Tử Quan Âm chính là một tiểu nha đầu tên Hoàng Oanh.

Còn tổ yến, Tô Ngọc cũng không biết gì, nhưng món này lại qua tay quá nhiều người, nguyên nhân có thể xuất phát từ trong viện của Diệp lão phu nhân.

Tiểu nha đầu Hoàng Oanh cũng không ngừng kêu oan, cuối cùng chịu không được nghiêm hình tra tấn mà mở miệng khai, nói là Hoàng Mai tỷ tỷ kêu

nàng ta làm như vậy, thuốc cũng do Hoàng Mai cung cấp.

Hoàng Mai này lại không phải là người của Kỳ thị, chẳng qua là cháu gái của Trần ma ma, cho nên người sai khiến không cần nói mọi người cũng biết.

Trong lòng Diệp lão phu nhân tuy đã có chuẩn bị, nhưng vẫn không thể kìm nén cơn giận: "Đi, đi gọi Kỳ thị tới cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Chặt đứt cánh tay đặc lực

Tâm trạng Kỳ thị mấy ngày nay đặc biệt thoải mái, bề ngoài tuy nói là điều tra chuyện của Ngọc di nương nhưng bà ta chỉ làm qua loa, dù biết bên lão phu nhân cũng có hành động nhưng bà ta cũng không để trong lòng.

Thời điểm Diệp lão phu nhân qua gọi, Dung Hoa cũng vừa lúc tới Tề Huy viện. Đồng Ngọc Lan gửi thiệp mời nàng tới Đồng phủ chơi.

"Được rồi, ta lập tức qua đó." Kỳ thị sai người đuổi khéo nha đầu lão phu nhân phái tới, sau đó mới nhìn Dung Hoa, ân cần hỏi, "Sao lại tới đây lúc này? Trời lạnh, mau uống một ly trà nóng đi."

Dung Hoa uống một ngụm, mới nói chuyện xuất phủ tới Đồng gia với Kỳ thị.

Đồng gia? Cái nhà vũ phu thô tục kia sao? Trong mắt Kỳ thị lộ tia khinh miệt, ánh mắt thăm quan sát Lưu Tô đứng sau, liền ôn hòa nói: "Nếu Đồng tiểu thư đã mời, vậy con đi đi, trời lạnh nhớ về sớm một chút."

"Vâng." Dung Hoa đưa dậy cáo từ, "Tổ mẫu còn đang chờ bá mẫu, vậy con không ở lại quấy rầy nữa."

Kỳ thị cười cười sai nha đầu tiễn nàng ra ngoài, còn mình đứng dậy vào trong thay y phục.

"Bọn họ lần này khi nào mới trả nợ?" Ra khỏi Tề Huy viện, Dung Hoa lên tiếng hỏi một câu không đầu không đuôi.

Túy Đồng trả lời: "Ngày mai."

"Vậy thu dọn đi!"

"Vâng, tiểu thư, nô tỳ sẽ sắp xếp cho bọn họ rời khỏi kinh thành." Túy Đồng đáp.

.....

Kỳ thị nhanh chóng tới viện của Diệp lão phu nhân.

Diệp lão phu nhân chỉ giữ hai tâm phúc Lý ma ma và Diệu Châu ở lại. Kỳ thị tươi cười cung kính hành lễ: "Mẫu thân."

"Ừ." Diệp lão phu nhân chỉ đáp một tiếng, vờ về chuỗi Phật châu trong tay, nhíu mi hỏi, "Tra xét mấy ngày rồi, có kết quả chưa?"

Kỳ thị đứng dậy, ngồi đối diện bà ta: "Con dâu đã tỉ mỉ điều tra suốt mấy ngày nay nhưng không tìm ra nguyên căn, mẫu thân, theo con thấy việc này là ngoài ý muốn, còn chuyện nha đầu bên Hải Đường uyển kia nói có lẽ là do hoa mắt, không phải sự thật. Lan di nương chăm sóc Ngọc di nương thế nào rõ như ban ngày, chúng ta cũng không thể vì một nha đầu vừa vào phủ mà nghi ngờ Lan di nương... Có phải không ạ? Con dâu sẽ tiếp tục điều tra, nếu có tin tức sẽ lập tức tới đây bẩm báo với người."

Lan di nương và Dung Hoa Kỳ thị đều không thích, nhưng nếu so sánh, bà ta ghét Dung Hoa hơn.

Diệp lão phu nhân đập mạnh Phật châu xuống bàn, lạnh lùng nhìn Kỳ thị: "Tra không được gì sao?"

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên căng thẳng.

Kỳ thị sợ tới mức nụ cười trên mặt cũng cứng lại, qua nửa ngày mới hoàn hồn, cuống quýt đứng lên: "Mẫu thân, là con dâu vô năng, điều tra lâu như vậy cũng không tra ra gì cả."

"Là tra không ra, hay do ngươi không dám nhận?" Tuy đó là con vợ lẽ nhưng cũng là huyết mạch của Diệp gia, điểm ghê tởm hơn là kẻ đó còn dám tính kế trên đầu của bà!

Cả người Kỳ thị run lên, nức nở: "Mẫu thân, là ai khua môi múa mép trước mặt người thế? Con dâu bị oan."

"Bị oan? Kéo người lên đây?" Diệp lão phu nhân tức giận, quát.

Lý ma ma lập tức ra ngoài kêu mấy bà tử kéo hai nha đầu Hoàng Oanh và Hoàng Mai vào.

Vừa thấy Hoàng Mai, Kỳ thị liền biết bản thân đã bại lộ, nhưng vẫn khóc lóc: "Mẫu thân, con dâu bị oan."

Sắc mặt Trần ma ma đứng sau cũng trắng như tờ giấy.

Trên người Hoàng Oanh thương tích chồng chất, Hoàng Mai cũng vậy.

"Người còn dám nói mình bị oan?" Diệp lão phu nhân ra hiệu kêu Lý ma ma đem Tổng Từ Quan Âm và tổ yến ra, giận dữ hỏi, "Hiện tại nhân chứng vật chứng đều có, người còn còn mặt mũi nói mình bị oan hả?"

Trần ma ma cũng sợ tới ứa mồ hôi lạnh, quỳ xuống: "Lão phu nhân tha mạng, là lão nô nghe người ta nói dùng thuốc lau Tổng Từ Quan Âm sẽ càng linh, phu nhân có lòng, vừa nghe lão nô nói xong liền mời đại phu tới kiểm tra, nói vô hại với người đang mang thai..."

Kỳ thị cúi đầu nghẹn ngào: "Mẫu thân, con dâu một lòng mong Ngọc di nương có thể sinh cho lão gia một hài tử khỏe mạnh... Chỉ là con dâu không ngờ tới..."

Vịt chết mỏ vẫn cứng, không chịu thừa nhận.

Diệp lão phu nhân giận tới thở dốc: "Cho nên, ta vu oan cho người?"

Kỳ thị che miệng khóc tới ủy khuất.

Diệp lão phu nhân đập mạnh xuống bàn, quát: "Lý ma ma, tra cho ta, từ trong viện tra hết cho ta."

Tổ yến của Diệp lão phu nhân trước nay đều do nha đầu nhị đẳng Hạ Hà chăm sóc, mấy tháng nay người chuyên phụ trách đưa đồ là Nhạn Châu và Hi Châu.

Hành động của Lý ma ma vô cùng nhanh, lập tức kêu bà tử đi mua, Hạ Hà, Nhạn Châu và Hi Châu tới.

Qua một hồi thẩm vấn, Hạ Hà thừa nhận tổ yến là do nàng ta ra tay, thuốc do Trần ma ma tự tay đưa!

Quả nhiên là động tay trong viện của mình! Diệp lão phu nhân âm trầm nhìn Kỳ thị.

Không đợi bà lên tiếng hỏi chuyện, Kỳ thị đã quỳ xuống: "Con dâu đáng chết! Con dâu cũng vì tính toán cho huynh muội Hoàng Nhi Bạc Nhi Châu Nhi... Mẫu thân, xin người tạm tha cho con lần này..."

Còn dám lòi ba huynh muội Diệp Cẩm Hoàng ra, Diệp lão phu nhân giận tới mức không thể giết chết Kỳ thị.

"Lão phu nhân." Lý phu nhân duỗi tay đưa ly trà cho bà, sau đó nhẹ nhàng khuyên giải.

Diệp lão phu nhân trực tiếp hất ly trà lên người Kỳ thị: "Dám tính kể trên đầu của ta hả!"

"Mẫu thân..." Kỳ thị không dám trốn tránh, đầu bị đập tới chảy máu.

Có Kỳ gia làm chỗ dựa, Hoàng Nhi và Bạc Nhi lại sắp thi kỳ thi mùa xuân! Diệp lão phu nhân trừng mắt nhìn Kỳ thị, duỗi tay chỉ đám người Trần ma ma, Hoàng Oanh, Hoàng Mai và Hạ Hà: "Kéo ra ngoài đánh chết cho ta!"

Ba nha đầu khóc lóc cầu xin: "Lão phu nhân tha mạng, lão phu nhân tha mạng."

Kỳ thị ngẩng đầu, khóc lóc: "Mẫu thân, Trần ma ma là người theo con dâu từ Kỳ gia tới, xin người giờ cao đánh khẽ, tha cho bà ấy đi." Không chỉ là vú nuôi, Trần ma ma còn là cánh tay đắc lực của bà.

Diệp lão phu nhân trừng mắt một cái, Kỳ thị không dám tiếp tục cầu tình.

"Lão nô không thể hầu hạ phu nhân nữa, phu nhân hãy tự bảo trọng." Trần ma ma rung rung nhìn Kỳ thị, đập đầu mấy cái.

"Ma ma..."

"Còn không kéo xuống!"

Lý ma ma lập tức kêu bà tử kéo bốn người ra ngoài chịu đòn, không bao lâu bà tử vào bẩm báo, nói tất cả đều đã tắt thở.

"Vứt tới bãi tha ma!" Diệp lão phu nhân phát tay, sau đó nhìn sắc mặt tái nhợt của Kỳ thị, "Đem toàn bộ sổ sách tới đây, người ở trong phòng dưỡng thương cho tốt đi."

Đây rõ ràng là đoạt quyền quản gia của Kỳ thị, giam cầm bà ta.

"Vâng." Kỳ thị cúi đầu đáp, đứng dậy cáo lui, vừa đi hai bước liền ngất xỉu tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 56: Công tử Đồng gia

Nhìn Kỳ thị ngất xỉu, Diệp lão phu nhân cũng không mềm lòng, chỉ phân phó Lý ma ma đưa người trở về, rồi mời đại phu.

Kỳ thị cao hứng tới, nhưng lại bị nâng về, Diệp Di Châu vừa nghe tin liền tới Tể Huy viện, nhưng vừa tới trước cửa đã bị người của lão phu nhân ngăn cản, không cho đi vào. Nàng ta tức giận trừng mắt: "Cầm lòng gà mà coi như lệnh tiễn sao? Hiện tại ta đi tìm tổ mẫu, lát nữa trở về sẽ xử lý các người."

Dù sao cũng là người tổ mẫu phái tới, Diệp Di Châu đương nhiên không dám ra tay, nghĩ nghĩ, nàng ta liền xoay người đi tìm Diệp lão phu nhân, lại bị Lý ma ma đuổi tay ngăn cản: "Tứ tiểu thư, lão phu nhân vừa mới nghỉ ngơi, người trở về trước đi."

"Ma ma, bà vào thông báo giúp ta một tiếng, ta thật sự đang có chuyện gấp muốn tìm tổ mẫu."

"Tứ tiểu thư trở về đi, chờ ngày mai tinh thần lão phu nhân thoải mái thì người hãy tới."

Diệp Di Châu cắn môi, không dám nổi mữa tại địa bàn của lão phu nhân, chỉ đành ngâm nước mắt quay về. Tới trước cửa, nàng ta thuận chân đá bà tử canh giữ một cái: "Cọ tới cọ lui làm gì?"

Bà tử không dám kêu đau, vội vàng quỳ xuống.

Diệp Di Châu mang theo tức giận vào phòng.

"Tiểu thư, có lẽ vì chuyện của Ngọc di nương mà lão phu nhân mới tức giận..." Khúc ma ma sớm đã đoán được ít nhiều, "Tiểu thư lo lắng cho phu nhân, nhưng việc này rốt cuộc cũng là chuyện trong phòng của lão gia, hơn nữa lão phu nhân đang nổi nóng..."

Diệp Di Châu la lên: "Không lẽ kêu ta trở mặt mặt kệ hay sao?"

Khúc ma ma lắc đầu, bình tĩnh nói: "Chờ thêm mấy ngày lão phu nhân nguôi giận, người lại đi cầu tình không phải sẽ tốt hơn sao?"

"Nếu vẫn không được?" Đây là lần đầu tiên Diệp Di Châu thấy tổ mẫu mình tức giận như vậy.

"Tiểu thư không cần lo lắng, cũng sắp tới Tết rồi, hai vị công tử cũng nên hồi phủ."

Sắc mặt Diệp Di Châu lúc này mới hòa hoãn một chút: "Ta nghe ma ma."

Bên Tể Huy viện, Kỳ thị cũng đã tỉnh lại, bà ta nằm trên giường phân phó Hương Lăng: "Người lấy hai trăm lượng bạc đưa cho người thân của ma ma, kêu bọn họ an táng bà tử tế." Tuy là chủ tử nhưng Trần ma ma cũng là vú nuôi của bà, tình cảm được nhiên không bình thường.

"Vâng, lát nữa nô tỳ sẽ tự mình một chuyến." Hương Lăng nhận lệnh, lại nói, "Phu nhân, lão phu nhân phái người tới đòi sổ sách và lệnh bài, phải làm sao đây?"

"Cứ từ chối trước, kéo dài thêm hai ngày đi."

.....

Đào mắt đã tới ngày qua Đồng phủ, Dung Hoa thu dọn thỏa đáng rồi đi nói với lão phu nhân một tiếng.

Xe ngựa từ thiên môn trực tiếp chạy tới cửa lớn Đồng gia. Dung Hoa vừa xuống xe, Đồng Ngọc Lan đã cười ha hả tiến lên đón tiếp: "Ta còn tưởng muội sẽ không tới."

Đồng Ngọc Lan tính tình ngay thẳng, cho nên Dung Hoa cũng không cần câu nệ: "Ta thật sự rất thích Đồng tỷ tỷ, Đồng tỷ tỷ đã gửi thiệp mời, sao ta lại không tới chứ?"

"Ai biết muội có lừa gạt ta hay không?" Đồng Ngọc Lan tươi cười.

Tới Đồng gia, Dung Hoa đương nhiên đi thỉnh an Đồng phu nhân trước.

Cả đoạn đường ai ai cũng khách khí, Đồng phu nhân ngồi ở chủ vị khoảng bốn mươi tuổi, áo ngoài màu xanh sẫm, dung mạo đoan chính, nụ cười hòa ái. Bên cạnh bà là một cô nương có lúm đồng tiền như hoa, vừa thấy nàng và Đồng Ngọc Lan liền đứng dậy.

Dung Hoa nhìn nàng ấy, rồi uốn gối hành lễ với Đồng phu nhân: "Gặp qua phu nhân."

"Mẫu thân, đây là muội muội Diệp gia."

"Mau đứng lên." Đồng phu nhân hiền hòa cầm tay Dung Hoa, "Trên đường có phải lạnh lắm không?"

Nàng cười lắc đầu: "Trên xe có lò sưởi, không lạnh."

"Dung Hoa muội muội, đây là Thát cô nương Từ gia." Đồng Ngọc Lan kéo tay vị cô nương kia giới thiệu với nàng.

Thát cô nương Từ gia Từ Lưu Quang? Nghe đồn Thát cô nương từ năm mười lăm tuổi thân thể suy yếu, yến hội ngày thường đều không tham gia, bây giờ gặp quả nhiên chỉ là lời đồn.

Dung Hoa cười uốn gối: "Từ cô nương."

Từ Lưu Quang đáp lễ, thân thiết nói: "Nếu muội muội đã gọi một tiếng Đồng tỷ tỷ, sao lại khách khí với ta như vậy?"

"Từ tỷ tỷ." Dung Hoa thân thiết gọi.

Đồng phu nhân khẽ cười: "Mấy đứa đi chơi đi."

Đồng Ngọc Lan cũng cười dẫn hai người cáo lui, vừa ra ngoài đã gặp một nam tử áo gấm màu lam, đầu đội ngọc quan.

"Nhị ca." Đồng Ngọc Lan gọi một tiếng.

"Lan Nhi." Công tử kia ngẩng đầu, dung mạo tuấn tú, mặt mày như gió mùa xuân, thanh nhuận thư nhả, cả người toát ra khí chất của người đọc sách. Vừa thấy Dung Hoa và Từ Lưu Quang đứng cạnh Đồng Ngọc Lan, gương mặt hân hạnh tức đỏ bừng.

"Đồng công tử."

"Từ cô nương."

Từ Lưu Quang đương nhiên là người quen của Đồng phu.

"Nhị ca, đây là muội muội Diệp gia." Đồng Ngọc Lan nhìn Diệp Dung Hoa, "Đây là Nhị ca ta."

"Đồng công tử." Nàng chào hỏi.

"Diệp cô nương." Đồng Trầm Chu đỏ mặt thi lễ, sau đó lại nhìn Đồng Ngọc Lan, nói, "Muội tiếp đãi bằng hữu của mình đi."

Nói xong, hần liền gạt đầu với Diệp Dung Hoa và Từ Lưu Quang, cất bước vào trong. Tốc độ quá nhanh khiến Dung Hoa không khỏi giật mình.

"Diệp muội muội đừng để ý, Nhị ca ta đọc sách tới ngập đầu luôn rồi. A, phụ thân mẫu thân ta đều hy vọng ta giống một tiểu thư khuê các, huynh ấy có thể dẫn binh đánh giặc, nhưng đáng tiếc..." Đồng Ngọc Lan nhún vai, đáng tiếc mọi chuyện không như mong muốn. Nàng thích giờ dạo múa kiếm, còn Nhị ca lại thích đọc mấy thứ khô khan chết người kia.

Dung Hoa biết Đại công tử Đồng gia tử trận sa trường, cho nên chỉ cười không nói gì thêm.

Đồng Ngọc Lan cũng không tiếp tục, chỉ cười nói dẫn hai người đi về phía trước.

Rất nhanh ba người đã tới viện của Đồng Ngọc Lan, trên đường Dung Hoa mới biết một tiểu thư xuất thân dòng dõi quý tộc như Thát cô nương Từ gia kỳ thật là người học y.

Nói chuyện hàn huyên mới đó đã tới giờ ngo, Đồng Ngọc Lan đột nhiên thờ dài một tiếng: "Thật ra ta muốn mời hai người tới Nhất Phẩm Cư, nhưng tiếc là không thể, nghe nói đồ ăn ở đó rất ngon."

Nhất Phẩm Cư chính là tửu lâu Chu Hành và Dung Hoa vừa mở.

Dung Hoa cười cười: "Hà tất phải tới đó ăn, nếu Đồng tỷ tỷ thích, trưa nay chúng ta ăn luôn."

Hai mắt Đồng Ngọc Lan sáng ngời, vội vàng phân phó nha đầu nghe lệnh của Dung Hoa. Chỉ chớp lát, nguyên liệu đều đã chuẩn bị đầy đủ, không có bếp lò và nồi, bọn họ đành phải dùng lò lửa thay thế. Thịt cùng ra dưa đã chuẩn bị đủ, thịt dê và thịt bò đều vô cùng mềm, hơn nữa rau dưa đã bày đầy bàn.

Dung Hoa kêu nữ đầu bếp đun nước, sau đó gấp từng món bỏ vào trong luộc, tiếp theo làm nước chấm, ăn ngon tới không kìm được.

Ba người ăn tới đồ mỡ hôi, hai má phàn đào đặc biệt kiều diễm.

Lúc trở về, Đồng Ngọc Lan còn lưu luyến kéo tay Dung Hoa và Từ Lưu Quang, nói lần sau sẽ mời hai người tới chơi nữa.

.....

Buổi tối trời đông đến sớm, thời điểm trở về Diệp phủ sắc trời đã tối đen như mực, Diệp lão phu nhân hỏi han vài câu rồi cho Dung Hoa về Hải Đường uyển.

Tâm tình Dung Hoa không tệ, vừa ngắm cảnh ven đường vừa trở về phòng.

Nhưng bên phía Tể Huy viện, Kỷ thị lại giận tới phóng ra lửa: "Người không thấy? Đi đâu?"

Hương Lăng thấp giọng trả lời: "Có người nói thấy bọn họ mấy ngày trước xách tay nai rồi đi."

"Đi đâu?" Kỷ thị dùng dùng đứng dậy, hai chân run rẩy.

Lão phu nhân còn đang chờ sổ sách.

Hiện tại phải làm sao đây?

Đây... Không phải là ép bà vào đường chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Đúng là da mặt dày!

Làm thế nào để bổ sung chỗ trống đây?

Trong tay hiện tại còn không có quá năm trăm lượng bạc.

Vấn đề là, số tiền thiếu không đơn giản là mười lượng một trăm lượng, đó là bốn vạn lượng bạc!

Chẳng lẽ phải đi bán đồ cầm cổ sao?

Nhưng lão phu nhân đang phái người trông chừng, một khi phái người ra ngoài, bên kia lập tức sẽ biết!

Lão phu nhân còn đang tức giận, nếu biết thêm chuyện này sẽ càng nổi nóng.

"Phu nhân, bên phía lão phu nhân không thể kéo dài nữa, chi bằng chúng ta đi mượn cừu phu nhân đi." Hương Lăng đề nghị.

"Không được." Kỷ thị lắc đầu.

"Hay là kêu hai vị thiếu gia nghĩ cách?"

"Cũng không được!" Kỷ thị bác bỏ, nhĩ tử của bà làm gì có nhiều tiền như vậy? Huống hồ cho vay nặng lãi là công việc bị triều đình cấm! "Ngươi tiếp tục cho người tìm bọn chúng xem."

Sao ngay thời điểm mấu chốt lại không thấy người? Chẳng lẽ... Kỷ thị càng nghĩ, trái tim càng nguội lạnh.

Hương Lăng gật đầu, lại nói: "Phu nhân, có cần đi mượn Ngũ tiểu thư không?"

Kỷ thị đưa mắt nhìn trời chiều bên ngoài cửa sổ, trầm tư một lát, quyết định: "Được, ngày mai ngươi đi xin chỉ thị của lão phu nhân, cứ nói..." Kỷ thị đột nhiên dừng lại, lắc đầu, "Tạm thời đừng quấy rầy lão phu nhân."

Hôm sau, Kỷ thị thay y phục, từ cửa sổ trong phòng men theo dãy nhà sau rồi khỏi Tể Huy viện.

Hải Đường uyển cách đây khá xa, hơn nữa thời tiết lại lạnh, trên đường cơ hồ không đụng phải người. Kỷ thị chờ bên ngoài, qua một lúc lâu mới thấy Dung Hoa, liền cười đi tới: "Dung Nhi!"

Dung Hoa giả bộ kinh ngạc mở to hai mắt: "Đại bá mẫu, người không phải đang bị bệnh sao?"

Kỷ thị nuốt lời định nói xuống, kiềng kị đưa mắt nhìn Túy Đồng và Luru Tô, sau đó mới nói: "Chỉ là bệnh nhẹ mà thôi, không đáng ngại... Dung Nhi, ta có chuyện muốn nói riêng với con."

"Đại bá mẫu, Túy Đồng và Luru Tô không phải người ngoài." Nàng khẽ cười.

Cái gì là không phải người ngoài!

Kỷ thị kiềm nén cơn giận trong lòng, thở dài một tiếng: "Hiện tại cũng chỉ có Dung Nhi mới giúp được bá mẫu."

"Nếu bá mẫu có khó khăn, tốt nhất là đi tìm tổ mẫu thương nghị, Dung Nhi không thể giúp được gì cả."

"Sao lại không thể?" Kỷ thị cười hòa ái, "Trước đây không lâu, ta không phải đã trả của hồi môn cho con rồi sao? Bá mẫu muốn mượn con chút bạc để giải quyết việc khẩn cấp, con đừng lo, ta sẽ lập tức trả lại."

"Nhiều hay ít?" Dung Hoa hỏi.

"Không nhiều lắm, chỉ là..." Kỷ thị nhìn nụ cười trên mặt của nàng, sung sướng đưa ngón tay ra dấu, "Sáu vạn lượng."

Dung Hoa khẽ cười: "Đại bá mẫu nghĩ con sẽ cho mượn sao?" Đúng là da mặt dày, đừng nói là sáu vạn, cho dù là sáu lượng nàng cũng không cho!

"Bốn vạn cũng được." Kỷ thị vội thu lại hai ngón tay, hiện tại bù vào chỗ trống trong sổ sách mới là quan trọng nhất.

"Không được!" Dung Hoa vẫn tươi cười, nhưng hai chữ nói ra lại lạnh như băng.

Kỷ thị như bị hất một chậu nước vào mặt, hy vọng thoáng chốc trở thành hư không, bà ta cả giận quát: "Người... Trương bối đã cúi đầu mở lời với người, người sao có thể không vì chút tình cảm mà nể mặt chứ?"

"Tình cảm? Giữa bá mẫu và ta có tình cảm để nói sao?" Nụ cười trên mặt Dung Hoa chưa từng thay đổi, "Chẳng lẽ bá mẫu không nhớ trước đây từng đối xử với ta thế nào sao? Người không nhớ, nhưng ta lại nhớ rất kỹ."

Cả người Kỷ thị run lên, bàn tay nắm chặt khăn lụa, trên mặt phủ kín một tầng phần nộ mà nhìn chằm chằm Dung Hoa: "Đó đã là chuyện quá khứ, chẳng lẽ lúc này người có thể giương mắt thấy chết mà không cứu hả?"

"Thấy chết mà không cứu?" Dung Hoa bật cười, "Lúc đó bá mẫu có từng nghĩ tới chuyện giờ cao đánh khẽ buông tha cho ta hay không?"

"Người không phải đã trở về nguyên vẹn rồi sao? Chuyện quá khứ coi như là ta có lỗi với người, ta ở đây dập đầu xin lỗi." Kỷ thị không muốn kéo dài chuyện xưa, vội nói, "Bá mẫu biết người thiện tâm, lần này bá mẫu thật sự có chuyện rất gấp, tương lai ta sẽ hoàn trả gấp bội."

"Bá mẫu, có câu này người đời nói rất đúng, đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma!" Nói xong, nàng bỏ Kỷ thị ở đó, xoay người cùng Túy Đồng và Luru Tô rời đi.

Kỷ thị trừng mắt nhìn theo bóng lưng của nàng, hận không thể xông tới giết nàng lập tức. Bà ta đứng nhìn nửa ngày, sau đó nhanh chóng xoay người trở về Tể Huy viện. Đi được vài bước, bà ta lại quay đầu, dữ tợn nhìn Hải Đường uyển.

Cẩn thận nghĩ lại, trong lòng Kỷ thị càng khẳng định chuyện này...

Bên cạnh nha đầu chết tiết kia lại có một nha đầu thân thủ bất phàm, chuyện này nàng ta chắc chắn không thoát khỏi quan hệ!

Nha đầu chết tiết này!

Hai mắt Kỷ thị ửng đỏ, trong miệng áp chế vị tanh nồng ngọt, đuôi tay đỡ trụ hành lang bên cạnh, qua một lúc lâu mới nâng bước tiếp tục trở về Tể Huy viện.

Kỷ thị vào sân, không đi bằng cửa sổ mà trực tiếp vào phòng bằng cửa chính.

Sân viện im ắng, Kỷ thị không nghĩ nhiều, vừa vào phòng đã thấy vẻ mặt tức giận của Diệp lão phu nhân. Hương Lãng và mấy nha đầu đang run lẩy bẩy quỳ dưới đất.

"Người tỉnh dậy lúc nào?" Diệp lão phu nhân lạnh giọng quát.

"Mẫu thân, sao người lại tới đây?" Kỷ thị hoảng sợ.

"Nếu không tới, ta thật sự không biết người không có ở đây!"

"Con dâu trong lòng buồn bực nên mới ra sau viện đi dạo." Kỷ thị khom người đáp.

"Hừ!" Diệp lão phu nhân hừ một tiếng.

Kỷ thị vội vàng quỳ xuống: "Mẫu thân bớt giận."

Nhìn gương mặt không chút huyết sắc của bà ta, lời nói của Diệp lão phu nhân cũng hòa hoãn vài phần: "Bên ngoài giá rét, người tốt nhất là ở trong phòng nghỉ ngơi đi. Nếu ta đã tới, vậy thuận tiện mang lệnh bài và sổ sách về luôn."

"Mẫu thân, sổ sách còn phải đối chiếu thêm mấy ngày." Kỷ thị vội nói.

Diệp lão phu nhân mất hứng: "Mấy ngày rồi còn chưa xong sao? Diệp Châu, Hi Châu, hai người ở lại hỗ trợ phu nhân đi."

"Bên phía con dâu đã có Hương Lăng là đủ, hơn nữa mẫu thân cũng không thể thiếu bọn họ."

Diệp lão phu nhân nhíu mày: "Đi, đem sổ sách tới cho ta! Hiện tại đi ngay!"

Kỷ thị hoảng loạn: "Mẫu thân..."

Diệp lão phu nhân trừng mắt nhìn bà ta.

Kỷ thị đương nhiên hiểu tình cảnh lúc này, lập tức té xỉu hôn mê.

.....

"Lão phu nhân đã qua đó." Lưu Tô bẩm báo.

Dung Hoa ừ một tiếng, sau đó gia chồng ngân phiếu đã chuẩn bị sẵn cùng một phong thư cho nàng: "Giao cái này cho công tử."

Hai người rời kinh thành, mỗi người một vạn lượng bạc, nàng được mười bốn vạn, mười vạn nàng để lại, bốn vạn dùng để đầu tư Cẩm Tú sơn trang.

Lưu Tô nhận lấy, xoay người rời đi.

.....

"Quay về nói với Ngũ cô nương, tranh thủ tìm thời gian ra ngoài tới thôn trang một chuyến." Chu Hành đã xem thư xong, nhưng lại không đuổi tay nhận ngân phiếu từ Lưu Tô.

Sắp tới năm mới, Chiêu Vương cũng nên "hồi kinh" rồi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Đá cho ngất xỉu

"Vâng, nô tỳ sẽ truyền đạt lại cho tiểu thư." Lưu Tô cất lại ngân phiếu, do dự một hồi mới nói, "Công tử, có một đêm, trong phủ phát hiện có người đột nhập, có lẽ do nô tỳ và Túy Đồng đang ở đó nên bọn họ không dám động thủ."

Chu Hành ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi: "Là ai?"

Lưu Tô lắc đầu: "Tiểu thư đoán là người của Bạch gia."

Y cũng đoán là Bạch Lãm, nhưng một kẻ làm ăn buôn bán lại có gan phái người đột nhập phủ đệ của mệnh quan triều đình sao?

Chu Hành khẽ nhíu mày, trầm mặc một lát mới nói: "Nếu có lần sau, các người có thể phát tín hiệu gọi người tới hỗ trợ."

"Nô tỳ thay tiểu thư tạ công tử." Hiện tại nàng là người của tiểu thư, thân là ám vệ, an toàn của chủ tử mới là quan trọng nhất! Lưu Tô hành lễ rồi xoay người trở về.

.....

Nghe Lưu Tô truyền lời, Dung Hoa không khỏi kinh ngạc: "Kêu ta tới thôn trang?"

"Vâng." Lưu Tô đáp.

Nhớ lại chuyện tin tức Chiêu Vương hồi kinh lan truyền trong kinh thành gần đây, nàng nói: "Chờ ta xin chỉ thị của tổ mẫu rồi tính."

Nói xong, nàng kêu Túy Đồng mài mực, tiếp tục cúi đầu viết.

.....

Diệp lão phu nhân đang nhàn nhã uống trà.

Nhìn đám người Diệu Châu tính toán sổ sách, cả người Kỳ thị đỏ đầy mồ hôi. Bà ta bước tới trước mặt Diệp lão phu nhân, nhẹ giọng: "Mẫu thân..."

Còn chưa dứt lời, Diệp lão phu nhân đã lên tiếng cất ngang: "Nếu thân thể không thoải mái thì về phòng nghỉ ngơi đi."

Kỳ thị mím môi: "Con dâu chỉ lo lắng mẫu thân mệt nhọc."

Diệp lão phu nhân liếc nhìn bà ta: "Ngồi đi."

Kỳ thị đành phải ngồi xuống, nhận lấy ly trà nha đầu đưa tới, trong lòng gấp tới độ như kiến bò trên chảo dầu.

Mặt trời dần lặn về Tây, nha đầu lặng lẽ thấp đèn, đám người Diệu Châu dừng lại, đứng lên: "Lão phu nhân, xong rồi."

Diệp lão phu nhân mở mắt: "Vây cảm theo đồ, về thôi."

"Lão phu nhân..." Diệu Châu định nói gì đó, nhưng lại thôi.

Diệp lão phu nhân sớm đã có nghi ngờ, bà ta liếc mắt nhìn Kỳ thị, lại hỏi Diệu Châu: "Sao vậy?"

"Đã kiểm tra xong, có điều..." Diệu Châu ngược mắt nhìn Kỳ thị, rồi cúi đầu, "Hiện tại chỉ có hai trăm lượng bạc."

"Cái gì? Hai trăm lượng bạc?" Diệp lão phu nhân cả kinh, tức giận nhìn Kỳ thị, "Sao chỉ có mấy trăm lượng bạc? Tiền từ các cửa hàng và thôn trang đâu? Nói, ngươi đem bạc để đi đâu rồi?"

Bà từ nha đầu trong phòng sợ tới mức không dám hít thở mạnh.

Kỳ thị quỳ xuống: "Mẫu thân..." Bà ta có vất hết óc cũng không tìm ra cơ phản bác.

"Mẫu thân, có chuyện gì vậy?" Diệp Thế Lâm đứng lúc vào phòng.

"Hỏi thể tử của con đi." Diệp lão phu nhân tức giận giọng tay chỉ vào mặt Kỳ thị.

"Có chuyện gì?" Diệp Thế Lâm hỏi.

"Lão gia..." Kỳ thị nức nở, ngẩng đầu, "Mẫu thân, lão gia, thiếp đem tiền trong phủ cho người ngoài mượn, qua mấy ngày nữa sẽ trả."

"Cho ai mượn?" Diệp lão phu nhân hỏi.

Kỳ thị trầm tư một lát, mới nói, "Là Trường Hưng hầu phu nhân." Trường Hưng Hầu Chương gia nổi tiếng là nghèo túng.

"Ngươi lui tới với nàng ta từ khi nào?" Diệp lão phu nhân còn chưa lên tiếng, Diệp Thế Lâm đã nhíu mày hỏi, ông ta đương nhiên không tin lời Kỳ thị nói.

Diệp lão phu nhân đưa mắt nhìn Hương Lăng: "Ngươi nói đi." Trần ma ma chết rồi, Hương Vân còn ở bên Lại Ngọc các, hiện tại người đắc lực nhất bên cạnh Kỳ thị chính là nàng.

"Lão phu nhân tha mạng, nô tỳ không biết gì cả." Hương Lăng quỳ xuống, dập đầu.

"Không biết? Vậy đại a đầu như ngươi dùng làm gì?" Diệp Thế Lâm quát.

"Lão gia tha mạng!" Hương Lăng khóc lóc, cả người run rẩy, trong lòng thầm hâm mộ Hương Vân đang ở bên Ngọc di nương còn chưa trở về.

"Cầu nô tài, còn không nói?" Diệp lão phu nhân nhìn Hương Lăng đang quỳ dưới đất, quát, "Ngươi đâu, đem nha đầu này bán tới lầu xanh."

Kỳ thị không khỏi căng thẳng, quay đầu nhìn Hương Lăng.

"Lão phu nhân tha mạng." Sắc mặt nàng trắng bệch, không ngừng cầu xin Diệp lão phu nhân dừng tay.

Hạ nhân trong phòng thức thối lui xuống, hiện tại chỉ còn Lý ma ma và Hương Lăng đang quỳ dưới đất.

"Lão phu nhân, lão gia... Phu nhân... Phu nhân cầm bạc cho vay nặng lãi." Hương Lăng run giọng khai.

Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm lập tức đưa mắt nhìn Kỳ thị.

"Ngu xuân!" Diệp Thế Lâm quát, gân xanh nổi đầy gương mặt, "Ngươi dám... Ngươi dám..." Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Kỳ thị.

"Lão gia, mẫu thân, là con dâu đáng chết."

"Diệp gia ta thiếu tiền hay là ngươi thiếu tiền hả?" Diệp lão phu nhân tức giận, "Ngay cả chuyện phạm pháp ngươi cũng dám làm! Diệp gia ta trước giờ là một gia tộc thanh thanh bạch bạch... Sao có thể cưới một Tang Môn tinh (1) như ngươi vậy hả? Thiên hạ không có bức tường nào chắn được gió, ngươi làm chuyện này có từng nghĩ tới trượng phu ngươi, Hoàng Nhi và Bạc Nhi không? Sự tình một khi truyền ra ngoài, ngươi kêu bọn họ ra ngoài gặp ai đây?"

(1) Tang Môn tinh (còn gọi là sao Tang Môn): trong trường hợp này chỉ người khắc chồng, xui xẻo, tang tóc.

"Cho ai mượn? Ta phái người đi đòi tiền vốn lại!" Diệp Thế Lâm quát.

"Lão gia..." Kỳ thị hận không thể trực tiếp ngắt đi.

"Chuyện này con đừng nhúng tay vào." Diệp lão phu nhân nói với Diệp Thế Lâm một câu, sau đó quay đầu nhìn Hương Lăng, "Ngày mai ngươi đi lấy lại tiền."

Hương Lăng càng thêm run rẩy.

"Sao vậy? Không làm được hả?" Diệp Thế Lâm nhú mày.

"Người... Bỏ trốn rồi." Hương Lăng thành thật.

Diệp lão phu nhân tức giận tới mức trước mặt biến thành màu đen, qua một lúc lâu mới nói: "Ngươi về phòng tĩnh dưỡng đi, chờ Hoàng Nhi cưới vợ, cái nhà này giao cho cô ta xử lý."

Nói xong, Lý ma ma đỡ Diệp lão phu nhân ra ngoài, Diệp Thế Lâm cũng vội đứng dậy.

"Mẫu thân... Con dâu biết sai rồi... Lão gia... Thiếp không dám nữa!" Kỳ thị khóc lóc.

"Tiện nhân!" Diệp Thế Lâm đá bà ta một cước.

Kỳ thị phun ra một ngụm máu tươi, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Diệp Thế Lâm không thèm để ý, nhanh chóng nâng bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Nhìn rõ

Diệp Thế Lâm theo Diệp lão phu nhân về Tùng Hạc đường.

"Mẫu thân, đều do nhi tử quản giáo nàng ta không tốt, mới để nàng ta phạm vào sai lầm này." Diệp Thế Lâm quỳ gối trước mặt Diệp lão phu nhân.

"Con mau đứng lên đi." Diệp lão phu nhân buông chén trà xuống, "Sao lại là lỗi của con? Đều do nàng ta tâm tư bất chính, lại có lòng tham, những chuyện còn lại ta sẽ kêu Hương Lăng giải quyết. Chuyện này con không cần lo lắng, sắp sang năm mới rồi, chuyện trong triều chắc chắn sẽ rất bận rộn."

Hiện tại không phải thời điểm truy cứu sai lầm của ai, bọn họ phải nghĩ cách hủy bỏ toàn bộ dấu vết. Chuyện này lớn như vậy, tới lúc có người phát hiện thì sao?

Diệp Thế Lâm đứng dậy ngồi đối diện Diệp lão phu nhân, gật đầu, hồ thẹn nói: "Nhi tử bất hiếu, để mẫu thân vất vả rồi."

"Giữa mẫu tử còn khách khí làm gì? Thiếu nhiều bạc như vậy, ta thật không biết nàng ta định chuẩn bị lễ năm mới thế nào?"

"Lát nữa nhi tử sẽ kêu người mang bạc tới."

"Tết này, chi phí con dùng cũng không ít, tạm thời cứ vậy đi."

"Sao nhi tử có thể để mẫu thân tiêu tốn tiền bạc chứ?"

"Tiền của ta sau này không phải đều của mấy đứa hay sao?"

Diệp Thế Lâm hồ thẹn, nghĩ tới Kỳ thị lòng càng tức giận: "Nếu không phải nàng ta sinh dưỡng Hoàng Nhi và Bạc Nhi..."

"Tạm thời để tỷ muội Châu Nhi giúp đỡ xử lý việc trong phủ, chờ Hoàng Nhi cưới thì là xong."

"Nhưng ba tỷ muội chúng còn nhỏ, tới lúc đó sẽ gây thêm phiền phức cho mẫu thân." Diệp Thế Lâm lo lắng nói.

Diệp lão phu nhân nhíu mi, cảm thấy lời Diệp Thế Lâm nói cũng có đạo lý, lễ tết trong phủ không thể để ra sai lầm, hơn nữa sang năm tỷ muội các nàng còn chuẩn bị tham tuyển.

"Chỉ bằng chờ Ngọc Nhi khỏe lại, kêu nàng ấy tới giúp người được không? Tuy nàng ấy xuất thân thấp hèn, nhưng tính tình dù sao cũng trầm ổn hơn tỷ muội Châu Nhi."

Diệp lão phu nhân trầm tư một lát, đồng ý: "Vậy cũng được." Nhi tử muốn để Cần Nhi kế thừa nhị phòng, Ngọc di nương đương nhiên cũng cần cho một ít thể diện.

Dù sao chương quản Diệp phủ đã nhiều năm, hướng chi bên người còn có đám người Lý ma ma và Diệu Châu biết làm việc, Diệp lão phu nhân xử lý việc trong phủ cũng không mấy khó khăn. Đến nỗi Dung Hoa nói được Đồng tiểu thư mời lên núi Phượng Minh ở thành Tây ngắm mai, bà ta cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp gật đầu.

.....

Thời tiết hôm nay đặc biệt tốt, Dung Hoa tới thôn trang đã là bữa trưa, cho nên dứt khoát dùng bữa xong mới dẫn Túy Đồng và Lưu Tô ra cửa.

Tuyết trên núi vẫn còn đọng lại, không khí thanh lạnh hơn trong thành vài phần. Xe ngựa đi khoảng một canh giờ mới dừng lại, Lưu Tô đánh xe bên ngoài vén màn lên: "Tiểu thư, tới nơi rồi."

Dung Hoa gật đầu đi xuống, gió lạnh thổi thẳng vào người, xa xa thấy một nam tử một thân áo choàng ẩm áp.

Lâm Thắng dắt theo hai con ngựa cùng bốn người đứng cách y không xa.

Nghe tiếng bước chân, Chu Hành chậm rãi xoay người. Áo choàng màu đen, đẹp đẽ tôn quý.

"Liễu công tử đợi lâu rồi." Chu Hành còn chưa lên tiếng, Dung Hoa đã gọi y là Liễu Hành.

Về mặt Chu Hành vẫn lãnh đạm như vậy: "Ta cũng vừa mới đến." Y khẽ nhìn khuôn mặt vì lạnh mà trắng bệch của nàng, cuối cùng không nói gì thêm, y chỉ hỏi, "Cảm thấy Cẩm Tú son trang thế nào?"

Những thứ khác đã chuẩn bị ổn thỏa, nhưng nơi thích hợp vẫn không tìm được, hơn nữa chuyện có suối nước nóng càng khó tìm.

Dung Hoa chỉ đáp một câu: "Ừ, cũng không tồi."

Chu Hành giới thiệu đơn giản son trang cho nàng. Cây cối gồm nhiều loại như hải đường, mai, đào, hoa quế, riêng suối nước nóng nằm ở phía đông.

"Nơi này thật tuyệt." Dung Hoa nhìn không được mà cảm thán, sau đó lại quay đầu, nghiêm túc hỏi Chu Hành, "Liễu công tử có phải còn chuyện khác không?"

Chu Hành nhàn nhạt trả lời: "Ngũ cô nương, Liễu là họ của mẫu thân ta, ta họ Chu." Một câu không chút dư thừa.

Dung Hoa hành lễ: "Tiểu nữ gặp qua Vương gia."

"Không cần đa lễ như vậy, cô nương cứ gọi ta Liễu Hành là được." Chu Hành tiếp tục, "Cẩm tú son trang này cô nương tiếp nhận đi."

Đây mới là trọng điểm, y rời nhà mười mấy năm, hiện tại trở về khẳng định có chuyện phải làm, hơn nữa sắp tới còn phải tuyển tú, tới lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều người nhìn chằm chằm y.

Dung Hoa hiểu, liền đáp: "Ta biết rồi." Có điều nàng chỉ là một nữ tử, xuất phủ thường xuyên thật sự không tiện, hơn nữa còn có Bạch Lãm nhìn mình như hồ rình mồi. Nàng nghĩ nghĩ, lại hỏi, "Không biết Vương gia có để cử người nào không, chúng ta có thể cho hẳn một phần của son trang."

Chu Hành lắc đầu: "Ngũ cô nương không cần lo lắng, chỉ cần tìm người trông chừng là được." Nói xong, y đuổi tay.

Một hán tử cao gầy dẫn ba người tới, hành lễ: "Gặp qua tiểu thư."

"Đứng lên đi." Dung Hoa giơ tay, ánh mắt dò hỏi nhìn Chu Hành.

Chu Hành giới thiệu một lượt, hán tử dẫn đầu là Cao quản sự, ba người còn lại lần lượt là thợ mộc, làm vườn và đầu bếp. Nguyên nhân gọi nàng tới đây hôm nay là để bọn họ gặp mặt.

"Túy Đồng và Lưu Tô biết cách liên lạc với Cao quân sự, nếu cô nương có chuyện, cứ kêu bọn họ đi tìm ông ấy là được."

Dung Hoa gật đầu, trầm tư một lát mới nói: "Hiện tại có thể khởi công rồi, nếu đúng thời hạn, tháng tư năm sau có thể hoàn thành... Vừa lúc kỳ thi mùa xuân kết thúc."

Sĩ tử vào kinh thành thi cử, nếu rớt bọn họ sẽ phải ở lại kinh thành chờ thêm ba năm, tới lúc đó sẽ có một đám người rảnh rỗi. Cẩm tú son trang nằm trên con đường trọng yếu, sau khi hoàn thành chắc hẳn sẽ tiếp đón rất nhiều quyền quý. Nếu có thể giúp những người đọc sách tìm việc tạm thời, hơn nữa còn để bọn họ sớm tiếp xúc với quan lại trong triều, bọn họ chắc chắn sẽ không quên ơn này!

Chu Hành vẫn lãnh đạm như thường, nói: "Trời lạnh, Ngũ cô nương về sớm đi."

Dung Hoa uốn gối cáo từ.

Chu Hành phát tay, rồi kêu Lâm Thắng dắt ngựa tới.

Hai người leo lên ngựa, như gió cuốn mây tan phóng về hướng Tây.

Hôm sau Dung Hoa mới về thành.

Hai ngày sau, Chiêu Vương Chu Hành về kinh, thời tiết tuy lạnh lẽo nhưng kinh thành lại đặc biệt náo nhiệt, từ đầu đường tới cuối ngõ đều bàn tán chuyện của Chiêu Vương, trong cung đương nhiên cũng cử hành gia yến.

Gia yến trong cung Dung Hoa không có cách nào tham dự, có điều yến hội do Đại hoàng tử phi tổ chức nàng có nhận được thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Tàn hoa bại liễu

Yến hội sẽ được tổ chức vào ngày mười bốn tháng mười hai, Đại hoàng tử phi mời mọi người tới thưởng mai, phàm là tiểu thư và công tử của quan viên từ tứ phẩm trở lên đều nhận được thiệp.

Diệp Di Nguyệt cũng được mời.

Sang năm tuyển tú, Tứ hoàng tử, Lục hoàng tử, Thất hoàng tử đều chưa thành thân, hiện tại Chiêu Vương đã trở về, toàn bộ kinh thành đã bắt đầu có chút động tĩnh.

Yến hội lần này được tổ chức tại biệt viện của Đại hoàng tử, tuy nói là thưởng mai nhưng danh xứng với thực, toàn bộ biệt viện cơ hồ đều là rừng mai.

Nhìn nhóm quý nữ trang điểm lòe loẹt, Dung Hoa không khỏi khịt mũi coi thường, trời lạnh như vậy, thưởng mai gì chứ? Chẳng qua là treo đầu dê bán thịt chó, tìm thêm quan hệ mà thôi!

Kỷ thị hiện tại đang bị giam cầm nhưng bề ngoài bà ta đang bị bệnh nặng, cần phải tĩnh dưỡng, cho nên Diệp lão phu nhân tự mình mang theo cháu trai cháu gái đi dự tiệc.

Diệp lão phu nhân khí thế bừng bừng, ánh mắt đều quan sát chúng khuê tú thật kỹ. Hôn sự của ba tôn tử còn chưa định, bà ta đương nhiên phải quan tâm nhiều một chút.

Vào đại sảnh, đi thêm một đoạn, Dung Hoa mới được gặp mẫu thân thân sinh của mình, hiện tại là Tây Ninh Hầu phu nhân - Nhan thị.

"Lão phu nhân." Nhan thị hơn ba mươi tuổi, mặt hạnh mũi quỳnh, một thân màu lam đoan trang, tóc búi gọn gàng, bên trên cài thêm trâm vàng, nụ cười trên mặt điểm lệ đẹp động lòng người, ung dung hoa quý.

Nữ tử bên cạnh là kẻ nữ Kiều Nguyệt, da trắng như tuyết, dung nhan như hoa lê sau mưa khuynh quốc khuynh thành, khí chất thoát tục.

"Hầu phu nhân hữu lễ rồi." Diệp lão phu nhân chán ghét nhìn Nhan thị nhưng không dám làm gì, ngại người xung quanh dòm ngó, hơn nữa hiện tại bà ta là Tây Ninh Hầu phu nhân, thân phận tôn quý.

"Gặp qua phu nhân." Dung Hoa cùng tỷ muội Diệp Di Châu, Diệp Di Nguyệt hành lễ.

"Mau đứng lên, không cần đa lễ." Nhan thị vẫn cười nhưng ngữ khí vô cùng lãnh đạm, ánh mắt nhìn Dung Hoa không có một tia dư thừa.

Nhan thị là vậy, Dung Hoa đương nhiên không dám nghĩ nhiều, hơn nữa nàng cũng không phải Diệp Dung Hoa thật sự, cần gì phải đau lòng cơ chứ?

Kiều Nguyệt cũng uốn gối hành lễ. Sau khi đứng dậy, nàng ta nhìn nàng, ánh mắt chứa đầy thâm ý.

Dung Hoa cũng nhìn nàng ta, mỉm cười.

"Ta đi qua đó trước đây." Nhan thị hiển nhiên không muốn dính dáng tới Diệp gia, khách sáo một câu liền mang Kiêu Nguyệt đi tìm các vị phu nhân khác.

Diệp lão phu nhân cũng tươi cười dẫn tỷ muội Dung Hoa đi vấn an Đại hoàng tử phi.

Đại hoàng tử phi đoan trang hào phóng, trò chuyện vào câu liền kêu người dẫn ba tỷ muội tới vườn mai cùng nhóm khuê tú.

Diệp Di Nguyệt ôn nhu uyển chuyển, Diệp Di Châu vũ mị quyến rũ nhưng Dung Hoa khí chất thanh nhã mới là người xuất chúng nhất, có điều nhóm tiểu thư đều ăn mặc lộng lẫy, ba người bọn họ ngược lại cũng không gây sự chú ý gì.

Diệp Di Châu trực tiếp đi tìm Kỷ Vũ Tú và Lâm Nhược, Diệp Di Nguyệt cũng đi sang chào hỏi đám người Phương Gia Nhu.

Dung Hoa còn đang suy xét mình phải đi đâu thì Đồng Ngọc Lan đứng cách đó không xa đã vẫy tay, gọi: "Diệp muội muội, bên này."

Dung Hoa cười cười, nhanh chóng đi qua.

"May mà muội tới, nếu không ta sẽ buồn chết mất." Đồng Ngọc Lan một thân váy màu lam, óa choàng màu xanh biếc.

"Sao lại không thấy Từ tỷ tỷ?"

"Tỷ ấy chắc lại bị bệnh." Chuyện này Đồng Ngọc Lan sớm đã thành thói quen, nàng kéo tay Dung Hoa sờ gương mặt mình, "Muội sờ đi, nụ cười của ta cũng cứng luôn rồi. Mẫu thân ta hạ lệnh, kêu hôm nay cười nhất định không được hé răng, kêu ta phải giống một thực nữ văn tĩnh nhàn nhã."

Đồng Ngọc Lan vừa nói vừa kéo Dung Hoa tới mái đình ít người, đưa mắt nhìn nhóm quý nữ trong vườn: "Ta thật không rõ, không phải chỉ là mai thôi sao? Còn ngâm thơ đối câu, thật đau cả đầu."

Đồng Ngọc Lan đã sắp mười bảy nhưng còn chưa đính hôn, lòng Đồng phu nhân đương nhiên nóng như lửa đốt, cho nên Dung Hoa chỉ cười: "Phu nhân cũng là hy vọng tỷ tỷ có thể tìm được một đức lang quân như ý."

"Muốn làm phu quân ta? Để xem người đó có giữ được hai tay này không đã!" Đồng Ngọc Lan duỗi tay quơ quơ.

Dung Hoa cười cười. Đồng Ngọc Lan là người tập võ, chỉ sợ người bình thường không phải đối thủ của nàng, muốn tìm nam tử đánh thắng nàng sao? Thật không dễ!

"Ngày nào mẫu thân cũng lái nhái mấy chuyện này, hận không thể trực tiếp đóng gói ta gả đi." Đồng Ngọc Lan ngồi xuống, hăm mộ nhìn Dung Hoa, "Sao cha mẹ sớm định thân cho ta nhỉ?" Nếu giải quyết sớm hiện tại có cần sốt ruột vậy không?

Dung Hoa chỉ cười: "Tỷ mới mười sáu, cứ từ từ tìm." Mười sáu tuổi ở thời hiện đại chỉ là một học sinh cao trung mà thôi.

Nhưng ở Đại Chu, đó đã là nữ tử khó gả!

"Thôi, không nói việc này nữa." Đồng Ngọc Lan không muốn tiếp tục vấn đề này, liền nhích lại gần Dung Hoa, "Nghe nói Chiêu vương gia cũng tới."

"Vậy sao?" Nhìn đôi mắt kia sáng lấp lánh, chẳng lẽ nha đầu này... Dung Hoa không khỏi nhìn chằm chằm nàng

"Ừ, vị Chiêu Vương nay sáu tuổi đã tới Lương Châu, mười tuổi lên chiến trường, mười bốn tuổi danh tiếng lẫy lừng, kẻ địch vừa nghe tên đã sợ bỏ chạy... Một tay y huấn luyện cả thiết vân kỵ đấy..."

Chu Hành mới hồi kinh mấy ngày nhưng sự tích của y đã truyền từ đầu đường tới cuối ngõ, Đồng Ngọc Lan thân là nữ nhi của gia đình tướng quân đương nhiên biết nhiều hơn người bình thường. Thấy nàng như vậy, Dung Hoa không khỏi nghi ngờ.

Thấy Dung Hoa nhìn mình, Đồng Ngọc Lan dừng lời đang nói lại: "Diệp muội muội, muội nhìn ta như vậy làm gì... Muội không được nghĩ bậy, ta chỉ là..." Nàng chống cằm trầm tư, nhất thời không thể hình dung suy nghĩ của mình, chỉ đành duỗi tay kéo tay Dung Hoa, nói, "Tóm lại, muội đừng nghĩ bậy."

"Ta không nghĩ bậy." Dung Hoa nhìn đôi mắt trong sáng của nàng, cười nói. Xuất thân tướng môn, lại thích học võ, chẳng qua sự sùng bái đó hoàn toàn không liên quan tới tình cảm nam nữ.

Đồng Ngọc Lan thở dài một hơi, nàng cũng không tiếp tục chuyện của Chu Hành, chỉ nói: "Chờ tới năm mới, muội, ta và Lư Quang cùng tới thôn trang chơi đi. Thời tiết tốt, chúng ta có thể cùng nhau câu cá. Đứng rồi, thôn trang nhà ta có một trại nuôi ngựa, tới lúc đó chúng ta còn có thể cưỡi ngựa..."

Nhìn thần sắc hứng thú bừng bừng của nàng, Dung Hoa cũng cười. Nàng ấy như vậy mới đúng là cuộc sống của thiếu nữ mười sáu tuổi nên có, mê chơi thích cười, cưỡi ngựa ca hát.

Đồng Ngọc Lan bỗng đứng im lặng, ánh mắt nhìn chăm chăm phía sau Dung Hoa.

Dung Hoa cũng không khỏi quay đầu.

Lâm Luật và Dương Hựu đứng bên ngoài, ánh mắt cũng nhìn hai người Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan.

Đồng Ngọc Lan thầm than, nhanh chóng thu lại tư thái bừa bãi, trên mặt hiện lên nụ cười khóe léo, đoan trang cùng Dung Hoa đứng dậy, uốn gối: "Lâm thế tử, Dương thế tử."

Dương Hựu và Lâm Luật cũng đáp lễ: "Ngồi cô nương, Đồng cô nương."

Đáp lễ xong, Dương Hựu xoay người rời đi, Lâm Luật đi vào đình hóng gió, nho nhã hỏi Đồng Ngọc Lan: "Không biết Đồng cô nương có tiện hay không? Ta có lời muốn nói với Ngồi cô nương."

Đồng Ngọc Lan mỉm cười, ánh mắt lại nhìn Diệp Dung Hoa.

"Lát nữa ta đi tìm tỷ." Dung Hoa nói với nàng, ánh mắt cũng ngăm ra hiệu cho Túy Đồng và Lư Tô đang canh giữ bên ngoài.

Lúc này, Đồng Ngọc Lan mới mang nha đầu rời đi.

"Sao cô nương lại tới đây?" Lâm Luật ngồi phía đối diện, vừa mở miệng đã lộ ngữ khí không tốt, hoàn toàn không lễ độ nho nhã như vừa rồi.

"Đương nhiên là bị Hoàng tử phi nương nương mời tới." Dung Hoa kiên nhẫn giải thích.

"Cô nương đừng quên bản thân đã đính hôn với ta! Cô nương đừng có nói không biết yến hội hôm nay là vì chuyện gì đấy?" Nàng đã đính hôn lại dám tham gia loại yến hội này? Thật không biết xấu hổ.

"Sao Thế tử có thể, còn ta thì không?" Dung Hoa khẽ cười, "Ta đã đính hôn, chẳng lẽ Thế tử còn chưa sao?"

"Chuyện này không giống!" Lâm Luật tức giận.

"Sao lại không giống? Người đính hôn với ta là thế tử, nếu thế tử tới được, vậy ta cũng có thể, huống hồ nương nương đã tự mình hạ thiệp mời ta." Hắn chỉ cho quan phủ phóng hỏa, chẳng lẽ không cho bá tánh như nàng đốt đèn sao?

"Người quả thật là... Vô sỉ!"

"Vô sỉ? Ngài và ta chẳng qua là kẻ tám lạng người nửa cân thôi." Dung Hoa phản bác.

"Nếu đã vậy, từ hôn đi." Lâm Luật duỗi tay xoa xoa thái dương, phu thân nhất quyết không cho từ hôn, vì vậy mục đích hắn tới tìm nàng chỉ có một: Khiến nàng biết khó mà lui, chủ động từ hôn!

Nghe vậy, Dung Hoa nhú mày, khẽ cười: "Ta đã sớm nói với ngài, nếu ngài có bản lĩnh thì cứ lui đi, Diệp Dung Hoa ta không phải kẻ một khốc hai nháo ba thất cổ quần lấy người không bỏ, cho dù đời này vì bị từ hôn mà không gả đi được, ta cũng không vì thế mà ăn vạ Lâm gia của người!"

Lời nàng nói có nghĩa là sẽ không chủ động từ hôn!

Ánh mắt Lâm Luật hiện lên một tia ngoan độc, trầm giọng: "Diệp Dung Hoa, ý người là muốn gả cho ta? Người là thứ gì? Sao không nghĩ tới những gì mình làm đi? Tàn hoa bại liễu, người như người cũng mơ tưởng bước chân vào Lâm gia sao?"

Nghe xong, Dung Hoa không giận, ngược lại còn cười nhìn hắn, nhưng ánh mắt đã chậm rãi ngưng tụ thành sương.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 61: Đào cái hố cho hắn nhảy xuống

Lâm Luật im lặng chờ nàng lên tiếng nhưng cả nửa ngày Dung Hoa cũng không mở miệng, trong lòng không biết nàng có ý gì, vì thế chỉ lạnh giọng trước: "Sao hả? Bị ta nói trúng tâm sự, chột dạ sao? Không còn gì muốn nói phải không? Hừ, muốn vào Lâm gia, đời này đừng hòng nghĩ tới, người cho rằng Lâm gia dễ bị khi dễ vậy sao?"

Một đoạn thời gian bị Bạch Lãm mang đi, còn có mối quan hệ không rõ với Chiêu Vương, nàng vẫn một thân trong sạch sao?

Ai tin chứ?

Tàn hoa bại liễu cũng mơ tưởng gả vào Lâm gia? Lâm thế tử hửn?

Mơ tưởng!

Dung Hoa khẽ cười: "Thế tử yên tâm, ta thật sự không hề cảm thấy bị thế tử khi dễ."

"Vậy cô nương tự giải quyết đi." Lâm Luật tưởng nàng đã nghĩ thông suốt, cho nên chỉ hừ một tiếng.

Dung Hoa hí mắt, ý cười trên miệng chưa từng thay đổi, gương mặt toát ra một tầng lạnh lẽo: "Lâm thế tử, ngài tựa hồ đã dùng sai cách rồi."

Thấy biểu cảm của nàng mỗi lúc một lạnh, Lâm Luật cũng nhíu mày: "Cô nương có ý gì? Chẳng lẽ thật sự muốn gả cho ta?"

"Lâm Luật, người cho rằng mình có thứ gì tốt? Lâm Luật, người nghe rõ cho ta, ta tàn hoa bại liễu cũng được, là băng thanh ngọc khiết cũng thế, chỉ cần ta không từ hôn, vậy người chỉ có thể ngoan ngoãn cưới ta về nhà, tự mình chụp lên đầu cái nón xanh mà thôi!"

"Người... Người..." Nghe nàng nói hết, sắc mặt Lâm Luật ứng đỏ, gân xanh nổi lên, "Thân là tiểu thư khuê các lại không biết lựa lời mà nói, thật là không biết liêm sỉ!"

"Không biết đề tài này do ai khơi mào vậy? Muốn nói tới vô sỉ, không biết liêm sỉ, thế nào cũng là Lâm Luật ngài trước, sau đó mới tới phiên ta!"

Chính hửn tự mở miệng từ hôn với một nữ tử khuê các, tự hửn tới nói những lời này, chẳng lẽ hửn không biết liêm sỉ sao?

Thật đúng là vừa ăn vừa la làng!

Lâm Luật nhìn gương mặt tuyệt sắc của nàng hiện lên ý cười, trong lòng đặc biệt khó chịu, nếu nàng là nam tử, hửn chắc chắn sẽ xuất chiêu đánh một cái, nhưng nàng là nữ tử, Lâm Luật hửn đường đường là nam tử hửn không so đo với nữ tử nhu nhược, cho nên chỉ đành áp chế tức giận trong lòng, nói: "Người còn mặt mũi nói chuyện này? Ta chẳng qua là khuyên người tự biết thân phận, Diệp gia chủ động từ hôn ít nhất còn giúp người giữ lại vài phần thanh danh! Xem ra là ta phí phạm lòng tốt, nhiều chuyện rồi!"

Lâm Luật hửn có lòng tốt?

Dung Hoa ngược mắt nhìn đám người Diệp Di Châu và Lâm Nhược yếu điệu đứng xa, Dương Mặc Tuyết xinh đẹp như hoa, liền nhẹ giọng hỏi: "Hôn sự đã định nhiều năm, hiện tại sao thế tử lại rút ruột như vậy? Là Lâm gia các người coi trọng ai sao? Cho nên mới chờ không được?"

Có Lâu Ngoại Lâu và Nhất Phẩm Cư, tin tức của nàng hiện tại cũng coi như linh thông, cho nên mới biết Dương Mặc Tuyết được Hoàng hậu nương nương coi trọng gả cho Tử hoàng tử, chỉ là chính phi hay trắc phi vẫn còn chưa biết.

Trong cung có Thái hậu, tin tức này Lâm gia đương nhiên biết, mắt nhìn đột nhiên tú sấp tới gần, Lâm Luật gấp như vậy, chẳng lẽ là vì muốn lui thân với nàng, sau đó tranh Dương Mặc Tuyết với Tử hoàng tử hay sao?

"Người nói gì vậy hả? Người nghe lời này từ nơi nào? Nói bậy!"

Nàng làm sao biết được tin này? Lâm Luật đột nhiên nhớ tới Chu Hành, lạnh giọng: "Người cho rằng có Chiêu Vương làm chỗ dựa, người muốn làm gì thì làm hay sao?"

Tuy Hoàng hậu nương nương có ý, nhưng việc này còn chưa công khai, mà đại bá phụ này cũng không tới mức không biết tin tức này, cho nên, nàng đương nhiên có nhiều con đường để biết.

Nhưng nghe nàng nói, không thể nghi ngờ người khi đó là Chiêu Vương vừa hỏi kinh!

Cái gì là vừa hỏi kinh chứ?

Chiêu Vương Chu Hành sớm đã trở về! Chỉ là không biết Thái hậu cô mẫu, Hoàng Thượng và hoàng hậu có biết hay không? Chẳng lẽ bọn họ đã sớm biết y hỏi kinh, nhưng bề ngoài lại mắt nhắm mắt mở coi như không biết hay sao?

Mặc kệ thế nào, Lâm Luật đã gấp y, hơn nữa còn gấp xui xẻo, trong nhà tồn không ít bạc!

Từ nhỏ hửn đã không thích Chu Hành, Thái hậu năm đó không con không cái, lại không được Tiên đế sủng ái, trong cung chỉ là một phi tần bình thường. Lâm gia tuy là trọng thần nhưng cũng không nổi bật như hiện tại.

Mà Chu Hành là con út được Tiên hoàng sủng ái, thiên tư lại thông minh, ngạo khí bức người, đừng nói là huân hương công tử như hửn, ngay cả mấy vị Hoàng tử khi nhỏ cũng phải thu kém Chiêu Vương.

Nghĩ tới Chu Hành, cảnh tượng tu sửa Lâu Ngoại Lâu lại hiện lên trước mắt, Lâm Luật càng thêm tức giận, lời nói càng thêm khắc nghiệt: "Trai đơn gái chiếc không biết tránh tị hiềm, còn công khai biến Lâu Ngoại Lâu thành nơi riêng tư sao? Dám làm trò trước mặt vị hôn phu của mình, nếu người còn chút lương tâm, biết cái gì là hổ thẹn thì nhanh chóng xử lý chuyện này đi!"

"Giống như ngài và Dương cô nương sao?" Dung Hoa đưa mắt nhìn phía bên phải, khóe miệng ngậm nụ cười châm chọc, "Lâm Luật, đừng tưởng mọi người đều xấu xa như ngươi. Bản thân như hoa trước trăng, chàng chàng thiếp thiếp!"

"Ngươi đừng ngậm máu phun người!" Lâm Luật theo ánh mắt của nàng nhìn Dương Mặc Tuyết bên kia, sắc mặt giận đến thay đổi màu sắc, huyết khí cuộn cuộn trước ngực, "Chính ngươi không biết liêm sỉ thì thôi, đừng hất nước bẩn lên người khác. Cái gì là hoa trước trăng, chàng chàng thiếp thiếp hả? Ngươi đừng hồ ngôn loạn ngữ! Hơn nữa, ta đơn độc gặp nàng khi nào?"

Lâm Luật nghiêng răng nghiêng lợi, gân xanh nổi lên mu bàn tay, hấn cổ gắng kiềm chế xúc động để không đánh ra một cước. Nha đầu trước mặt này lại có bản lĩnh khơi mào lửa giận của hấn! Mỗi lần nói chuyện với nàng, hấn đều muốn ra tay đánh người!

Cái gì là chàng chàng thiếp thiếp? Hấn chưa từng lên lút đơn độc gặp mặt Dương muội muội! Nàng ta chẳng qua là chỉ hươu bảo ngựa!

"Vậy con mắt nào của ngài thấy ta và điện hạ đơn độc gặp mặt?" Dung Hoa ngược mắt nhìn Túy Đồng và Lư Tô, khi đó bên cạnh có không ít người, mà nàng và Chu Hành đều không rời nha đầu và sai vặt của bản thân.

"Miệng lưỡi sắc bén, cường từ đoạt lý!" Lâm Luật đưa mắt nhìn Túy Đồng, lại đột nhiên quay đầu chất vấn Dung Hoa, "Đúng rồi, ngươi thông đồng với Chiêu Vương bằng cách nào?"

"Đừng có cáo trạng bậy bạ! Còn nữa, ngài chú ý từ ngữ của mình đi!" Nghĩ tới cảnh tương ngộ với Chu Hành, lại nghĩ tới những việc y giúp đỡ trong khoảng thời gian này, Dung Hoa nhìn không được mà khẽ cười, gương mặt thập phần nhu hòa.

Nhìn nụ cười quá mức chói mắt này, Lâm Luật cảnh cáo: "Ngươi hãy nhớ kỹ, hiện tại ngươi là vị hôn thê của Lâm Luật ta, đừng hồng ra ngoài câu tam đáp tứ! Tự bảo vệ tốt thân phận của mình cho ta!"

"Sao vậy? Lâm thê tử không muốn từ hôn nữa à?"

Sắc mặt Lâm Luật cứng lại, lạnh lùng nói: "Tóm lại, ngươi tốt nhất là tự giải quyết đi! Ngoan ngoãn mà từ hôn, nếu không, tới lúc đó người mất mặt là Diệp Dung Hoa, là Diệp gia ngươi!"

"A!" Còn uy hiếp? Vừa rồi ánh mắt hấn nhìn Dương Mộ Tuyết tuy ôn nhu nhưng mang vài phần bất đắc dĩ, còn ẩn ẩn một chút bi thương, xem ra thật đúng là chờ không kịp! Dung Hoa khẽ cười: "Vậy thì ta sẽ chờ."

"Ngươi không sợ?"

"Ta phải sợ cái gì? Nếu ngài làm được, giờ phút này còn ở trước mặt ta nói ầu nói tả sao?" Dung Hoa châm biếm.

Có gì phải sợ? Vốn quyền từ hôn đang nằm trong tay nàng!

Lâm phu nhân và Lâm Luật sớm đã chán ghét Dung Hoa, ước không thể nhanh chóng gạt đi hôn sự này, nhưng mãi tới giờ vẫn không có động tĩnh, chứng tỏ Thành Quốc Công không đồng ý, cho nên Lâm gia căn bản không có khả năng từ hôn, mà Lâm Luật gì có thể dậm chân trước mặt của nàng, sau lưng dậm lên hăm hại mà thôi!

Vì thế, chẳng có gì phải sợ.

"Ngươi... Thật không biết tốt xấu!" Nói chuyện với nàng quả nhiên sẽ đoán thọ! Lâm Luật nghĩ nghĩ một lát, lại nói, "Ngươi và ta vốn đã ghét nhau, sao ngươi không trở về suy nghĩ lại, thuyết phục trưởng bối Diệp gia lui mối hôn sự này hả?"

Nói xong, mặc kệ nàng đang nghĩ gì, hấn đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Dung Hoa cũng đứng lên: "Lâm Luật, ta lặp lại lần nữa, việc hôn nhân khi nào lui, lui như thế nào đều do Diệp Dung Hoa ta định đoạt! Ngươi tốt nhất nhớ kỹ điểm này, đừng có tới tìm ta, dây dưa không rõ!"

"Ta dây dưa không rõ khi nào?" Lâm Luật dừng bước, quay đầu phẫn nộ nhìn Dung Hoa.

"Giống như hiện tại!" Dung Hoa bình tĩnh đáp trả, "Còn không phải là dây dưa không rõ à? Ngươi tốt nhất nhớ kỹ, bằng không tới lúc đó đừng..."

"Tới lúc đó thế nào? Ta thật muốn xem ngươi có thể gây ra sóng gió gì?" Lâm Luật cười nhạo một tiếng, sắc mặt lạnh như băng, "Nếu hôn sự này không lui, ngươi vào Lâm gia ta thì như thế nào?"

Cho dù nàng có vào được Lâm gia, hấn cũng có trăm phương ngàn cách khiến nàng biến mất không một tiếng động!

Đáy mắt Lâm Luật mang theo một tia hung ác nham hiểm.

"Lâm Luật, ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ lời ta, bằng không tới lúc đó đừng nói tới chuyện cưới tàn hoa bại liễu như ta vào phủ, bản thân ngoan ngoãn trùm chiếc mũ xanh kia đi, hơn nữa..." Dung Hoa khẽ cười, đôi mắt thâm trầm, "Hơn nữa gả vào Lâm gia quả thật là lựa chọn không tồi, bỏ lỡ Lâm gia, ta đi đâu tìm mối hôn sự tốt như thế đây? Huống chi..."

Dung Hoa bật cười: "Huống chi Diệp Dung Hoa ta cũng không phải dễ dàng bị người khi dễ? Ta trước nay ân oán phân minh, có thù tất báo, cho nên, ngươi và Lâm phu nhân hãy nhớ rõ những chuyện đã làm với ta, tới lúc đó..." Nàng thu lại ý cười, gần từng chữ một, "Tới lúc đó, chúng ta sẽ từ từ tính rõ từng việc một! Ta chắc chắn sẽ khiến toàn bộ Quốc Công phủ trời long đất lở, mang đến tai họa cho Lâm gia ngươi!"

Nói xong, mặc kệ Lâm Luật có phản ứng gì, nàng nâng bước ra ngoài trước!

Thật là đồng dạng, không biết trời cao đất dày! Lâm Luật nghe tới sừng sốt, tới lúc hoàn hồn thì Dung Hoa đã rời đi, bước chân ưu nhã, bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại lả lướt, tóc đen như mây, bên trên lộ ra chiếc cổ trắng ngần. Trong con thịnh nộ, trái tim Lâm Luật nhin không được mà đập loạn nhịp, hần lác đầu, lập tức đuổi theo, lại sợ người ngoài chú ý nên chỉ thấp giọng: "Đứng lại, ngươi có ý gì? Nói rõ cho ta!"

Dung Hoa không thèm để ý tới hần.

Lâm Luật đuổi theo, đuổi tay chân trước người nàng.

"Tiểu thư." Túc Đồng và Lưu Tô kinh hô một tiếng, vội vàng chạy qua.

"Cút!" Lâm Luật căn bản không để hai nha đầu vào mắt, liền quát một tiếng, ánh mắt thâm trầm khóa chặt Dung Hoa, "Đem lời đó nói rõ cho ta, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn..."

"Lâm thế tử." Túc Đồng và Lưu Tô đang muốn ra tay thì một bên vang lên tiếng động.

Lâm Luật còn chưa nói hết câu đã phải xoay người nhìn qua, chủ tớ ba người Dung Hoa cũng vậy.

Áo gấm ngọc quan, ôn nhuận như ngọc Đồng Trầm Chu đi tới, cau mày nhìn Lâm Luật.

Vừa thấy Đồng Trầm Chu, Lâm Luật đã lạnh giọng: "Đồng công tử, ngươi đừng xen vào việc của người khác."

"Thế tử đường đường là một đáng nam nhi, đi khó xử một cô nương có phải hành động của quân tử hay không!" Đồng Trầm Chu không nóng không lạnh đối đáp, sau đó nghiêng đầu nhìn Dung Hoa, giọng nói nhu hòa đi vài phần, "Diệp cô nương vẫn ổn chứ?"

"Ừ, đa tạ Đồng công tử." Dung Hoa mỉm cười gật đầu.

"Có lời thì cứ nói với Diệp cô nương là được, tội gì phải động thủ hả?" Đồng Trầm Chu giằng co với Lâm Luật, "Nếu không còn gì để nói, vậy thế tử đừng chặn đường Diệp cô nương, để nàng ấy đi đi."

Hần thấy bên này ít người, muốn thanh tĩnh nên đi qua, ai ngờ nghe thấy tiếng động, vừa định xoay người thì nghe thấy lời nói sắc bén của Diệp Dung Hoa. Hần từ nhỏ đã bị tính cách hào phóng của muội muội ảnh hưởng, cho nên không cảm thấy có gì khác thường, chỉ là nhìn cách Lâm Luật này cản đường người khác, thật đúng là không phải hành động của một quân tử! Mà cô nương này là hảo tỷ muội với muội muội nhà mình, nếu hần làm như không thấy, trở về sẽ bị trách không có lương tâm. Vì vậy, hần quyết định ra mặt.

Nghĩ tới Đồng Ngọc Lan vừa rời đi, ánh mắt Lâm Luật từ Dung Hoa chuyển sang Đồng Trầm Chu, âm hiểm cười một tiếng, nhẹ giọng: "Thì ra người thông đồng không chỉ có một mà là hai."

Dung Hoa lạnh lùng đáp trả: "Miệng chó không phun ra ngà voi!"

Cả người Lâm Luật cứng lại, hần không nhìn nàng, nghiêng đầu nhìn Đồng Trầm Chu, nặng giọng: "Đồng Trầm Chu, nàng là hôn thê của ta, là người của Lâm Luật ta, ta muốn thế nào thì nàng phải là thế đó, ngươi không có tư cách xen vào!"

"Đồng Trầm Chu ta chẳng qua là gặp chuyện bất bình nên ra mặt, Thế tử xuất thân cao quý, sao với Đồng mỗ xuất thân lỗ mãng chắc chắn sẽ hiểu thanh danh của nữ tử quan trọng thế nào, nếu ngài đã là hôn phu của Diệp cô nương, vậy phải càng bảo vệ khuê danh của nàng ấy, sao có thể đứng đây tùy tiện bôi nhọ?" Đồng Trầm Chu nghiêm mặt, ngữ khí vô cùng nghiêm túc, tỏ vẻ không hề thông đồng với Dung Hoa, cũng muốn trào phúng mắng Lâm Luật một phen.

"Nói thật mạnh miệng!"

Đồng Trầm Chu nhìn tay Lâm Luật siết chặt thành nắm, cười nói: "Thế tử muốn động thủ sao? Vậy Đồng mỗ xin phụng bồi." Nói xong, hần lui nửa bước, "Ta nhường Thế tử ba chiêu."

Đồng gia là nhà tập võ, tuy hần không thích đánh đánh giết giết, nhưng từ nhỏ đã được phụ thân và nhóm sư phó rèn luyện.

Ba chiêu? Lâm Luật giận tới mức chuẩn bị tung một quyền ra trước, nhưng hần cố gắng đè ép lửa giận trong lòng, hai mắt trừng trừng nhìn Đồng Trầm Chu: "Vũ phu vẫn là vũ phu, thô tục vô lễ, ai muốn động thủ với ngươi hả?"

Đây là yến hội do Đại hoàng tử phi tổ chức, kỳ thật là ý của Hoàng đế, Thái hậu và Hoàng hậu nương nương, nếu bản thân vung tay đánh nhau, phá nát nơi này, tới lúc đó không chắc chắn không thể giải thích, mà Thái hậu cũng sẽ không bỏ qua cho mình!

Bên nặng bên nhẹ, Lâm Luật vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa, hấn cũng không phải kẻ dễ dàng xúc động, lửa giận không thể để một hai câu của Đồng Trầm Chu châm ngòi!

Điểm quan trọng nhất là, hấn nơi nào là đối thủ của tên thô lỗ Đồng Trầm Chu này? Một khi đánh, tới lúc đó người xấu hổ chính là chính mình!

"Thì ra là ta hiểu lầm ý của Thế tử." Đồng Trầm Chu khẽ cười một tiếng, thoải mái ôm quyền, "Đồng mỗ tới từ nơi thôn dã, xuất thân gia đình tập võ, đương nhiên không thể so với thế tử văn cao nhã quý, mong thế tử thông cảm."

Lời này là thật, hơn nữa người ta đã tiêu sái nhường một bước, Lâm Luật đương nhiên cũng ôm quyền chấp tay, đáp lễ: "Đồng công tử khiêm nhường rồi."

Người học văn không thể dụng võ giải quyết vấn đề, Lâm Luật tức giận tới chứa cả bụng hỏa lại không thể phát tiết.

Đồng Trầm Chu này quả thật không tệ, mới dăm ba câu đã đoạt được quyền làm chủ vào tay mình, so với lần đầu gặp mặt quả nhiên khác một trời một vực. Khóe môi Dung Hoa bất giác cong lên, mỉm cười, nàng một bên gật đầu với hấn, một bên bước ra sau Lâm Luật, nói: "Nếu thế tử không sợ mất mặt, vậy thì hôm nay, bằng bất cứ giá nào ta cũng phải nói rõ! Vừa lúc quý nhân trong kinh thành đều có mặt ở đây, ta cũng muốn để mọi người hỏi ngài một chút. Ngài nhiều lần hắt bát nước bẩn lên người hủy hoại thanh danh của ta, ép ta từ hôn, rốt cuộc là có ý gì?"

Muốn nháo thì phải nháo cho lớn! Thanh danh có ích lợi gì? Nếu đã không thể ăn, lại không thể uống, nàng đương nhiên sẽ không để bụng.

Gả cho Lâm Luật? Nàng so với Lâm Luật càng thêm chán ghét, càng thêm ghê tởm!

Nàng vốn chưa ra tay là vì mượn hôn sự này bảo vệ bản thân thêm một đoạn thời gian, mấy vị trưởng bối của Diệp gia kia đương nhiên không thể tùy tiện tính kế để nàng vào cung.

Hôn sự đương nhiên phải lui, nhưng lui khi nào, lui như thế nào, nàng phải sử dụng để có ích lợi nhất!

Có điều hấn muốn nháo, vậy thì nháo đi, hôm nay nháo ở đây, người có hại nhiều hơn đương nhiên là Lâm Luật hấn! Là hấn ép nàng từ hôn, tới lúc đó kẻ bị người đời thóa mạ đương nhiên không phải Diệp Dung Hoa nàng mà là Lâm Luật thất tín bội nghĩa. Đến lúc đó, nàng chắc chắn sẽ giành được không ít sự động tình.

Chỉ là, hiện tại không phải thời cơ tốt nhất.

"Người đứng là vô có gây sự!" Lâm Luật thờ hờn hờn nói, hôm nay hấn tới tìm người nói chuyện, không ngờ mới một hai câu đã khiến bản thân tức giận.

Dung Hoa chỉ đáp trả một câu: "Để xem ngài có biết nặng nhẹ hay không?"

"Ta từ nhỏ đã am hiểu kinh thư kinh sử, đương nhiên hiểu biết chừng mực, ngại cho rằng ta giống người không biết đạo lý hay sao?" Lâm Luật cười lạnh.

"Thế tử là Thành Quốc Công thế tử, đương nhiên là người nhất nhất tuân theo quy củ lễ hiếu." Dung Hoa khẽ cười.

Mà Đồng Trầm Chu bên cạnh cũng ần ần mỉm cười.

Lâm Luật biết Dung Hoa chỉ việc hấn chặn đường nàng, lập tức thẹn quá thành giận, nhưng lại không thể phát tiết để mất phong độ, chỉ đành hừ một tiếng, lạnh giọng: "Khẩu thị tâm phi."

"Lời ta nói là thật, so với trần châu càng thật hơn." Ngữ khí của nàng vô cùng chân thành, "Thế tử yên tâm trở về đi, thời cơ tới, ta sẽ tự mình cho ngài một câu trả lời."

Lâm Luật vẫn không tin: "Hừ, người nói trở về thì ta trở về chờ sao?"

Chờ? Chờ tới khi nào? Mấy tháng nữa nàng sẽ tới tuổi cập kê, tới lúc đó có thêm lục lễ, hấn chỉ biết chờ ngày thành thân!

"Nếu thế tử không tin, ta đây cũng không còn cách nào khác." Dù sao cũng là người trong lòng hấn bị Hoàng hậu nương nương nhìn trúng, nàng lại không có gì phải vội.

"Ai biết được trong lòng người rốt cuộc nghĩ cái gì?" Thánh nhân có nói, trong thiên hạ này tuyệt đối không được tin lời tiểu nhân và nữ tử, ai biết nàng đang có chủ ý gì? Nói nàng không gả cho hấn, nhưng trong lòng nàng thật sự nghĩ gì, ai biết được?

Bên phía phụ thân hấn không còn cách, mẫu thân cũng không khả thi, cho nên hấn mới hi vọng nàng tự mình từ hôn, tới lúc đó chẳng lẽ phụ thân còn ép bản thân cưới nàng hay sao?

Nhưng nha đầu này? Bản thân đã chán ghét nàng như thế, nàng ngược lại lại không để vào mắt, nếu giống một cô nương khuê tú, nghe những lời này xong, nàng không phải nên trở về khóc lóc đòi trưởng bối từ hôn sao?

Chờ?

Chẳng lẽ chờ cưới nàng vào cửa?

Không được!

Tuyệt đối không được!

Nghĩ vậy, trong lòng Lâm Luật càng thêm khó chịu.

Đồng Trầm Chu nhíu mày.

Dung Hoa nhìn hơi thờ bực người của hần, nửa điểm khản trương và sợ hãi cũng không có, chỉ khẽ cười: "Ta phải làm gì để thể tử tin tưởng đây?"

Nàng vừa nói vừa quay đầu nhìn qua bên kia, giữa rừng mai ả ả có thể thấy vài bóng người đi tới, thanh âm đột nhiên cao thêm vài phần: "Còn thỉnh Tứ điện hạ tới đây làm chứng."

Lâm Luật cả kinh quay đầu, sau đó lại nhìn về phía Dung Hoa: "Bên kia có người từ lúc nào?"

"Ta chỉ biết sớm hơn ngài một chút." Nụ cười trên mặt Dung Hoa còn cao ngạo hơn hoa mai mới nở.

Trước khi Lâm Luật tới không bao lâu, đèn hóng gió bên kia đã có người tới, giữa mơ hồ nàng có thể nhận ra một trong số đó là Tứ hoàng tử, có điều người còn lại đưa lưng về đây nàng lại không biết là ai.

Hai đình tuy cách nhau không xa nhưng có rừng mai ở giữa che chắn, cho nên nàng và Đồng Ngọc Lan đều không đồng ý.

Mà hiện giờ, bọn họ lại trở thành nhân chứng.

Mà nhìn biểu cảm Lâm Luật đương nhiên không biết, cũng khó trách hần quá nóng vội, một lòng muốn từ hôn cho nên không có tâm tình quan sát tình hình xung quanh!

Nếu hần đã vô tình, vậy đừng trách nàng đào cái hố cho hần nhảy xuống.

Tai họa ngầm này đúng lúc tìm tới. Nếu hần có thể cướp được Dương Mộ Tuyết thì không có gì để nói, nhưng nếu không cướp được, Lâm Luật tuy cùng lửa với Tứ hoàng tử nhưng mang thân phận trưởng bối, mỗi lần nghĩ tới chuyện thê tử là người trong lòng của biểu cửu, hần đương nhiên sẽ không thoải mái.

Tứ hoàng tử bị Dung Hoa điểm danh nhanh chóng tới đây, người đi cùng là Thất hoàng tử.

Tứ hoàng tử mắt phượng môi mỏng, khí chất trầm ổn, một thân mặc bào màu tím. Thất hoàng tử hai mắt sáng ngời như sao, gương mặt so với Tứ hoàng tử càng thêm tuấn tú, một thân mặc bào màu đen, tươi cười trên mặt như gió xuân thổi tới, vô cùng ấm áp.

Hai người đều là rồng trong rồng, quý khí bức người.

"Gặp qua Tứ điện hạ, Thất điện hạ." Dung Hoa vội vàng hành lễ.

"Miễn lễ." Tứ hoàng tử lên tiếng.

"Biểu cửu cũng ở đây sao?" Thất hoàng tử thoáng nhìn Dung Hoa, sau đó tươi cười thân thiết hỏi Lâm Luật.

"Vâng, quá nhiều sự thanh tịnh của hai vị điện hạ rồi." Trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, Lâm Luật trả lời.

Dung Hoa đương nhiên cũng hào phóng uốn gối hành lễ lần nữa: "Còn phiền hai vị điện hạ..."

Lâm Luật liếc nàng một cái, cười cười cắt ngang: "Hoa mai trong biệt viện của Đại điện hạ nở thật đẹp, vừa rồi không biết hai vị điện hạ ở gần đây, chỉ bằng cùng nhau đi một đoạn, thưởng mai được không?"

Tứ hoàng tử và Thất hoàng tử đều gật đầu, nhưng không dời bước.

"Tiểu nữ to gan thỉnh cầu, hy vọng tương lai hai vị điện hạ có thể làm chứng cho tiểu nữ."

"Nói chuyện không đầu không đuôi, nàng nói gì với hai vị điện hạ thế hả?" Lâm Luật muốn nguy tạo cảnh tượng thái bình, cho nên liếc nhìn Dung Hoa, sau đó lại cười cười nhìn hai vị hoàng tử, "Hai vị điện hạ thứ tội, Ngũ cô nương chỉ nói đùa thôi."

Tuy cùng lửa, nhưng đối phương dù sao cũng là hoàng tử, Lâm Luật đương nhiên không thể chỉ dựa vào cái thân phận trưởng bối kia.

Tứ hoàng tử nhấp môi nhìn Lâm Luật, lại nghiêng đầu nhìn Dung Hoa: "Diệp cô nương không cần đa lễ, chuyện nhỏ không tổ sự, tương lai nếu cô nương có yêu cầu, bốn điện hạ và hoàng đệ chắc chắn sẽ làm chứng cho cô nương."

Sắc mặt Lâm Luật cứng đờ, lập tức trừng mắt nhìn Dung Hoa: "Vi thần cùng Ngũ cô nương có chút ý kiến không hợp, sao dám làm phiền hai vị điện hạ?" Nói cách khác, đây là chuyện riêng của hai người, không cần bọn họ nhúng tay."

"Nếu thế từ có tâm tư gì, có thể tiến cung cầu Hoàng tử mẫu thành toàn." Cô nương Dương gia là người mẫu hậu xem trọng cho hần, hần sao có thể bỏ qua chuyện này? Từ hoàng tử nhũ mảy, ngữ khí lạnh lùng lại nhiệt tình cho Lâm Luật ý kiến.

Nhưng, Lâm Luật và Thất hoàng tử ở đây đều có thể nghe ra tâm trạng không tốt của hần.

Khỏe miệng cong lên, Lâm Luật khẽ cười: "Đa tạ Từ điện hạ quan tâm."

Nếu được Thái hậu cô mẫu đồng ý, hần còn chờ tới bây giờ sao? Mẫu thân sớm đã tới câu ý chỉ của Thái hậu cô mẫu! Hần thật không rõ, phụ thân không đồng ý, tại sao Thái hậu cô mẫu cũng không tán thành chứ?

"Lâm thế tử hiểu là được." Từ hoàng tử cũng cười, "Đừng khó xử, bức ép một nữ tử nhu nhược."

Nha đầu này cố ý châm ngòi ly gián! Nàng rõ ràng biết Từ hoàng tử và Thất hoàng tử đang ở gần, cho nên mới kéo Mộ Tuyết vào! Nha đầu chết tiệt!

Trong lòng thầm mắng một câu, sắc mặt càng thêm khó coi, Lâm Luật cúi đầu: "Từ điện hạ nói đúng."

Thất hoàng tử nhìn Diệp Dung Hoa, ánh mắt lộ ra tia hứng thú.

Thật là... Không giống một cô nương bình thường.

Dung nha tuyệt sắc đương nhiên không cần nhắc tới.

Lâm Luật ăn nói khó nghe, còn ép nàng từ hôn, vậy mà nàng không khóc không nháo, cũng không thương tâm đòi chết, thần sắc vẫn vẫn đạm phong khinh.

Hơn nữa, nàng còn quen Cửu hoàng thúc? Thật khiến người khác tò mò!

"Đa tạ điện hạ." Dung Hoa hành lễ nói lời cảm tạ.

"Diệp cô nương miễn lễ." Từ hoàng tử lên tiếng.

Dung Hoa đứng lên, quay đầu nhìn Lâm Luật: "Thế tử, hy vọng ngài nhớ lời Từ điện hạ nói." Về sau đừng tới làm phiền nàng nữa!

Lâm Luật đen mặt, không thêm để ý tới nàng. Hần gật đầu, qua loa có lễ.

Dung Hoa thu hồi ánh mắt, lại thấy Diệp Di Nguyệt và Phuong Gia Nhu cùng đám nha đầu thướt tha là lướt đi về hướng này. Nàng lại quay đầu, thấy nhóm khuê tú cũng nhìn qua đây.

Thấy đám người Dung Hoa ở trước, Diệp Di Nguyệt và Phuong Gia Nhu hơi sững sốt, làm như vô cùng kinh ngạc. Bọn họ vội vàng đi tới, hành lễ: "Từ điện hạ, Thất điện hạ, Lâm thế tử, Đồng công tử."

"Miễn lễ." Từ hoàng tử nâng tay.

"Tạ điện hạ." Diệp Di Nguyệt và Phuong Gia Nhu mỉm cười đứng dậy.

"Ngũ tỷ tỷ." Diệp Di Nguyệt dịu dàng gọi một tiếng.

"Ngũ cô nương." Phuong Gia Nhu cũng hướng Dung Hoa thi lễ.

"Lục muội muội, Phuong cô nương." Dung Hoa lãnh đạm đáp một tiếng.

Diệp Di Nguyệt bước hai bước về phía nàng, cười nói: "Ngũ tỷ tỷ tới đây sao không gọi bọn muội?"

Vị trí đứng vừa lúc ngăn cách hai người Dung Hoa và Lâm Luật.

Phuong Gia Nhu cũng tiến lên hai bước, thẹn thùng đứng một bên, ánh mắt trộm nhìn Từ hoàng tử, ần ần lộ ra tia vui mừng.

Hai người đều là nữ tử dịu dàng như nước, nhưng Diệp Di Nguyệt lại lịch sự nhã nhặn, mà Phuong Gia Nhu toát ra vẻ vũ mị, giờ phút này bọn họ đều thẹn thùng xấu hổ, quả nhiên là người đẹp hơn hoa.

Dung Hoa liếc nhìn Diệp Di Nguyệt, hỏi: "Ta gọi muội, muội sẽ tới sao?" Nơi này quanh quẽ an tĩnh, hiện tại bọn họ tới đây chẳng qua là vì thấy Lâm Luật cùng hai vị điện hạ.

"Hoa mai phía này vô cùng rực rỡ, nếu Ngũ tỷ tỷ gọi, muội muội chắc chắn sẽ cùng Nhu Nhu cùng tỷ tỷ tới đây." Diệp Di Nguyệt dịu dàng trả lời, nói xong còn thẹn thùng lên nhìn Lâm Luật.

Thật là... Dung Hoa xoa xoa bàn tay.

Thất hoàng tử đứng cạnh cười nói: "Hoàng huynh, chúng ta qua bên kia đi, đừng quấy rầy nhã hứng của các vị cô nương nữa."

Tứ hoàng tử gật đầu.

Lâm Luật phụ họa: "Vây vị thần bồi hai vị điện hạ. Tứ hoàng tử, Thất hoàng tử, mời!"

.....

Lâm Luật và hai vị hoàng tử vừa đi, Diệp Di Nguyệt và Phương Gia Nhu cũng lập tức kiểm soát rồi đi.

"Đa tạ Đồng công tử tượng nghĩa tương trợ." Dung Hoa khẽ cười, thi lễ với Đồng Trầm Chu.

Người cũng đi rồi, hiện tại chỉ còn hai người cùng nha đầu gia đình, Đồng Trầm Chu đỏ mặt như ánh bình minh: "Diệp cô nương không cần để trong lòng, chuyện nhỏ thôi, huống hồ cô nương lại là bằng hữu của gia muội, cô nương gặp khó khăn, ta đương nhiên không thể làm như không thấy." Nói xong, hần ôm quyền với nàng, "Đồng mẫu không quấy rầy nữa."

Dung Hoa kinh ngạc nhìn hần giống hết lần trước, dùng tốc độ kinh người biến mất trước mắt.

Túy Đồng che miệng cười: "Đồng công tử này chạy trốn còn nhanh hơn thỏ."

Ngay cả Lưu Tô ít để lộ cảm xúc cũng khẽ cười.

Nghe vậy, Dung Hoa cũng bật cười thành tiếng, đây còn không phải là nhanh hơn thỏ sao?

"Đi thôi." Nàng khẽ cười, "Đi tìm Đồng tỷ ty!"

.....

Cách đó không xa, Chu Hành nhân nhật đứng bên cửa sổ tầng ba nhìn ra bên ngoài, gương mặt ảm áp nhưng mặt trời hừng đông, tựa như mỹ ngọc đột nhiên xoay người, nói: "Ta đi đây."

"Cửu hoàng thúc, yến hội này còn chưa bắt đầu!" Đại hoàng tử vội lên tiếng giữ người lại, "Tổ mẫu, phụ hoàng và mẫu hậu đều đã nói, kêu người hôm nay ở đây xem nhóm quý nữ trong kinh thành. Yến hội còn chưa bắt đầu người đã muốn đi, chắc hẳn làm sao giao phó với tổ mẫu, phụ hoàng và mẫu hậu đây?"

"Người cứ nói đúng sự thật là được." Chu Hành không chút biểu cảm, căn bản là không để ý, chỉ xoay người nâng bước xuống lầu.

"Cửu hoàng thúc." Trên mặt Đại hoàng tử lộ ra một tia chua xót.

Sao lại kêu phụ thê bọn họ phụ trách yến hội này chứ?

Hoàng thúc rời kinh nhiều năm, đối với kinh thành vô cùng xa lạ, hơn nữa lại có ba vị hoàng đệ, cho nên phụ hoàng, mẫu hậu và tổ mẫu mới muốn phụ thê hần tổ chức yến hội. Thứ nhất là để hoàng thúc cảm thấy quen thuộc, thứ hai là để hoàng thúc và ba vị hoàng đệ xem trước chúng tiểu thư của gia tộc quyền quý.

Tuy luận tuổi tác hần lớn hơn y mấy tuổi, nhưng Cửu hoàng thúc lại là trưởng bối, hơn nữa khi nhỏ bản thân cũng ăn không ít khổ cực từ người này. Thấy y đứng cạnh cửa sổ không có ý định đi xuống, hần cũng không gục y xuống lầu tìm "bằng hữu", hiện tại yến hội còn chưa bắt đầu, y đã rời đi, chính mình nào dám can lại?

Trầm tư một lát, trong lòng Đại hoàng tử lại cảm thấy may mắn, cũng may mấy vị hoàng đệ còn ở đây.

Chu Hành xuống lầu, không cho ai chú ý mà an tĩnh rời khỏi biệt viện. Đại hoàng tử tự mình tiễn y mới quay lại viện.

.....

Cách đó không xa là một nhóm quý nữ đang ngắm hoa, kiến trúc của biệt viện vô cùng mỹ lệ và tinh xảo, đình hóng gió, hành lang, núi giả, thác nước cùng vườn mai đều dung hợp với nhau. Dung Hoa vừa đi vừa thưởng thức.

Túy Đồng và Lưu Tô an tĩnh theo sau.

Vừa đi qua một đoạn, từ núi giả đột nhiên chạy ra một thân ảnh nhỏ nhỏ hướng về phía Dung Hoa. Lưu Tô nhanh chóng nâng bước chắn trước mặt nàng, duỗi tay kéo thân ảnh nhỏ kia lại.

Dung Hoa cẩn thận quan sát, là một bé trai khoảng sáu bảy tuổi.

Đứa nhỏ quơ tay múa chân, lớn tiếng: "Buông ta ra! Là ai? Mau thả ta ra, nếu không ta sẽ kêu người tới xử lý người!"

Giọng nói cứng rắn mang theo mùi phẫn kiêu căng.

Dung Hoa nhìn Luru Tô, Luru Tô gật đầu thả nó xuống.

Đứa bé xụ mặt nhìn Luru Tô, hai mắt mở lớn: "Hừ, đúng là nha đầu to gan, dám bắt bồng công tử? Mau xin lỗi bồng công tử đi!"

"Là nguoi va vào tiểu thư nhà ta trước."

Giương mặt đứa bé đỏ lên, quay đầu nhìn Diệp Dung Hoa, mép mào: "Tỷ tỷ, nha đầu của tỷ thật vô lễ."

Tỷ tỷ? Dung Hoa nhìn đứa bé răng trắng môi hồng như nhân vật trong tranh tết kia, dặn dò: "Sau này đừng chạy vậy nữa! Nếu đụng người khác, nói không chừng người bị thương sẽ là nguoi đấy!"

"Đệ không chạy, đệ là cố ý tới gặp tỷ tỷ." Bé trai ngẩng đầu cười tít mắt, sau đó lại nhìn Luru Tô, "Nếu đã là nha đầu của tỷ tỷ, vậy bản công tử không so đo nữa."

Luru Tô nhàn nhạt lui ra đứng sau Dung Hoa.

"Tỷ tỷ, tỷ xem nha đầu này đi, thật không biết quy củ! Hay là đệ tặng tỷ một nha đầu hiểu lễ nghi nhé!" Đứa bé tựa như vô cùng quen thuộc, nhìn Luru Tô lạnh lùng như thế, nó liền nhiệt tình đề nghị.

"Nguoi tên gì? Thân nhân và người hầu đầu? Có phải lạc đường rồi không? Ta gọi người tới giúp nguoi." Dung Hoa cúi đầu, cười cười, trong lòng buồn bực tự hỏi đứa bé này là ai, sao lại quen thuộc, chạy tới nhận tỷ tỷ với mình vậy?

"Tỷ tỷ không tin Thần Nhi sao? Đệ thật sự là cố ý tới tìm tỷ tỷ." Đứa bé bĩu môi, đôi mắt đen nhánh uớt ướt trông mong nhìn Dung Hoa.

Thần Nhi?

Dung Hoa vỗ trán, kiên nhẫn hỏi: "Nguoi mấy tuổi?"

"Tỷ tỷ, đệ sáu tuổi." Nó vui vẻ trả lời.

"Nhớ kỹ, sau này đừng chạy lung tung một mình vậy nữa." Dung Hoa mỉm cười, cẩn thận nói, "Ngoan, nếu gặp được ta rồi thì mau trở về đi, bằng không người nhà sẽ rất sốt ruột."

"Tỷ tỷ..." Đứa bé duỗi tay kéo tay Dung Hoa, quơ quơ, năn nỉ, "Thần Nhi muốn ở lại chơi với tỷ tỷ, được không?"

Nó vừa dứt lời, Đồng Ngọc Lan liền tới: "Dung Hoa muội muội."

"Đồng tỷ tỷ." Dung Hoa như được gặp cú tinh, nài ra hiệu dò hỏi nàng ấy, thăm hỏi đứa bé này rốt cuộc là ai?

Đồng Ngọc Lan nhìn nhìn bé trai kia, sắc mặt khẽ thay đổi, muốn nói nhưng lại thôi, ánh mắt nhìn Dung Hoa mang theo tia đau lòng, hình như không biết phải giới thiệu ra sao.

"Đồng tỷ tỷ biết nó là công tử nhà ai sao?" Dung Hoa dứt khoát lên tiếng hỏi.

"Tỷ tỷ, tỷ không biết đệ?" Đứa bé thất vọng nhìn nàng, thanh âm nghẹn ngào nức nở.

Dung Hoa chỉ biết nhìn Đồng Ngọc Lan.

"Kiều Vũ Thần." Đồng Ngọc Lan tiến lên, nhỏ giọng bên tai nàng ba chữ.

Kiều Vũ Thần? Nàng lập tức biết đứa nhỏ trước mặt là ai.

Nó là hài tử Nhan thị sinh sau khi tái giá. Tây Ninh Hầu có hai trai hai gái, trưởng tử Kiều Vũ Đình và trưởng nữ Kiều Nguyệt do nguyên phối sinh dưỡng, ngoài ra còn một thứ nữ tên Kiều Nhân do vợ lẽ sinh ra.

Mà Kiều Vũ Thần, đứa bé nhỏ tuổi nhất là do Nhan thị sinh ra.

Dung Hoa chưa từng gặp mặt, nhưng biết sự tồn tại củ nó.

Nàng và nó là tỷ đệ cùng mẹ khác cha, tuy nàng có khả năng không phải nữ nhi của Nhan thị, nhưng hiện tại nó chính là đệ đệ của nàng.

"Tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần kéo tay nàng, ngẩng đầu cười tủm tỉm.

"Thần Nhi ngoan." Dung Hoa duỗi tay sờ đầu nó, nhưng lại không muốn thân cận.

Mấy năm nay Nhan thị không quan tâm tới nàng, vừa rồi gặp mặt còn xem như người xa lạ, rõ ràng là rạch ròi quan hệ giữa cả hai. Hơn nữa, Kiều Vũ

Thần đã sáu tuổi, trong trí nhớ nàng căn bản chưa từng gặp nó, đủ để chứng minh Nhan thị không thích nàng và nó thân thiết!

Huống hồ, thân phận của bản thân hiện tại còn chưa rõ.

"Thần Nhi sớm đã muốn đi gặp tỷ tỷ, nhưng trước nay đều không gặp được." Kiều Vũ Thần tươi cười tới mặt mày hớn hở, thập phần vui vẻ.

Nhan thị không hi vọng Kiều Vũ Thần thân thiết với nàng, nhưng nó tại sao lại ở đây, còn thân thiết gọi nàng là tỷ tỷ? Dung Hoa bắt đầu sinh nghi, Tây Ninh Hầu phủ chắc chắn có người nói gì đó với nó, nhưng chuyện của Tây Ninh Hầu phủ, nàng không quan tâm, chỉ khom lưng, mỉm cười nói, "Nếu Thần Nhi gặp được tỷ tỷ rồi thì trở về cạnh phụ thân đây, đệ lên chạy tới đây, phụ thân đệ chắc chắn sẽ lo lắng."

Kiều Vũ Thần nghĩ nghĩ, thấy lời nàng cũng có lý, hần liên tục chớp mắt nhìn Dung Hoa, đôi mắt đen nhánh, cánh môi hồng hồng cùng khuôn mặt trắng nõn béo tròn, đáng yêu khó mà diễn tả.

Nhan thị đối xử với Dung Hoa thế nào, tất cả mọi người đều rõ như ban ngày. Con ruột không quan tâm, bà ta lại đi quan tâm săn sóc Kiều Nguyệt! Đồng Ngọc Lan vì Dung Hoa mà bênh vực kẻ yếu, đối với Kiều Vũ Thần đương nhiên vô cùng phản cảm, cho nên không chút khách khí nói: "Nghe lời, về đi, bằng không để mẫu thân ngươi biết sẽ không cao hứng."

"Ngươi là ai? Dựa vào đâu mà quản chuyện đi hay ở của ta? Ta không đi, ta muốn ở đây cùng tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần đưa tay chống nạnh, tức giận nhìn Đồng Ngọc Lan.

"Ngay cả tỷ tỷ ngươi cũng gọi ta một tiếng Đồng tỷ tỷ, đứa nhỏ như ngươi thật không biết lễ phép!" Đồng Ngọc Lan cũng phồng má mắng.

Dung Hoa thấy hai người tức giận, không khỏi bật cười.

"Tỷ tỷ, nàng ta khi dễ đệ." Kiều Vũ Thần ý vào tuổi nhỏ, liền nức nở làm nũng cáo trạng với Dung Hoa, ánh mắt lại khiêu khích nhìn Đồng Ngọc Lan.

"Nam tử hán đại trọng phụ lại đi làm nũng, thật không biết xấu hổ." Đồng Ngọc Lan thề lời.

"Khi dễ tiểu hài tử, ngươi mới không biết xấu hổ." Kiều Vũ Thần lập tức phản bác, mở to hai mắt nhìn Đồng Ngọc Lan, "Ngươi là tiểu thư Đồng gia võ nghệ cao cường, không ngờ lại đi khi dễ một tiểu hài tử! Còn nữa, tỷ ấy là tỷ tỷ của ta, ngươi không giành được đâu!"

"Ta khi dễ ngươi khi nào?"

"Hừ!"

Hai người cứ người chạy ta đuổi, náo loạn cả lên.

"Ta đi đây, hai người cứ từ từ chơi đi." Bị hai người nháo tới đau cả đầu, Dung Hoa dứt khoát nâng bước.

"Tỷ tỷ, đừng đi!" Kiều Vũ Thần lập tức chạy theo Dung Hoa, chưa được hai bước đã ngã xuống đất.

"Tỷ tỷ, đau..." Nước mắt lập tức trào ra, Kiều Vũ Thần duỗi tay về phía Dung Hoa, năn nỉ.

Nàng lập tức nhíu mi, hít sâu một hơi.

"Nghiêm trọng không? Mau để ta xem." Đồng Ngọc Lan lo lắng hỏi.

"Tiểu thư, vừa rồi có người bắn cái này lại mới khiến Kiều tử công tử té ngã." Túc Đồng thấp giọng nói nhỏ bên tai.

Dung Hoa nhìn xuống đất, thấy dưới chân Kiều Vũ Thần có viên đá nhỏ.

Đây là... Có người cố ý!

"Thần Nhi, đệ sao vậy? Là ai khi dễ đệ?" Đồng Ngọc Lan còn chưa tới trước mặt Kiều Vũ Thần, một giọng nói kiều mị truyền tới, theo đó là một nữ tử mặc váy hồng nhạt, áo ngài màu xanh, diện mạo tú lệ tới đây. Vừa thấy máu trên tay Kiều Vũ Thần, nàng lập tức chạy tới, khom người, dịu dàng dỗ dành, "Ngoan, Thần Nhi không khóc, để Tam tỷ tỷ thôi sẽ không đau nữa."

"Tam tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần gọi Kiều Nhân một tiếng, ánh mắt lại trào nước nhìn Dung Hoa.

"Thần Nhi ngoan, Tam tỷ tỷ đưa đệ về phòng, mời thái y tới xem cho đệ, chờ đắp thuốc rồi sẽ không đau nữa." Kiều Nhân dỗ dành, sau đó bất mãn đứng dậy nhìn Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan, "Đệ đệ ta sao lại bị thương?" Ngừ khí mang vài phần hùng hổ dọa người, cùng dung mạo điềm mỹ hoàn toàn khác biệt.

"Ngươi đừng nói bậy, là đệ đệ ngươi tự ngã đó." Đồng Ngọc Lan phản bác.

"Đệ đệ ta đang êm đẹp sao có thể té ngã? Ai biết có phải có người cố ý hay không?" Kiều Nhân vừa nói vừa liếc Dung Hoa.

"Kiều cô nương vẫn là mang đệ ấy về xử lý vết thương trước đi." Dung Hoa nghiêm mặt nói, chuyện của Kiều gia lại dám tính kể lên đầu nàng? Đã vậy

còn dính lúu tới một đứa bé sáu tuổi.

Có người nghe thấy động tĩnh liền tới đây, thấy Kiều Vũ Thần bị thương, hạ nhân lập tức chạy tới đại sảnh bẩm báo Đại hoàng tử phi.

"Tam tỷ tỷ, là đệ tự ngã." Kiều Vũ Thần nhìn Kiều Nhân, nước nớc.

Kiều Nhân quay đầu nhìn đứa bé: "Thần Nhi ngoan biết vì tỷ tỷ, nào, tỷ tỷ mang đệ đi đắp thuốc." Nói xong, nàng ta liền kéo Kiều Vũ Thần đi về hướng đại sảnh.

"Đệ không đi, Thần Nhi không nói sai!" Kiều Vũ Thần oa oa khóc lớn.

"Được, được rồi, Thần Nhi không sai, ngoan, đi cùng Tam tỷ tỷ nào." Kiều Nhân dịu dàng nói.

Kiều Vũ Thần lúc này mới khịt khịt cùng nàng rời đi.

"Diệp tiểu thư, Đồng tiểu thư, nương nương cho mời." Một nha đầu đột nhiên tới đây, cung kính hành lễ với Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan.

Dung Hoa liền gật đầu.

Tiểu công tử của Tây Ninh Hầu bị thương, Đại hoàng tử phi đương nhiên muốn hỏi cho rõ, mà ngay lúc đó có mặt nàng và Đồng Ngọc Lan, hiện tại chắc hẳn phải gọi bọn họ qua hỏi chuyện.

Đây rõ ràng là cố ý dùng Kiều Vũ Thần để tính kế Nhan thị.

Có điều, Nhan thị dường như sớm đã cắt đứt quan hệ mẫu tử với Dung Hoa, không ngờ người của Kiều gia lại đánh chủ ý lên đầu nàng.

Xem ra ba huynh muội Kiều gia không phải đèn đã cạn dầu!

Đồng Ngọc Lan đi song song cùng Dung Hoa, thấp giọng xin lỗi: "Đều do ta không tốt." Nàng vốn chơi đùa với Kiều Vũ Thần, cho nên không hề chú ý tới lý do Kiều Vũ Thần té ngã.

"Không liên quan tới Đồng tỷ tỷ." Dung Hoa đuổi tay nắm lấy tay nàng, cười nói, "Nếu truy cứu tới cùng thì chuyện này là do ta liên lụy tới tỷ tỷ."

Đây rõ ràng là cái bẫy người của Kiều gia thiết kế.

Đồng Ngọc Lan không dám tin mà mở to hai mắt, nghĩ nghĩ, ngay sau đó liền cá giận nói: "Mấy năm nay Kiều phu nhân đã mặc kệ muội, hiện tại có người tính kế lên muội thì có ích gì? Còn dám hại một đứa bé nhỏ như vậy, thật không biết xấu hổ!" Tính cách nàng thẳng thắn, hơn nữa Đồng gia lại vô cùng đơn giản, có điều nàng cũng không phải kẻ ngốc, nghe Dung Hoa nói vậy liền hiểu mọi chuyện.

Dung Hoa chỉ cười cười, không đáp.

Người Kiều gia tính kế nàng và Kiều Vũ Thần, mục đích đơn giản là Nhan thị mà thôi.

Kiều Vũ Thần người nhỏ, bước chân cũng bé, chẳng mấy chốc Dung Hoa đã đuổi kịp nó và Kiều Nhân.

"Tam tỷ tỷ, đau." Kiều Vũ Thần vừa khóc vừa kêu đau, thấy Dung Hoa đã đuổi theo liền nước nớc gọi, "Tỷ Tỷ."

Dung Hoa nhìn đứa nhỏ, cười cười.

"Thần Nhi, con làm sao vậy?" Nhan thị nghe tin vốn chờ ở hành lang vội chạy tới.

"Hầu phu nhân, đừng vội, thái y lập tức tới ngay." Ma ma quân sự cũng vội đi theo, "Phu nhân, hay là đưa công tử vào trong rồi nói."

Nhan thị sốt ruột cúi đầu: "Thần Nhi, mau để nương xem, bị thương ở đâu hả?"

"Mẫu thân." Kiều Vũ Thần khịt khịt gọi một tiếng, ngoan ngoãn đuổi tay tới trước mặt Nhan thị.

Nhan thị hít một ngụm khí lạnh, hốc mắt lập tức đỏ ừng: "Con của ta, sao lại té nghiêm trọng như vậy? Còn bị thương ở đâu không?" Nói xong bà ta lại nhìn đứa bé, đuổi tay sờ xem còn vết thương hay không, "Ngaoan, Thần Nhi không khóc."

Sau đó, bà ta đứng lên ôm Kiều Vũ Thần vào lòng, quết mắt nhìn đám người Kiều Nhân: "Sao thế hả? Thần Nhi sao lại té ngã?"

"Nữ nhi cũng không biết đệ đệ bị té thế nào." Kiều Nhân ngoan ngoãn trả lời, "Nữ nhi nghe tiếng đệ đệ khóc mới tới, khi đó có Ngưu cô nương và Diệp cô nương."

Nhan thị ngược mắt nhìn Dung Hoa, bên trong ẩn ẩn tia chán ghét: "Dung Hoa, chuyện gì thế hả?"

"Phu nhân, là ta chơi đùa với Tử công tử nên mới xảy ra sơ sót." Đồng Ngọc Lan xin lỗi.

"Mẫu thân, là tự Thần Nhi té ngã, không liên quan tới tỷ tỷ và Đồng tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần ngẩng đầu nói.

Nhan thị vừa định mở miệng thì Kiều Nguyệt từ trong đi ra, mềm nhẹ hỏi: "Mẫu thân, Thần Nhi sao rồi?"

Nhan thị vội xoay người, nói: "Bên ngoài trời lạnh, không phải đã kêu con ở trong rồi sao? Sao lại ra đây?"

"Nữ nhi là lo cho Thần Nhi thôi." Kiều Nguyệt khẽ cười, lại thấy gương mặt nức nở của Kiều Vũ Thần, vội gọi, "Thần Nhi..."

Vừa kêu một tiếng, ánh mắt lại chạm tới bàn tay đầy máu của đứa nhỏ, gương mặt Kiều Nguyệt trắng bệch, hô hấp cũng trở nên dồn dập, đôi môi tím tái, cả người lao đảo.

"Đại tiểu thư." Nha đầu phía sau vội đuổi tay đỡ nàng.

"Nhị tỷ tỷ." Kiều Nhân cả kinh gọi.

"Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi... Thái y, mau gọi thái y." Nhan thị thấy thế liền gấp giọng gọi, cánh tay lập tức buông Kiều Vũ Thần đang bị thương qua, nhanh chóng qua đó, một bên ngẩng đầu nôn nóng kêu ma ma quản sự bên cạnh dẫn đường, một bên kêu nha đầu đưa Kiều Nguyệt theo ma ma về thiên thính.

Mọi sự chú ý đều dồn về phía Kiều Nguyệt.

Đứa bé sáu tuổi bị thương Kiều Vũ Thần bị vớt qua một bên, không ai hỏi đến, Nhan thị và Kiều Nhân dường như quên mất sự tồn tại của nó, ngay cả nha đầu cũng không để lại.

Dung Hoa thở dài một tiếng, bước lên một bước, khẽ gọi: "Thần Nhi."

Đồng Ngọc Lan cũng thương hại nhìn đứa bé.

Kiều Vũ Thần cúi đầu, nửa ngày sau mới chậm rãi ngẩng lên, nước mắt lại lần nữa tràn mi: "Tỷ tỷ." Đứa bé đáng thương như một con chó bị vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Tỏa sáng

"Kiều phu nhân này ngay cả nhi tử cũng không quan tâm sao?" Đồng Ngọc Lan nhẹ giọng bên tai Dung Hoa, "Nữ nhi té xỉu thì sót ruột, chẳng lẽ Thần Nhi bị thương thì bỏ mặc qua loa sao? Ngay cả một nha đầu cũng quên phân phó."

Đối với nhi tử còn như thế, khó trách đối với nữ nhi cũng máu lạnh vô tình.

Dung Hoa chỉ mỉm cười: "Có thể do bà ấy qua lo cho Kiều Nhi cô nương." Kỳ thật nàng cũng không ngờ sự tình lại như vậy. Bản thân vì có khả năng không phải thân sinh nên mới bỏ mặc, nhưng Kiều Vũ Thần nức nở trước mắt lại là thân sinh của mình, ngay cả một hạ nhân cũng không để lại, bà ta cứ như vậy mà rời đi sao?

Nàng nhìn ra được Kiều Nguyệt có bệnh tim trong người, cho nên vừa thấy máu tươi trên tay Kiều Vũ Thần liền bị kích thích, cho nên té xỉu. Nhìn đám nha đầu kia thuần thực như vậy, hẳn đây không phải lần đầu. Thân thể Kiều Nguyệt có thể quan trọng hơn, cho nên Nhan thị mới sót ruột, nhưng chuyện này... Thật quá mức tương tượng.

Nhan thị này đúng là mẹ kế tận tâm lạ thường!

Mấy phu nhân khác đưa mắt nhìn qua đây, ai nấy đều khẽ tán thưởng, nói Nhan thị hiền lương thực đức, đối với hài tử mà nguyên phối để bụng quan tâm như vậy, đúng là hiền thê lương mẫu khó gặp.

Thái y thở hổn hển mang theo thùng thuốc chạy tới, được nha đầu dẫn đường trực tiếp vào thiên sảnh.

Kiều Vũ Thần như cảm giác được Dung Hoa có chút khác thường, duỗi tay kéo kéo ống tay áo của nàng, ngoan ngoãn nói: "Thần Nhi không sao, không đau gì cả, Nhị tỷ tỷ nghiêm trọng hơn Thần Nhi." Lời tuy nói thế, nhưng nó dù sao chỉ là đứa bé sáu tuổi, trên mặt đương nhiên giấu không được mất mát và bị thương.

Có lẽ bản thân bị xem nhẹ đã không phải lần đầu tiên, đứa nhỏ này thật sự rất ngoan ngoãn!

Dung Hoa duỗi tay sờ trán của nó: "Đi, tỷ tỷ mang đệ đi bôi thuốc."

"Được." Kiều Vũ thần liền nở nụ cười.

"Đi nào, các tỷ tỷ đưa đệ đi bôi thuốc." Đồng Ngọc Lan cũng cười kéo tay còn lại của đứa nhỏ. Vừa rồi nàng còn vì Nhan thị mà ra mặt bên vực Dung Hoa, hiện tại bản thân mới cảm thấy nó cũng không hạnh phúc hơn gì.

"Nô tỳ Hợp Hương gặp qua Đồng tiểu thư, Diệp tiểu thư và Kiều Tứ công tử, mời ba vị đi hướng bên này."

Cuối cùng cũng có nha đầu trong phủ Đại hoàng tử chú ý tới ba người, cho nên tiến lên hành lễ rồi dẫn họ tới thiên sảnh.

Đám người vây kín chiếc giường, thái y ngồi trên ghế bắt mạch, Nhan thị đứng cạnh lấy khăn che miệng, thấp giọng gọi: "Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi..."

Kiều Nhân cũng lo lắng, sợ hãi diu Nhan thị.

Mọi người không hề chú ý tới ba người Dung Hoa tiến vào, tất cả đều một lòng lo lắng cho Kiều Nguyệt đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường.

Hợp Hương, nha đầu mang các nàng vào thấy tình hình như vậy, liền hành lễ: "Ba vị xin đợi một lát, nô tỳ đi lấy nước ấm lại."

"Làm phiền rồi." Dung Hoa gật đầu.

"Tỷ tỷ, Đồng tỷ tỷ, Thần Nhi không đau, hai người đừng lo lắng." Kiều Vũ Thần ngẩng đầu, một tay kéo Dung Hoa một tay kéo Đồng Ngọc Lan, nói, "Thần Nhi đi xem Nhị tỷ tỷ trước."

Dung Hoa gật đầu.

Kiều Vũ Thần liền qua đó, Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan cũng tiến lên hai bước.

Sắc mặt Kiều Nguyệt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt. Một tay thái y đang đặt trên cổ tay trắng ngần của nàng, bắt mạch.

"Mẫu thân." Kiều Vũ Thần chạy tới bên cạnh Nhan thị, khẽ gọi.

"Thần Nhi ngoan, đừng làm ồn, Nhị tỷ tỷ đang bệnh." Nhan thị quay đầu, lúc này mới nhớ trên người đứa nhỏ còn mang thương tích, ánh mắt nhìn chăm chăm đôi tay kia, hòa ái nói, "Thần Nhi kêu Vân Nhi tỷ tỷ đưa mình đi rửa sạch vết thương trước được không? Chờ thái y xem xong cho Nhị tỷ tỷ rồi sẽ tới lượt con nhé."

Nói xong, bà ta liền nhìn nha đầu mặc áo xanh tên Vân Nhi bên cạnh.

"Vâng." Khóe mắt Kiều Vũ Thần ươn ướt, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Vân Nhi cười tủm tỉm tiến lên, duỗi tay kéo Kiều Vũ Thần: "Tứ thiếu gia, nô tỳ đưa ngài đi rửa sạch vết thương trước."

Nhan thị làm như không thấy Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan, nhanh chóng quay đầu tiếp tục nhìn Kiều Nguyệt.

Kiều Nhân nhìn hai người, khẽ cười một cái, rồi cũng quay đầu.

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan cũng không để ý, bọn họ xoay người theo Kiều Vũ Thần tới bên cửa sổ ngồi đợi.

Đúng lúc này Hợp Hương đã mang nước ấm tới, bên trong còn một chiếc khăn trắng sạch sẽ, phía sau cũng có một nha đầu bưng bồn nước ấm tương tự.

Tiểu nha đầu theo phân phó của Hợp Hương đặt bồn nước lên bàn rồi lui sang một bên.

Hợp Hương tự mình gác bồn nước lên bàn, nói: "Để công tử và hai vị tiểu thư chờ lâu rồi."

"Tứ thiếu gia, nô tỳ sẽ nhẹ nhàng, chắc chắn sẽ không làm đau ngài, đừng sợ." Vân Nhi ôn hòa cúi người cầm khăn ướt vắt khô, sau đó lại kéo tay Kiều Vũ Thần lau bụi đất trên miệng vết thương.

Vừa chạm vào, Kiều Vũ Thần đã đau tới rên ra tiếng, theo bản năng mà rút tay về.

Dung Hoa cũng nhẹn không được mà nhíu mày.

"Ngươi nhẹ tay một chút, đừng làm đau nó." Đồng Ngọc Lan lên tiếng.

"Đồng tiểu thư, Diệp tiểu thư, nô tỳ sẽ cẩn thận." Vân Nhi mỉm cười nhìn hai người Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan, sau đó khom người dịu dàng nói với Kiều Vũ Thần, "Tứ thiếu gia đừng sợ, nô tỳ sẽ nhẹ tay một chút."

"Được." Kiều Vũ Thần lại ngoan ngoãn duỗi tay ra trước.

Lần này, đứa nhỏ không rên nữa, khuôn mặt đau tới nhíu thành một cục, nhưng vẫn gượng cười nhìn Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan.

Thật là đứa bé mẫn cảm lại hiểu chuyện! Trong lòng Dung Hoa thầm khen.

"Cứ đau thì kêu ra đi, người còn bé không ai chê cười người đâu." Đồng Ngọc Lan đau lòng nói.

"Không đau." Kiều Vũ Thần nhú mồm, vẫn cố gắng mỉm cười.

Dung Hoa liền cổ vũ nó: "Dừng cảm lắm."

"Quật cường nữa." Đồng Ngọc Lan cũng khen ngợi.

Nghe vậy, Kiều Vũ Thần vô cùng cao hứng.

Nhan phu nhân Hứa thị nghe tin liền cùng Nhan Mẫn Chi đuổi tới, lúc vào phòng liền thấy Kiều Vũ Thần ngồi bên cửa sổ, đau lòng gọi: "Ai da, đứa cháu ngoan của ta, con bị thương ở đâu? Thái y nói thế nào? Để mẹ xem xem." Sau đó lại nhìn Dung Hoa, từ ái nói, "Dung Nhi cũng ở đây sao?"

Vân Nhi và Hợp Hương vội dừng tay, đứng dậy hành lễ rồi nhường đường.

"Mẹ."

"Nhan phu nhân."

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan cũng đứng dậy hành lễ.

"Mẹ." Kiều Vũ Thần cũng chuẩn bị xuống đất hành lễ, lại bị Hứa thị ngăn cản, "Thần Nhi đừng cử động, coi chừng đụng trúng vết thương."

Nhan Mẫn Chi thì lễ với Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan xong, liền nhìn Kiều Vũ Thần: "Biểu đệ, đệ có đau không?"

Kiều Vũ Thần nhẹ nhàng lắc đầu: "Không đau."

"Đứa cháu đáng thương của ta." Hứa thị rung rung nhìn vết thương trên tay đứa nhỏ, "Nhìn này, chắc là đau lắm..." Nói xong bà ta liền kêu nhường chỗ để Vân Nhi và Hợp Hương tiếp tục.

Hứa thị liền mang Nhan Mẫn Chi qua phía Nhan thị: "Cô nãi nãi, Nguyệt Nhi sao rồi?"

Nhan thị quay đầu: "Đại tẩu."

"Không sao đâu, đừng lo lắng." Hứa thị nắm tay Nhan thị, vỗ vỗ, đưa mắt nhìn Kiều Nguyệt thi chăm, cũng không nói nhiều.

.....

Trong đại sảnh, chúng phu nhân vẫn nói cười náo nhiệt.

Từ bên ngoài đi vào, Diệp Di Nguyệt tới cạnh Diệp lão phu nhân, cau mày lo lắng hỏi: "Tổ mẫu, chúng ta có nên tới thiên sảnh không? Cháu lo cho Ngũ tỷ tỷ."

Nàng hận Diệp Dung Hoa tới chết, nhưng nàng lại không dám xung đột với nàng ta, bởi vì nha đầu bên cạnh nàng ta quá lợi hại!

Ánh mắt Diệp lão phu nhân trầm xuống, thấp giọng: "Bọn họ là mẫu tử, nó có thể chịu cực cái gì?"

"Là cháu gái nghĩ nhiều rồi."

Thấy có phu nhân khác đi tới, Diệp lão phu nhân liền nở nụ cười, nói với Diệp Di Nguyệt: "Cháu ra ngoài chơi với chúng tỷ muội đi."

"Vâng, tổ mẫu." Diệp Di Nguyệt uốn gối, sau đó hành lễ với hai vị phu nhân kia rồi mới rời đi.

.....

Dưới sự phối hợp của Vân Nhi và Hợp Hương, vết thương trên tay Kiều Vũ Thần đã được rửa sạch. Lau khô xong, Vân Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, đuổi tay lau mồ hôi trên trán.

Lòng bàn tay của Kiều Vũ Thần đã bị thương hết, máu tươi không ngừng trào ra, trông rất rợn người.

Hợp Hương tìm khăn sạch băng vết thương cho đứa nhỏ trước: "Nô tỳ không dám bôi thuốc cho Tứ thiếu gia trước, sợ bôi sai tới lúc đó phải rửa lại, cho nên Tứ thiếu gia đợi một lát, thái y qua xem thì sẽ không sao nữa."

"Được." Kiều Vũ Thần cười tủm tỉm.

Thái y đã thi châm cho Kiều Nguyệt xong, đứng lên nhận lấy khăn tay từ nha đầu.

"Thái y, Nguyệt Nhi sao rồi? Có nặng lắm không? Nghiêm trọng lắm sao?" Nhan thị nôn nóng hỏi.

"Thái y, Nhị tỷ ta khi nào mới tỉnh?" Kiều Nhân đang dìu Nhan thị cũng vội vàng hỏi.

"Nhị tiểu thư bị kích thích nên mới ngất xỉu, không nghiêm trọng lắm. Hầu phu nhân đừng lo, lão phu đã thi châm, lát nữa Nhị tiểu thư sẽ tỉnh lại." Thái y lau tay xong liền đưa trà nha đầu, nói tiếp, "Có điều, thân thể lệnh ái mảnh mai, tốt nhất là cẩn thận tình đường, phải tránh chịu kích thích."

"Làm phiền thái y rồi." Nhan thị nói.

"Phu nhân quá lời." Thái y vội đáp.

Lúc này, Nhan thị mới khách khí mời thái y xem vết thương cho Kiều Vũ Thần.

Kiều gia Nhị tiểu thư hôn mê, Tứ công tử té bị thương, cho nên thái y vừa bôi thuốc cho Kiều Vũ Thần xong thì Đại hoàng tử phi tự mình dẫn nha đầu vào phòng.

"Tham kiến nương nương." Mọi người vội vàng hành lễ.

"Mau miễn lễ." Đại hoàng tử phi nâng tay, lo lắng nhìn thái y hỏi, "Thái y, Nhị tiểu thư và Tứ thiếu gia sao rồi?"

"Nhị tiểu thư là chịu kích thích, vì thân đã thi châm, lát nữa sẽ tỉnh. Tứ thiếu gia chỉ bị thương bên ngoài, không ảnh hưởng tới kinh mạch, cẩn thận tình đường mấy ngày chờ kết sẹo thì không sao." Thái y cung kính bẩm báo tình hình của hai người.

"Vất vả cho thái y rồi."

"Nương nương quá lời, đây là trách nhiệm của nhi thần." Thái y vội hành lễ, dặn dò Kiều Vũ Thần thêm vài câu rồi hướng Đại hoàng tử phi cáo từ.

Đại hoàng tử phi nhìn Nhan thị, nói: "Hầu phu nhân, là bổn cung quản thúc hạ nhân không tốt, chậm trễ sơ sẩy Nhị tiểu thư và Tứ công tử, để bọn họ chịu khổ rồi."

"Thần phụ sợ hãi." Nhan thị vội uốn gối hành lễ, "Là tiểu nhi không tốt, chuốc thêm phiền toái cho nương nương mới đúng."

"Hầu phu nhân mau đứng lên đây, việc hôm nay quả thực là do hạ nhân trong phủ không chu toàn." Đại hoàng tử phi khách sáo đáp lễ, quay đầu phân phó ma ma quản sự, "Nhị tiểu thư và Tứ thiếu gia phải dùng thuốc gì, nếu biệt viện không có thì mau về phủ lấy."

"Vâng, nương nương." Ma ma quản sự vội nhận lệnh."

"Tạ nương nương hậu ái." Nhan thị vội tạ ơn.

Lúc này Đại hoàng tử phi mới nhìn Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan: "Nghe nói thời điểm Kiều tứ công tử té ngã, hai vị cô nương cũng có mặt?"

"Đúng vậy, nương nương." Dung Hoa cùng Đồng Ngọc Lan gật đầu, hành lễ.

Kiều Vũ Thần khom người chấp tay thi lễ, nghiêm túc trả lời: "Thần Nhi gặp qua nương nương. Nương nương, là Thần Nhi chạy nhảy không cẩn thận nên mới té ngã, chuyện này không liên quan tới tỷ tỷ và Đồng tỷ tỷ, thỉnh nương nương đừng trách bọn họ. Đây là lỗi của Thần Nhi, muốn phạt nương nương cứ phạt Thần Nhi."

"Nương nương, tiểu nhi không tốt là do thần phụ dạy dỗ không chu toàn, thỉnh nương nương trách phạt." Nhan thị vội nói.

Nhìn gương mặt đáng yêu của Kiều Vũ Thần, Đại hoàng tử phi cũng nhu hòa đi vài phần. Nàng nhìn Nhan thị, lại mỉm cười nhìn Kiều Vũ Thần: "Thần Nhi không sợ bị phạt sao?"

"Không sợ." Kiều Vũ Thần lắc đầu, không chút do dự đáp, "Là lỗi của Thần Nhi, theo lý phải chịu phạt."

"Nếu đây chỉ là lỗi của ngươi, vậy bổn cung phạt ngươi phải uống thuốc đường thương đàng hoàng."

Sự tình cứ thế mà trôi qua.

"Tạ nương nương ân điển." Kiều Vũ Thần nghe vậy, liền hành lễ.

Đại hoàng tử phi bật cười, lại nhìn về phía Nhan thị: "Nếu Hầu phu nhân có yêu cầu gì thì cứ phân phó ma ma, ngàn vạn đừng khách khí."

"Tạ nương nương." Nhan thị vội đáp.

Đại hoàng tử phi gật đầu, rồi nâng bước ra ngoài. Đúng lúc này, Kiều Nguyệt nằm trên giường cũng mở mắt.

"Nguyệt Nhi, con tỉnh rồi sao? Lòng ngực có khó chịu không? Đầu còn đau hay không? Có gì khó chịu cứ nói với nương." Nhan thị dường như vui sướng mà khóc, ngồi cạnh mép giường hỏi thăm.

"Để mẩu thân lo lắng rồi, con không sao." Kiều Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, "Đệ đệ đâu? Đệ ấy bị thương thế nào? Nhiều máu như vậy, nghiêm trọng lắm sao?"

Kiều Vũ Thần vội đi tới: "Nhị tỷ tỷ, Thần Nhi không sao, tỷ đừng lo lắng." Nói xong, đưa nhỏ liền đuối tay đã được băng bó ra ngoài, "Nhị tỷ tỷ, tỷ xem."

Khuôn mặt tái nhợt của Kiều Nguyệt lộ ra ý cười: "Không sao thì tốt."

"Nguyệt Nhi, con vừa tỉnh lại, đừng nói nhiều kéo mệt." Nhan thị quan tâm khuyên nhủ.

"Đúng đúng, ngàn vạn đừng để mệt, cố gắng nghỉ ngơi đi." Hứa thị khẽ cười.

Kiều Nguyệt gật đầu, đáp: "Vâng."

Kiều Vũ Thần thức thối lui ra.

"Nhị tỷ tỷ uống thuốc đi, để muội đút tỷ uống." Kiều Nhân đứng cạnh đuối tay nhận lấy chén thuốc trong tay nha đầu, dịu hiền cười nói.

Nhan thị tự mình đỡ Kiều Nguyệt ngồi dậy, kê thêm chiếc gối phía sau cho nàng rồi đuối tay về phía Kiều Nhân: "Để ta làm."

Kiều Nhân liền đưa chén thuốc cho Nhan thị.

Nhan thị dùng tay thử độ ấm, sau đó mới múc một muống, cẩn thận cúi đầu thổi thổi, nhẹ nhàng đút cho nàng uống.

Mẫu tử tử hiếu, tỷ hữu muội kính, ấm áp hòa thuận! Dung Hoa đi lên trước, nhẹ giọng: "Vậy con và Đồng tỷ tỷ không quấy rầy nữa." Nói xong, nàng liền cùng Đồng Ngọc Lan uốn gối hành lễ với Nhan thị và Hứa thị.

Kiều Nguyệt đã tỉnh, Kiều Vũ Thần cũng đã băng bó xong, ở đây sớm đã không còn chuyện của bọn họ.

"Ừ, đi đi." Khi này Đại hoàng tử phi đã lên tiếng, hiện tại Nhan thị cũng không có gì để truy cứu, cho nên khách sáo gật đầu.

"Tỷ tỷ..." Kiều Vũ Thần đưa cặp mắt như nai con nhìn Diệp Dung Hoa.

Kiều Vũ Thần là hài tử nhỏ nhất trong phủ Tây Ninh Hầu, phụ mẫu huynh trưởng tỷ tỷ đều yêu thương nó, nhưng xếp về độ sủng ái nó luôn xếp sau thân thể mảnh mai của Nhị tỷ tỷ Kiều Nguyệt. Hài tử đương nhiên có cách của mình đã phân biệt ai tốt với nó, ai là bộ làm tịch, mà Kiều Vũ Thần lại vô cùng hiểu chuyện, cũng cực kỳ mẫn cảm. Hôm nay tuy là lần đầu gặp tỷ tỷ, nàng cũng không phải thân thiện gì mấy, nhưng nó có thể cảm nhận được nàng thật lòng yêu thương nó.

Cho nên, Kiều Vũ Thần không bỏ được.

Kiều Nhân đứng cạnh vội kéo Kiều Vũ Thần lại, cười nói: "Thần Nhi nghịch ngợm, mong Ngũ cô nương thứ lỗi."

Dung Hoa mỉm cười nhìn Kiều Vũ Thần, sau đó cùng Đồng Ngọc Lan xoay người ra ngoài.

"Dung Nhi." Vừa ra cửa, còn chưa đi mấy bước, phía sau đã truyền tới thanh âm của Hứa thị.

Dung Hoa dừng bước, xoay người: "Mợ."

"Dung Nhi." Hứa thị tươi cười, nhìn Nhan Mẫn Chi và Đồng Ngọc Lan, nói, "Hai đứa đi ngắm mai trước đi."

Đây hẳn là muốn nói chuyện riêng với Diệp Dung Hoa.

Nhan Mẫn Chi và Đồng Ngọc Lan cùng nói: "Vâng."

Hứa thị thân thiết kéo tay Dung Hoa đi về phía trước, tới đoạn gấp khúc trên hành lang mới dừng lại: "Dung Nhi, mấy ngày nay con khỏe không?"

"Tạ mợ quan tâm, Dung Hoa vẫn khỏe."

"Vậy mợ an tâm rồi, nếu con có chuyện gì thì cứ sai người đưa tin cho mợ." Hứa thị dừng một lát, mới tiếp tục, "Còn nữa, chuyện vừa rồi... Con đừng để trong lòng. Nguyệt Nhi có bệnh trong người, thân thể từ nhỏ đã không tốt, mẩu thân con vì khấn Trương nên mới quan tâm con bé nhiều một chút, bỏ bên này, con tuyệt đối đừng để bụng."

Thì ra là lo bản thân ghen ghét Kiều Nguyệt, cố ý tới khuyên nhủ. Dung Hoa mỉm cười: "Mợ yên tâm, mẩu thân lo lắng cho nàng, con cũng vì nàng mà cao hứng."

Kiều Vũ Thần còn bị vớt qua một bên, nữ nhi như nàng rất có khả năng không cùng huyết thống lấy quyền gì mà ghen ghét?

"Con hiểu chuyện như vậy, cô nãi nãi nếu biết chắc chắn sẽ vui mừng." Hứa thị cảm thán.

Dung Hoa mỉm cười, thuận miệng hỏi: "Mợ, Tây Ninh Hầu có tốt với mẫu thân không?"

Hứa thị chỉ nghĩ nàng lo lắng cho Nhan thị, nên gật đầu đáp: "Ngài ấy rất tốt với mẫu thân con, con cứ yên tâm."

"Trước đó bọn họ đã quen biết sao?" Dung Hoa lại hỏi.

Khi đó Nhan thị vô cùng diễm lệ, đặc biệt xinh đẹp. Quy củ của Đại Chu tuy không nghiêm khắc, nhưng lễ khai chi tán diệp, Tây Ninh Hầu hoàn toàn có thể cưới một tiểu thư khuê các khác.

Nhưng năm đó, Nhan thị lại là quả phụ vừa mất chồng.

Nàng thật không tin, Tây Ninh Hầu rốt cuộc coi trọng Nhan thị ở điểm nào?

Còn cưới bà ta về làm chính thất! Mà Nhan gia lại không phải gia tộc quyền quý hiển hách gì!

Năm đó đang đau đớn vì mất phụ thân, Nhan thị tái giá lại nháo rất lớn, cho nên ký ức trong đầu đặc biệt sâu.

Theo nàng thấy, Tây Ninh Hầu và Nhan thị đã quen biết nhau từ sau. Hơn nữa nàng còn nghi ngờ Nhan thị trước khi xuất giá đã biết Tây Ninh Hầu.

Thậm chí... Hai người đã yêu nhau.

Cho nên, sau khi thê tử của Tây Ninh Hầu mất, sau khi phu quân của Nhan thị mất, hai người liền bài trừ khó khăn mà tới với nhau.

Ở Diệp phủ, chuyện của Nhan thị giữ kín như bưng.

Nếu đúng như nàng suy đoán, người rõ nhất không gì hơn hai đương sự Nhan thị và Tây Ninh Hầu cũng những người thân bên cạnh.

Hứa thị nghe xong, sắc mặt hơi thay đổi, ngữ khí mang theo vài phần trách cứ: "Nha đầu con nghĩ đi đâu vậy?"

Quả nhiên, bọn họ đã quen biết từ trước! Dung Hoa thân nhiên mỉm cười, hỏi: "Chẳng lẽ là con nhớ sai sao? Chuyện khi nhỏ con không nhớ lắm, chỉ mơ hồ nhớ trong tang lễ của phụ thân có gặp Hầu gia, con nghĩ sau khi hồi kinh Hầu gia mới gặp mẫu thân rồi cưới bà. Chẳng lẽ sai rồi sao?"

Hứa thị nhìn nàng, khẽ cười: "Chắc là không sai đâu, có điều ta cũng không biết rõ, chuyện qua nhiều năm rồi, con nhắc tới làm gì?"

Hứa thị vội chuyển chủ đề, vừa hỏi tình hình nàng gần đây vừa cười đưa nàng trở về, vừa tới cửa đại sảnh, yến hội đã chuẩn bị bắt đầu.

Nơi tổ chức yến hội này hoàn toàn khác những lần trước, nam nữ đều được sắp xếp ở chung, tuy cùng một đại sảnh nhưng ở giữa lại dùng hoa mai để ngăn cách, có điều, hai bên đều có thể nhìn rõ tình hình của nhau.

Vì đối diện là khách nam, nên cử chỉ của chúng phu nhân cùng nhóm khuê tú càng thêm ưu nhã, thanh âm nói chuyện càng ôn nhu và mềm mại.

Tuy Chiêu Vương không tới, nhưng bốn vị hoàng tử đều có mặt, tướng mạo lại đường đường anh tuấn, cho nên không ít khuê tú trộm liếc qua bên kia.

Dung Hoa ngồi cùng Đồng Ngọc Lan, mà Diệp Di Châu, Lâm Nhượng và Kỳ Vũ Tú ngồi cùng nhau. Diệp Di Nguyệt, Phương Gia Nhu cùng Nhan Mẫn Chi ngồi cùng một chỗ.

Hiện tại yến hội chưa bắt đầu, nhưng điểm tâm, trà và trái cây đã chuẩn bị đầy đủ.

Nhóm thanh niên anh tuấn cùng khuê tú thi nhau thể hiện tài nghệ.

Đồng Ngọc Lan nuốt miếng điểm tâm xuống, rút khăn lau khóe miệng, nhân cơ hội nói với Dung Hoa: "Đúng là không có nơi nào ngon hơn điểm tâm của Lâu Ngoại Lâu."

Dung Hoa buông đũa xuống, mỉm cười: "Đồng tỷ tỷ thật biết ăn uống."

Điểm tâm của Lâu Ngoại Lâu chỉ có tặng đi, không bán cũng không đóng gói, cho nên hương vị dùng tại chỗ được mọi người vô cùng hoan nghênh.

"Tiếc là Lâu Ngoại Lâu không bán điểm tâm!" Đồng Ngọc Lan cảm thán.

"Nếu nói tới bán mang về, vậy Phương Vĩ Trai thật sự rất nổi tiếng." Phương Vĩ Trai là cửa hàng điểm tâm tốt nhất ở kinh thành.

Vừa nhắc tới, hai mắt Đồng Ngọc Lan liền sáng lên: "Đúng vậy, là món chúng ta ăn lần trước ấy. Ta có kêu nữ đầu bếp trong nhà làm lại, hương vị tuy không như lần đầu nhưng mẫu thân, phụ thân và ca ca đều khen, bọn họ còn nói có thể so với Nhất Phẩm Cư nữa."

Đồng Ngọc Lan vừa nói vừa nhích lại cạnh Dung Hoa: "Chỉ bằng chúng ta rửa thêm Từ muối muối mở một tủ lâu đi! Ta đã nói với mẫu thân, bà ấy cũng

nói chỉ cần ta có thể kéo được hai người thì tiền mở tủ lâu bà ấy bỏ ra. Đúng rồi, Từ muội muội hiểu biết biết rất nhiều được thảo, chắc chắn sẽ rất hữu dụng, muội lại làm việc cẩn thận... Tới lúc đó các phu nhân và cô nương trong kinh thành chắc chắn sẽ thích."

Dung Hoa nghĩ nghĩ rồi cười nói: "Sau này nói đi."

"Ừ." Đồng Ngọc Hoa gật đầu.

Hai người đang nói chuyện thì Dung Hoa phát hiện người đối diện nhắc tới mình: "Diệp trạng nguyên năm đó văn thơ nổi bật, đáng tiếc ông trời đổ kị anh tài, nghe nói Ngũ cô nương do Diệp trạng nguyên tự mình dạy dỗ, khi nhỏ đã nổi tiếng khắp Cẩm Châu, không biết hôm nay chúng ta có được may mắn xem Ngũ cô nương trở tài không nhỉ?"

Người vừa nói chính là Tứ hoàng tử!

Dung Hoa thoáng nhủ mảy!

Nhóm khuê tú biểu diễn đều có chung một điểm, đó là bọn họ chưa lập gia đình! Có ba vị hoàng tử chưa thành thân ở đây, chúng khuê nữ đương nhiên cố gắng thể hiện bản thân. Nhưng lời này của Tứ hoàng tử là có ý gì?

Nàng thân có hôn ước, đây là chuyện ai ai cũng biết biết!

Tứ hoàng tử vừa dứt lời, mọi người đều đưa mắt nhìn Dung Hoa.

Móng tay Diệp Di Nguyệt khảm sâu vào da thịt, đáy mắt lộ ra tia ghen ghét và phẫn hận. Nàng cũng là nữ nhi của phụ thân, nàng cũng là nữ nhi của trạng nguyên lang, vì sao Tứ hoàng tử chỉ nhắc tới một mình Diệp Dung Hoa thế?

Không, phụ thân kỳ thật chỉ có một mình Diệp Di Nguyệt nàng là nữ nhi.

Diệp Dung Hoa chẳng qua là loại không rõ lai lịch!

Nàng rất muốn đứng lên nói ra chuyện này, nói cho mọi người biết Diệp Dung Hoa không phải nữ nhi của phụ thân, nhưng nàng ta cũng biết lời này không thể tùy tiện nói ra!

Hừ! Một ngày nào đó, nàng sẽ để tất cả mọi người biết Diệp Dung Hoa là thứ dã chủng! Diệp Di Nguyệt cắn môi, ánh mắt âm ngoan nhìn Dung hoa.

Diệp Di Châu cũng căm giận nhìn Dung Hoa, đáy mắt hàm chứa ghen ghét, nha đầu không cha không mẹ này dựa vào cái gì mà được Tứ hoàng tử đề mắt chứ hả?

Mọi người đều chờ Dung Hoa trả lời.

"Ngũ cô nương có cần chuẩn bị hay không?" Thất hoàng tử ôn nhuận cười.

Thất hoàng tử cũng đã lên tiếng, lại thêm gương mặt tuyệt lệ của Dung Hoa, trong lòng mọi người đều thầm phỏng đoán.

Tứ hoàng tử tay cầm chén rượu, chậm rãi đưa, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn Dung Hoa, trầm giọng: "Hôm nay là yến hội thưởng mai, không bằng Ngũ cô nương ngâm một bài về mai thì thế nào?"

Đúng là một nha đầu to gan, cư nhiên lại lợi dụng mình!

Nếu đã vậy, nàng phải trả giá thật lớn!

Mọi người đều an tĩnh nhìn Dung Hoa, chờ nàng trả lời.

Dung Hoa khẽ cười, ưu nhã đứng lên: "Nếu đã vậy, Dung Hoa xin tự bêu xấu."

Nàng nâng bước tới trước án kỷ, lập tức có nha đầu mang giấy và bút lên.

Dung Hoa cầm bút, cơ hồ không cần suy nghĩ liền viết ra.

Thời gian chưa tới một nén hương, nàng đã gác bút, hướng mọi người cười cười: "Bêu xấu rồi."

Hai nha đầu tiến lên phía trước, cúi đầu thổi thổi, sau đó liền kéo tờ giấy ra để mọi người cùng đọc.

Vịnh mai

Phong vũ tổng xuân quy

Phi tuyết nghênh xuân đáo

Dĩ thị huyền nhai bách trượng băng

Do hữu hoa chi tiểu

Tiểu dã bất tranh xuân

Chỉ bả xuân lai báo

Đãi đáo sơn hoa lạn mạn thì

Tha tại tùng trúng tiểu.

(*) Dịch thơ: Vành mai, Mưa gió đưa xuân về, Tuyết bay nghênh xuân đến, Đã là huyền nhai trăm trượng băng, hãy còn hoa chi tiểu, Tiểu cũng không tranh xuân, chỉ đem xuân tới báo. Đợi cho hoa trên núi nở rực rỡ, nàng đứng giữa chốn đông người mỉm cười.

Trong sảnh lập tức im lặng.

Sau một lúc lâu mới có người vỗ tay, lớn tiếng khen: "Thơ hay!"

Cũng có người vỗ tay, khen: "Chữ đẹp!"

Lâm Luật nhíu mày, ánh mắt nhìn Dung Hoa có vài phần khác thường.

Ánh mắt Đồng Trầm Chu sáng người, ngơ ngác nhìn dòng thơ kia!

Ngũ muội muội! Diệp Cẩm Bạc cũng si ngốc nhìn Dung Hoa, đáy mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

"Ngũ cô nương không hổ là nữ nhi mà Diệp trạng nguyên sùng ái, đúng là thơ hay, chữ đẹp!" Từ hoàng tử cười ha ha, khen tặng.

Thất hoàng tử ôn nhã cười nhìn Dung Hoa, không lên tiếng nhưng đáy mắt cũng lộ ra sự khác thường.

Dung Hoa đứng giữa đài, dung mạo tuyệt lệ, dáng người yếu điệu, trên mặt mang theo nụ cười tự tin: "Từ hoàng tử quá khen, nói ra cũng thật xấu hổ, kỳ thật bài thơ này là khi bé lúc theo phụ thân học làm thơ, phụ thân đã dạy Dung Hoa một chút, có điều, sau khi phụ thân qua đời, tiểu nữ sợ nhìn cảnh nhớ chuyện cũ cho nên chưa từng nhắc lại. Tiểu nữ thật sự tài hèn học ít, kỳ thật bài thơ này tính ra là do phụ thân làm, cho nên hôm nay tiểu nữ xin mượn hoa hiến Phật."

Còn về nét chữ, đương nhiên là do Diệp Dung Hoa tự mình rèn luyện. Mà qua bài thơ này, nàng cũng không định làm tài nữ gì đó, cho nên liền mượn danh hào của phụ thân trạng nguyên để dùng. Chân chân thật thật, là nàng hay phụ thân trạng nguyên làm, cứ để bọn họ đoán đi.

"Nét chữ như mây bay nước chảy, chữ đẹp, chữ đẹp! Ngũ cô nương tuổi còn nhỏ đã viết tốt như vậy, khó mà có được!" Tam lão gia của Từ gia vuốt râu khen ngợi.

Từ tam lão gia nổi danh về thư pháp, một câu của ông ấy khiến ánh mắt mọi người nhìn Dung Hoa càng thêm hâm mộ.

Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt lại ghen ghét tới cả hai trông mắt muốn phóng ra lửa.

Dung Hoa thi lễ, rồi trở về chỗ ngồi.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần cao hứng vẫy tay gọi nàng, mà Kiều Vũ Thần ngồi bên cạnh nó mặt như quan ngọc, dáng ngồi như tùng lại lạnh lùng nhìn Dung Hoa.

Dung Hoa nhìn hần một cái, cũng không để ý, chỉ nghiêng đầu tươi cười nhìn Kiều Vũ Thần.

Những người khác tiếp tục lên biểu diễn tài nghệ... Tới giờ Ngọ, nha đầu liền bụng đồ ăn nói đầu nhau đi vào, yến hội chính thức bắt đầu.

.....

"Chủ tử, chúng ta thật sự rời đi sao?" Cả đoạn đường Lâm Thắng đã ghen rất lâu, thời điểm sắp tới cửa vương phủ liền nhìn không được, rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi.

Chu Hành đang dựa ra sau, cúi đầu đọc binh thư, nghe Lâm Thắng hỏi liền đưa mắt nhìn: "Sắp về phủ rồi!" Giờ này còn nói lời vô nghĩa làm gì?

Lâm Thắng đáp: "Kỳ thật điện hạ cũng nên thành thân rồi, hôm nay ở lại nhìn một chút cũng tốt, bản thân tìm được một người hợp nhãn vẫn tốt hơn để Hoàng Thượng tùy tiện chọn một người rồi tứ hôn."

Thứ nhất Hoàng Thượng là quân, thứ hai là huynh trưởng của chủ tử, tục ngữ có nói huynh trưởng như cha, mà chủ tử lại rời kinh mười mấy năm... Vẫn là Thương Châu tốt, trời xanh mây trắng, tự do tự tại.

Chu Hành lại đọc sách, nhẹ giọng: "Chẳng lẽ ở lại đó, mọi chuyện sẽ như ý ta sao? Chẳng qua là đi ngang sân khấu..." Khóe miệng Chu Hành lộ ra ý cười lạnh lẽo, "Người được chọn là Vương phi, trong lòng Hoàng Thượng sớm đã có."

Chẳng qua là muốn dùng hôn sự khống chế y thôi!

Lâm Thắng nhú mày, trầm tư một lát mới nói: "Điện hạ cảm thấy Hoàng Thượng sẽ chọn trúng cô nương nhà ai?"

Chu Hành vẫn không ngắt đầu, chỉ nói: "Hôn sự của ta há có thể để ai muốn làm chủ thì làm chủ?"

Thân nhân của y, từ nhiều năm trước chỉ còn lại một mình hoàng tỷ.

.....

Yến hội mãi tới trời ngả về Tây mới tan. Diệp lão phu nhân đã không còn sức xã giao, xương cốt trên người sớm đã rã rụn.

Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt đều ghen ghét với Dung Hoa, cho nên lúc về đều không muốn ngồi cùng xe ngựa với nàng, đành lầy lầy lý do muốn đâm lưng xoa vai cho Diệp lão phu nhân.

Cho nên, một mình Dung Hoa thoải mái ngồi một xe ngựa.

Chờ xe ngựa lên đường, nàng mới lên tiếng hỏi Lưu Tô: "Là ai bán cục đá đó? Kiều Nhân tới quá đúng lúc, nàng ta và nha đầu bên cạnh có gì khác thường không?"

"Chủ từ bọn họ đều không biết võ công." Lưu Tô lắc đầu, "Khi đó nô tỳ không thấy ai cả, lúc quay lại kiểm tra cũng không phát hiện kẻ khả nghi. Tiểu thư có muốn nô tỳ đi điều tra không?"

"Không cần." Dung Hoa xua tay, sau đó nghiêng người nằm xuống. Kiều Vũ Thần bị tính kế, tới lúc cần thiết sẽ có người vì nó mà ra mặt, không cần nàng nhọc lòng!

.....

Kiều Vũ Thần bị thương nên vừa lên xe ngựa đã ngủ. Về tới hầu phủ, Nhan thị cũng không đánh thức đứa nhỏ, chỉ phân phó bà tử đưa nó về chính viện, sau đó quay đầu nói với đám người Kiều Vũ Đình, Kiều Nguyệt và Kiều Nhân: "Các con về phòng nghỉ ngơi đi. Nguyệt Nhi phải chú ý tĩnh dưỡng, biết chưa?"

"Vâng, mẫu thân." Ba huynh muội hành lễ.

Nhan thị lại cẩn thận dặn dò nha đầu của Kiều Nguyệt, sau đó mới xoay người về chính viện.

"Muội muội, ta đưa muội về." Kiều Vũ Đình ôn hòa nhìn Kiều Nguyệt.

"Không cần đâu, ca ca cũng mệt mỏi cả ngày rồi, về phòng nghỉ ngơi đi." Kiều Nguyệt lắc đầu, "Muội đi cùng Tam muội muội là được rồi."

"Vâng, ca ca yên tâm, muội sẽ đưa tỷ tỷ về phòng." Kiều Nhân gật đầu.

Nhìn gương mặt Kiều Nguyệt không chút huyết sắc, Kiều Vũ Đình vô cùng áy náy, hẩn duỗi tay giúp Kiều Nguyệt sửa lại tóc mai trên thái dương: "Ừ, vậy muội mau về đi, đừng để cảm lạnh." Đều do hẩn vô dụng, để nàng chịu khổ.

Kiều Nguyệt gật đầu rồi cùng Kiều Nhân rời đi, Kiều Vũ Đình đứng đó nhìn bọn họ đi ra tới khi không thấy bóng dáng mới xoay người.

Trở về chính viện, Nhan thị mang tâm phúc là Tàn ma ma trực tiếp tới Đông Khóa viện mà Kiều Vũ Thần ở.

"Phu nhân." Thấy Nhan thị tiến vào, nha đầu bà tử canh giữ trong phòng vội đứng dậy hành lễ.

"Được rồi, các người lui xuống đi." Nhan thị phát tay.

Đám nha đầu bà tử vội vàng lui xuống.

Nhan thị đi tới ngồi xuống mép giường, duỗi tay xoa trán Kiều Vũ Thần, sau đó vuốt ve bàn tay bị băng bó, nước mắt tuôn ra: "Thần Nhi."

"Phu nhân, người đừng thương tâm, Tử thiếu gia chỉ bị thương ngoài da thôi, qua mấy ngày nữa sẽ ổn." Tàn ma ma thấp giọng khuyên nhủ.

"Đều do người làm mẹ như ta có lỗi với nó." Nhan thị lau nước mắt, "Bị thương nặng như vậy, ta lại không thể ở cạnh chăm sóc... Ma ma, tìm ta như bị kim đâm vào vậy."

Nhi tử bị thương, bà sao có thể không lo lắng?

Nhưng Kiều Nguyệt lại là kẻ nữ, trên người lại có bệnh, bà sao có thể bỏ mặc? Cho nên, mặc kệ là thời điểm nào, người quan trọng nhất vẫn là Kiều

Nguyệt.

"Tứ thiếu gia từ nhỏ đã hiểu chuyện, lại rất nghe lời, ngài ấy tuy còn nhỏ nhưng lại vô cùng thấu hiểu phu nhân." Tần ma ma thấp giọng trấn an.

Nhan thị gật đầu, ngồi ở mép giường một lúc mới đứng dậy về phòng.

"Phu nhân, lão gia phái người tới nói, tối nay sẽ dùng cơm bên chỗ Tăng phu nhân." Vừa vào phòng, Vân Nhi liền tiến lên bẩm báo.

"Ừ." Nhan thị kiệt sức gật đầu.

Thay xiêm y xong, để nha đầu giúp bà tháo hết trang sức trên đầu, Tần ma ma mới cho người lui xuống, cầm lược giúp Nhan thị chải đầu, sau đó nhanh nhẹn búi kiểu tóc đơn giản.

"Bà đi tra đi, xem hôm nay Thần Nhi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao lại bị té ngã? Tam nha đầu sao có thể đứng lúc ở đó? Điều tra rõ ràng cho ta." Trên mặt Nhan thị lộ ra phần nộ, ngữ khí cũng trở nên lạnh lùng.

"Vâng, phu nhân." Tần ma ma gật đầu nhận lệnh, "Phu nhân, ngài nói xem, có phải Ngũ cô nương oán người nên mới trút giận lên Tứ thiếu gia không?" Ngần ấy năm, một câu phu nhân cũng không hỏi thăm, trong lòng Ngũ cô nương nhất định có oán hận.

Nhan thị nhìn dung nhan mỹ lệ trong gương, trầm tư một lúc, lắc đầu: "Không đâu, ta nuôi con bé mấy năm, từ nhỏ nó đã được Diệp Thế Hiền tự mình dạy dỗ, tâm tính thiện lương, cho dù mấy năm nay có oán hận, nó cũng sẽ không xuống tay với Thần Nhi."

"Tri nhân tri diện bất tri tâm, huống hồ Ngũ cô nương đã không còn đứa nhỏ của khi đó, bao nhiêu năm trôi qua, nàng ấy khẳng định đã thay đổi không ít." Tần ma ma nói.

"Nếu nó dám xuống tay với Thần Nhi, ta cũng sẽ không bỏ qua." Đáy mắt Nhan thị hiện lên tia tàn khốc, "Có điều, ta đoán chuyện này không thoát khỏi liên quan tới Kiều Vũ Đình và Kiều Nhân, nói không chừng Nguyệt Nhi cũng có phần trong đó. Nuôi bọn họ bao nhiêu năm, không ngờ cả đám lại vong ân bội nghĩa, hiện tại ngay cả Thần Nhi cũng dám tính kế! Thần Nhi mới sáu tuổi, là đệ đệ của bọn họ! Bà điều tra cho ta, bắt đầu từ gia đình nha đầu bên cạnh chúng!"

Bà không tin chuyện hôm nay chỉ là ngoài ý muốn!

"Vâng, phu nhân."

"Bà cẩn thận một chút, đừng để lão phu nhân phát hiện." Nhan thị dặn dò một câu. Từ khi bà vào cửa, lão phu nhân đã không vừa mắt, nhiều năm trôi qua như vậy, hiện tại vẫn thẳng mặt không thích bà.

"Lão nô biết rồi."

.....

Biết Đại hoàng tử phi tổ chức yến hội, Kỳ thị muốn gặp Diệp Di Châu để hỏi tình hình, nhưng lần này Diệp lão phu nhân phái người trông chừng quá chặt, Kỳ thị dù muốn gặp nữ nhi cũng không được.

Bởi vì lần này ở yến hội tòa sáng rực rỡ, Diệp lão phu nhân đã hòa ái với Dung Hoa rất nhiều, ngay cả Diệp Thế Lâm cũng quan tâm tới nàng.

Dung Hoa không để ý nhiều, chỉ một lòng lo chuyện của Cẩm Tú son trang. Phải thiết kế son trang thế nào nhỉ? Nàng không phải người trong nghề, cho nên chỉ có thể căn cứ vào tình hình miếng đất, sau đó kết hợp với một số thứ. Cũng may sự phở Chu Hành mời tới vô cùng lợi hại, Dung Hoa chỉ cần đưa ra ý tưởng, hắn đã đưa nó thăng hoa lên một cảnh giới khác, vì thế Dung Hoa chỉ cần truyền đạt suy nghĩ của mình cho họ.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, đào mất đã tới Tết.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 63: Ngày ba mươi náo nhiệt

Kỳ thị bị nhốt, trừ nha đầu bà từ hầu hạ thì không được gặp người khác. Diệp lão phu nhân tiếp nhận sự vụ trong phủ, Ngọc di nương đã khỏe lại liền giúp đỡ lão phu nhân xử lý công việc vặt. Ngọc di nương tuy chưa từng quản gia, nhưng nàng làm việc cẩn thận lại là người hiền lành, mấy năm nay được lòng người trong phủ. Có một số việc nàng có thể tự mình làm chủ, nhưng mọi việc nàng đều hỏi ý của Diệp lão phu nhân. Tuy xã giao với các phủ nàng không giúp được gì, nhưng sự việc trong phủ có nàng hỗ trợ, Diệp lão phu nhân cũng nhẹ nhàng không ít.

Diệp lão phu nhân đương nhiên càng hài lòng về nàng.

Trong phủ bắt đầu giăng đèn kết hoa, nơi nơi tràn đầy không khí của lễ Tết.

Từ sau yến hội lần đó, Diệp Di Châu ra sức đi theo Khúc ma ma học tập, chỉ hy vọng có thể ở thời điểm tuyển tú tỏa sáng rực rỡ.

Nhìn Diệp Di Châu hiếu học, Khúc ma ma đương nhiên rất hài lòng.

Mà Diệp Di Nguyệt sau khi trở về rất ít khi ra khỏi phòng.

"Tiểu thư, đây là thiết kế sơn trang Điền quân sự đưa tới, kêu người xem qua." Trời lạnh, Dung Hoa ngoại trừ mỗi ngày đi thỉnh an Diệp lão phu nhân, nàng rất ít ra cửa, chỉ ngồi ngốc trong thư phòng hoặc phòng ngủ.

"Ừ." Dung Hoa duỗi tay nhận lấy, tỉ mỉ xem một lần, trầm mặc một lát mới hạ bút sửa lại vài chỗ, "Kêu hán sửa lại mấy chỗ này, những nơi khác cứ dựa theo đây mà làm là được."

Gác bút xuống, cúi đầu thổi thổi chờ mực khô, Dung Hoa mới nhét vào phong thư, đưa cho Lưu Tô.

"Vâng." Lưu Tô nhận lấy, người không động, ngược lại đặt một chồng khế đất lên án thư, nói, "Tiểu thư, đây là khế đất những nơi tiểu thư kêu nô tỳ đi mua."

"Ừ, vất vả cho người rồi." Trời lạnh, Lưu Tô phải lo cho an nguy của nàng, lại ra ngoài làm việc, Dung Hoa lật xem rồi giao cho Tùy Đồng thu dọn.

"Đây là việc nô tỳ nên làm." Lưu Tô bình bình đạm đạm trả lời một câu, rồi tiếp tục, "Còn nữa, nô tỳ đã dựa theo phân phó của tiểu thư mà hỏi thăm, có ba chỗ rất hợp với yêu cầu của người. Một chỗ ở hẻm Hồi Liễu, tòa nhà Tráng Tiến, gần phủ đệ của Lễ Bộ Thượng Thư, một chỗ nằm đối diện Định Quốc Công phủ, cuối cùng là tòa nhà cùng ngõ của chùa Bảo Thiện, láng giềng với Đồng phủ."

Lưu Tô đem tình hình cụ thể kể lại một lần. Dung Hoa vừa nghe vừa viết lại.

"Vất vả rồi." Dung Hoa duỗi tay chỉ vào ngõ chùa Bảo Thiện, "Tòa nhà này, người nói chủ nhân hiện tại chỉ sống khoảng nửa năm sao? Thời gian những chủ nhà trước ở đó cũng không dài? Dài nhất không quá hai năm?" Ở kinh thành này tắc đất tắc vàng, hơn nữa còn là đoạn đường mà huân quý tụ tập, có thể tìm được nhà cửa thật không dễ dàng.

"Vâng." Lưu Tô gật đầu.

"Vi sao chứ?" Dung Hoa nhướn mày, chẳng lẽ phong thủy không tốt sao? Hay là có quý?

Chỗ này nàng thật sự cảm thấy không tồi, hơn nữa còn là hàng xóm của Đồng gia. Đồng đại nhân là Chi Huy Sứ tam phẩm, tột tước gia đình nhà họ cũng không giống bình thường.

Trên mặt Lưu Tô hiện lên tia quái dị: "Bởi vì quá ồn?"

"Quá ồn?" Dung Hoa kinh ngạc.

"Bởi vì tòa nhà ngay sát Đồng phủ, hậu viện chỉ cách một bức tường..."

Thì ra là vì hàng xóm Đồng phủ quá ồn, bọn họ là gia đình tập võ, thị vệ trong phủ hàng ngày đều phải thao luyện, mà mỗi lần thao luyện đương nhiên sẽ có động tĩnh. Tuy Đồng gia có một sân tập riêng, nhưng người xung quanh chắc chắn cũng sẽ nghe thấy.

Nguyên nhân thứ hai là vì Đồng phu nhân.

Đồng phu nhân cũng xuất thân từ gia đình võ tướng, tính tình đánh đá, quyền cước công phu lại không tồi, phu phụ bọn họ lại đều nóng nảy, mỗi lần có ý kiến khác nhau liền động thủ, không những vậy, Đồng phu nhân còn buông lời mắng Đồng đại nhân.

Có hàng xóm như vậy, người bình thường đương nhiên không thể chịu được. Cho nên, tòa nhà kia thường xuyên đổi chủ.

Dung Hoa đương nhiên hiểu vấn đề này, cũng có chút kinh ngạc, tuy chỉ tiếp xúc mấy lần nhưng trong mắt của nàng, Đồng phu nhân là một trưởng bối hòa ái hào sảng.

Thật không ngờ bà ấy lại dữ như vậy.

Dung Hoa nghĩ nghĩ rồi mỉm cười, có một mẫu thân như vậy, Đồng Ngọc Lan ngay thẳng cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng điều kỳ lạ chính là, Đồng gia sao có thể nuôi ra Đồng Trầm Chu ôn nhã hay thẹn thùng như vậy?

Thật đúng là một gia đình thú vị.

"Vậy mua tòa nhà này đi." Dung Hoa phân phó.

"Làm hàng xóm với Đồng tiểu thư, sau này tiểu thư có thể thường xuyên được gặp ngài ấy." Túy Đồng thu lại khế đất, cười ha ha.

"Đúng vậy." Dung Hoa cũng mỉm cười.

Chỉ tiếc là Đồng Ngọc Lan sẽ nhanh phải lấy chồng, bởi vì Đồng phu nhân đã gấp tới không chờ được.

"Tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong." Lê Hoa gõ cửa, ở ngoài bấm báo.

Dung Hoa liền đứng lên.

Mở cửa, thấy Lê Hoa đứng bên ngoài, phía sau là Xuân Thiên sắc mặt hồng nhuận. Xuân Thiên cần mẫn lại lễ phép, tuổi nhỏ nhất ở đây nên người trong Hải Đường uyển đều yêu thích, Lê Hoa đặc biệt thích dẫn đứa bé theo, tính tình so với bình thường sinh động hơn rất nhiều.

"Trời lạnh như vậy, sao mọi người lại đi theo Lê Hoa tý tý?" Dung Hoa cười hỏi Xuân Thiên.

"Tiểu thư, thân thể Xuân Thiên cường tráng, không lạnh." Xuân Thiên lanh lợi trả lời.

Dung Hoa cười cười, quay đầu nói với Lưu Tô: "Tìm thêm nha đầu bằng tuổi Xuân Thiên tới, vừa lúc mọi người cũng có thêm bạn."

Túy Đồng và Lưu Tô thường chỉ điểm cho Xuân Thiên, phát hiện đứa nhỏ này không những gân cốt phù hợp với luyện võ, hơn nữa khả năng lĩnh ngộ rất cao, là người có thiên phú tập võ.

Lưu Tô lập tức hiểu ý của nàng, gật đầu đáp: "Vâng, tiểu thư."

"Tạ tiểu thư." Xuân Thiên vui mừng cảm ơn.

Dung Hoa chỉ khẽ cười. Nàng cũng không thể cứ dựa vào Chu Hành mãi, nhân cơ hội này tìm vài hài tử thích hợp luyện võ về, bồi dưỡng thành người của mình.

.....

Bên Lại Ngọc các, Ngọc di nương đang chờ nước đun sôi thì nghe nha đầu vào báo lão gia tới, nàng vội đứng dậy mang theo tui cười ra ngoài tiếp đón.

"Lão gia."

Dẫn ông ta vào phòng, nàng dịu dàng giúp ông ta thay xiêm y, sau đó liền dâng trà nóng: "Lão gia, uống trà đi."

"Ừ." Diệp Thế Lâm gật đầu, nhận lấy ly trà uống hai ngụm.

"Lão gia đói bụng không? Thiếp thân đã chuẩn bị cho món bào tử nóng cho ngài rồi." Ngọc di nương cười nói.

Diệp Thế Lâm gật đầu.

Dùng cơm xong, Diệp Thế Lâm ngồi gần cửa sổ sưởi ấm, Ngọc di nương nhẹ nhàng xoa bóp cho ông ta, ngữ khí ôn hòa: "Lão gia, sắp tới năm mới rồi, có phải nên kêu đại phu tới bắt mạch cho phu nhân không?"

Tâm tư Ngọc di nương vô cùng thấu đáo, Kỳ thị dưỡng bệnh chẳng qua là một cái cớ, nàng chỉ không rõ vì sao Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm lại tức giận như vậy, nàng đương nhiên biết chuyện này chắc chắn không liên quan tới hài tử đã mất của nàng. Có điều, nàng không nói thẳng, bề ngoài chỉ ra dáng bản thân nghĩ Kỳ thị bị bệnh.

Nhưng, nha đầu bà tử trông coi Kỳ thị đều là người của Diệp lão phu nhân, bản thân làm sao báo thù!

Kỳ thị hại chết hài tử của mình, Ngọc di nương hận không thể giết chết bà ta!

"Nàng lo cho nàng ta làm gì? Độc phụ!" Nhắc tới Kỳ thị, sắc mặt Diệp Thế Lâm liền trầm xuống.

"Là thiếp nói sai lời, lão gia đừng tức giận." Ngọc di nương nhẹ giọng, sức trên cánh tay mềm xuống vài phần, "Lão gia, Ngũ cô nương sang năm đã mười lăm tuổi, chờ nàng ấy cập trâm cài đầu rồi thì cũng phải bên ngoài, khi đó Nhị phòng lại thiếu một chủ sự..."

Diệp Thế Lâm nhìn nàng, nói: "Ở trước mặt ta cần gì phải che che giấu giấu như vậy, nàng cứ nói thẳng là để Cần Nhi qua Nhị phòng là được."

"Thiếp nào dám che giấu lão gia? Tất cả những gì thiếp làm còn không phải vì cân nhắc cho lão gia sao? Tâm tư của thiếp, lão gia không phải chỉ cần liếc cái là nhìn thấu hết sao?" Ngọc di nương ôn nhu nói, "Thiếp chỉ là lo cho Cần Nhi, nếu nó có phúc khí, có được sự hậu ái của lão gia, tới lúc đó nó vừa được qua kế thừa hương khói Nhị phòng vừa tham gia kỳ thi mùa xuân, vậy không phải càng tốt hơn sao?"

Qua nhị phòng, hẳn sẽ chính là con vợ cả. Điều này đương nhiên tôn quý hơn thân phận con vợ lẽ Đại phòng của hiện tại, hơn nữa, Diệp Thế Lâm từng là trạng nguyên lang, tuy người không còn nhưng đồng liêu của ông ấy vẫn còn, ít nhiều sẽ tương niệm vài phần.

"Lời nàng nói cũng có đạo lý." Diệp Thế Lâm gật đầu.

"Thiếp nghĩ thế này, vừa hay Tết sắp đến, là ngày đại hi, chi bằng giải quyết luôn chuyện này đi."

"Ừ." Diệp Thế Lâm trầm tư ừ một tiếng, cũng không nói nhiều.

Ngọc di nương quá hiểu tính cách của Diệp Thế Lâm, chuyện cho dù tốt cũng không nên nhiều lời, cho nên nhanh chóng chuyển sang chuyện khác.

Hôm sau, thời điểm thỉnh an Diệp lão phu nhân, Diệp Thế Lâm liền nhắc tới vấn đề này.

Diệp lão phu nhân suy xét một lát mới gật đầu: "Ừ, con nghĩ cũng khá chu đáo, nếu Cần Nhi qua Nhị phòng, kỳ thi mùa xuân năm sau đối với nó đương nhiên có lợi. Không cần chọn ngày nữa, ngày mai là ba mươi, lúc làm lễ cứ đề tên Cần Nhi qua đó là được."

"Khiến mẫu thân phải lo lắng rồi." Diệp Thế Lâm cũng nghĩ như vậy, chọn ngày chi bằng nhằm ngày, vừa hay Tết là ngày náo nhiệt nhất.

"Lo lắng gì chứ? Chỉ cần huynh đệ chúng có tiền đồ, ta đây sau khi chết cũng có thể giao phó với phụ thân con." Diệp lão phu nhân bật cười.

Hai người cứ thế hàn huyên thêm một lát.

Diệp Thế Lâm được nghỉ mấy ngày, hai ngày nay vẫn luôn tụ tập với bằng hữu đồng liêu, có điều hôm nay ông ta không định ra cửa.

"Bên phía Ngũ nha đầu cũng nên nói một tiếng, miễn tới lúc đó con bé trở tay không kịp." Diệp Thế Lâm nói.

Dù sao nàng cũng là đích nữ Nhị phòng, hơn nữa là con vợ cả duy nhất, chuyện kế tự lớn như vậy hẳn phải nói trước với nàng.

"Không cần tìm nó, chờ đến buổi tối lúc nó tới thỉnh an nói luôn là được. Thừa kế hương khói là chuyện đại sự, một cô nương như nó sau này gả ra ngoài cũng là con nhà người khác, cho nên con không cần bận tâm."

Diệp Thế Lâm ngồi thêm một lát rồi đứng dậy rời đi. Ông ta lập tức qua Lại Ngọc các, đem tin tức này nói cho Ngọc di nương.

Ngọc di nương vừa xử lý chuyện bên ngoài, vừa vào phòng đã nghe tin hi, mừng rỡ tới roi nước mắt, cảm động uốn gối hành lễ với ông ta: "Đa tạ lão gia, đa tạ lão phu nhân hậu ái với Cần Nhi."

"Nó cũng là nhi tử của ta, tính toán cho nó hẳn là chuyện nên làm." Diệp Thế Lâm đỡ nàng đứng dậy, tiện thể ra ngoài.

Ngọc di nương ngăn lệ tiễn ông ta ra ngoài, sau đó liền lau nước mắt phân phó nha đầu gọi Diệp Cẩm Cần tới đây.

Diệp Cẩm Cần mau chóng tới Lại Ngọc các: "Di nương."

"Mau lại đây." Ngọc di nương đứng dậy kêu hẳn ngồi xuống, tự tay rót ly trà nóng.

"Di nương, có chuyện gì sao?" Diệp Cẩm Cần thấy nàng cao hứng, tay chỉ nhận lấy ly trà, không uống."

"Ừ, phụ thân và tổ mẫu con đã quyết định ngày mai cho con qua Nhị phòng."

"Thật sao?" Diệp Cẩm Cần không tin hỏi lại.

Tuy ăn mặc không thiếu, nhưng mẹ cả quá lợi hại, cho nên hẳn tuy có tài nhưng nhiều năm nay đều luôn cẩn thận, không dám để lộ ra ngoài, vượt quá Đại ca và Tam đệ. Nếu có thể qua Nhị phòng, trở thành nhi tử của Nhị thúc, hẳn sẽ không cần che giấu tài năng, cũng không cần nhìn ánh mắt người khác mà sống.

"Là thật, ngày mai lúc làm lễ sẽ đề tên con dưới danh nghĩa của Nhị thúc." Ngọc di nương rung rung gật đầu.

"Đa tạ di nương." Diệp Cẩm Cần cảm kích.

"Con phải cảm ơn phụ thân và tổ mẫu của mình chứ!" Ngọc di nương vui mừng nhìn hẳn, lại dặn dò, "Từ nay về sau con là nhi tử của Nhị thúc, Ngũ muội con là người tốt, tâm tư lại thông tuệ, có gì cứ tìm nàng thương lượng, có biết không?"

"Vâng, nhi tử nhớ rồi." Diệp Cẩm Cần gật đầu, "Con sẽ chiếu cố Ngũ muội muội thật tốt."

.....

Chạng vạng, Diệp Di Nguyệt và Diệp Di Châu cùng tới thỉnh an Diệp lão phu nhân, trò chuyện một lát Dung Hoa mới tới.

Ba tỷ muội hành lễ chào hỏi nhau xong, Diệp lão phu nhân kêu nàng ngồi xuống cạnh mình.

"Ngũ nha đầu, ta có chuyện muốn nói với cháu." Diệp lão phu nhân lên tiếng.

"Tổ mẫu cứ nói."

"Phụ thân con bạc mệnh qua đời chỉ để lại hai tỷ muội con và Nguyệt nha đầu, sau này hai đứa xuất giá lấy chồng..." Nghĩ tới nhi tử đã mất, hốc mắt Diệp lão phu nhân ửng đỏ.

Diệp Di Nguyệt cũng cắn môi, rung rung. Dung Hoa chỉ biết cúi đầu.

Diệp lão phu nhân cầm khăn lau nước mắt: "Vì thế ta và đại bá phụ cháu đã thương lượng, để Nhị ca qua kế tự dưới danh nghĩa của phụ thân cháu, ngày mai lúc làm lễ sẽ công bố chuyện này."

Dung Hoa gật đầu: "Nhị ca là người tốt, lại giỏi văn thơ, phụ thân ở dưới suối vàng nếu biết được cũng rất cao hứng."

Diệp Thế Hiền chỉ có hai nữ nhi là nàng và Diệp Di Nguyệt, mà thừa kế hương khói ở thời này vô cùng quan trọng, cho nên chuyện này nàng đã sớm đoán được.

Diệp Cẩm Hoàng là đích tử đại phòng, đương nhiên sẽ không qua kế tự. Diệp Cẩm Cần tuy là con vợ lẽ nhưng lại khiêm tốn ôn trọng, đối với ba tỷ muội nàng đều tốt.

Còn Diệp Cẩm Bạc? Nàng phản đối, cho nên nàng luôn nghĩ cách phản đối hấn qua Nhị phòng, hơn nữa Kỳ thị khẳng định sẽ đồng ý.

Mà hiện tại, Kỳ thị đang bị giam lỏng. Thật không ngờ Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm lại trực tiếp quyết định người qua Nhị phòng là Diệp Cẩm Cần.

Dung Hoa trầm tư một lát, lập tức hiểu rõ.

Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc đều do Kỳ thị sinh ra, là con vợ cả. Mà Diệp Cẩm Cần là con vợ lẽ, nếu qua Nhị phòng hấn sẽ trực tiếp trở thành đích tử.

Như thế, thân phận của ba huynh đệ họ đều tôn quý, điều này với Diệp gia mà nói khẳng định là có lợi.

Diệp Cẩm Cần qua Nhị phòng, Dung Hoa đương nhiên không có ý kiến.

Nàng tới lâu như vậy mà tổ mẫu một chữ cũng không tiết lộ, trong lòng Diệp Di Nguyệt không vui, nhưng trên mặt vẫn lộ ra tia kinh ngạc, hỏi: "Tổ mẫu, sao lại đột ngột như vậy?"

"Ta và đại bá cháu đã bàn bạc trước đó, có điều là chưa đưa ra quyết định." Diệp lão phu nhân trả lời, "Sắp tới kỳ thi mùa xuân, hiện tại cũng thích hợp rồi."

Diệp Di Châu cả kinh mở to hai mắt, hỏi: "Tổ mẫu, chuyện lớn như vậy hấn nên đợi mẫu thân hết bệnh rồi mới nói chứ?"

"Mẫu thân cháu bệnh nặng như vậy, đừng phiền tới nó." Sắc mặt Diệp lão phu nhân trầm xuống.

"Nhưng..." Diệp Di Châu cắn môi.

"Chuyện này có ta và phụ thân cháu làm chủ là được rồi." Diệp lão phu nhân không vui cắt ngang lời nàng ta.

Diệp Di Châu đương nhiên không dám tiếp tục.

Diệp lão phu nhân kêu một muốn nghỉ ngơi, nên tỷ muội Dung Hoa vội đứng dậy cáo từ.

Diệp Di Châu tức giận trở về Trà Tương cư, vừa vào phòng đã phát tiết lên Khúc ma ma: "Ma ma, bà mau nghĩ cách đi, nếu mẫu thân biết chuyện này chắc chắn sẽ không đồng ý, cật lực ngăn cản." Mẫu thân là vì tiện nhân Ngọc di nương kia mới bị tổ mẫu và phụ thân giam lỏng! Hiện tại tiện nhân kia được lợi, còn phụ giúp tổ mẫu xử lý việc trong phủ!

Tiện nhân! Chờ Nhị ca quá kế thừa hương khói Nhị phòng, nàng ta không phải càng thêm kiêu ngạo hay sao?

Cho nên, nàng nhất định phải ngăn cản chuyện này.

Muốn kế tự? Người đó phải là Tam ca mới đúng! Như vậy sau này Diệp gia sẽ là của Đại ca và Tam ca!

Khúc ma ma lại lắc đầu: "Lão phu nhân và lão gia đều đã quyết định, hơn nữa đại sự như vậy, tiểu thư thân là văn bối lại không phải cô nương của Nhị phòng, người không thể nói gì hơn."

"Không được, tóm lại là không thể để Nhị ca kế thừa danh nghĩa của Nhị thúc, không thể để tiện nhân kia hài lòng được! Ta không đồng ý, ta phản đối chuyện này!" Diệp Di Châu lớn tiếng.

"Tiểu thư, người bình tĩnh đã." Khúc ma ma vẫn kiên trì, "Chuyện này người không thể nhúc tay, cho dù tiểu thư có phản đối thế nào cũng vô dụng thôi."

"Vậy phải làm sao? Cái này không được, cái kia cũng không được." Diệp Di Châu tức giận dậm chân.

Khúc ma ma suy nghĩ một lát, rồi nói: "Nếu là phu nhân thì chuyện này có thể ngăn cản."

"Đúng vậy, phải nghĩ cách nói chuyện này với mẫu thân." Hai mắt Diệp Di Châu sáng lên, nhưng cũng nhanh chóng trầm xuống, "Chỉ là ta không thể gặp mẫu thân."

Nàng đã thử rất nhiều lần, nhưng tổ mẫu và phụ thân đều không đồng ý.

Diệp Di Châu trầm tư, nói: "Chẳng lẽ ta đưa đồ qua đó cũng không được sao? Sắp Tết rồi, ta có vài món muốn hiếu kính mẫu thân."

Khúc ma ma gật đầu.

Diệp Di Châu lập tức đứng lên, kêu Phương Chi chuẩn bị bút mực, kêu Phương Diệp chuẩn bị thức ăn và khăn tay do chính nàng thêu. Viết xong phong thư, nàng liền phân phó Phương Diệp mang qua Tể huy viện, sau đó lại kêu Phương Chi đi ngoại viện đem tin này nói cho Diệp Cẩm Hoảng và Diệp Cẩm Bạc.

Chuyện này Diệp Di Nguyệt có nói gì cũng không được, bởi vì chuyện Ngọc di nương sinh non liên lụy tới di nương, cho nên lúc này chỉ biết sợ hãi chạy đi tìm người: "Nương, người nói xem Nhị ca sẽ vì chuyện của Ngọc di nương mà ghi hận chúng ta không?"

"Không đâu. Yên tâm, di nương đã giải thích chuyện ngày đó với Ngọc di nương, tuy di nương nhất thời không đỡ được nàng ấy, nhưng sự cố là ngoài ý muốn, Ngọc di nương là người hiểu lý lẽ lại tận mắt nhìn con lớn lên, cho dù trong lòng có trách cứ cũng không gây khó dễ con. Hơn nữa con và Nhị ca lại thân thiết, cho nên không cần phải lo lắng như vậy." Ngọc di nương ôn nhu an ủi Diệp Di Nguyệt.

Trần ma ma bên cạnh Đại phu nhân đã không còn, mấy nha đầu kia cũng bị đánh chết, Đại phu nhân lại đột nhiên ngã xuống, sự vụ trong phủ đều do lão phu nhân đích thân xử lý. Lão phu nhân và Đại lão gia cũng từng thăm vấn lại bà, cho nên những ngày qua, ngoại trừ đi thăm hỏi Ngọc di nương, thời gian còn lại bà đều thành thật ở trong phòng.

Chuyện bà đoán được, Ngọc di nương đương nhiên có thể nghĩ đến, không, nàng ta có lẽ biết tỉ mỉ hơn. Tuy có khe hở, nhưng Ngọc di nương sẽ không trách bà, ít nhất ngoài mặt là như thế.

.....

Bóng tối như cái bao bô bao trùm cả bầu trời, gió lạnh thét gào, tới nửa đêm thì trời đổ tuyết.

Hôm sau, cả kinh thành đều như phủ thêm một tầng màu bạc.

Bữa sáng, người nhà cùng dùng với Diệp lão phu nhân.

Dung Hoa búi tóc đơn giản, đầu cài trâm vàng, váy áo hồng nhạt, áo ngoài màu đỏ, bên ngoài khoác thêm áo lông hồ ly màu trắng càng tôn lên làn da cùng gương mặt thanh tú của nàng.

Diệp Di Châu một thân màu đỏ, Diệp Di Nguyệt lại một thân hồng đào, trang điểm đến thập phần diễm lệ.

Ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoảng đều ngọc thụ lâm phong.

Diệp lão phu nhân nhìn sáu đứa cháu của mình, cao hứng tới cười không khép miệng được. Diệp Thế Lâm cũng mang ý cười trên mặt.

Người một nhà náo nhiệt dùng bữa sáng, sau đó Diệp Thế Lâm và Diệp lão phu nhân tới từ đường làm lễ.

Sau khi tế bái tổ tiên, Diệp Thế Lâm kêu Diệp Cẩm Cần ra, lệnh hấn quỳ gối xuống đệm hương bồ, vừa định lên tiếng thì Diệp Cẩm Bạc bước lên một bước: "Tổ mẫu, phụ thân, Bạc Nhi nguyện ý qua Nhị phòng, kế thừa hương hỏa cho Nhị thúc."

Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm đều không ngờ hấn đột nhiên nói như vậy, liền trừng mắt nhìn hấn.

Diệp Thế Lâm nhanh chóng hoàn hồn, quát: "Hồ nháo, đây là từ đường, há để cho con làm càn như vậy?"

"Bạc Nhi mau lui xuống." Diệp lão phu nhân vẫn hòa ái nói.

"Tổ mẫu, phụ thân, Bạc Nhi biết hai người hôm nay định tìm nhi tử kế thừa cho Nhị thúc." Diệp Cẩm Bạc vẫn không cử động, "Tổ mẫu, phụ thân, hai người nghe con nói đã, Nhị thúc là người thế nào chứ? Hai người đều biết Nhị thúc tài hoa hơn người, người như vậy thường hay kiêu ngạo, khó mà nhận con của người khác, huống hồ Nhị ca lại là con vợ lẽ."

Diệp Cẩm Bạc dừng một chút, lại kiên quyết nói: "Tổ mẫu, phụ thân, Bạc Nhi nguyện ý qua Nhị phòng."

Diệp lão phu nhân rơi vào trầm tư. Đứa con này bà là người rõ nhất, hấn có tài, nhưng đồng thời cũng là kẻ kiêu ngạo.

Công tử thế gia cho dù có tài hay ăn chơi trác táng, không phải bên người đều phải hồng tỵ thêm hương, kiều thế mỹ thiếp trong lòng sao? Nhưng đứa con này lại hoàn toàn không giống.

Nếu không phải bụng Nhan thị chậm chạp không có động tĩnh, bà sao có thể ép Lan di nương vào Nhị phòng chứ?

Sau khi có Ngũ nha đầu và Lục nha đầu, hấn đem con vợ cả là Ngũ nha đầu sủng ái lên tận tận trời xanh, đối với con vợ lẽ Lục nha đầu chẳng qua là làm hết trách nhiệm của phụ thân.

Với tính tình như vậy, tuổi còn trẻ đã qua đời.

Hiện tại tìm người qua thừa kế, bà có phải cũng nên suy xét tới ý của hấn không? Liệu hấn ở dưới có cảm thấy quá ngọt ngào hay không?"

"Con nói bậy gì thế hả?" Diệp Thế Lâm cau mày nghiêm khắc nhìn Diệp Cẩm Bạc, quát, "Lui xuống."

Diệp lão phu nhân đưa mắt nhìn bài vị viết tên Diệp Thế Hiền, sau đó quay đầu nhìn Diệp Thế Lâm, rung rung nói: "Lời Bạc Nhi nói không phải không có đạo lý. Lão Đại, tính cách của đệ đệ con, con chẳng lẽ còn không hiểu sao?"

"Mẫu thân?" Diệp Thế Lâm nhìn Diệp lão phu nhân, "Cần Nhi văn chương không thua kém ai, tính tình lại ôn trọng, chẳng lẽ chỉ vì là con vợ lẽ..."

Diệp Cẩm Cần cúi đầu, hai tay siết chặt thành nắm.

Chỉ thiếu một bước nữa!

Một bước nữa hấn có thể trở thành nhi tử của Nhị thúc, là nhi tử của trạng nguyên lang!

Tam đệ, sao hấn luôn tranh đoạt mọi thứ vậy? Chẳng lẽ tới lúc này còn không buông tha cho mình được sao?

Diệp Cẩm Hoàng nhìn Diệp Cẩm Bạc, không lên tiếng, chuyện này đối với hấn không có liên quan, bởi vì ai qua Nhị phòng đều không thể cản trở địa vị của hấn.

"Lão Đại, đệ đệ con tuổi còn trẻ đã ra đi..." Diệp lão phu nhân ghen ngào.

Diệp Thế Lâm là người hiếu thuận, đương nhiên không dám trái ý mẫu thân, hơn nữa lúc này là Tết, cho nên thân sắc cũng buông lỏng đi nhiều: "Nhi tử nghe theo mẫu thân."

Sắc mặt Diệp Cẩm Cần lập tức thay đổi, tâm trạng cũng trầm xuống, nhưng hấn không lên tiếng, bởi vì hấn không được như Diệp Cẩm Bạc, hấn là con vợ lẽ, hấn không có tự tin như Tam đệ của mình!

Diệp Cẩm Bạc nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt trộm nhìn Dung Hoa.

Nàng là của hấn, hơn nữa chỉ có thể là của hấn!

Bản thân danh chính ngôn thuận trở thành huynh trưởng của nàng, nàng còn có thể tránh mặt hấn sao?

"Sự tình cứ vậy đi, Cần Nhi con đứng dậy, Bạc Nhi quỳ xuống." Diệp Thế Lâm lên tiếng.

Diệp Dung Hoa tiến lên phía trước, nói: "Con không đồng ý."

Đúng lúc này, bên ngoài cũng truyền tới lời tương tự, thanh âm bén nhọn. Mọi người đồng loạt quay đầu, chỉ thấy Ký thị được Hương Vân và Hương Lăng dìu tới.

Ký thị mặc áo ngoài màu xanh sẫm, làn váy màu nâu, trên mặt phủ một tầng son phấn nhưng không che được vẻ nhợt nhạt, chỉ mới hơn mười ngày, bà ta đã gầy đi nhiều, xương gò má cũng lộ rõ, hốc mắt hăm xuống, cả người toát ra vẻ âm ngoan.

Đi sau ba người là đám bà tử mà thân sắc khắt trương.

Nhìn Ký thị như vậy, mọi người đều kinh ngạc.

"Mẫu thân." Hốc mắt Diệp Di Châu lập tức đỏ ửng, "Mẫu thân, sao người gầy đi nhiều vậy?"

Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc cũng vội đi qua: "Mẫu thân."

Ký thị nhu hòa nhìn ba đứa con của mình, cười nói: "Ngoan, nương vẫn khỏe, các con đừng lo lắng."

"Nhưng mẫu thân đã gầy như vậy." Diệp Di Châu ôm lấy cánh tay bà ta, nức nở.

"Không sao, không cần lo lắng." Ký thị vỗ mu bàn tay của nàng, trấn an.

"Ai cho người tới đây?" Diệp lão phu nhân nổi giận quát."

Mấy bà tử kia sợ hãi quỳ xuống: "Lão phu nhân tha mạng." Bọn họ phụng mệnh lão phu nhân trông chừng phu nhân, không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, phu nhân lại lấy cái chết bức ép, bọn họ nào dám can?

Hơn nữa hiện tại là Tết!

"Mẫu thân, lão gia." Kỳ thị thu lại vẻ nhu hòa trên mặt, nhún người hành lễ.

Diệp lão phu nhân nén giận nhìn Kỳ thị, lạnh lùng nói: "Đứng lên đi."

"Nàng không ở trong phòng dưỡng bệnh, chạy tới đây làm gì?" Diệp Thế Lâm nhíu mày, "Còn không mau trở về?"

Diệp Cẩm Hoàng nhìn Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm, cười nói: "Tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân tuy không khỏi trong người nhưng hôm nay là Tết, nếu mẫu thân đã tới đây, chỉ bằng đợi lát nữa dùng xong cơm tất niên rồi để bà ấy về phòng, được không?"

Trưởng tôn là lên tiếng thỉnh cầu, Diệp lão phu nhân đương nhiên sẽ không bác bỏ, liền gật đầu: "Được rồi, bữa cơm này nên là cả nhà đoàn viên."

Kỳ thị lại không nhận ý tốt của nhi tử, vừa đứng lên liền trầm giọng: "Chuyện kể tự cho Nhị thúc lớn như vậy, ta sao có thể đơn giản rời đi? Ta không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý để Bạc Nhi qua Nhị phòng."

Bà nhận được tin của nữ nhi, hôm nay cố ý tới đây ngăn cản Diệp Cẩm Cần qua Nhị phòng, không ngờ vừa tới cửa lại thấy người qua đó lại là nhi tử của mình. Bà thật không rõ sự tình sao lại như vậy?

Bà không đồng ý để Diệp Cẩm Cần qua Nhị phòng, càng không đồng ý để nhi tử của mình qua đó, cũng may bản thân tới kịp!

Diệp Thế Lâm nhíu mày: "Chuyện này không tới phiên nàng lên tiếng! Ta và mẫu thân đã quyết định."

"Mẫu thân, lão gia, ta là mẫu thân của ba người Hoàng Nhi, là chủ mẫu của Diệp gia, hai người muốn đem nhi tử của ta qua Nhị phòng, ta chẳng lẽ không thể nói một câu sao?" Kỳ thị đưa đôi mắt âm u nhìn Diệp Thế Lâm, cao giọng, "Hơn nữa, Bạc Nhi là nhi tử thân sinh của ta, là hài tử do ta hoài thai hơn chín tháng khổ cực sinh hạ! Nó là nhi tử của ta, ta tuyệt đối không đồng ý để nó qua Nhị phòng."

"Mẫu thân." Diệp Di Châu hoảng sợ.

Kỳ thị vỗ vỗ tay nàng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Diệp Thế Lâm: "Ta không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý."

"Làm trò trước mặt văn bối và hạ nhân, còn hô to gọi lớn trượng phu của mình như thế, còn ra thể thống gì!" Diệp lão phu nhân nghiêm khắc nhìn Kỳ thị, quát.

"Thể thống? Mẫu thân người và lão gia tự mình quyết định đưa Bạc Nhi qua Nhị phòng, con dâu nào còn thời gian nghĩ tới thể thống?"

Diệp lão phu nhân bị bà ta chọc tức tới há mồm thờ đốc.

"Người dám nói chuyện với mẫu thân thế hả?" Diệp Thế Lâm vội đuổi tay đỡ Diệp lão phu nhân, tức giận nói với Kỳ thị.

"Mẫu thân, là con dâu không tốt, con dâu không nên tranh luận với người." Kỳ thị nhận sai, tạm dừng một lát lại nói, "Có điều, mặc kệ thế nào con cũng không đồng ý chuyện này."

"Mẫu thân, là nhi tử nguyện ý, người đồng ý đi." Diệp Cẩm Bạc năn nỉ nhìn Kỳ thị, "Nhi tử đâu phải đi thừa kế hương khói của người khác, là qua Nhị phòng mà thôi, nhi tử vẫn là người của Diệp gia, vẫn sống trong Diệp phủ, cùng hiện tại có gì khác nhau?"

Hắn khó khăn lắm mới thuyết phục được tổ mẫu và phụ thân, hiện tại không thể vì mẫu thân mà làm hư chuyện này!

"Đứa nhỏ này, có biết cái gì là giống không? Không khác? Con qua Nhị phòng rồi thì sẽ gọi ta một tiếng bá mẫu, điều này giống hiện tại sao?" Kỳ thị đuổi tay đám mây cái lên người Diệp Cẩm Bạc, nói, "Nương cực khổ lắm mới sinh dưỡng ra con, ta tuyệt đối không đồng ý."

"Mẫu thân không thể đồng ý sao?" Diệp Cẩm Bạc tiếp tục năn nỉ.

"Không thể." Thái độ của Kỳ thị đặc biệt kiên quyết.

Dung Hoa đứng cạnh khẽ cười: "Nếu đại bá mẫu đã không đồng ý, vậy thì cứ y theo quyết định lúc trước của tổ mẫu và đại bá, để Nhị ca qua Nhị phòng đi." Diệp Cẩm Bạc tâm thuật bất chính, nàng sẽ không đồng ý để hắn qua Nhị phòng.

Dung Hoa nhìn Diệp Cẩm Cần, cười một cái rồi quay đầu nói với Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm: "Tổ mẫu, đại bá, lời Tam ca vừa nói cũng có đạo lý, nhưng con vợ lẽ, con vợ cả thì liên quan gì, sau khi thừa kế danh nghĩa của phụ thân, người đó còn không phải là con vợ cả sao? Chỉ cần Nhị ca hiếu thuận, có khả năng trông nom Nhị phòng, phụ thân nếu biết được sẽ vô cùng cao hứng."

Diệp Cẩm Cần cảm kích cười với Dung Hoa, ánh mắt chân thành nhìn Diệp lão phu nhân, nghiêm túc nói: "Tổ mẫu, người và phụ thân để tôn nhi qua Nhị

phòng, kế thừa danh nghĩa của Nhị thúc là phúc phận của tôn nhi, tôn nhi từ nhỏ đã sùng bái Nhị thúc, nếu có thể may mắn trở thành nhi tử của ông ấy, tôn nhi nhất định sẽ càng thêm nỗ lực chăm chỉ đọc sách, sẽ yêu quý và chăm sóc hai vị muội muội, để Nhị thúc có thể an tâm." Nếu Ngũ muội muội đã lên tiếng, hẳn sao có thể tiếp tục ần ần nữa chứ?

"Mẫu thân, Diệp gia chúng ta sau này đều dựa vào ba huynh đệ bọn chúng, tương lai chúng chắc chắn phải tương trợ lẫn nhau, quang tông diệu tổ." Ngay từ đầu, lòng của Diệp Thế Lâm đã hướng về Diệp Cẩm Cần.

"Ừ." Diệp lão phu nhân nhìn Diệp Thế Lâm, trong lòng đương nhiên hiểu ý tứ của ông ta. Con vợ lẽ Diệp Cẩm Cần nếu có thân phận cao hơn, đó chính là dệt hoa trên gấm, đối với Diệp gia mà nói là chuyện tốt. Vì thế bà ta khẽ gật đầu.

"Không được, ta không đồng ý." Kỳ thị lại lần nữa phản đối, hôm nay bà rơi vào tình trạng này còn không phải do hồ ly Ngọc di nương kia sao? Để Diệp Cẩm Cần qua Nhị phòng, ả ta khẳng định sẽ càng cao hứng.

Hừ, ả ta đừng hòng mơ tưởng!

"Ngươi bớt tranh cãi đi." Diệp Thế Lâm quát.

"Không được, ta không đồng ý để nó qua Nhị phòng!" Kỳ thị vô cùng kích động.

"Cái này không được, cái kia không được, Tết nhất ngươi không ở trong phòng nghỉ ngơi, tới đây càng khiến mọi người cảm thấy ngọt ngào!" Diệp lão phu nhân phần nộ nhìn Kỳ thị.

"Con dâu không dám." Kỳ thị vội nói, "Bạc Nhi là nhi tử của con, Cần Nhi cũng vậy."

Bà ta có bao nhiêu quan tâm và yêu thương Diệp Cẩm Cần chứ? Dung Hoa nhấp môi, cười nói: "Ý của bá mẫu là, đều không đồng ý sao?"

"Đúng vậy, Cần Nhi và Bạc Nhi ta đều không đồng ý." Kỳ thị lập tức trả lời.

"Ngươi nháo đủ chưa?" Diệp Thế Lâm quát, "Ồn ào nhốn nháo, Bạc Nhi và Cần Nhi ngươi đều không đồng ý, chẳng lẽ ngươi muốn Hoảng Nhi qua Nhị phòng sao?"

"Tuyệt đối không được!" Kỳ thị lập tức dậm chân, Hoảng Nhi là đích trưởng tử của Đại phòng bọn họ, sao có thể qua Nhị phòng thừa kế hương khói chứ?

Diệp lão phu nhân nhìn Kỳ thị cư xử như kẻ đầu đường xó chợ, trong lòng đặc biệt không vui, liền phân phó đám bà tử đang quỳ dưới đất: "Đám vô dụng, phu nhân thân thể không tốt, trời lạnh lại để ra ngoài, còn không mau đưa phu nhân về phòng!"

"Vâng, lão phu nhân." Mấy bà tử vội bỏ dậy, đi tới cạnh Kỳ thị.

"Ta không về, chuyện này không nói rõ ràng ta sẽ không về. Nhi tử của ta, mặc kệ là Bạc Nhi hay Cần Nhi, ta đều không đồng ý để chúng qua Nhị phòng!" Kỳ thị hất tay Diệp Di Châu và Diệp Cẩm Bạc, đi tới trước mặt Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm, nói, "Nếu hôm nay các người muốn để một đứa qua kế thừa Nhị thúc, ta sẽ chết ngay ở đây."

Nói xong, bà ta nhổ cây trâm vàng trên đầu, kề ngay cổ.

"Ngươi làm gì vậy? Còn không mau buông cây trâm xuống!" Diệp lão phu nhân tức giận, nhưng lại lo bà ta không cẩn thận làm bản thân bị thương.

"Mau buông tay." Diệp Thế Lâm cũng vội nói.

"Các người đồng ý với ta trước, không được để Bạc Nhi và Cần Nhi qua Nhị phòng."

"Mẫu thân." Diệp Di Châu sợ tới mức nước mắt cũng trào ra, "Người mau buông cây trâm xuống đi."

Diệp Di Nguyệt vốn an tĩnh đứng ngẩng một chỗ, hiện tại thấy Kỳ thị như thế, hai mắt mở to, sau đó gương mặt lộ rõ sự lo lắng và khẩn trương, nôn nóng đi tới giữ chặt Diệp Di Châu.

Mấy bà tử bên cạnh cũng sợ hãi không dám tiến lên.

Kỳ thị không chút dao động, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn Diệp Thế Lâm và Diệp lão phu nhân.

"Vô pháp vô thiên, ngay cả ta và trượng phu ngươi cũng dám uy hiếp hả?" Sắc mặt Diệp lão phu nhân xanh mét.

"Mẫu thân, đừng, nếu người xảy ra chuyện thì nữ nhi phải sống sao đây?" Diệp Di Châu nức nở.

Kỳ thị dời mắt nhìn nàng, đỏ mắt: "Châu Nhi."

"Làm trò trước mặt nữ nhi, ngươi không thấy mặt mặt hả?" Diệp Thế Lâm đen mặt, thấy bà ta nhất thời buông lỏng liền tiến lên đoạt lấy cây trâm, trực tiếp ném ra ngoài cửa, "Nháo đủ chưa?"

Nói xong, ông ta xoay người: "Cần Nhi, quỳ xuống." Sau đó, mặc kệ xung quanh xảy ra chuyện gì, ông ta trực tiếp đọc tên Diệp Cẩm Cần dưới danh nghĩa của Diệp Thế Hiền.

Kỷ thị mở to hai mắt nhìn chăm chăm Diệp Thế Lâm: "Diệp Thế Lâm, ta đây chết cho ông xem." Nói xong, bà ta liền đâm thẳng vào bức tường bên cạnh.

"Mẫu thân."

"Bá mẫu."

"Phụ nhân."

Mọi người sợ tới thét lên chói tai, loạn thành một đoàn.

Dung Hoa nhìn ngoài trời phủ bởi một màu trắng, mím môi.

Thật đúng là...

Ngày ba mươi náo nhiệt!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Nơi này náo nhiệt

Ở từ đường, một nơi thần thánh nghiêm trang lại làm ra trò mất mặt liệt tổ liệt tông, nhìn Kỷ thị la lối khóc lóc, đòi sống đòi chết như đàn bà đánh đá ngoài chợ, Diệp lão phu nhân tức giận tới muốn học máu: "Người... Nghiệp chướng này, hôm nay là mừng ba mươi lại tới đây náo loạn phá vỡ an bình của Diệp gia, người không màng đạo lý mà cần quấy há? Chẳng khác gì đàn bà đánh đá!"

Diệp Thế Lâm cũng tức giận, nghiêng răng, lạnh lùng nói: "Lui hết cho ta, ai cũng không được can. Kỷ thị, hôm nay ta thật muốn xem người có lá gan đánh vào mặt mũi liệt tổ liệt tông Diệp gia không!"

Nha đầu bà tử bên cạnh muốn tiến lên ngăn cản, lại nghe lão gia nghiêm khắc nói như thể liền dừng bước.

"Phụ thân..." Diệp Di Châu hoảng sợ tới gương mặt tái nhợt, quay đầu cầu xin Diệp Thế Lâm, "Phụ thân, nữ nhi cầu xin người, người đừng tức giận với mẫu thân, người cứ nói mấy câu dỗ mẫu thân đi, chờ mẫu thân bình tĩnh rồi nói."

Ngay lúc này sao có thể đổ thêm dầu vào lửa chứ? Phụ thân đã lên tiếng, có ai dám ngăn cản? Mẫu thân, lỡ bà ấy thật sự đâm đầu tới chết thì sao?

Diệp Di Châu khóc lóc tới đứt từng khúc ruột, quay đầu nhìn Kỷ thị: "Mẫu thân, đừng, người đừng nghĩ bậy như vậy!" Người khác không dám động nhưng nàng vẫn tiến lên ngăn cản, vừa nói vừa lau nước mắt chạy về phía Kỷ thị.

Cả người Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc đều cứng lại.

Mà đương sự Kỷ thị nghe Diệp Thế Lâm nói xong, bước chân liền dừng lại, tiến lên một bước không được, thối lui cũng không xong.

Bà đầu có muốn đi tìm cái chết! Chẳng qua là muốn uy hiếp Diệp Thế Lâm và lão phu nhân từ bỏ chuyện này, cho nên diễn kịch mà thôi! Bà còn chờ có người tiến tới kéo lại, bà nào thật sự muốn đi tìm cái chết?

Nhưng hôm nay Diệp Thế Lâm lại nói như vậy, Kỷ thị không khỏi tiến thoái lưỡng nan.

Đụng thì thôi đi, nhưng bà thật sự sợ chết.

Có điều hiện tại không đâm, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, còn cả hạ nhân, nếu bà không đụng thì thể diện sẽ hoàn toàn mất hết.

Kỷ thị cắn răng, thật sự chạy về phía tường nhưng sức lực không lớn, trên trán không chút thương tổn.

"Mẫu thân!" Diệp Di Châu nhào tới ôm lấy eo bà ta.

Hai huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc cũng chạy tới, giữ bà ta lại.

Nhìn cái trán bà ta, Diệp Thế Lâm cười lạnh: "Sao còn chưa chết? Nếu muốn đâm thì dứt khoát đi, dùng sức mạnh một chút!"

Hiện tại chỉ cần nhìn Kỳ thị, Diệp Thế Lâm liền cảm thấy chán ghét. Tâm địa ngoan độc, ngay cả một hài tử chưa ra đời cũng không buông tha! Hiện tại lại làm trò tầm thường của nữ nhân, một khóc hai nháo ba thất cổ, thật là một chút lễ nghi cũng không để ý, ngay cả thể diện cũng không cần!

Diệp Thế Lâm nhìn bà ta, nháp môi. Lúc trước, bà ta cũng là nữ tử dung nhan kiều tiểu, tính tình ôn nhu hòa ái, sao bây giờ lại biến thành khắc nghiệt, thô bỉ và ác độc như vậy?

"Được rồi, lão Đại đang nổi nóng, người đừng đòi sống đòi chết nữa!" Diệp lão phu nhân khuyên một câu, trong lòng cũng có chút do dự, nếu Kỳ thị thật sự hạ quyết tâm tự tử thì sao?

Tết nhất, máu chảy đen đui tới chừng nào?

Đường đường là một phu nhân lại muốn sống muốn chết ngay mừng ba mươi, bà ta chết thì không còn gì, nhưng người bên ngoài sẽ nói ra nói vào nhi tử và tôn tử của bà!

Thể diện của Diệp gia sắp mất hết rồi!

Hiện tại nể tình hai đứa tôn tử, Diệp lão phu nhân cũng giữ thể diện cho bà ta vài phần. Bà áp chế lửa giận trong lòng xuống, bổ sung một câu: "Tết nhất, tất cả bớt tranh cãi cho ta."

Diệp lão phu nhân đã nói như vậy, Kỳ thị cũng thuận theo chiếc thang mà leo xuống, hất tay nữ nhi ra, hướng Diệp Thế Lâm, quát lớn: "Diệp Thế Lâm, lương tâm của ngài bị chó ăn hết rồi sao? Ta và ngài phu thê nhiều năm như vậy, vì ngài sinh nhi dưỡng nữ, giúp ngài xử lý việc nhà, hôm nay ngài lại vì nghiệp chướng bỏ tử bụng tiện nhân này mà ép ta, cư nhiên ép ta đi tìm đường chết!"

Dung Hoa nường mảy, trong lòng không khỏi vui vẻ, xuất thân là thiên kim hầu phủ lại vô cớ gây rối thế sao? Rõ ràng là tự mình đi tìm đường chết, hiện tại lại đi trách mắng người khác.

Đúng là thị phi điên đảo!

Diệp Thế Lâm duỗi tay bắt lấy hai tay bà ta, lạnh giọng: "Không phải tự ngươi muốn chết hay sao? Ta ép ngươi khi nào?" Thật đúng là một chút đạo lý cũng không nói!

"Là ngài ép ta!" Kỳ thị lớn tiếng, "Ta không đồng ý tên nghiệp chướng kia qua Nhị phòng, tiện nhân kia dám tính kế sao? Mơ tưởng! Kiếp này ả ta đừng hòng mơ tưởng, trừ phi ta chết!"

Diệp Cẩm Cẩn cúi đầu, sắc mặt đã đỏ bừng, hai tay nắm chặt tới nổi gân xanh.

"Độc phụ!" Diệp Thế Lâm quát, "Muốn chết thì hiện tại chết đi, không ai cần ngươi cả!"

Nói xong, ông ta liền vung tay đẩy Kỳ thị, dù sao sự tình cũng đã quyết định, cho nên bà ta muốn nháo thì cứ nháo đi, muốn chết thì cứ đi tìm cái chết đi!

Diệp Di Châu nhanh chóng đỡ lấy Kỳ thị, tự trách mà ôm lấy bà ta, khóc lóc: "Mẫu thân, người đừng như vậy nữa, đừng bỏ rơi nữ nhi."

Tin là do nàng gửi cho mẫu thân, chỉ là nàng không ngờ mẫu thân sẽ nháo lớn như vậy, nếu mẫu thân thật sự xảy ra chuyện, cả đời này nàng sẽ không tha thứ cho chính mình.

Nàng nhìn Diệp Thế Lâm, nức nở: "Phụ thân, xin người bớt giận, mẫu thân chỉ là tức giận nên mới nói như vậy. Mẫu thân không đồng ý để Nhị ca qua Nhị phòng, phụ thân chỉ cần từ từ thương lượng với mẫu thân là được, sao có thể kêu bà ấy đi chết đi chứ?"

"Phụ thân, xin đừng trách mẫu thân." Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc cùng đi lên đứng trước Kỳ thị, khom người nói.

"Được, được, được lắm." Diệp Thế Lâm duỗi tay chỉ vào Kỳ thị, "Ngươi đã nuôi được nhi tử ngoan, nữ nhi ngoan lắm, hiện tại một đám cũng dám chỉ trích với đối nghịch của ta!"

"Phụ thân, nhi tử không dám."

"Nữ nhi không dám."

Ba huynh muội Diệp Cẩm Hoàng, Diệp Cẩm Bạc và Diệp Di Châu vội quỳ xuống.

"Diệp Thế Lâm, ngài có gì không bằng lòng cứ tính lên người ta, đừng kéo ba huynh muội chúng vào!" Kỳ thị gấp tới độ nhảy dựng lên, đây không phải nói nhi tử nhi nữ của nàng ngộ nghịch bất hiếu sao?

"Được rồi, lão Đại, huynh muội Hoàng Nhi lấy chữ hiếu đi đầu, hôm nay cũng vì mẫu thân mà cầu tình, con đừng nói chúng nữa." Thấy huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng Diệp Cẩm Bạc quỳ xuống, Diệp lão phu nhân cũng đau lòng, lại nghe nhi tử đội cái mũ ngộ nghịch bất hiếu lên đầu ba huynh muội thì lập tức lên tiếng.

"Đứng dậy đi." Diệp Thế Lâm cũng không thật sự muốn trách nhi nữ.

"Tạ phụ thân." Ba người đứng lên.

Diệp Thế Lâm nhìn Kỳ thị đầu tóc tán loạn, sau đó xoay người nhìn bài vị đặt bên trên, nghiêm túc nói: "Kỳ thị, hôm nay ta đứng trước liệt tổ liệt tông viết tên Cầm Nhi lên đây, từ nay nó chính là nhi tử của Nhị đệ, mặc kệ người có đồng ý cũng được, không đồng ý cũng thế, chuyện này cứ quyết định vậy đi!"

Kỳ thị há miệng thở dốc, thanh âm chói tai như cục đá rớt xuống đất: "Tên có thể viết thì cũng xóa được, Diệp Thế Lâm, ta không đồng ý!"

"Ta đã viết lên gia phả của Diệp gia." Diệp Thế Lâm quay đầu nhìn Kỳ thị, ánh mắt uy nghiêm, "Cho nên, mọi chuyện dừng ở đây, người đừng náo loạn nữa. Ở đây nhiều hạ nhân nhiều như vậy, lại làm trò trước mặt nhi nữ, người thu lại thái độ chút đi."

Bản thân không biết xấu hổ thì thôi, ít nhất cũng phải chừa chút thể diện cho nhi nữ!

Diệp Di Châu ôm chặt cánh tay Kỳ thị, sợ bà ta lại làm ra chuyện gì nữa.

"Mẫu thân, bọn con là ba huynh đệ, Nhị đệ tuy đã là nhi tử dưới danh nghĩa của Nhị thúc nhưng đệ ấy vẫn là Nhị đệ của con, là Nhị ca của Tam đệ." Diệp Cẩm Hoàng vội khuyên, hần là đích trưởng tử, Diệp Cẩm Cần cho dù qua Nhị phòng cũng không uy hiếp tới địa vị của hần. Tuy phụ thân làm như vậy là vì mong muốn huynh đệ bọn họ quang tông diệu tổ, rạng danh Diệp gia, nhưng với tính cách và tài học của thứ đệ, hần hoàn toàn không xem vào mắt.

Xuất thân tốt thì sao? Chẳng lẽ qua Nhị phòng, hần có thể thông minh như Nhị thúc sao?

Cho nên chuyện này đối với hần cũng không phải chuyện lớn.

"Con biết cái gì!" Kỳ thị đuổi tay đánh trưởng tử Diệp Cẩm Hoàng một cái, sau đó nhìn ba huynh muội bọn họ, "Mẫu thân đề là vì các con."

Hồ ly tinh Ngọc di nương hiện tại được lòng lão phu nhân, nếu nhi tử ả ta qua Nhị phòng, tiện nhân kia còn không phải rất đắc ý sao?

Lão phu nhân nói chờ trưởng tử vào cửa sẽ đề trưởng tử chương gia, nhưng hiện tại cả hai nhi tử đều chưa thành thân, bản thân lại bị giam lỏng, nếu tiện nhân kia gây khó dễ từ giữ thì như thế nào?

Hôn sự của trưởng tử, Diệp Thế Lâm đã suy xét ổn thỏa, nhưng chuyện của hậu viện, một đại nam nhân như ông ta thì hiểu cái gì?

"Con biết mẫu thân đều vì bọn con." Diệp Cẩm Hoàng kính cẩn trả lời một câu, sau đó quay đầu nhìn Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm, "Tổ mẫu, phụ thân, sắc mặt mẫu thân tuy không tốt nhưng tinh thần vẫn còn minh mẫn, con thấy chỉ bằng để con và Bạc Nhi, Châu Nhi đưa về nhà cữu cữu tỉnh dưỡng xem."

"Đúng vậy." Diệp Cẩm Bạc gật đầu phụ họa.

Diệp Di Châu cũng lên tiếng: "Sang năm yến tiệc giữa các phủ sẽ rất nhiều, thân thể mẫu thân tốt lên có thể giúp đỡ được cho tổ mẫu."

Huynh muội bọn họ không biết cụ thể là chuyện thế nào, cũng không biết Kỳ thị sẽ dưỡng bệnh bao lâu, nhưng quyền quản gia cũng bị đoạt đi, đương nhiên không phải chuyện nhỏ. Cho nên nhân cơ hội này, chỉ bằng gỡ bỏ lệnh cấm túc!

Hai mắt Kỳ thị lập tức sáng rực.

Nghiệp chương kia qua Nhị phòng, bà ngàn vạn không muốn, nhưng nếu điều đó có thể đổi được sự tự do của bản thân, vụ mua bán này coi như cũng đáng giá!

Chỉ cần chính mình giải trừ lệnh cấm, lần nữa chương quản Diệp gia, tới lúc đó từ từ tính kế Diệp Cẩm Cần là được! Qua Nhị phòng, nhưng bên đó lại không có trường bối, hần không phải vẫn dựa vào Đại phòng sao?

Ý tứ của ba huynh muội Diệp lão phu nhân đương nhiên nghe ra, nhưng... Sắc mặt bà ta trầm xuống: "Vẫn là tỉnh dưỡng cho khỏe rồi nói, bệnh này nếu không trị tận gốc thì tương lai sẽ luôn khó chịu trong người, còn hầu gia và hầu phu nhân... Mẫu thân các cháu bị bệnh không thể về nhà, hầu gia và hầu phu nhân là người hiểu lý lẽ, chắc chắn sẽ không trách tội."

"Tạ mẫu thân quan tâm, con dâu đã khỏe rất nhiều, hơn nữa tới Tết, cho dù bị bệnh nhưng con dâu chẳng lẽ không về nhà mẹ đẻ một chuyến sao? Nếu không trở về, tới lúc đó đại ca đại tẩu biết tin, khẳng định sẽ vô cùng lo lắng. Để bọn họ nôn nóng sốt ruột là con không phải." Kỳ thị lập tức thu lại sắc mặt hung dữ, khom người nói với Diệp lão phu nhân.

"Nếu người mang bệnh trở về, tới lúc đó càng nghiêm trọng hơn thì sao?" Diệp lão phu nhân không muốn buông tha nàng ta.

"Không sao, con tự mình đưa huynh muội Hoàng Nhi về, sau đó sẽ giải thích với đại ca, mẫu thân không cần lo lắng."

Hôm nay Kỳ thị nháo lớn như vậy, Diệp Thế Lâm sao có thể để bà ta về nhà mẹ đẻ tìm chỗ dựa?

Ba huynh muội Diệp Cẩm Hoàng nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy khó hiểu, bọn họ đã nhắc tới cậu mợ, sao tổ mẫu và phụ thân còn không chịu buông

tha chứ? Mẫu thân rốt cuộc đã gây ra chuyện gì mà khiến hai người tức giận như vậy?

"Mẫu thân, lão gia..." Kỳ thị tranh thủ chút sức lực cuối cùng.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, về phòng tĩnh dưỡng đi, về sau đừng xúc động nháo nhào nữa. Huynh đệ Hoàng Nhi sắp phải thi cử, ngươi cứ an tâm nghỉ ngơi đi, đừng để bọn chúng phân tâm." Diệp lão phu nhân cảnh cáo một câu, sau đó quay đầu phân phó Lý ma ma, "Bà đưa phu nhân về phòng đi."

"Vâng, lão phu nhân." Lý ma ma đi tới trước mặt Kỳ thị.

"Mẫu thân..." Kỳ thị còn muốn nói gì đó nhưng thấy ánh mắt cảnh cáo của Diệp lão phu nhân, bà ta đành nuốt lời định nói trở về.

Bà ta có nháo thế nào cũng không thể mặc kệ tiền đồ của nhi tử. Bọn chúng sắp thi cử, nếu còn nháo lớn, nhi tử sao có thể chuyên tâm đọc sách?

Vì hai nhi tử, cho dù thế nào Kỳ thị cũng không dám nháo, đừng nói tới chuyện lấy cái chết uy hiếp! Huống hồ bà ta cũng không thật sự muốn chết.

Đời sống đời chết như vậy mà kết quả lại không chút thay đổi, trong lòng Kỳ thị như có tảng đá đè nặng, nhưng bà ta không khóc không nháo, chỉ mặc Lý ma ma và hai bà tử "đỡ" mình về phòng.

Diệp Di Châu thấy thế liền nói với Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm: "Tổ mẫu, phụ thân, con đưa mẫu thân về phòng."

"Tổ mẫu, phụ thân, trời lạnh khó đi, con cũng đi đưa mẫu thân trở về." Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc cùng nói.

Đang Tết, chút chuyện này Diệp lão phu nhân đương nhiên sẽ không từ chối, hơn nữa hai tôn tử đã lên tiếng, bà liền gật đầu: "Ừ, đi đi, cẩn thận một chút."

Huynh muội ba người hành lễ, liền đỡ Kỳ thị rời khỏi từ đường.

"Đúng là gia môn bất hạnh." Diệp lão phu nhân than một câu, sau đó lại nhìn nhóm bà tử đang quỳ dưới đất, "Các ngươi trông người thế nào hả?"

"Lão phu nhân tha mạng." Một bà tử mặc áo xanh sẫm run run đáp, "Phu nhân lấy cái chết ép bức, lão nô... Lão nô cũng không còn cách nào khác."

Mấy bà tử kia cũng vội gật đầu.

"Sang năm, các ngươi tới thôn trang đi." Đang Tết, thấy máu sẽ không may mắn, cho nên Diệp lão phu nhân không phạt trượng bọn họ.

"Tạ lão phu nhân ân điển." Sắc mặt mấy bà tử trắng bệch, tới thôn trang sao có thể so với cuộc sống trong phủ? Nếu có thể, bọn họ tình nguyện chịu nổi đau xác thịt rồi được ở lại đây, nhưng lúc này không ai dám mở miệng cầu tình.

Bọn họ dập đầu, rồi nhanh chóng lui xuống.

"Tạ tổ mẫu, phụ thân hậu ái." Diệp Cẩm Cần quỳ gối trước mặt Diệp Thế Lâm và Diệp lão phu nhân, dập đầu ba cái.

Sự tình coi như đã định, từ nay về sau hấn chính là nhi tử của Diệp Thế Hiền. Trong lòng không nói nên lời, hấn tràn ngập hy vọng và động lực, cảm thấy mọi thứ đều tốt đẹp hơn. Vừa rồi Kỳ thị nháo lớn như vậy, mọi điều trông mong vốn có dường như đã tan biến, nhưng không ngờ kết thúc vẫn tốt đẹp như cũ.

"Mau đứng lên đi." Diệp lão phu nhân khẽ cười.

"Vâng, tổ mẫu."

"Về sau phải nhớ kỹ, ta là đại bá của con." Lễ không thể bỏ, nếu đã qua Nhị phòng, vậy từ nay hấn là người bên đó.

"Vâng, phụ..." Diệp Cẩm Cần vội thu lời định nói trở về, hai chữ đại bá rốt cuộc vẫn không thể kêu ra.

"Được rồi, sau này quen dần là được." Diệp lão phu nhân lại nhìn tỷ muội Dung Hoa và Diệp Di Nguyệt, "Hai đứa lại đây."

"Ca ca." Dung Hoa mỉm cười.

"Ca ca." Diệp Di Nguyệt cũng gọi một tiếng.

"Ngũ muội muội, Lục muội muội." Diệp Cẩm Cần thi lễ.

Diệp lão phu nhân cười nói: "Được, được, mấy đứa vốn là huynh muội, hiện giờ thân càng thêm thân, về sau phải huynh cung muội kính, có biết không?"

"Vâng." Ba người Dung Hoa cùng đáp.

Dung Hoa mỉm cười nhìn Diệp Cẩm Cần. Mặt mày tuần lãng, đôi mắt sáng ngời, cả người toát ra sự tự tin. Vừa rồi phản ứng của hấn nàng đều không bỏ qua. Biết tiến biết lui, ẩn nhẫn hiếu thuận, biết rõ khi nào cần lên tiếng nói chuyện, biết rõ chuyện gì nên làm, chuyện nào không được.

Diệp Cẩm Cẩn quả nhiên không tòi. Có điều, trở thành nhi tử của Diệp Thế Hiên, hấn vừa lòng sao?

"Về đi." Diệp lão phu nhân phát tay.

Mọi người liền hành lễ cáo lui.

.....

Vừa vào phòng, Diệp Di Châu liền cho Lý ma ma và hạ nhân lui xuống.

Là lão phu nhân đồng ý cho huynh muội bọn họ đưa người trở về, cho nên Lý ma ma liền hành lễ rồi rời đi.

Đám người lui xuống, Diệp Di Châu nhin không được mà lên tiếng hỏi: "Mẫu thân, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Tổ mẫu và phụ thân sao lại tàn nhẫn với người như thế?"

Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc cũng nhìn Kỳ thị.

"Không sao." Kỳ thị lắc đầu, duỗi tay xoa xoa gương mặt của Diệp Di Châu, "Đừng lo cho ta, con theo ma ma học tập tới đây rồi?"

Sau đó, bà ta quay đầu nhìn hai huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc: "Các con không cần nghĩ nhiều, cứ đọc sách là được."

"Vâng, mẫu thân." Diệp Cẩm Hoàng gật đầu, nói: "Bọn con nhất định sẽ học tâm chăm chỉ, mẫu thân không cần lo lắng."

"Sao lại không sao chứ? Người xem phụ thân hôm nay đi, ngay cả sống chết của người ông ấy cũng mặc kệ! Có chuyện gì mẫu thân cứ nói với bọn con, bọn con sẽ nghĩ cách." Diệp Di Châu nức nở, "Nếu không được nữa còn có cữu cữu và cữu mẫu mà."

"Châu Nhi, ta không sao." Sự tình bình thường còn dễ nói, nhưng lần này bà tính kể lên đầu lão phu nhân, ngay cả ca ca tẩu tử cũng không thể ra mặt, bởi vì tới lúc đó, bà sẽ mang cái tội con dâu bất hiếu trên đầu, còn liên lụy tới thanh danh của Kỳ gia và nhi nữ! Trong lòng có khổ nhưng không thể nói thành lời, Kỳ thị chỉ biết duỗi tay kéo Diệp Di Châu cùng ngồi xuống, nhẹ giọng, "Ta đã nói không sao thì không sao đâu."

"Mẫu thân..."

"Châu Nhi, nghe lời."

Diệp Di Châu nước mắt lưng tròng, chỉ biết im lặng.

Kỳ thị nhìn ba người: "Hoàng Nhi và Bạc Nhi phải nỗ lực nhiều hơn, nương chỉ chờ các con kim bảng đề danh. Châu Nhi, con cũng vậy, cố gắng theo ma ma học tập, đợt tuyển tú sắp tới đã tới gần..."

"Mẫu thân!" Diệp Di Châu thẹn thùng kêu một tiếng.

"Chỉ cần ba đứa các con đều có tiền đồ, nương sẽ không sao."

Nhi tử đồ cao trung, nữ nhi vào cung tuyển tú được chọn làm nương nương hoặc hôn phối với hoàng tử, chẳng lẽ Diệp Thế Lâm và lão bà kia còn gây khó dễ mình sao?

Chỉ cần bản thân kiên nhẫn, một ngày nào đó có thể nhìn thấy mặt trời!

"Nữ nhi, nhi tử sẽ nỗ lực, không để người thất vọng."

Kỳ thị hòa ái nhìn ba đứa con của mình: "Được rồi, hôm nay là Tết, mấy đứa qua bên tổ mẫu đi, đừng để lão nhân gia chờ lâu."

"Vâng."

Ba người lập tức đứng dậy cáo từ.

.....

Cơm tất niên vốn chuẩn bị vô cùng phong phú lại bị Kỳ thị nháo nhào một phen, Diệp lão phu nhân không có tâm trạng nên dùng bữa xong, bà cho mọi người đều lui xuống.

Bên đường đèn lồng màu đỏ toát ra ánh sáng ấm áp, bốn phía một màu trắng xóa, vô cùng an tĩnh, Dung Hoa mang Túy Đồng và Lưu Tô về Hải Đường uyển.

"Tiểu thư." Thạch ma ma không ngờ nàng lại về sớm như vậy.

Chuyện bên từ đường mọi người sớm đã biết, nhưng hiện tại là thời khắc giao thừa, nói thể nào cũng phải cùng người nhà đoàn viên.

"Tổ mầu mệt nên cho mọi người tan sớm." Dung Hoa nhìn Thạch ma ma, "Ma ma, mọi người ăn cơm hết chưa?"

"Đều ăn rồi." Thạch ma ma cười nói, giúp nàng cời áo choàng bên ngoài.

"Người trông nom Hải Đường viện ta đã sắp xếp, hiện tại là Tết, ma ma gọi mọi người tới đây, trong bếp chúng ta có không ít nguyên liệu nấu ăn, kêu đầu bếp nấu làm nóng cháo, tất cả cùng đón giao thừa."

"Lão nô thay mọi người cảm tạ tiểu thư." Thạch ma ma uốn gối, sau đó hầu hạ nàng thay y phục rồi mới ra ngoài kêu người chuẩn bị.

Người nhiều, mọi thứ đương nhiên được chuẩn bị nhanh chóng. Tiếng cười nói náo nhiệt cũng rất mau liền truyền tới.

Dung Hoa tựa bên cửa sổ, trong tay ôm chiếc gối thêu hoa đình hương, nói với Lư Tô và Túy Đồng: "Hai người cũng qua đó đi, ta ở đây không cần các người hầu hạ."

Túy Đồng và Lư Tô nhìn nhau, nói: "Tạ tiểu thư."

"Tiểu thư muốn ăn gì không? Nô tỳ kêu đầu bếp làm cho người." Cảm tạ xong, Túy Đồng vẫn không rời đi, lại hỏi.

"Không cần, các người đi đi." Dung Hoa cười nói.

Túy Đồng và Lư Tô hành lễ lui xuống. Hai người không rời đi, chỉ đứng ở bên ngoài.

"Tiểu thư hình như không được tốt cho lắm." Túy Đồng thì thầm.

Lư Tô cũng gật đầu.

Túy Đồng nghĩ nghĩ, rồi nói: "Ta ra ngoài một chút."

Nói xong, nàng đẩy cửa ra ngoài, qua nửa ngày mới trở lại, hai tay bưng một cái mâm có vài món điểm tâm, còn cả một bầu rượu.

Túy Đồng đưa mắt nhìn bầu rượu.

Túy Đồng nháy mắt một cái, sau đó cười khanh khách đem đồ vào trong.

Dung Hoa cầm sách ôm gối tới xuất thần, ánh đèn màu cam bắt giắc chiếu lên gương mặt trắng nõn cùng hàng lông mi cong dài của nàng.

Điềm tĩnh, lịch sự, tao nhã, đẹp như bức tranh.

Túy Đồng nhìn thấy, không khỏi sửng sốt. Nàng còn tưởng tiểu thư có tâm sự, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ nàng đoán sai rồi!

Nghe tiếng bước chân đi vào, Dung Hoa ngẩng đầu, lại thấy đồ vật trong tay Túy Đồng, liền cười hỏi: "Kêu người đi ăn, sao lại quay trở về?"

"Ma ma nói sao có thể để tiểu thư một mình ở đây, cho nên đầu bếp nấu liền cố ý làm mấy món điểm tâm cho người." Túy Đồng cười tủm tỉm mang đồ đặt lên bàn, sau đó duỗi tay rót cho Dung Hoa chén rượu, "Tiểu thư, đây là rượu thanh mai, uống vào không say đâu."

Hương rượu chậm rãi lan tỏa khắp phòng.

"Ừ." Dung Hoa khẽ cười, duỗi tay nhận lấy.

"Vậy nô tỳ cáo lui trước, nếu tiểu thư có chuyện gì cứ kêu một tiếng, nhĩ lực của nô tỳ và Lư Tô rất tốt, nhất định có thể nghe được."

"Người mau qua đó đi." Dung Hoa gật đầu.

Lúc này Lư Tô mới lui xuống.

Mùi rượu thanh đậm, Dung Hoa vuốt ve miệng ly, cúi đầu uống một ngụm. Trong vị ngọt có chút chua chua, đúng là rượu tốt.

Đêm nay, tuyết không ngừng rơi.

.....

Hôm sau, mừng một, Dung Hoa vận một bộ Trương phi, vạt áo thêu hoa hải đường, từng đóa từng đóa đều có sức sống. Nàng chọn thêm đôi khuyên tai san hô, vô cùng tươi lẹ, sau đó mới tới viện Diệp lão phu nhân thỉnh an.

Diệp Thế Lâm, Diệp Di Châu, Diệp Di Nguyệt, còn cả Diệp Cẩm Cẩn đều đã tới, nàng là người cuối cùng có mặt.

Trong phòng hoan thanh tiểu ngữ, hòa thuận vui vẻ, so với bầu không khí trầm trọng hôm qua hoàn toàn khác biệt.

"Dung Hoa xin chúc Tết tổ mẫu, chúc Tết đại bá, chúc tổ mẫu đại bá năm mới cát tường, vạn sự như ý." Dung Hoa tiến vào, hành lễ.

"Ngoan." Diệp lão phu nhân tươi cười tới gần gương mặt nở, phất tay kêu nàng đứng lên, sau đó liền đưa bao lì xì.

Diệp Thế Lâm cũng từ ái phát lì xì cho nàng.

Dung Hoa lại cùng đám người Diệp Cẩm Hoảng chúc Tết, thu lễ xong liền tặng túi tiền cho họ.

Ngày này không có khách tới, năm mới bắt đầu, tâm tình của Diệp lão phu nhân không tồi, nên kêu Diệp Thế Lâm mang ba huynh đệ Diệp Cẩm Cần tới Noãn các, còn mình dẫn ba đứa cháu gái chơi bài.

Ngọc di nương một thân xiêm y màu đỏ, sắc mặt ôn nhu khó nén vui sướng, cao hứng hầu hạ bên cạnh Diệp lão phu nhân và các vị cô nương. Bọn họ nói chuyện mãi tới com tới mới giải tán.

Hôm sau, mừng hai, dùng bữa sáng xong Diệp Thế Lâm liền dẫn ba huynh muội Diệp Cẩm Hoảng, Diệp Cẩm Bạc và Diệp Di Châu đi Tế Ninh Hầu phủ chúc tết.

Mà Dung Hoa cùng Diệp Cẩm Cần, Diệp Cẩm Nguyệt lại tới Nhan gia.

Hai nhà Diệp - Nhan vốn không còn quan hệ nên năm trước, bọn họ không tới. Diệp lão phu nhân vẫn khó chịu trong lòng, ý muốn năm nay cũng giống năm trước. Có điều, Hứa phu nhân Nhan thị đã đưa lễ tới, cố ý nói muốn Dung Hoa mừng hai qua thăm.

Nhan gia muốn đón cháu ngoại về, Diệp lão phu nhân đương nhiên không tiện ngăn cản, cho nên chỉ đành chuẩn bị lễ vật chu toàn. Mà Diệp Cẩm Cần vừa qua Nhị phòng, vừa lúc có thể theo qua Nhan gia bái phỏng, nhận thân thích.

Nghĩ tới chuyện Nhan thị cũng về nhà mẹ đẻ chúc Tết, Diệp lão phu nhân dứt khoát kêu Diệp Di Nguyệt đi cùng.

Nhi tử của bà tuy đã chết nhưng nó vẫn là cô gia danh chính ngôn thuận của Nhan gia, cho nên thứ nữ của chồng trước Nhan thị cùng nhi tử vừa kể vị không cần phải che giấu!

Diệp lão phu nhân nhìn thoáng qua cách ăn vận của ba người, thấy Diệp Cẩm Cần một thân cẩm phục huyền sắc, ngọc quan, khuôn mặt tuấn lãng, tinh thần phấn chấn. Dung Hoa mặc một bộ váy tím nhạt, còn Diệp Di Nguyệt chọn chiếc váy màu lam. Bà ta vừa lòng để bọn họ ra cửa.

Tới Nhan gia, ma ma quản sự thấy Diệp Cẩm Cần và Diệp Di Nguyệt thì không khỏi sửng sốt, nhưng cũng nhanh chóng vui vẻ đón ba người vào phủ.

Vừa thấy bọn họ, Nhan Hằng và Hứa thị đều kinh ngạc, có điều hai người nhanh chóng thu lại thần sắc, hòa ái kêu ba người đứng dậy, lại phát lì xì.

Dung Hoa cười nhận lấy, sau đó mới giải thích: "Hôm ba mươi, tổ mẫu và đại bá đã làm chủ đề Nhị ca qua kế thừa danh nghĩa của phụ thân, vừa lúc hôm nay là ngày chúc Tết cậu mợ, tổ mẫu và đại bá liền kêu Nhị ca tới đây dập đầu với hai người."

Diệp Cẩm Cần vội hành lễ.

"Mau đứng lên." Nhan Hằng lên tiếng, ánh mắt thâm đánh giá Diệp Cẩm Cần, sau đó lại kiểm tra tài học vấn của hắn, vuốt râu gật đầu, "Lão phu nhân và đại lão gia thật có lòng."

"Chuyện tốt, đúng là chuyện tốt, cô gia ở dưới cữu tuyền chắc chắn sẽ cao hứng." Nhan thị cười nói, sau đó lại kêu nha đầu mang thêm một phần lễ gặp mặt, có điều trong lòng thâm nghĩ, Diệp gia làm việc thật biết tính toán!

Cô nãi nãi tái giá chứ không phải chết, chuyện kế vị lớn như vậy lại không danh chính ngôn thuận báo với cữu gia một tiếng, thật đúng là không xem ai ra gì! Hôm nay đã vậy còn đường đột tới nhận thân thích!

"Lục nha đầu lần đầu tới phủ, nào lại đây, để cữu mẫu nhìn xem." Hứa thị thân thiết kéo Diệp Di Nguyệt tới trước mặt, trên dưới đánh giá, "Đúng là đứa nhỏ linh hoạt."

Nói xong, bà ta liền chỉ tay và huynh muội Nhan Thụy giới thiệu một lần.

Chúng vẫn bôi biếu ca biếu tỷ biếu muội liền thi lễ.

Trong quá khứ hai nhà đã cắt đứt quan hệ, nhưng tất cả mọi người đều quen nhau. Diệp lão phu nhân định khiến Nhan thị tức chết, nhưng lại không ngờ bà ta căn bản không hề trở về Nhan gia chúc tết. Bởi vì Kiều Nguyệt sinh bệnh, bà ta không thể phân thân về nhà mẹ đẻ.

Đừng nói là bà ta, ngay cả Tây Ninh Hầu và Kiều Vũ Thần cũng không tới, bọn họ nói là ngày khác sẽ qua Nhan gia chúc Tết.

Thời điểm nhắc tới chuyện này, trên mặt Hứa thị chứa đựng lo lắng.

Dung Hoa nghe xong liền rơi vào trầm tư.

Mà tiểu cô nãi nãi khác của Nhan gia là con vợ lẽ, cũng chính là di của Dung Hoa đã gả xa, năm nay cũng không trở về.

Nhan Hằng mang nhi tử và Diệp Cẩm Cẩn ra đại sảnh nói chuyện, Hứa thị kêu Nhan Mẫn Chi dẫn Diệp Di Nguyệt tới Noãn các chơi, ở đây chỉ còn lại mình bà ta và Diệp Dung Hoa.

"Dung Hoa, con sắp tới tuổi cập kê rồi, bên phía Lâm gia..." Hứa thị dò hỏi, "Những lời này vốn không nên nhắc tới trước mặt con, nhưng con cũng lớn rồi, có một số việc trong lòng phải tự hiểu rõ."

"Tạ cửu mẫu quan tâm." Dung Hoa cúi đầu.

Hứa thị mở miệng tiếp tục: "Về hôn sự của con và Lâm gia, tổ mẫu và đại bá con tính toán thế nào? Bọn họ có nói gì không?"

Dung Hoa khẽ nhú mày, thành thật đáp: "Tổ mẫu và đại bá không nói gì cả."

"Vậy Lâm gia có thái độ gì không?" Không đợi Dung Hoa trả lời, bà ta đã tiếp tục, "Lâm gia có thái độ gì, chắc con cũng không biết."

Dứt lời, Hứa thị liền yêu thương trìu mến nói với Dung Hoa: "Hôn sự này là do phụ thân con định ra, Thành Quốc Công lại là người giữ lời. Dung Nhi, con trở về nhớ thăm dò ý tứ của lão phu nhân và đại bá con, nói khéo họ nhanh chóng định ngày thành thân, miễn cho đêm dài lắm mộng. Nếu có sự cố gì, con cứ phái người tới nói với cậu mẹ, cậu mẹ sẽ làm chủ cho con."

Đây là hỏi tới hôn sự của nàng sao? Dung Hoa ngẩng đầu: "Cảm ơn mẹ, có điều mẹ cứ yên tâm, hôn nhân đại sự đương nhiên theo lệnh của cha mẹ là người mai mối, hiện tại phụ thân không còn nữa, cho nên hôn nhân của Dung Nhi đương nhiên sẽ do tổ mẫu và đại bá làm chủ, không cần con bận lòng, cho nên cũng xin cửu mẫu yên tâm."

Không cho mình quản sao? Tươi cười trên mặt Hứa thị lạnh đi vài phần, nhưng bên ngoài vẫn duy trì sự hòa ái: "Con còn nhỏ, có một số việc còn chưa hiểu, lão phu nhân và đại bá con có thể một lòng suy tính cho con, ta đây và cậu con cũng yên tâm. Nhưng, lão phu nhân tuổi lớn rồi, bà ấy không thể theo con cả đời, còn đại bá con, rốt cuộc cũng không thân thiết. Con đó, cứ nhớ lời của mẹ, sau này có chuyện gì cứ cho người tới đây báo tin, biết không?"

Tổ mẫu cách một lứa, đại bá cách một tầng, bà ta làm như quan tâm tới nàng lắm vậy, tất cả cũng chỉ vì muốn thân thiết với Thành Quốc Công phủ mà thôi!

Trong lòng Dung Hoa cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười: "Con biết rồi, cảm ơn mẹ, sau khi trở về con sẽ nhắc với tổ mẫu chuyện này. Có điều một tiểu cô nương như con nói tới chuyện này cũng không tốt, cho nên, tới lúc đó con sẽ nói là ý của mẹ."

Hứa thị nghĩ nghĩ, mới nói: "Cách ngày cập kê cũng còn mấy tháng, con không cần sốt ruột, ta sẽ tự tìm cách tự mình tới bái phỏng lão phu nhân, thăm dò ý tứ của bà ấy." Nhà ngoại hỏi tới hôn sự của biểu cô nương là chuyện thường tình, nhưng cô gia Diệp Thế Hiến đã chết, cô nãi nãi lại tái giá! Diệp lão phu nhân đương nhiên vẫn còn tức giận Nhan gia.

"Nếu đã như vậy, làm phiền mẹ rồi." Dung Hoa khẽ cười. Lão phu nhân còn đang mơ tưởng đưa nàng vào cung tuyền tú, nào còn quan tâm tới mối hôn sự này? Có điều, để Nhan thị nháo nhào một phen cũng là ý kiến không tồi.

"Có gì phiền chứ, con là cháu ruột của ta mà. Thôi, con đi tìm Mẫn Chi chơi đi." Hứa thị cười nói.

.....

Dùng bữa trưa xong, ba người Dung Hoa liền đứng dậy cáo từ.

Trời còn sớm, Diệp Di Nguyệt đương nhiên không muốn vừa ra ngoài đã trở về sớm như vậy, cho nên vén màn xe ngựa nói với Diệp Cẩm Cẩn: "Ca ca, trời còn sớm, không bằng chúng ta đi dạo một lát đi."

"Đang Tết, các tửu lâu đều chưa mở cửa, trời lại lạnh như vậy, chúng ta nên trở về thôi." Diệp Cẩm Cẩn khuyên một câu.

"Ca ca, Nguyệt Nhi khó lắm mới ra ngoài một chuyến, nếu cửa hàng chưa mở, chúng ta liền tới bờ sông ngắm tuyết, được không?" Diệp Di Nguyệt nói.

Diệp Cẩm Cẩn nhìn Dung Hoa, thấy nàng không đưa ra chủ ý, nghĩ nghĩ rồi nói: "Tới bờ sông thì quá lạnh, không cần thận sẽ bị cảm, chi bằng tới Lâu Ngoại Lâu đi, nghe nói Lâu Ngoại Lâu không đóng cửa ngày Tết."

"Ca ca thật tốt." Diệp Di Nguyệt mỉm cười ngọt ngào.

"Có điều, Nguyệt Nhi, nếu Dung Nhi mệt không muốn đi thì chúng ta ở trở về nhé." Diệp Cẩm Cẩn nói.

Diệp Di Nguyệt liền quay đầu nhìn Dung Hoa: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ có mệt hay không? Nếu không mệt thì chúng ta đi chơi một lát rồi về, được không?"

Dung Hoa ngẩng đầu: "Nhị ca, muội không mệt." Nàng cũng muốn tới xem Lâu Ngoại Lâu sau khi tu sửa thì như thế nào.

Ba người nhanh chóng tới nơi, kết quả khiến Dung Hoa vô cùng hài lòng, tuy Lâu Ngoại Lâu không còn rực rỡ như xưa nhưng khách khứa lui tới không ít, lâu ba đã đầy người. Cho nên, Diệp Cẩm Cẩn chọn một nhà gian ở lầu hai.

"Tiểu thư, công tử ở trên lầu bốn." Dung Hoa vừa vào, Kim chương quỳ đã đi tới thấp giọng với nàng.

Chu Hành ở đây? Dung Hoa không khỏi kinh ngạc, quay đầu nghi hoặc nhìn Kim chương quỳ.

Kim chương quỳ chỉ lắc đầu. Công tử ngồi đây đã nửa ngày, hẳn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ba người Dung Hoa theo tiểu nhị lên lầu hai, vừa vào nhà gian, Dung Hoa tìm có đi nhà xí để lên lầu bốn. Vừa đẩy cửa, một thân ảnh dính bạt như từng đập thẳng vào mắt, những tia nắng mặt trời chiếu qua càng khiến gương mặt y càng thêm như tranh vẽ.

Nghe tiếng mở cửa, Chu Hành quay đầu, gương mặt không biểu cảm lộ một tia kinh ngạc: "Ngũ cô nương, sao cô nương lại tới đây."

Dung Hoa khẽ cười đi vào, không đáp, chỉ hỏi lại: "Vậy điện hạ sao lại tới đây? Hôm nay là mừng hai, ngài không nên đi thăm hỏi bằng hữu hay sao?"

Chu Hành lãnh đạm cảm chén rượu, chậm rãi lên tiếng: "Nơi này náo nhiệt."

Nơi này náo nhiệt?

Bốn chữ đơn giản lại khiến nụ cười của Dung Hoa cứng lại, trong lòng có loại chua xót khó mà miêu tả.

Nàng, hiểu cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Nhục chí

Chu Hành nhìn ra, nàng hiểu cảm giác đó.

Nàng đã từng là một cô gái hạnh phúc và vui vẻ, gia đình giàu có, cha là người tinh tế, mẹ nàng dịu dàng và đầy tình thương, cuộc sống vô ưu vô lo như thế đột nhiên biến mất, vì một tai nạn giao thông, cha mẹ nàng vĩnh viễn qua đời.

Người thân tính kế, xã hội lừa người gạt ta, mười tám tuổi, nàng dường như trưởng thành ngay trong một đêm, ngày ngày bận rộn lo bảo vệ tài sản mà cha mẹ để lại, đến một hôm bản thân xuyên về thời cổ đại.

Khi đó là Tết sau khi cha mẹ mất một năm, cô ngây ngốc ngồi trong khách sạn hoặc nghỉ phép ở khu nghỉ dưỡng, nhìn khách khứa lui tới

Nhìn người khác hạnh phúc, nghe bọn họ nói cười, cô cũng cảm thấy bản thân cũng là một thành viên trong gia đình đó, vui vẻ tràn ngập yêu thương.

Cho nên, nghe Chu Hành nói như vậy, cô đương nhiên hiểu được tâm tình của y.

Dung Hoa cười cười, ngồi xuống, nói: "Ngay cả Cẩm Tú sơn trang cũng đưa ta tiếp nhận, ta còn tưởng sau khi người trở về sẽ vô cùng bận rộn. Nhưng không ngờ ngài lại muốn lười biếng, không thích quản sự đời."

Chu Hành gác chén rượu xuống, rót trà cho nàng. Y không tiếp lời, vẫn cố chấp hỏi: "Sao Ngũ cô nương lại tới đây?" Nàng không phải nên ở nhà, hay tới làm khách trong phủ cũ của mình sao?

Dung Hoa uống một ngụm trà: "Vừa từ nhà cũ của tôi, sắc trời còn sớm, Diệp Di Nguyệt không muốn trở về, bên ngoài trời lại lạnh nên Nhị ca đưa chúng ta tới đây." Nói xong, Dung Hoa liền giải thích, "Đúng rồi, Nhị ca đã qua Nhị phòng dưới danh nghĩa của phụ thân."

"Diệp Cẩm Căn?" Chu Hành chỉ hỏi một câu, không nhắc tới chuyện khác.

Y vốn không để ý người và chuyện xung quanh, đối với Dung Hoa chú ý vài phần cũng vì niệm tình của Diệp Thế Hiền, nhưng giới hạn chỉ gói gọn về nàng. Thứ hai, y chưa từng gặp Diệp Cẩm Căn, cho nên không biết gì về hắn để hỏi.

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, "Còn chưa kịp chúc Tết điện hạ, ta lấy trà thay rượu, hy vọng chúng ta lại có một năm hợp tác vui vẻ, cùng nhau kiếm bạc trong thiên hạ."

Chu Hành cũng bưng chén rượu lên chạm vào ly trà của nàng: "Hợp tác vui vẻ, cũng mong cô nương vạn sự như ý."

Dung Hoa uống một ngụm trà, sau đó liền mỉm cười đứng lên: "Ta không ngờ lại gặp điện hạ ở đây, trên người không mang theo lễ vật mừng năm mới, cũng may vẫn còn đôi tay này. Ngài chờ một chút, ta đi rồi sẽ trở lại." Nói xong, không đợi Chu Hành lên tiếng đã lập tức xoay người ra khỏi phòng.

Chu Hành nhìn theo bóng lưng của nàng, gương mặt lãnh đạm lộ ra ý cười khó mà có được.

Ngồi một lúc, Chu Hành cũng đứng lên, trực tiếp đi xuống phòng bếp.

Bận bịu tới tới mất tới mảy, thân ảnh mảnh khảnh đặc biệt hấp dẫn người khác.

Đạo pháp lưu loát, biểu tình nghiêm túc.

Năm nay, thật tốt! Chu Hành đứng từ xa nhìn nàng, một góc nào đó trong trái tim bất giác mềm xuống. Nhưng, trong cái nháy mắt tiếp theo, hơi thở của y bỗng nhiên trở nên dồn dập, sắc mặt trắng bệch.

"Điện hạ." Lâm Hạ nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường từ y, lập tức tiến lên.

Chu Hành giờ tay.

Lâm Hạ dừng bước, thần sắc lo lắng.

Chu Hành kiềm nén cơn đau trước ngực, xoay người quay về lầu bốn.

Lâm Hạ không đi theo mà tới một nhã gian ở lầu ba. Lâm Thắng ở bên trong đang ăn uống vui vẻ, quay đầu nhìn Lâm Hạ: "Xuống rồi sao?"

"Sắc mặt điện hạ không được tốt cho lắm, ngại mau lên xem đi."

"Hả?" Lâm Thắng tỉnh thông y thuật, vừa nghe Lâm Hạ nói thế liền buông đũa, vừa đứng dậy vừa lau miệng, hỏi, "Sao vậy?"

"Ta cũng không biết, chỉ là nhìn sắc mặt không tốt cho lắm." Lâm Hạ cùng hắn lên lầu.

Chu Hành vừa thấy Lâm Hạ đem Lâm Thắng tới, chỉ nói bốn chữ: "Đại kinh tiểu quái (1)."

(1) Đại kinh tiểu quái: hoảng hồn, lo sợ vì một chuyện nhỏ.

Lâm Thắng nhìn sắc mặt của y, vội kêu y vươn tay để mình bắt mạch. Hắn dò ngón tay tìm tòi, nhíu mày, kinh hãi: "Điện hạ, đây là..."

Độc trong cơ thể vương gia, thời gian phát tác ít nhất cũng phải là một năm nay nữa, sao hôm nay lại tới đột nhiên như vậy?

Lâm Thắng lấy cái bình nhỏ trên người, đổ ra một viên thuốc màu nâu đưa cho Chu Hành, nghi hoặc hỏi: "Điện hạ có phải chịu kích thích gì không?"

Vừa dứt lời, Lâm Thắng liền lắc đầu, không đúng...

Với tính cách của vương gia, không khiến người ta chịu kích thích thì thôi, bản thân sao có thể kích động chứ?

Một kích thích đủ lớn để khiến độc tính bị áp chế nhiều năm phát tác sao?

Lâm Thắng quay đầu dò hỏi Lâm Hạ.

Kích thích? Lâm Hạ nhíu mày, ánh mắt ngờ ngác nhìn Chu Hành.

Chẳng lẽ... Vương gia động tình sao?

"Vừa rồi điện hạ gặp chuyện gì vậy? Nói đi." Lâm Thắng thấy Lâm Hạ không để ý tới mình liền đi qua, hỏi.

Lâm Hạ không trả lời, chỉ hỏi: "Điện hạ sao rồi? Có nghiêm trọng không?" Hắn làm sao dám nói ra suy đoán của mình chứ? Chủ tử nhà mình có lẽ có lòng, nhưng Ngũ cô nương lại đính hôn rồi! Chỉ bằng đừng nói ra, kéo tổn hại tới danh dự của nàng ấy.

Lâm Thắng hừ một tiếng, mắng: "Thánh lải nhải." Tự Lâm Hạ không nói, hắn không còn cách nào khác, bản thân cũng không thể đi hỏi chủ tử.

"Hai người đều ở đây sao?" Dung Hoa đẩy cửa vào, Túy Đồng và Lưu Tô phía sau bưng đồ ăn, hương thơm lan tỏa bốn phía.

"Ngũ cô nương." Lâm Thắng cười hi hi hành lễ.

Dung Hoa gạt đầu, phân phó Túy Đồng và Lưu Tô bày điểm tâm lên bàn, sau đó mới nói với Chu Hành: "Nhị ca và Lục muội còn chờ bên dưới, ta không thể ở đây lâu, xin cáo từ trước."

Chu Hành lặng lẽ nhìn nàng, nhàn nhạt nói: "Vất vả rồi."

"Mọi thứ đều có sẵn, ta chỉ động tay chút thôi." Dung Hoa cười nói, "Hi vọng có thể hợp khẩu vị điện hạ."

Y là Vương gia, đầu bếp trong phủ chắc chắn vô cùng lợi hại, hơn nữa bản thân vừa hồi kinh, khẳng định sẽ thường xuyên vào cung, ngự trù ở đó trù

nghệ đương nhiên vô cùng cao siêu.

Diệp Cẩm Cẩn và Diệp Di Nguyệt đang chờ, nàng không có bao nhiêu thời gian, cho nên đa phần đều do các đầu bếp ra tay.

Nói xong, Dung Hoa hành lễ, lúc xoay người, nàng lại dừng bước nhìn Lâm Thắng: "À đúng rồi, Dung Hoa nói y thuật của người vô cùng lợi hại, chờ Cẩm Tú sơn trang xây xong, còn phiền người giúp ta điều chế chút thuốc ngâm khi tắm."

Ban đầu nàng định đi tìm Từ Lưu Quang, nhưng nghe nói y thuật của hắn cho tôi, vì thế liền quyết định tới tìm hắn.

"Tiểu nhân sẽ giúp người điều chế, khi nào người cần cứ kêu Túy Đồng hay Lưu Tô tới lấy là được." Lâm Thắng đồng ý.

Dung Hoa cười cười, rồi mang Túy Đồng và Lưu Tô xuống dưới.

"Điện hạ..." Chẳng lẽ... Lâm Thắng nhui mày nhìn Chu Hành, hét lên, "Điện hạ, không được! Trước đừng nói tới độc trong người của ngài, Ngũ cô nương đã đính hôn, lần trước Lâm thế tử lại thấy hai người đi chung, nếu chuyện này bị người khác biết được, vậy phải làm sao đây?"

"Nhiều lời." Chu Hành không chút biểu cảm nhìn hắn, lại duỗi tay cầm lấy đôi đũa."

"Khụ..." Hắn cũng vì muốn tốt cho y thôi! Có độc trên người, y phải thanh tâm quả dục đó! Lâm Thắng sờ sờ cái mũi của mình, không nói nữa.

.....

"Ngũ tỷ tỷ, sao tỷ đi lâu như vậy?" Thấy Dung Hoa trở về, Diệp Di Nguyệt bĩu môi nói, "Muội và ca ca chờ tới sốt cả ruột, đang định kêu Linh Nhi đi tìm tỷ đây."

Dung Hoa khẽ cười với nàng ta, lại nghiêng đầu nhìn Diệp Cẩm Cẩn: "Để ca ca đợi lâu rồi."

"Ngũ muội muội khách khí làm gì? Chúng ta là huynh muội, đâu cần phải xa lạ như thế." Diệp Cẩm Cẩn khẽ cười, chỉ vào điểm tâm trên bàn, nói, "Có ý để lại cho muội đây, không biết muội có thích hay không."

"Ca ca để lại, muội đương nhiên phải thích."

Diệp Di Nguyệt nhấp môi, nói: "Ca ca thật bất công, không cho muội ăn nhiều, có bao nhiêu cũng để lại cho tỷ tỷ."

Dung Hoa đẩy cái đĩa tới trước mặt nàng ta: "Cùng ăn đi."

Diệp Di Nguyệt lắc đầu: "Không cần, đây là điểm tâm ca ca cố ý để dành cho tỷ tỷ, muội sao có thể không biết xấu hổ mà ăn được?"

Dung Hoa lấy lại: "Vậy mà ta còn tưởng muội muốn ăn." Nói xong, nàng không để ý tới Diệp Di Nguyệt, tự mình ưu nhã ăn hết.

Không biết đồ nàng sao? Nghĩ tới thủ đoạn của Dung Hoa, Diệp Di Nguyệt sợ hãi cắn môi, cầm ly trà uống hai ngụm, lại nói với Diệp Cẩm Cẩn: "Ca ca, chúng ta mua vài món về cho tổ mẫu đi."

"Điểm tâm nơi này chỉ có dâng tặng, không bán ra ngoài." Diệp Cẩm Cẩn nói.

"Vì sao chứ?" Diệp Di Nguyệt mở to hai mắt, "Nơi này mở ra không phải vì kiếm tiền sao? Vì sao lại không bán?"

"Có lẽ là ý của chủ nhân đứng sau." Diệp Cẩm Cẩn giải thích một câu. Nghe nói nơi này có liên quan tới Kính Huệ công chúa. Kính Huệ công chúa thân phận tôn quý, mở từ lâu này chắc chắn không phải vì kiếm tiền.

Diệp Di Nguyệt tỏ ra khó hiểu: "Vậy chủ nhân là ai? Đúng là chủ nhân kỳ quá, có tiền lại không muốn kiếm."

Nàng là thứ nữ, trong tay không có tiền, của hồi môn mẹ cả Nhan thị đều để lại cho đích tử, đồ của phụ thân đều nằm trong tay tổ mẫu, đại bá và đại bá mẫu, mẹ đẻ xuất thân là nha đầu, cho nên, mỗi tháng nàng chỉ nhận được tiền tiêu từ phủ, trong những trường hợp cần ban thưởng hay giao lưu với các cô nương khác, nàng đều gặp khó khăn. Vì thế, chuyện này nàng đặc biệt khó hiểu.

Túy Đồng nhìn Dung Hoa, khẽ cười: "Có lẽ chủ nhân cảm thấy đồ tặng tốt hơn buôn bán."

"Thật kỳ lạ." Diệp Di Nguyệt cảm thán một câu, lại quay đầu làm nũng với Diệp Cẩm Cẩn, "Sau này nếu có thể ca ca đưa muội tới đây được không?"

"Đương nhiên là được, chỉ cần hai muội thích, sau này ta sẽ thường xuyên đưa các muội tới đây." Diệp Cẩm Cẩn cười nói, thái độ thập phần ôn hòa.

"Muội đừng quán lấy huynh ấy, nếu thêm ăn thì bẩm báo tổ mẫu rồi dẫn theo nha đầu tới ăn là được, sắp tới Nhị ca phải thi nữa đấy."

"Đương nhiên là phải đợi ca ca đỗ cao trung rồi nói, hiện tại muội nào dám quấy rầy huynh ấy." Diệp Di Nguyệt bĩu môi.

Dung Hoa nói: "Muội biết thì tốt."

Diệp Cẩm Cần mỉm cười gật đầu.

Ngồi thêm một lát, Diệp Cẩm Cần thấy sắc trời dần tối, liền nói: "Không còn sớm nữa, chúng ta về thôi, nếu không tổ mẫu sẽ lo lắng."

Ba người lập tức đứng dậy xuống lầu rồi đi.

Thời điểm trở về Diệp phủ, Diệp Thế Lâm và huynh muội Diệp Cẩm Hoàng còn chưa về. Diệp lão phu nhân cười hỏi Diệp Cẩm Cần: "Cậu mẹ cháu thế nào?"

"Cửu cửu, cửu mẫu đều khỏe, hai vị biểu ca đối với tôn nhi rất hòa thuận. Trước khi trở về, cậu mẹ còn dặn sau này thường xuyên mang hai vị muội muội qua chơi." Diệp Cẩm Cần trả lời theo đúng quy củ.

"Ừ, là nhà ngoại, đương nhiên phải thường xuyên qua thăm hỏi." Diệp lão phu nhân vừa lòng gật đầu, "Các cháu cũng mệt rồi, đều về phòng nghỉ ngơi đi."

Ba người vội đứng dậy cáo từ, ai về phòng nấy.

Chu Hành ăn cơm xong, ngồi thêm một lát mới rời đi.

Vừa về tới vương phủ, Trương thúc dẫn theo một tiểu công công tiến lên: "Vương gia, ngài về rồi, công chúa phái người tới đây mời ngài qua phủ, đã đợi một lúc rồi." Vương gia đi đâu ông cũng không biết, người công chúa phái tới đã đợi cả nửa ngày.

"Tiểu Thường Tử, hoàng tử có chuyện gì sao?" Chu Hành nhìn tiểu công công tên Tiểu Thường Tử, hỏi.

"Công chúa chỉ sai tiểu nhân tới mời vương gia qua phủ." Tiểu Thường Tử trả lời.

"Vậy đi thôi." Chu Hành xoay người ra ngoài.

Chiều Vương phủ cách phủ công chúa không xa, chưa tới nửa canh giờ đã đến nơi.

"Tiểu tử này, sao bây giờ mới tới hả?" Kính Huệ công chúa một thân thường phục, trên trán đeo đai đá quý màu lam, thấy Chu Hành liền tươi cười trách cứ.

"Đúng lúc có việc không ở trong phủ." Chu Hành nói, "Hoàng tử tìm đệ có chuyện gì sao?"

"Sao vậy? Không có chuyện thì không được tìm đệ sao?" Kính Huệ công chúa giả vờ tức giận.

Chu Hành chỉ nghe không đáp.

Thấy y như vậy, Kính Huệ công chúa liền nói: "Tiểu tử này, một chút đáng yêu của khi nhỏ cũng không còn!" Khi đó, Cửu hoàng đệ thông tuệ, mỗi lần tiếp lời đều nói rõ đạo lý.

"Trưởng thành rồi con người đương nhiên sẽ thay đổi." Chu Hành chỉ trả lời một câu.

"Cũng không có gì, chỉ là tìm đệ tới cùng ta dùng bữa thôi." Kính Huệ công chúa nói xong liền phân phó cung nữ đi chuẩn bị.

"Mấy ngày nay đệ không tới đây, yến hội trong cung ta cũng không đi, nghĩ đệ hôm nay hẳn phải ở trong phủ nên ta mới phái người mời tới đây." Kính Huệ công chúa phát tay cho mọi người lưu xuống, chỉ giữ tâm phúc bên người, lại hỏi Chu Hành, "Yến hội lần trước đại chất nhi và tức phụ của nó tổ chức, đệ có nhìn trúng ai không?"

Thì ra là vì chuyện này, Chu Hành chỉ nhàn nhạt một câu: "Hoàng tử, tỷ cũng biết tình hình của đệ, chuyện này... Sau này rồi nói."

"Thôi được, sau này lại nói." Dừng một chút, Kính Huệ công chúa liền nói, "Tiểu Cửu, ta biết đệ từ nhỏ là người có chủ ý, nhưng thành thân là chuyện cả đời, hoàng tử của đệ tuy tuổi đã lớn nhưng cũng có thể giúp đệ chọn mấy người."

Chu Hành vẫn bình thản đáp: "Hoàng tử yên tâm, trong lòng đệ hiểu."

.....

Đám người Diệp Thế Lâm mãi tới sắc trời tối om mới hồi phủ.

Diệp lão phu nhân vốn sợ Diệp Di Châu nhện không được mà lỡ miệng, lo hầu phủ sẽ tới cửa chống lưng làm chủ cho Kỳ thị. Bà thật ra không sợ, bởi vì Kỳ thị đã dám tính kế lên đầu mẹ chồng này, tất cả đều do Kỳ thị sai, bản thân đương nhiên có lý để nói, chỉ là năm mới, gặp chuyện như vậy rất cuộc cũng không tốt.

Cho nên, Diệp lão phu nhân có chút lo lắng.

Diệp Thế Lâm mặt đỏ đầy mùi rượu trở về, có điều người vẫn chưa say.

Diệp lão phu nhân hỏi han vài câu, mới nhìn Diệp Thế Lâm: "Chuyện của thế tử con đã nói với hầu gia chưa?"

"Dạ rồi, mẫu thân không cần lo lắng."

Lúc này, Diệp lão phu nhân mới thật sự an tâm.

Diệp Di Châu đứng bên cạnh giận tới phát hỏa. Hôm nay có rất nhiều lần nàng muốn lên tiếng kể với cậu mợ chuyện của mẫu thân, nhưng nhớ lại lời mẫu thân từng nói, nàng cuối cùng cũng nhịn xuống. Thấy tổ mẫu và phụ thân như thế, nàng thầm hạ quyết tâm, thời điểm tuyên tử phải biểu hiện thật tốt. Tới lúc đó, bản thân trở thành nương nương, hoặc trở thành hoàng tử phi, tổ mẫu và phụ thân sẽ không khó xử mẫu thân nữa!

.....

Hôm sau, thời tiết dần tốt lên, có điều tuyết đọng vẫn chưa hoàn toàn tan đi, xung quanh mang chút khí lạnh. Sau khi đi thăm thân thích, các nhà sẽ tổ chức yến hội thiết đãi bằng hữu và đồng僚. Diệp phủ tổ chức ngày tám, ngày sáu Thành Quốc Công phủ thiết yến, năm nay Quốc Công phủ cũng hạ thiệp mời Diệp gia.

Có lẽ vì mấy ngày nay có chút mệt mỏi, sáng sớm Diệp lão phu nhân đã có chút ho khan, bà ta và Diệp Thế Lâm thương lượng, quyết định Diệp Thế Lâm sẽ dẫn ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoảng đi, còn nữ quyến thì ở trong phủ.

Lão phu nhân vô cùng khó chịu, Kỳ thị dưỡng bệnh khiến ba cô nương Diệp gia không thể tham gia yến hội, nhưng Dung Hoa lại ước gì được như thế, nàng căn bản không muốn đặt chân vào Lâm phủ, thấy tổ mẫu quyết định như thế thì không khỏi cao hứng.

Diệp Di Châu không có phản ứng gì, không đi, nàng sẽ ở trong phòng luyện tập lễ nghi cùng Khúc ma ma.

Nhưng bên phía Diệp Di Nguyệt lại truyền ra tin tức, nghe nói nàng ta tức giận tới đập nát bình mai trong phòng: "Vì sao? Vì sao không đi chứ?"

Hai nha đầu Linh Đương và Linh Nhi sợ tới mức không dám khuyên can.

Lan di nương tới, thấy nữ nhi ngồi thờ hờn hờn trên ghế, dưới đất toàn mảnh sứ vỡ vụn, bội hỏi: "Nguyệt Nhi, con sao vậy?"

"Nương, tổ mẫu nói không được ra khỏi cửa." Diệp Di Nguyệt không cam lòng đáp.

Lan di nương nhíu mày, vội quay đầu phân phó hai nha đầu: "Các người mau gọi người vào thu dọn dưới đất đi."

"Vâng, di nương." Linh Đương Linh Nhi như trút được gánh nặng, vội gọi tiểu nha đầu vào thu dọn, sau đó lại pha trà.

"Các người lui xuống hết đi." Lan di nương lên tiếng.

Đám nha đầu lập tức uốn gối ra ngoài.

"Nha đầu này, lời này sao có thể nói trước mặt người khác chứ?" Lan di nương ngồi xuống cạnh nàng ta, ngữ khí sâu xa.

"Nương, đây là phòng con, bọn họ đều là nha đầu của con, sợ gì chứ?"

"Nha đầu này, tri nhân tri diện bất tri tâm." Lan di nương nhẹ giọng, "Lời này nếu để Ngũ tỷ tử con biết thì sẽ không tốt, tới lúc nháo lớn, truyền ra bên ngoài, thế nhân sẽ đồn bậy bạ, khi đó con phải làm thế nào?"

"Bọn họ dám?" Diệp Di Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi.

Lan di nương thở dài: "Được rồi, lát nữa ta sẽ nói chuyện với đám nha đầu của con. Con nói xem, tổ mẫu con sao lại đột nhiên không tới Lâm gia vậy?" Bà đã cố ý giúp nữ nhi chọn y phục và trang sức để ngày mai tới Quốc Công phủ.

"Tổ mẫu ho khan, nên kêu đại bá cùng bọn đại ca đi, chúng con không được đi." Diệp Di Nguyệt đặc biệt không cam lòng, nàng còn đang muốn biểu hiện trước mặt quốc công phu nhân, để lại ấn tượng thật tốt. Nhưng hôm nay lại nói nàng không được đi.

Lan di nương nhíu mày: "Sao lại như vậy? Cổ tình bị bệnh sao?"

"Cũng không phải."

Lan di nương suy xét một lát, mới nói: "Lão phu nhân không thoải mái là chuyện không còn cách nào khác, lễ Tết việc nhiều người nhiều, bà ấy đã lớn tuổi, đương nhiên sẽ cảm thấy mệt mỏi, có điều Nguyệt Nhi cũng đừng vội."

"Con sao có thể không vội? Vì ngày hôm nay con đã chuẩn bị rất nhiều." Diệp Di Nguyệt oán hận.

"Ngày mai Quốc công phủ mời khách, ngày tám không phải tới nhà chúng ta sao? Tới lúc đó quốc công phu nhân, thế tử chắc chắn sẽ tới, đại bá mẫu con hiện giờ đang dưỡng bệnh không thể ra ngoài, thân phận của Ngọc di nương lại không phù hợp, cho nên người tiếp khách sẽ là lão phu nhân và tỷ muội các con, con chỉ cần thể hiện thật tốt là được."

Diệp Di Nguyệt gật đầu, hiện tại chỉ đành như vậy. Vốn ngày mai đi Quốc công phủ, ngày tám thiết yến ở nhà, nàng sớm đã có chuẩn bị đầy đủ, không ngờ chuyến đi tới Lâm gia lại không thành, chỉ đành cố gắng thể hiện trong lúc thiết yến ở nhà vậy.

"Lỡ quốc công phu nhân không tới thì sao?" Diệp lão phu nhân mếu máo, khổ sở nhìn Lan di nương.

Chuyện này rất có khả năng, giống như lão phu nhân đột nhiên không thoải mái nên các nàng không được tới Quốc công phủ.

Bên phía Quốc công phủ liệu có chuyện gấp gì không?

Hon nữa, hai nhà nhiều năm nay không thường lui tới, nói không chừng Quốc công phu nhân căn bản không có ý tới đây!

Lan di nương kéo tay Diệp Di Nguyệt, vỗ vỗ: "Chắc là không, nếu lỡ họ không tới, vậy lần sau nghĩ cách là được."

"Còn nữa, nương, tuyển tú lần này... Tổ mẫu có ý để nữ nhi cũng tham gia, nương, nữ nhi không muốn." Diệp Di Nguyệt lo lắng.

Tuyển tú đã không còn là bí mật, mọi người đều đã biết. Nhà nào cũng vì nữ nhi tiến nhĩ tiến cung mà khuê chiêng gõ trống chuẩn bị.

Tứ tỷ tỷ sớm đã theo Khúc ma ma học tập lễ nghi, nàng cũng hi vọng theo Diệp Di Châu rèn luyện một chút, nhưng tiến cung làm nương nương, nàng hoàn toàn không muốn.

Bởi vì, nàng thích Lâm thế tử.

"Cô nương tham gia tuyển tú lần này rất nhiều, tới lúc đó con chỉ cần an phận không xuất đầu là được." Lan di nương cười nói, "Hon nữa, nếu thật sự không muốn đi thì tìm cách tránh là được."

Diệp Di Nguyệt liền bật cười: "Vẫn là nương suy nghĩ chu đáo."

"Quý nha đầu, chỉ có con biết nói ngọt." Lan di nương duỗi tay gõ trán nàng ta, cười mắng một câu, sau đó kéo nàng đứng dậy, cẩn thận giúp nàng mặc y phục và trang điểm.

.....

Đào mắt đã tới mỏng tám.

Diệp lão phu nhân đã khỏe lại, ba tỷ muội Dung Hoa sáng sớm đã tới viện của bà ta.

Diệp Di Nguyệt diện váy Tương phi màu hồng, Diệp Di Châu một thân màu lam, phấn mặt má đào, mỗi một cử chỉ đều vũ mị động lòng người. Dung Hoa diện một bộ váy hồng cánh sen, áo ngoài màu xanh lá mạ, đoan trang thanh nhã.

Ba tỷ muội muội ai ai cũng xuất sắc, Diệp lão phu nhân vô cùng hài lòng.

Qua giờ Thìn, Diệp phủ liền có khách tới.

Ba tỷ muội Dung Hoa theo Diệp lão phu nhân lên đường đi thiết đãi nhóm nữ quyến.

Thời tiết hôm nay đã không còn lạnh, trên cây ản ản có mầm xanh đâm chồi báo hiệu mùa xuân.

Khách khứa lần này có bằng hữu thân thích, cũng có đồng liêu của Diệp Thế Lâm.

Hứa thị và Nhan Hằng dẫn nữ nhi tới tương đối sớm. Ba phụ tử Nhan Hằng qua bên phía nam, Hứa thị và Nhan Mẫn Chi cùng tới phòng khách.

"Chúc Tết lão phu nhân, chúc người phúc thọ lâu dài, vạn sự như ý." Hứa thị và Nhan Mẫn Chi cùng hành lễ với Diệp lão phu nhân.

"Đều là người nhà cả, mau đứng lên." Diệp lão phu nhân duỗi tay, sau đó nhìn Nhan Mẫn Chi: "Mẫn Chi đây sao? Đã lớn vậy rồi à?"

"Lão phu nhân hảo nhãn lực, chính là nha đầu này." Hứa thị cười đáp.

"Tới đây, lâu rồi mới gặp, Mẫn Chi giờ trở thành đại cô nương rồi." Diệp lão phu nhân cười phát lì xì.

Nhan Mẫn Chi vội khom người cảm tạ.

Khách sáo qu lại, Hứa thị liền ở lại với Diệp lão phu nhân, cùng bà ta hàn huyên tiếp đãi khách tới, Nhan Mẫn Chi tới chỗ của các cô nương.

Khách lần lượt tới, Tề Ninh Hào phu nhân Kỷ phu nhân dẫn Kỷ Vũ Tú tới, chúng phu nhân thấy ba tỷ muội Dung Hoa, nhìn không được mà khen ngợi. Diệp lão phu nhân cao hứng tới cười không khép miệng.

Hứa thị ngồi cách đó không xa không ngừng nhìn ra cửa, lúc này sao Quốc Công phu nhân Lâm phu nhân còn chưa tới chứ?

Bà ta liền cười hỏi Diệp lão phu nhân: "Lúc này cũng trễ rồi, sao Quốc Công phu nhân còn chưa tới thế? Ta đang có chuyện muốn nói riêng với bà ấy!"

Nói là chuyện riêng nhưng mọi người ở đây đều biết, hôn sự giữa Diệp gia Ngũ cô nương và Thành Quốc công thế tử ai ai cũng rõ, cho nên người làm mợ như bà ta quan tâm hôn sự của cháu gái cũng là chuyện bình thường.

Hôm qua Diệp lão gia đã dẫn ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoàn tới Quốc Công phủ dự yến hội, chẳng lẽ Lâm phu nhân hôm nay không tới Diệp phủ sao?

Nghe Hứa thị hỏi, tươi cười trên mặt Diệp lão phu nhân cứng lại, nhưng sau đó vẫn bình tĩnh trả lời: "Chắc là sắp rồi."

Hứa thị cũng không hỏi tiếp.

.....

Dưới ánh mặt trời ấm áp, các cô nương đi dạo trong vườn, Diệp Di Nguyệt có chút thất thần, nàng ta cũng giống Hứa thị sốt ruột, thắc mắc tại sao người của Quốc Công phủ còn chưa tới.

Qua một lát, Lâm phu nhân và nữ nhi Lâm Nhượng cuối cùng cũng tới. Thành Quốc Công và Lâm Luật đã trực tiếp qua phía Diệp Thế Lâm.

Trong khách khứa hôm nay, Thành Quốc Công và Lâm phu nhân có thân phận tôn quý nhất. Vừa thấy Lâm phu nhân tiến vào, Diệp lão phu nhân cười đứng dậy: "Phu nhân cuối cùng cũng tới."

"Lão phu nhân là đang muốn ta tôn trọng sao?" Lâm phu nhân vội đi tới trước mặt Diệp lão phu nhân, cười hành lễ.

Diệp lão phu nhân vội đỡ tay bà ta: "Phu nhân, như vậy không được."

Lâm phu nhân cười đứng dậy, thân thiết nói: "Lão phu nhân, ngài là trưởng bối, ta là vãn bối, hôm nay ta lại đặc biệt tới chúc Tết ngài, ngài nhận được mà."

Diệp lão phu nhân bật cười: "Lời này của phu nhân mới khiến ta tôn trọng đấy."

Các phu nhân trong phòng đều đứng dậy hành lễ với Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân mỉm cười kêu Lâm Nhượng hành lễ với Diệp lão phu nhân.

Lâm Nhượng liền uốn gối hành lễ.

Diệp lão phu nhân từ ái kéo nàng đứng lên, thăm đánh giá rồi nói: "Phu nhân thật có phúc khí, cả người Nhượng Nhi đều toát ra sự quý phái, thật khiến bà lão như ta hâm mộ, hận nó không phải là cháu gái mình."

Lời tuy nói vậy...

Ba vị công tử của Diệp gia còn chưa kết hôn. Trừ Nhị công tử vừa qua Nhị phòng, hai vị còn lại đều là con vợ cả, mà Diệp Cẩm Hoàng chính là đích trưởng tử của đại phòng Diệp gia.

Mà Lâm Nhượng cũng chưa có hôn phối.

Diệp gia Ngũ cô nương đã có hôn ước với Thế tử, chẳng lẽ Diệp gia muốn cưới Lâm cô nương, thân càng thêm thân hay sao?

Nhưng đây là tiểu thư của Quốc Công phủ, là cháu ái của Thái hậu, Diệp gia cũng dám trèo cao sao? Diệp Cẩm Hoàng kia xứng sao?

Lâm phu nhân đương nhiên nghe ra ý của Diệp lão phu nhân, trong lòng cười lạnh, có ghê mà đòi ăn mất thiên nga! Bà ta ngoài mặt vẫn tươi cười: "Lão phu nhân quá khen, nha đầu này sao có thể xứng với ba đứa cháu gái của ngài? Ba đứa bọn chúng ai ai cũng khiến người khác hâm mộ."

Nếu tôn tử có thể cưới được Lâm cô nương, sự tình đương nhiên không gì tốt hơn, có điều Lâm phu nhân đã nói như vậy, Diệp lão phu nhân đương nhiên nghe ra, cho nên bà ta chỉ cười vỗ tay với Lâm Nhượng: "Về sau thường xuyên tới chơi nhé."

"Vâng, lão phu nhân." Lâm Nhượng cười nhận lễ.

Khách khứa đã tới đông đủ, thời gian đã tới chính Ngọ, Diệp lão phu nhân liền phân phó nha đầu chuẩn bị khai tiệc. Các cô nương cũng trở về phòng, lúc này Dung Hoa mới thảnh thơi an tâm Lâm phu nhân.

"Mau đứng lên." Lâm phu nhân tươi cười hòa ái đỡ nàng đứng dậy nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

Dung Hoa bình tĩnh đứng lên, khách sáo thêm vài câu rồi xoay người về chỗ của chúng khuê tú. Ánh mắt của Lâm phu nhân lạnh thêm vài phần. Chúng phu nhân đều nghi hoặc nhìn hai người. Thật kỳ lạ!

Diệp lão phu nhân thân thiết, cửu phu nhân Hứa thị tươi cười nịnh bợ, nhưng đương sự là Ngũ cô nương lại coi như không để trong lòng, thậm chí có thể nói là khách sáo, một chút thái độ lấy lòng mẹ chồng cùng em chồng tương lai cũng không có.

Diệp lão phu nhân không vui nhìn Dung Hoa, nhưng sau đó lập tức tươi cười tiếp đón.

Ăn xong, Diệp lão phu nhân dẫn chúng phu nhân cùng các cô nương đi xem kịch.

Diệp gia sớm đã mời gánh hát về phủ. Diệp Di Nguyệt hiếu thuận hầu hạ bên cạnh Diệp lão phu nhân, mà Lâm phu nhân đứng lúc cũng ở cạnh.

Hứa thị đưa mắt nhìn Dung Hoa ngồi xem biểu diễn từ xa, lại nhìn về mặt ân cần của Diệp Di Nguyệt, giận tới nghiến răng nghiến lợi. Nha đầu chết tiệt, lấy lòng như thế, mục đích còn không rõ như ban ngày sao?

Trong lòng mắng Diệp Di Nguyệt vài câu, Hứa thị lại quay sang mắng Dung Hoa không biết cố gắng.

"Quốc công phu nhân, ta là cữu mẫu của Dung Hoa, đứa nhỏ này từ bé đã mệnh khổ, hôm nay khó được cơ hội phu nhân cũng ở đây. Sắp tới Dung Hoa tới tuổi cập kê, người làm mợ như ta đương nhiên lo lắng cho nó nên mạo muội hỏi phu nhân một câu... Hôn sự của Dung Hoa và thể tử có phải nên định rồi không?" Hứa thị nhìn không được mà lên tiếng hỏi, vừa dứt lời liền nhìn Diệp lão phu nhân, "Lão phu nhân, ngài nói xem có phải hay không? Hai đứa nhỏ tuổi cũng đã lớn, hôn nhân đại sự cũng nên nhanh chóng quyết định."

Mọi người đều dừng chuyện đang nói, ánh mắt thăm quan sát Diệp lão phu nhân, Lâm phu nhân và Diệp Dung Hoa.

Dung Hoa khẽ cúi đầu, người khác không thể nhìn rõ thần sắc của nàng, chỉ có hàng lông mi cong dài lộ ra. Tất cả chỉ nghĩ nàng xấu hổ, cho nên cũng không đồng ý, ánh mắt đổ dồn về phía Lâm phu nhân và Diệp lão phu nhân.

Dung Hoa bình tĩnh rũ mắt, khoe miệng khẽ cong lên.

Diệp Di Nguyệt vẫn luôn hầu hạ bên cạnh Diệp lão phu nhân và Lâm phu nhân đột nhiên căng thẳng, tay siết chặt khăn lụa.

Đây... Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nếu cứ thế quyết định thì phải làm sao?

Diệp Di Nguyệt cắn môi, sắc mặt đỏ ửng.

Diệp lão phu nhân nhú mày, trong lòng đặc biệt không vui, nhưng trên mặt vẫn tươi cười nói với Hứa thị: "Cữu phu nhân sốt ruột cho Dung nha đầu quá rồi, hôn nhân đại sự sớm đã định, phu nhân không cần lo lắng. Ta và đại bá của nó đã thương lượng, tương lai chắc chắn sẽ về vang gả nó ra ngoài."

Lâm phu nhân cũng cười nói: "Ta đây ngược lại muốn cưới con dâu về phủ sớm, nhưng chuyện đón dâu lớn như vậy, ta nên thương lượng thật kỹ với Quốc Công gia, chẳng lẽ để một nữ tử như ta đứng ra làm chủ sao?"

Hứa thị nhướn mày, đây rốt cuộc là thái độ gì? Diệp lão phu nhân qua loa có lẽ, Quốc Công phu nhân lại lờ Quốc Công gia ra để gạt bỏ... Hứa thị tiếp tục: "Đứa nhỏ này từ bé đã chịu nhiều khổ đau, ta đây vẫn luôn lo lắng trong lòng, mấy tháng nữa nó cũng tới tuổi cập kê rồi, ta thật sự hi vọng có thể sớm uống rượu mừng."

Diệp lão phu nhân nhú mày, sắc mặt tái nhợt.

Diệp Di Nguyệt thẹn thùng dậm chân gọi: "Cữu mẫu!"

Hứa thị quay đầu nhìn nàng ta.

Diệp Di Nguyệt ngượng ngùng, gương mặt như ánh bình minh.

Chúng cô nương đều đỏ bừng cả mặt, không ít phu nhân cũng nhú mày.

Làm trò trước mặt chúng cô nương, những lời này thật sự không nên nói thẳng!

Hứa thị đưa tay che miệng, nói: "Nhìn ta xem, trong lòng quá sốt ruột nên nói bậy rồi."

"Cữu phu nhân cũng là lo lắng cho Ngũ nha đầu." Diệp lão phu nhân cười làm hòa.

Chiêng trống gõ lên, vở kịch lại tiếp tục.

Hứa thị cũng không tiện mở miệng, nhưng tâm trạng lại gấp tới độ như kiến bò trên chảo nóng, giữa Diệp gia và Quốc Công phủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nghe hết vở kịch này, khách khứa bắt đầu đứng dậy cáo từ.

Diệp lão phu nhân giữ Hứa thị ở lại, lại kêu Dung Hoa tới Noãn các.

Diệp lão phu nhân vẫy tay cho hạ nhân lui xuống, rồi nói: "Cữu phu nhân, ngồi đi."

Hứa thị ngồi xuống, lên tiếng: "Lão phu nhân, hôn sự của Dung Nhi do tự cô gia định đoạt, mấy tháng nữa con bé tới tuổi cập kê rồi, lão phu nhân nên

sớm thương lượng với Quốc Công phủ mới đúng."

"Cứu phu nhân, hôm nay ta cố ý giữ người ở lại là vì có chuyện muốn nói."

"Lão phu nhân có chuyện gì xin cứ nói."

Diệp lão phu nhân không lập tức tiếp tục, chỉ nghiêm khắc nhìn Dung Hoa: "Chuyện hôm nay là ý của cháu hả?" Là nàng kể lễ với cửu gia, nhờ bọn họ ra mặt chống lưng, làm chủ cho nàng sao?

Dung Hoa trả lời: "Tổ mẫu, ý của người cháu gái không hiểu." Thanh âm không để lộ chút hi vọng, chỉ chờ đợi nói tới ngưng ngừng.

"Lão phu nhân đừng trách làm nha đầu này, nó cái gì cũng không nói cả, là ta và cửu cửu nó sốt ruột, cho nên mới nhện không được mà mở lời hỏi." Hứa thị vội nói.

"Thì ra là ta hiểu lầm." Diệp lão phu nhân lẩm bẩm một câu.

Sắc mặt Hứa thị đỏ ửng, nhưng bà ta vẫn một mực kiên trì: "Lão phu nhân thứ lỗi, ta chỉ là lo lắng cho nha đầu này, muốn tìm sự an tâm thôi."

Diệp lão phu nhân uống một ngụm trà, mới nói: "Đa tạ cửu phu nhân, ta giữ người lại là muốn nói, Dung nha đầu là cô nương Diệp gia, không cần nhọc cửu phu nhân người lo lắng."

Hứa thị nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi: "Lão phu nhân, Dung nha đầu tuổi nhỏ phụ thân đã mất, thân mẫu lại không ở bên cạnh, nó là cháu gái của Nhan gia ta, hôn sự của nó cho dù thế nào chúng ta cũng nên hỏi vài câu chứ?"

"Lời tuy nói vậy nhưng cửu phu nhân, năm đó lúc Nhan thị rời khỏi Diệp gia đã từng nói, nàng ta và Nhan gia người sẽ không hỏi tới hôn sự của Dung nha đầu." Diệp lão phu nhân không nhanh không chậm đáp trả.

Dung Hoa ngẩng đầu nhìn Diệp lão phu nhân, thật không ngờ lúc Nhan thị rời đi còn từng nói một câu như vậy.

"Sao có thể? Cô nãi nãi nói như vậy sao?" Hứa thị cũng kinh ngạc.

"Nếu không tin, cửu phu nhân có thể tự đi hỏi Nhan thị, hôn nữa, ngày đó nàng ta còn viết cam kết, giấy trắng mực đen vẫn còn rõ ràng. Các người là cửu cửu, cửu mẫu của Dung nha đầu, có thể quan tâm nó, ta đây đương nhiên cao hứng, nhưng về hôn nhân đại sự, khi đó chúng ta đã nói rõ ràng, tất cả đều do Diệp phủ làm chủ và lo liệu. Đa tạ cửu phu nhân đã quan tâm Dung nha đầu như vậy."

Có giấy trắng mực đen, lúc này còn nói được gì nữa? Lúc tới Hứa thị còn tràn đầy hi vọng trong lòng, hiện tại lại không thu được kết quả gì, chỉ đành xin lỗi: "Là ta quá nóng vội, thỉnh lão phu nhân đừng để ý." Nói thêm vài câu, Hứa thị cảm thấy mất hết mặt mũi nên vội đứng dậy cáo từ.

"Được rồi, cháu cũng về phòng đi." Diệp lão phu nhân đứng lên, nói với Dung Hoa một câu.

Dung Hoa cũng không nói gì, chỉ uốn gối hành lễ rồi rời đi.

Hoàng hôn, mặt trời ngả về Tây, Dung Hoa chậm rãi trở về Hải Đường uyển.

Túy Đồng và Lưu Tô theo sau, đi được một đoạn, Túy Đồng nhện không được mà hỏi: "Tiểu thư, lời lão phu nhân nói là thật hay giả vậy?" Các nàng vốn ở bên ngoài, nhưng cuộc trò chuyện bên trong hai người vẫn nghe thấy rõ.

"Có lẽ là thật." Dung Hoa trả lời.

Lão phu nhân không muốn Nhan gia nhúng tay hỏi đến hôn sự của nàng, đương nhiên sẽ không mở miệng nói bậy. Nàng vốn còn định để Nhan gia thêm dầu vào lửa, lại không ngờ Nhan thị lại cắt đứt đường đi của mình sớm như vậy. Nếu Nhan gia đã không thể hỏi tới, đến lúc cần thiết Dung Hoa chỉ đành dựa vào bản thân mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.